

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. J. ARLIDGE

O PİTİ PİTİ

**Biri ölecek biri yaşayacak.
Başka yol yok!**

ROMAN

İKİ REHİNE. TEK KURŞUN.

Ormanın içinden genç bir kız çıkar. Travma geçirmiş ve bir deri bir kemiğe dönmüş halde; ölmek üzere ama hâlâ canlıdır. Dehşet verici hikâyesi ise gerçek olamayacak kadar korkunçtur.

Günler sonra, başka bir çaresiz kurban bulunduğu anda, ortaya bir örüntü çıkar:

Kurbanlar çiftler halinde kaçırılmaktadır, hapsedilmektedir ve sonra korkunç bir seçim yapmaya zorlanmaktadır.

Siz hangisinden vazgeçerdiniz: hayatınızdan mı aklınızdan mı?

Dedektif Helen Grace'in yakalaması gereken görünmez bir katil var. Ve vakanın anahtarı, kurbanlar olabilir.

Geçmişinin esiri olan Grace, kendi iblisleriyle yüzleşmek için geleneksel olmayan yollara başvurur. Ancak şimdi, yüzleşmesi gereken yeni bir canavar var. Ve eğer başarılı olamazsa, daha fazla kişi ölecek...

"O Piti Piti, bizi yeni dedektiflerin en iyilerinden Helen Grace'le tanıştıyor. Kararlı, sert ve arızalı Grace, kurbanlarını çift olarak kaçırarak bir katilin üyeleri ürperten bilmecesini çözmek zorunda. Büyüleyici!"

Lisa Gardner

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-612-6

Pegasus Yayınları: 1123
Bestseller Roman: 502

O PİTİ PİTİ

M. J. ARLIDGE

Özgün Adı: Eeny Meeny

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Kemal Küçükgedik

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2015

ISBN: 978-605-343-612-6

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © M. J. Arlidge, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Penguin Books Ltd'den alınmıştır.

İlk kez İngiltere'de İngilizce olarak Penguin Books Ltd tarafından 2014'te
yayınlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

M. J. ARLIDGE

O PİTİ PİTİ

İngilizceden Çeviren:
SEVDA DUMAN

PEGASUS YAYINLARI

1

Sam uyuyor. Onu şu anda öldürebilirim. Suratı diğerk tarafa dönük – bu çok zor olmaz. Hareket edersem uyanır mı? Beni durdurmaya çalışır mı? Yoksa bu kâbusun sona erdiğine mi sevinir sadece?

Bu şekilde düşünmemeliyim. Neyin gerçek, neyin iyi olduğunu hatırlamaya çalışmalıyım. Ama eğer tutukluysan, günler sonsuz gibi görünür ve ilk tükenen şey umuttur.

Kötü düşüncelerimi uzaklaştıracak mutlu anılar için beynimi patlatıyorum ama onları bulmak gittikçe zorlaşıyor. Buraya geledi daha on gün oldu (yoksa on bir mi?) yine de normal bir hayat çoktan uzak bir anı gibi gelmeye başladı. Bu olay olduğunda otostopla Londra'daki bir konserden geri dönüyorduk. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve birbirini takip eden bir sürü araba bize dönüp bakmadan yanımızdan süzölüp geçti. En sonunda yanımıza bir minivan yanaştığında iliklerimize kadar ıslanmış ve geri dönmek üzereydik. Minivanın içi sıcak ve kuruydu. Bize bir termostan kahve ikram edildi. Sadece kahvenin kokusu bile keyfimizi yerine getirmeye yetti. Tadı daha da güzeldi. Bunun özgürlüğü son tadışımız olduğunu farkında değildik.

Kendime geldiğimde başım zonkluyordu. Ağzım kan içindeydi. Artık sıcak minivanın içinde değildim. Soğuk ve karanlık bir yer-

deydim. Rüya mı görüyordum? Arkamdan gelen bir sesle yerimden sıçradım. Ama bu sendeleyerek ayağa kalkan Sam'di sadece.

Soyulmuştuk. Soyulmuş ve bir kenara atılmıştık. Bizi çevreleyen duvarlara tutuna tutuna güçlkle ilerledim. Fayanslar soğuk ve sertti. Sam'e çarptım ve kısa bir an için, onun o çok sevdiğim kokusunu içime çekerek ona sarıldım. Sonra o an geçti ve durumumuzun dehşetinin farkına vardık.

Kullanılmayan bir yüzme havuzundaydık. Umursamaz ve sevgisiz bir şekilde havuzun bütün panoları, tabelaları ve hatta basamakları bile çıkarılmıştı. Kurtarılabilecek her şey kurtarılmıştı. Geriye, içinden çıkılması mümkün olmayan derin pürüzsüz bir hapishane kalmıştı.

O cani pislik çığlıklarımızı dinliyor muydu? Muhtemelen. Çünkü nihayet biz susunca, başladı. Bir cep telefonunun çaldığını duyduk ve kısa, olağanüstü bir an için birinin bizi kurtarmaya geldiğini sandık. Ama sonra telefonun ekranının havuzun zemininde yanımızda parladığını gördük. Sam kıpırdamadı, bu yüzden ben koştum. Neden ben olmak zorundaydım? Neden *her şey* benim başıma gelmek zorundaydı?

“Selam, Amy.”

Hattın diğer ucundaki ses bozuk ve mekanikti. Merhamet dilemek, çok kötü bir hata yaptığını söylemek istedim ama adımı biliyor olduğu gerçeği bütün inancımı yok etmiş gibiydi. Hiçbir şey söylemedim, bu yüzden o ses, merhametsiz ve hissiz bir şekilde devam etti: “Yaşamak istiyor musun?”

“Kimsin sen? Bize ne yap...”

“Yaşamak istiyor musun?”

Bir an cevap veremedim. Dilim hareket etmedi. Ama sonra:

“Evet.”

“Yerde telefonun yanında bir silah var. İçinde tek bir kurşun var. Ya Sam ya da senin için. Özgürlüğünün bedeli bu. Yaşamak için öldürmek zorundasın. Yaşamak istiyor musun, Amy?”

Konuşamıyordum. Kusmak istiyordum.

“Evet, istiyor musun?”

Ve sonra telefon kesildi. O anda Sam sordu:

“Ne dedi?”

Sam yanımda uyuyor. Şimdi yapabilirim.

2

Kadın acı içinde bir çığlık attı. Ve sonra sustu. Sırtında mor çizgiler oluşmaya başlıyordu. Jake kırbacı tekrar kaldırdı ve şaklatarak kadının sırtına indirdi. Kadın sıçradı, bir çığlık attı, sonra:

“Bir daha,” dedi.

Başka bir şey söylediği çok nadir olurdu. Adamın bazı müşterileri gibi konuşkan biri değildi. Seksten mahrum ilişkilerin içine sıkışıp kalmış yöneticiler, muhasebeciler ve memurlar umutsuzca konuşurlardı – onları para için döven bir adam tarafından sevilmek için her şeyi göze alabilirlerdi. Kadın farklıydı – kapalı bir kutuydu. Adamı nereden bulduğundan hiç bahsetmemişti. Veya neden geldiğinden. Talimatlarını –ihtiyaçlarını– açık seçik belirtmiş, sonra ondan buna uymasını istemişti.

İşe her zaman bileklerini bağlamakla başlardı. Kadının kollarının duvara bağlı olması için sıkıca tutturulmuş iki deri kayış vardı. Demir ayak kelepçeleri de ayaklarını yere bağlıyordu. Kıyafetleri, odaya getirilmiş bir sandalyenin üstüne düzgünce konuluyor ve kadın öylece, iç çamaşırlarıyla, zincirlenmiş bir şekilde cezalandırılmayı bekliyordu.

Rol yapma oyunu yoktu. “Lütfen canımı acıtma, babacığım,” veya, “Ben çok ama çok yaramaz bir kızım”lar yoktu. Kadın sadece adamın onun canını acıtmasını istiyordu. Bu birçok açıdan rahat-

latıcıydı. Her iş bir yerden sonra rutine biniyordu ve arada sırada üzgün, özentili kurbanların fantezilerine pezevenklik etmek zorunda kalmamak Jake'e iyi geliyordu. Ayrıca, kadının onunla doğru düzgün bir ilişki kurmayı reddetmesi sinir bozucuydu. S&M' ilişkilerdeki en önemli unsur güvendi. Boyun eğen kişi, güvenli ellerde olduğunu, baskın olan kişinin, onun karakterini ve ihtiyaçlarını bildiğini ve her iki taraf için de uygun olan şartlar altında ona doyurucu bir deneyim yaşatabileceğini bilmek ister. Eğer bu yoksa, o zaman bu kısa bir süre içinde saldırı veya tacize bile dönüşebilir – ve bu kesinlikle Jake'e göre bir şey *değildi*.

Böylece Jake, bazı şeyleri yavaş yavaş bir araya getirmeye başladı – bazen garip bir soru, arada bir garip bir yorum. Ve zamanla temel unsurları sezmeye başladı: Kadın aslen Southamptonlı değildi, ailesi yoktu, kırklı yaşlarına yaklaşıyordu ve bu hiç umurunda değildi. Ve aynı zamanda, birlikte geçirdikleri seanslardan kadının istediği şeyin acı olduğunu biliyordu. Seks buna dâhil değildi. Kızdırılmak veya zevk almak istemiyordu. Cezalandırılmak istiyordu. Kırbaç darbeleri hiçbir zaman çok ileri gitmiyordu ama sert ve aralıksızlardı. Kadının vücudu bunu kaldırabiliyordu –uzun boylu, kaslı ve son derece koyu renk tenliydi– ve vücudundaki çok eski yara izleri onun S&M sahnesinde yeni olmadığını söylüyordu.

Ve bütün araştırmalarına, kelimeleri dikkatlice seçilmiş sollarına rağmen, Jake'in onun hakkında emin olduğu tek bir şey vardı. Bir seferinde, giyiniyorken, kadının fotoğrafı kimliği ceketinin cebinden yere düşmüştü. Kadın kimliği göz açıp kapayıncaya kadar almıştı – onun görmediğini sanmıştı ama Jake görmüştü. İnsanları tanıdığını düşünürdü ama bu onu gafil avlamıştı. Eğer kimliğini görmemiş olsa, kadının bir polis olduğunu asla tahmin edemezdi.

1 Sado-mazoşist. (ç. n.)

3

Amy benden birkaç metre ötede çömeliyor. Artık münasebetsizlik diye bir şey kalmadı, hiç utanmadan yere çişini yapıyor. İnce çiş şeridinin yere çarpışını, minik çiş damlalarının geri sıçrayarak kirli külotuna yapışmasını seyrediyorum. Birkaç hafta önce bu görüntü karşısında kafamı çevirirdim ama artık değil.

Çiş bir yılan gibi kıvrılarak, havuzun derin tarafında birikmeye başlayan pis atık birikintisine karışıyor. Çişin yol alışından gözlerimi alamıyorum ama nihayet son damlalar da gözden kayboluyor ve eğlence sona eriyor. Amy köşesine çekiliyor. Ne bir özür ne de kabulleme. Kendini ve birbirini umursamayan birer hayvana dönüştük.

Hep böyle değildi. Başlangıçta kızgındık, meydan okuyorduk. Burada ölmemeye, birlikte hayatta kalmaya kararlıydık. Amy benim omuzlarıma çıkıp fayansları tırmaladıkça tırnakları kırılıyordu, havuzun kenarına ulaşmaya çalışıyordu. Bu işe yaramayınca, omuzlarımdan sıçramaya çalıştı. Ama havuz dört buçuk metre derinliğinde, belki de daha fazla ve buradan kurtulmak imkânsızmış gibi gözüküyordu.

Telefonu kullanmayı denedik ama pin kilidi vardı ve birkaç olasılık denedikten sonra telefonun şarjı bitti. Boğazlarımız tahriş olana kadar bağırarak ve çığlık attık. Karşılığında tek duyduğumuz ses, bizimle dalga geçen kendi sesimizin yankısı oldu. Bazen, en

yakın insanın kilometrelerce uzakta olduğu bir başka gezegendeymişiz gibi geliyor. Noel yaklaşıyor, bizi arayan insanlar olmalı ama burada, bu korkunç, ebedî sessizliğin içinde buna inanmak çok zor.

Kaçmak bir seçenek değil, bu yüzden artık sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz. Parmaklarımız kanayana kadar tırnaklarımızı kemirdik, sonra ağgözlü bir şekilde akan kanı emdik. Şafak vakti, fayansların üzerindeki buğuyu yaladık ama karnımız hâlâ ağrıyordu. Kıyafetlerimizi yemeyi düşündük... ama fikrimizi değiştirdik. Hava geceleri buz gibi ve soğuktan ölmemize engel olan tek şey şu iki parça kıyafetimiz ve zar zor birbirimizden aldığımız ısı.

Ben mi kafamda kuruyorum yoksa kucaklaşmalarımızın sıcaklığı azaldı mı? Daha mı güvensizleştii? Bu olay olduğundan beri, birbirimizin hayatta kalmasını isteyerek, bu korkunç yerde tek başına kalmaktan korkarak gece gündüz birbirimize sımsıkı tutunduk. Süvariler geldikten sonra neler yapacağımızın hayalini kurarak, zaman geçirmek için oyunlar oynadık – neler yiyecektik, ailelerimize neler söyleyecektik, Noel’de neler alacaktık. Ama buraya bir amaç için getirildiğimizi ve bizim için mutlu bir son olmadığını fark ettiğimizde bu oyunlar yavaş yavaş ortadan kayboldu.

“Amy?”

Sessizlik.

“Amy, lütfen bir şey söyle.”

Bana bakmıyor. Benimle konuşmuyor. Onu tamamen kayıptı mı ettim? Neler düşündüğünü hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Belki de söylenecek hiçbir şey kalmamıştır. Her şeyi denedik, bir kaçış yolu bulmak için hapishanemizin her karışını inceledik. Dokunmadığımız tek şey silah. Orada hareketsiz durmuş, bizi çağırıyor.

Kafamı kaldırıyorum ve Amy'yi silaha bakarken yakalıyorum. Benimle göz göze geliyor ve bakışlarını kaçırıyor. Silahı alabilir mi? İki hafta önce, asla derdim. Ama şimdi? Güven hassas bir şey – kazanması güç, kaybetmesi kolay. Artık hiçbir şeyden emin değilim. Bildiğim tek şey birimizin öleceği.

4

Akşam ayazına çıkınca, Helen Grace kendini rahatlamış ve mutlu hissetti. Hızını yavaşlattı, onu çevreleyen alışveriş yapan insan kalabalığını sevinçle çabucak süzerek bu huzurlu anın tadını çıkardı.

Southampton'ın Noel pazarına gidiyordu. WestQuay alışveriş merkezinin güney kanadına kurulan pazar, yıllık bir etkinlikti – hiçbir Amazon istek listesinde bulunmayan, orijinal, el yapımı hediyeler almak için bir fırsattı. Helen, Noel'den nefret ederdi ama her yıl hiç aksatmadan Anna ve Marie'ye bir şeyler alırdı. Bu onun tatillerle ilgili tek düşkünlüğüydü ve her zaman sonuna kadar tadını çıkarırdı. Mücevherler, kokulu mumlar ve bir sürü ıvır zıvır aldı ama yiyecek konusunda da cimrilik yapmayıp hurma, çikolata, aşırı pahalı bir Noel pudingi ve hoş bir paket naneli şekeri de havada kaptı – Marie özellikle bunlara bayılıyordu.

Kawasakisi'ni WestQuay otoparkından çıkardı ve şehir merkezinin trafiğine hızla dalıp güneydoğuya, Weston'a doğru yöneldi. Heyecan ve zenginlikten hızla uzaklaşıyordu, yoksunluk ve ümitsizliğe doğru, orada gökyüzüne hâkim olan beş yüksek yekpare binaya doğru merhametsizce çekiliyordu.

Bu binalar yıllarca Southampton'a deniz tarafından gelenleri karşılamışlardı ve geçmişte, heybetli, fütürist ve iyimser oldukları için bu şerefi hak ediyorlardı. Ama artık durum çok farklıydı.

Melbourne Tower, hiç şüphesiz en külüstürleriydi. Dört sene önce, altıncı katta yasa dışı bir uyuşturucu imalathanesi havaya uçmuştu. Geniş çaplı bir hasar meydana gelmiş, binanın göbeği parçalanmıştı. Meclis binayı yeniden inşa etmeye söz vermişti ama ekonomik durgunluk planlarını berbat etmişti. Bina teknik olarak hâlâ restorasyon listesindeydi ama artık hiç kimse bunun olacağına inanmıyordu. Bu yüzden bina olduğu gibi duruyordu; yaralı ve sevilmeyen, eskiden orada yaşayan ailelerin büyük bir çoğunluğu tarafından terk edilmiş bir şekilde. Bina artık keşlerin, işgalcilerin ve gidecek hiçbir yeri olmayanların meskeniydi. Pis, unutulmuş bir yerdi.

Helen, motosikletini binalara güvenli bir mesafe uzaklıkta park etti ve yürüyerek devam etti. Kadınlar bu mevkide geceleri genellikle yalnız yürümezlerdi ama Helen güvenliği konusunda hiç endişe etmezdi. Onu burada tanıyorlardı ve insanlar ondan çekiniyorlardı, bu da Helen'in işine geliyordu. Bu gece, yanmış bir arabayı koklayan köpekler dışında her yer sessizdi, bu yüzden Helen şırıngalar ve prezervatiflerin arasından geçip Melbourne Tower'a girdi.

Dördüncü katta, 408 numaralı dairenin önünde durdu. Burası bir zamanlar rahat bir meclis eviydi² ama şimdi *Fort Knox*'a³ benziyordu. Dış kapı, sürmeli kilitlerle doluydu ama daha dikkat çekici olan, ana girişi zorlaştıran metal parmaklıklardı – asma kilitle sıkıca kapatılmıştı. Dışını kaplayan rezil grafiti –*mankafa, geri zekâlı, mongol*– dairenin neden bu kadar korunduğuyla ilgili bir ipucu veriyordu.

Burası Marie ve Anna Storey'nin eviydi. Anna ciddi derecede engelliydi, konuşup yemek yiyemiyor veya tualete gidemiyordu. On dört yaşındaki Anna'nın, onun adına her şeyi yapması için orta yaşlı

2 İngiltere'de, belediye meclislerinin, gelir düzeyi düşük olan kişilere tahsis ettiği evler. (ç. n.)

3 Amerikan altın rezervlerinin bulunduğu kasa. (ç. n.)

annesine ihtiyacı vardı, bu yüzden annesi elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Yardımlarla ve sadakalarla yaşayarak, Lidl'den alışveriş yaparak, yakıttan tasarruf ederek. Onlara dağıtılan kartlar bunlardı ve Marie bu yüzden sinirli olacak biri değildi – mahallenin belalıları olmasa, bu şekilde yaşayıp giderlerdi. Bu çocukların yapacakları bir işlerinin olmaması veya parçalanmış ailelerden gelmeleri bahane değildi. Hepsini aşılamaktan, zorbalıktan ve savunmasız bir kadına ve çocuğa saldırmaktan hoşlanan pis serserilerdi.

Helen'in bütün bunlardan haberi vardı çünkü onlarla özel olarak ilgilenmeye başlamıştı. Bu pisliklerden biri –Steven Green adındaki yüzü sivilceyle kaplı okulu bırakmış bir çocuk– evlerini yakmaya teşebbüs etmişti. İtfaiye ekibi tam zamanında gelmiş ve hasar hol ve öndeki odayla sınırlandırılabilmişti ama bu olayın Marie ve Anna üzerindeki etkisi yıkıcı olmuştu. Helen onlarla görüştüğünde son derece korkmuş görünüyorlardı. Bu, cinayete teşebbüstü ve birinin hesap vermesi gerekiyordu. Helen elinden geleni yaptı ama şahit yetersizliği yüzünden dava hiçbir zaman mahkemeye götürülemedi. Helen, Marie'ye taşınmasını söyledi ama kadın inatçıydı. Bu daire onların aile eviydi ve özel olarak Anna'nın hareket engeline uygun araç gereçlerle donatılmıştı – neden taşınmak zorunda olsunlardı ki? Marie, evi daha güvenli hale getirmek için elinde kalan bütün değerli şeyleri sattı. Dört yıl sonra uyuşturucu imalathanesi havaya uçtu. Bu olaydan önce, asansör düzgün bir şekilde çalışıyordu ve 408 numaralı daire özünde mutlu bir evdi. Artık bir hapishaneydi.

Sosyal Hizmetler'in eve uğrayıp onlara göz kulak olması gerekiyordu ama bu mahalleden vebalıymış gibi kaçıyorlardı ve ziyaretleri en iyi ihtimalle çok kısa sürüyordu. Ve bu sebeple Helen, geceleri onu eve bağlayan neredeyse hiçbir şey olmadığı için gelip geçerken uğruyordu. Steven Green ve arkadaşları işlerini bitirmek için geri geldiklerinde orada olmasının sebebi buydu. Steven'in kafası her zamanki gibi iyiydi ve elinde, ev yapımı bir funyeyle yakmaya ça-

lıştığı bir benzin bidonu tutuyordu. Buna fırsat bulamadı. Helen'in copu onu dirseğinden, sonra boynundan yakaladı ve onu boylu boyunca yere serdi. Diğerleri bir anda karşılarına çıkan polisi görünce hazırlıksız yakalandılar ve benzin bombalarını atıp tündüler. Bazıları kaçtı, bazıları kaçamadı. Helen, kaçan şüphelilere nasıl çelme takılacağı konusunda iyi eğitilmişti. Saldırıyı engelledi ve üzerinden çok uzun bir zaman geçmeden Steven Green ve en yakın üç arkadaşının hiç de azımsanmayacak bir hapis cezasına çarptırılmalarını seyretmenin ayrıcalıklı zevkini yaşadı. Bazı günler, yaptığı işin karşılığını gerçekten alıyordu.

Helen gelen ürpertiye bastırdı. Pis koridorlar, parçalanmış hayatlar, grafiti ve pislik onda bir tepkiye yol açamayacak derecede kendi yetiştirilişini hatırlatıyordu. Burası onda bastırmakta çok zorlandığı ve şu anda da güçlü bir şekilde geri ittiği bazı anıları canlandırıyor. Buraya Marie ve Anna için gelmişti – bugün herhangi bir şeyin ruh halini bozmasına izin vermeyecekti.

Kapıya üç kez vurdu –bu onların özel koduydu– ve bir sürü kilit açılma sesinden sonra kapı açıldı.

“Yemek siparişi?” dedi Helen.

“Siktir git,” diye beklenen cevap geldi.

Marie, onun girmesi için dış parmaklığı açarken Helen gülümsedi. Kötü düşünceleri azalmaya başlamıştı çoktan – Marie'nin “sıcak” karşılması onda hep bu etkiyi yapıyordu. İçeri girer girmez, Helen hediyelerini teker teker dağıttı, kendininkileri aldı ve kendini son derece huzurlu hissetti. Kısa bir an için, 408 numaralı daire onu karanlık ve vahşi bir dünyadan koruyan sığınağı oldu.

5

Yağmur, genç kızın gözyaşlarını alıp götürerek, sağanak halinde yağıyordu. Kendini arınmış hissetmesi gerekiyordu ama öyle olmadı – bunun için çok ileri gitmişti. Gittiği yönü umursamadan, deli gibi, ormandaki birbirine geçmiş ağaç yapraklarının arasına daldı. Hiç durmadan gitmesi gerekiyordu sadece. Uzağa. Uzağa. Uzağa.

Yüzüne dikenler batıyor, taşlar ayağını acıtiyordu. Ama devam etti. Gözleri çaresizce birini, bir şeyi görebilmek için çevreyi taradı ama tek görebildiği şey ağaçlardı. Bir an için aklına korkunç bir düşünce geldi – acaba hâlâ İngiltere’de miydi? Yardım istedi ama çılgınlıkları çok güçsüzdü, boğazı işlevini yerine getiremeyecek kadar kuruydu.

Sampson’s Kış Harikalar Diyarı’nda, aileler Noel Baba’nın Kulübesi’ne girebilmek için sabırla sırada bekliyorlardı. Alanın tamamı, aslında çamurlu çiftlik arazisine aceleyle kurulmuş bir avuç tenteden oluşuyordu ama burası çocukların hoşuna gidiyor gibiydi. Dört çocuk babası Freddie Williams kızı gördüğünde mevsimin ilk kıymalı böreğinden daha henüz bir ısırık almıştı. Şiddetli yağmurda kızın hayaletimsi bir görüntüsü vardı. Genç kız, gözlerini ona dikmiş, yavaşça ama kasıtlı olarak alanın ortasında topallaya topallaya yürürken, Freddie’nin kıymalı böreği havada asılı kaldı. Daha dikkatli bakınca, kızın hayalet gibi değil acınacak halde ol-

duğu görölüyordu – üstü başı darmadağınktı, kanıyordu ve rengi aşırı derecede soluktu. Freddie bu olaya karışmak istemiyordu –kız deli gibi gözüküyordu– ama genç kızın bakışının sertliği yüzünden donup kalan bacaklarını kıpırdatamıyordu. Genç kız son birkaç metreyi Freddie'nin umduğundan daha hızlı kat etti ve kendini onun üzerine attığında Freddie bir anda kendini geriye doğru sendelerken buldu. Kıymalı böreği havada taklalar attı ve net bir şap sesiyle bir su birikintisine düştü.

Genç kız, alandaki büroda battaniyelere sarınmış haliyle de daha az deli gözüküyordu. Nereden geldiğini ve nereli olduğunu söylemiyordu. Hangi gün olduğunu biliyormuş gibi bir hali bile yoktu. Aslında genç kızın ağzından alabildikleri tek şey adının Amy olduğu ve o sabah erkek arkadaşını öldürmüş olduğuydu.

Helen frene bastı ve Southampton Merkez Polis Karakolu'nun önünde durdu. Fütürist cam ve kireç taşından oluşan bina, şahane bir şehir ve liman manzarası sunarak başının üzerinden göğe doğru yükseliyordu. Bina henüz bir veya iki yaşındaydı ve her açıdan etkileyici bir karakoldu. Son derece gelişmiş nezaret tesisleri, bina içinde bulunan bir CPS⁴ birimi, SmartWater laboratuvar tesisleriyle, binada modern bir polisin ihtiyacı olan her şey vardı. Helen, arabayı park etti ve binadan içeri girdi.

“Mesaide uyuyor musun, Jerry?”

Nöbetçi polis daldığı hayal dünyasından çıktı ve mümkün olduğu kadar meşgul görünmeye çalıştı. Helen ne zaman içeri girse, hepsi biraz daha dik otururdu. Bu sadece Helen, müfettiş dedektif olduğu için değildi; bunun kadının tavrıyla da bir ilgisi vardı. Üzerinde deri motorcu kıyafetleriyle binaya girerken, bir seksen iki

4 (İng.) Crown Prosecution Service: Polis tarafından soruşturmaları yürütülen kamu davalarının takibini sağlamada polise yardımcı olan, içlerinde savcı, yardımcı avukat ve idarecilerin olduğu devlete bağlı bir departman. (ç. n.)

boyunda, motosiklet tutkusu ve enerjinin yürüyen hali gibiydi. Asla geç kalmaz, asla akşamdan kalma veya hasta olmazdı. Herkesin sadece rüyasında görebileceği bir sertlikle işiyle yaşıyor, onunla nefes alıyordu.

Helen doğruca Nitelikli Suç Timi bürosuna gitti. Southampton'ın en önemli karakolu devrimsel nitelikte olabilirdi ama gözetimini yaptığı şehir değişmeden duruyordu. Helen dosyaları incelerken, hepsinin tahmin edilebilir benzerliği karşısında hafifçe çöktü. Cinayetle sonuçlanan aile içi bir tartışma – iki hayat mahvolmuş ve küçük bir çocuk koruma altına alınmıştı. Gezici Leeds United taraftarlarının, bir Saints taraftarını öldürme girişimleri ve en son, acemi bir gasp sırasında 82 yaşındaki bir adamın vahşice öldürülmesi. Saldırgan, olay mahallinden kaçarken çaldığı cüzdanı düşürmüştü, böylece polise temiz bir parmak izi ve hızlı bir kimlik bırakmıştı. Suçlu, Southampton polisinin çok iyi bildiği biriydi – Noel koşuşturmasında umulmadık bir aileyi perişan eden sıradan bir serseri. Helen bu sabah, CPS'e olayların detaylarıyla ilgili brifing vermekle görevliydi. Bu küçük serseriye karşı açılan davanın kesinlikle çok sıkı tutulması konusunda kararlı bir şekilde dosyayı açtı.

“Hemen gevşeme. İş var.”

Mark Fuller, Helen'in müfettiş yardımcısı yanına geldi. Yakışıklı ve yetenekli bir polis olan Mark son beş yıldır Helen'la etle tırnak gibi çalışıyordu. Cinayet, çocuk kaçırma, tecavüz, seks ticareti – Mark, sayısız çirkin davayı çözmede kadına yardımcı olmuştu ve Helen artık onun bağlılığına, sezgilerine ve cesaretine güvenmeye başlamıştı. Gerçi fırtınalı bir boşanma onu kötü etkilemişti ve son zamanlarda dengesiz ve güvenilmez olmuştu. Helen, onun yine alkol koktuğunu fark edince canı sıkıldı.

“Erkek arkadaşını öldürdüğünü söyleyen genç bir kız.”

Mark, dosyadan bir fotoğraf çıkardı ve Helen'a verdi. Fotoğrafın sağ üst köşesinde bir Kayıp Şahıs damgası vardı.

“Maktulün adı Sam Fisher.”

Helen temiz yüzlü bir delikanlının fotoğrafına baktı. Efendi, iyimser, hatta biraz saf. Mark, ona bir tane daha uzatmadan önce, fotoğrafı inceleyebilmesi için bir süre bekledi.

“Ve şüphelimiz. Amy Anderson.”

Helen, görüntüye bakarken şaşkınlığını gizleyemedi. Güzel ve bohem bir kız – en fazla yirmi bir yaşındaydı. Kız, uzun dalgalı saçları, çarpıcı kobalt mavisi gözleri ve narin dudaklarıyla gençliğin ve masumiyetin tanımı gibiydi. Helen, montunu aldı.

“Gidelim o zaman.”

“Sen mi kullanırsın yoksa...”

“Ben kullanırım.”

Hiç konuşmadan otoparka yürüdüler. Giderlerken Helen, Kayıp Bürosu'yla irtibat halinde olan, ona bağlı dedektifi de yanlarına aldı. Engellenemez derecede neşeli Charlene “Charlie” Brooks, bir polis gibi giyinmeyi azimle reddeden iyi bir memurdu, çalışkan ve hevesliydi. Bugünün seçimi dapdar bir deri pantolundu. Onun giyim anlayışını eleştirmek Helen'in görev alanının dışında kalıyordu ama buna rağmen Helen bunu yapmayı çok istiyordu.

Arabanın içinde Mark'ın nefesindeki bayat alkol kokusu daha da güçlü bir şekilde hissediliyordu. Helen camı açmadan önce ona yandan bir bakış attı.

“Peki elimizde ne var?” diye sordu.

Charlie dosyayı çoktan açmıştı bile.

“Amy Anderson. İki haftadan biraz daha fazla bir süre önce kayıp olduğu bildirilmiş. En son Londra'da bir konserde görülmüş. Aralığın ikisinde annesine bir e-posta yollayıp Sam'le beraber otostopla eve döndüğünü ve gece yarısından önce evde olacağını söylemiş. Her ikisinden de bir daha haber alınamamış. Annesi polisi aramış.”

“Sonra ne olmuş?”

“Bu sabah Sampson’s’ta ortaya çıkmış. Erkek arkadaşını öldürdüğünü söylemiş, sonra da bir daha ağzını açmamış. Şimdi hiç kimseyle konuşmuyor.”

“Peki, bütün bu süre boyunca neredeymiş?”

Mark en sonunda cevap vermeden önce Charlie’yle birbirlerine baktılar:

“Ben de senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum.”

Arabayı Kış Harikalar Diyarı’nın otoparkına park ettiler ve alandaki büroya gittiler. Haşatı çıkmış prefabrik büroya girdiğinde Helen onu karşılayan manzara karşısında şoka girdi. Eski püskü bir battaniyenin altında kıvrılmış genç kız vahşi, aklını yitirmiş gibi ve acı verici derecede zayıf gözüküyordu.

“Merhaba Amy. Ben Müfettiş Helen Grace – bana Helen diyebilirsin. Oturabilir miyim?”

Cevap yok. Helen dikkatli bir şekilde kızın karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Seninle Sam hakkında konuşmak istiyorum. Tamam mı?”

Kız kafasını kaldırdı, perişan yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. Helen, zihninde daha önce gördüğü fotoğrafla karşılaştırarak, kızın yüzünü dikkatli bir şekilde inceledi. Kızın, insanın içine işleyen mavi gözleri ve çenesindeki belirgin yara izi olmasa, kimliğini belirlemekte çok zorlanabilirlerdi. Bir zamanlar parlak olan saçları, incelmış, birbirine dolanmış ve yağlıydı. Tırnakları uzun ve kirliydi. Yüzü, kolları ve bacakları, bir öfke anında kız kendine zarar vermiş gibi gözüküyordu. Ve bir de şu koku vardı. İnsanı ilk önce bu koku çarpıyordu. Tatl. Kekremsi. Tiksindirici.

“Sam’i bulmam lazım. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

Amy gözlerini kapadı. Tek bir damla yaş kurtuldu ve yanağından aşağıya aktı.

“Sam nerede, Amy?”

Uzun bir sessizlik ve sonra kız nihayet fısıldadı:

“Ormanda.”

Amy prefabrik büronun koruma alanını terk etmeyi kesinlikle reddettiği için Helen köpeği kullanmak zorunda kaldı. Mark’a onunla gelmesini emrederek, Amy’ye göz kulak olması için Charlie’yi bıraktı. Av köpeği Simpson, burnunu eskiden Amy’nin kıyafetleri olan, kan lekeleriyle dolu kumaş parçalarına gömdü, sonra ormana doğru fırladı.

Kızın nereden geldiğini görmek zor değildi. Ormanın içinden geçişi o kadar şuursuz, o kadar hızlı olmuştu ki bitki örtüsünde büyük çukurlar açmıştı. Kumaş parçaları, deri parçaları izlediği yolu süslüyordu. Simpson, ağaç yapraklarının arasından zıplaya zıplaya giderken, bunları burnuyla süpürüp yukarı kaldırıyordu. Helen, onun arkasında onunla aynı hızda yürüyordu ve Mark da bir kadın tarafından geçilmeme konusunda kararlıydı. Ama bunun için uğraşiyor, alkol terliyordu.

Issız bina görüldü. Yıkılmak üzere bir kenara ayrılmasının üzerinden uzun bir zaman geçmiş olan, geçip giden eğlenceli zamanların üzücü hatırası olan belediyeye ait bir yüzme havuzu. Simpson, asma kilitli kapıyı tırmaladı, sonra uzaklaştı ve binanın çevresinde dolaşıp en sonunda kırık bir pencerenin önünde durdu. Kırık cam parçalarında taze kan vardı. Amy’nin kozasını bulmuşlardı.

İçeri girmek zor oldu. Terk edilmiş olmasına rağmen binanın mümkün olan her giriş ve çıkışını emniyete almak için çaba gösterilmişti. Kime karşı emniyete alınmıştı? Buralarda hiç kimse yaşamıyordu. Nihayet kilit zorlandı ve steril kılıflara geçirilen ayakların zeminde kaymasıyla her zamanki bale gösterisi başladı.

Ve işte oradaydı. Onlardan dört buçuk metre aşağıda, yüzme havuzunda yatıyordu. Uzun bir merdiven ararlarken kısa bir ge-

cikme oldu, sonra Helen havuzun içinde, Amy'nin "Sam"iyle yüz yüze geldi.

Sam, gelecekte bir hukuk firmasında çalışacak ahlaklı bir çocuktu ama ona bakarak bunu anlayamazdınız. Sokaklarda rastlayabileceğiniz herhangi bir yaşlı serserinin cesedine benziyordu. Kıyafetlerinde idrar ve dışkı lekeleri vardı, tırnakları kırılmış ve pislik içindeydi. Ve yüzü. Sıksa yüzü çarpılmış, yüzüne korkunç bir ifade yerleşmişti – eğri büğrü yüzünde korku, acı ve dehşet yazılıydı. Hayatta yakışıklı ve çekiciydi. Ölüsü ise iğrençti.

6

Ona işkence yapmaktan vazgeçecekler miydi hiç?

Amy, Southampton Merkez'de güvende olacağını düşünmüştü. İyileşmesi ve yas tutması için onu yalnız bırakacaklardı. Ama ona *eziyet* etmek konusunda kararlıydı. Onlara yalvarsa bile, yemek yemesine ve içmesine izin vermiyorlardı. Dili şişmişti, öyle dediler, midesi çok fazla kasılmıştı ve içinden katı bir gıda geçecek olsa bağırsakları yırtılabilirdi. Bu yüzden onu bir seruma bağladılar. Belki de yapılması gereken doğru şey buydu ama onun *istediği* şey değildi. En son ne zaman iki hafta yiyeceksiz kalmışlardı? Ne biliyorlardı?

Bir tane de morfin serumu vardı, bu biraz işe yarıyordu ama yine de serumu gereğinden fazla doldurmamak için son derece titiz davranıyorlardı. Serumu sol eliyle idare ediyor, ağrısı dayanılmazacak hale geldiğinde düğmeye basıyordu. Sağ eli yatağa kelepçeliydi. Bu durum hemşirelerin son derece hoşuna gidiyor, kızın ne yaptığıyla ilgili yüksek sesli fısıltılarla tahminlerde bulunuyorlardı.

Bebeğini mi öldürmüştü? Kocasını mı öldürmüştü? Gerçekten de çok eğleniyorlardı.

Ve sonra –Tanrım yardım et– annesinin gelmesine izin verdiler. Bu durum onu deliye döndürdü, şaşkın annesi doktorların emriyle

dışarı çıkana kadar bağırıp çağırmaya başladı. Ne *halt* ettiklerini sanıyorlardı? Annesini göremezdi, şimdi değil. Bu şekilde değil.

Sadece yalnız kalmak istiyordu. Deli gibi etrafındaki eşyalara odaklanacak, yastık kılıfının karmaşık dokusuna gözlerini dikecek, baş ucundaki abajurun içindeki hipnotize edici, ıslıl ıslıl lambanın teline hiç durmaksızın saatlerce bakacaktı. Bu şekilde çevrede olanlara ilgisini yitirebilir, düşünmeyebilirdi. Ve Sam'in görüntüsü aniden ortaya çıktığında morfin düğmesine basacak ve bir an için daha mutlu bir yere doğru uzaklaşacaktı.

Ama kalbinin derinliklerinde uzun süre huzur içinde kalamayacağını biliyordu. Kötü ruhlar etrafında cirit atıyor, arkasında bıraktığı yaşayan ölüye doğru sürüklüyorlardı onu. Dışarıda dolaşp duran, içeri gelip onu sorguya çekmeyi bekleyen polisi görebiliyordu. O sorulara cevap vermeyi asla istemediğini anlayamamışlar mıydı? Yeterince acı çekmemiş miydi?

"Onları göremeyeceğimi söyle."

Kızın hasta takip çizelgesini incelemekle meşgul hemşire kafasını kaldırdı.

"Onlara ateşim olduğunu söyle," Amy devam etti, "ve uyuduğumu..."

"Onlara engel olamam, hayatım," diye cevap verdi hemşire sakince. "En iyisi yap ve kurtul, ne dersin?"

Çektiği acılar asla yeterli olmayacaktı. Amy bunu gerçekten biliyordu. Sevddiği adamı öldürmüştü ve bunun geri dönüşü yoktu.

7

“Bana havuzdan nasıl çıktığını anlat, Amy?”

“Merdivenle.”

“Ben orada merdiven görmedim.”

Amy ters ters baktı ve arkasını döndü. Hastane battaniyelerini çenesine kadar çekerek tekrar kendi içine döndü. Helen, kafası karışmış bir halde dikkatle kıza baktı. Kız eğer yalan söylüyorsa, cidden iyi bir oyuncuydu. Mark’a bir bakış attı, sonra devam etti:

“Nasıl bir merdivendi?”

“İp merdiven. ...Şeyden hemen sonra aşağıya sarkıtıldı, şey...”

Amy’nin gözlerine yaşlar batıyordu ve kız kafasını göğsüne eğdi. Amy’nin avuç içlerinde hafif yanıklar vardı. İp merdivenden yukarı tırmanan biri için tutarlı sayılırdı sanki? Helen kendine zihinsel bir tokat attı – bunu bir olasılık olarak bile neden göz önünde bulunduruyordu? Amy’nin hikâyesi akıl dışıydı. Anlattığına göre, otobandan alınmış, uyuşturulmuş, kaçırılmış, aç bırakılmışlardı – ve sonra cinayet işlemeye zorlanmışlardı. Biri neden böyle bir şey yapsındı ki? Görünüşte Amy ve Sam iki iyi çocuktu ama bu korkunç cinayetin çözümü onların kendi hayatlarında gizleniyor olmalıydı.

“Bana Sam’le olan ilişkini anlat.”

Bunun üzerine Amy hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Belki de şu an ara vermek için iyi bir zamandır, Müfettiş?”
Amy’nin annesi yanında bir avukat olması konusunda ısrar etmişti.

“İşimiz daha bitmedi,” diye sert bir şekilde cevap verdi Helen.

“Ama onun bitkin olduğunu görebiliyorsun. Kesinlikle...”

“Tek gördüğüm Sam Fisher adındaki ölü çocuk. Sırtından vurulmuş. Yakın mesafeden. Müvekkilin tarafından.”

“Müvekkilim tetiği çektiğini inkâr etmi...”

“Ama *sebebini* söylemiyor.”

“*Sebebini* söyledim,” diye cevap verdi Amy intikam alır gibi.

“Evet ve bu harika bir hikâye, Amy. *Ama hiç mantıklı değil.*”

Helen sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Kendisine bir şey söylenmesine gerek kalmadan Mark, Helen’in ne demek istediğini anladı ve baskıyı artırdı.

“Sizi gören olmamış. Veya minivanı, Amy. Kamyoncular görmemiş. Trafik polisleri görmemiş. O yolda otostop çeken diğer çocuklar görmemiş. Bu yüzden saçmalamayı bırakıp bize erkek arkadaşını neden öldürdüğünü söyler misin? Sana vurdu mu? Seni tehdit mi etti? Seni neden o korkunç yere götürdü?”

Amy bir şey söylemedi, kafasını kaldırmayı bakmadı bile. Mark sanki hiç konuşmamış gibiydi. Helen sesini yumuşatarak konuşmaya devam etti.

“Sadist ve saldırgan olduğu sonradan ortaya çıkan hoş bir çocuğa âşık olan ilk kişi olduğunu sanma, Amy. Bu senin suçun değil, kimse seni yargılamıyor ve eğer bana ne olduğunu, neyin ters gittiğini anlattırsan, o zaman sana yardım edeceğime söz verebilirim. Sana saldırdı mı? Olaya karışan başkaları da oldu mu? Seni neden oraya götürdü?”

Hâlâ ses yok. İlk kez, Helen’in sesini bir sabırsızlık sardı.

“İki saat önce, Sam’in annesine, oğlunun vurularak öldürüldüğünü söylemem gerekti. Annesinin, erkek ve kız kardeşlerinin

ihtiyacı olan şey, bundan sorumlu tutulacak biri. Ve şu anda çerçevede görünen bir tek sen varsın. Bu yüzden onların iyiliği ve kendi iyiliğin için palavra atmayı bırak ve bana doğruyu söyle. Bunu neden yaptın, Amy? Neden?”

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Amy, gözyaşlarının arasından alev gibi parlayan kızgın gözlerle, kafasını kaldırdı:

“*O kadın beni zorladı.*”

8

“Peki ne düşünüyorsun patron?”

Hayatında ilk kez, Helen’in verecek bir cevabı yoktu. Evet veya hayır, suçlu veya suçsuz, Helen Grace’in verilecek bir cevabı hep olurdu. Ama bu olayda değil. Bu farklı bir şeydi. Bütün tecrübeleri ona Amy’nin yalan söylediğini söylüyordu. Kaçırılma hikâyesi zaten yeterince saçmaydı ama failin yalnız bir kadın olması işi kilitliyordu. Kadın katiller kocalarını, çocuklarını veya kendi mesuliyetleri altında olanları öldürürlerdi. Yabancıları kaçırma işine bulaşmayacakları gibi, Amy’nin anlattığı üzere, kurbanlarının sayıca onlardan daha fazla olduğu yüksek risk içeren senaryoları da tercih etmezlerdi. Eğer bu seferki *ettiyse* bile, nasıl oluyordu da iki büyük yetişkini minivandan çıkarıp yüzme havuzuna götürme eylemini gerçekleştirecek kadar güçlüydü? Helen, Amy’yi en ağır cezaıyla çarptırmayı çok istiyordu. Belki de cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalırsa gerçeği söylerdi sonunda.

Ama yine de eğer doğru *olmasa* neden böyle bir hikâye uydurdu ki? Amy, akıl hastalığı geçmişi olmayan zeki, akli başında bir kızdı. Bütün bu süreçte kızın ifadesi açık ve tutarlıydı. Onları “kaçıran kişi”yi net bir şekilde tanımlamıştı –kısa kirli sarı saçlar, gözlük, pis kısa tırnaklar– ve sonra da hiç aksatmadan buna sadık kalmıştı. Kadının minivanı düşük viteste nasıl aşırı yüksek devirde kullandığıyla ilgili minik detaylara kadar. Ve kızın Sam’i

sevdiği –*gerçekten* sevdiği– ve ölümünden dolayı perişan olduğu aşıkârdı. Herkes onlardan, ayrılmaz, bir bütünün iki parçası olarak bahsediyordu. Bristol Üniversitesi’nde tanışmışlar, sonra her ikisi de bir arada kalabilmek için Warwick’te yüksek lisans yapmak için başvurmuşlar, iş hayatını ve olası bir ayrılığı ertelemişlerdi. Çok fazla paraları yoktu ama birlikte oldukları süre boyunca ülkeyi gezmişler, başka birileriyle nadiren tatile çıkmışlardı.

Adli tıp ekibi, onunla silah arasındaki bağlantıyı ortaya çıkar-mıştı, bu yüzden onun yaptığıyla ilgili bir şüphe yoktu ama aynı zamanda kızın tutsaklıklarıyla ilgili anlattığı hikâyeyi de doğru-lamışlardı. Fiziksel durumları –kıllar, tırnaklar– artı havuzdaki insan atıklarının hepsi de kızın Sam’i öldürmeden önce en az iki haftadır orada bulunduklarını ortaya kokuyordu. Ümitlerini kay-bedip çöp mü çekmişlerdi? Anlaşma mı yapmışlardı?

“Neden sen değil de o?” Amy tekrar çöktü ama Helen soruyu tekrarladı. En sonunda Amy konuşmayı başardı:

“Çünkü bunu yapmamı o istedi.”

Bir sevgi gösterisiydi o zaman. Fedakârlık gösterisi. Böyle bir şey insan vicdanı için ne ağır bir yükü... eğer doğruysa. Demek ki Amy’yi yiyip bitiren şey buydu – Amy’nin olanlar yüzünden yıkılmış olması. Sadece travma geçirmemişti. Suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezildiği için yıkılmıştı. Bu Helen’in çok iyi bildiği bir duyguydu ve her şeye rağmen kendini Amy’ye acırken buldu. Belki de bu savunmasız genç kıza çok fazla yüklenmişti.

Bu doğru olamazdı. Çünkü biri *neden* böyle bir şey yapsındı? Onun –o kadının– bundan nasıl bir kazancı olabilirdi? Amy’nin söylediğine göre seyretmek için orada bile değildi, öyleyse amaç neydi? Bu doğru olamazdı ama yine de Helen, Mark’ın her zamanki gibi ona doğrudan yönelttiği sorusuna cevap verirken kendini şöyle derken buldu:

“Bence doğru söylüyor.”

9

Ben Holland haftalık Bournemouth seyahatlerinden nefret ediyordu. Ona göre bu çok anlamsızdı, kayıp bir gündü. Ama firma, muhtelif şubelerinin arasındaki yüz yüze görüşmeler konusunda çok katıydı, bu yüzden Ben ve Peter (Portsmouth), Malcolm ve Eleanor'la (Bournemouth) ve Hellie ve Sarah'yla (Londra) buluşup birlikte kahve içip sandviç yerlerdi. Deniz ticareti hukukunun, bankacılık davalarının ve uluslararası şartlı tahliyenin inceliklerini tartışırlardı – sonra da kendi müvekkilleriyle ilgili şikâyet etmeye devam ederlerdi. Bu görüşmeler bazen biraz eğitici, hatta eğlenceli olurdu ama Portsmouth'tan gidiş dönüşü de hesaba katınca her şey devasa bir vakit kaybıydı sadece.

Bu seferki her zamankinden bile kötü geçiyordu. Hep yaptıkları gibi Ben, Peter'ı Bournemouth'taki toplantıya götürüp getirmiş – öğlen yemeğinde ondan daha kıdemli olan meslektaşının içmesine ses çıkarmamıştı. Peter hızlı düşünebilen ve sonuç almak konusunda sicili iyi olan bir ortaktı. Aynı zamanda hödük, kendini tekrar eden biriydi ve çok kötü kokuyordu. Peter'la bir konferans salonunda olmak bile yeterince kötüydü. Şimdi onunla tam iki saattir arabada kısılıp kalmıştı. Eğer benzinleri bitmemiş olsaydı, öyle olacaktı en azından.

Ben, alçak sesle küfrederek telefonunu çıkardı. Gözleri dehşet içinde açıldı.

“Çekmiyor.”

“Ne?” dedi Peter.

“Çekmiyor. Seninki?”

Peter telefonunu kontrol etti.

“Bir şey yok.”

Uzun bir sessizlik.

Ben öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Karanlık bastırmak üzereyken, New Forest’in ortasında Peter’la beraber kalmayı hak edecek ne yapmıştı? Ben, depoyu Bournemouth’un hemen dışındaki Esso istasyonunda doldurmuştu –en ucuz benzin oradaydı– ve buna rağmen bir saat sonra depo boşalmıştı. Benzin göstergesi yandığında inanmamıştı, ne olursa olsun en azından Southampton’a gidecek kadar benzinleri olduğundan emindi. Ama benzin göstergesi ilk işaretini verdikten dakikalar sonra araba sarsılarak durmuştu. Hayat bazen seni yerden yere vurmaya devam ediyordu. Benzin istasyonuna yürüyecekler miydi? Geceyi birlikte mi geçireceklerdi?

“AA’dan⁵ platin hizmet hakkımız var ve ne işe yarıyor?” diye sordu Peter, ortamı yumuşatmak için.

Ben, ıssız ormanlık yolu yukarıdan aşağıya kadar süzdü. Peter bir şey demiyordu ama New Forest’tan kestirme gitmek Ben’in fikriydi. Ben hep böyle yapıyor, Calmore’a çıkan gizli kestirme yolu kullanarak Southampton’ın çevresinden dolaşan M27’den uzak duruyordu ama bugün bu çok kötü bir şekilde ters tepmişti. Ben’in içinden bir ses bu konunun açılacağını söylüyordu ama sadece bu çile bittikten sonra. Peter bu durumdan fazlasıyla yararlanacaktı. Sadece uygun zamanı bekliyordu.

“Sen yürür müsün yoksa ben gideyim mi?” diye sordu Peter.

5 American Airlines. (ç. n.)

Bu, retorik bir soruydu. Kıdem üstün gelirdi ve ayrıca, Peter'ın "dizleri sorunlu"ydı. Böylece, iş Ben'e kaldı. Haritaya bakınca, iki veya üç kilometre ötede kır evlerinin olduğunu gördü. Eğer hızlı hareket ederse hava çok kararmadan oraya varabilirdi. Soğuğa karşı yakasını kaldırarak, başıyla Peter'a selam verdi ve yorgun argın bir halde yoldan aşağı yürümeye başladı.

"Tekrar karşılaşacağız..." diye şarkı söyledi Peter. *Salak*, diye düşündü Ben.

Ama sonra, bir anda şansı döndü. Akşam karanlığında Ben iğne deliği gibi iki ışık görür gibi oldu. Gözlerini kıstı. Evet, buna hiç şüphe yoktu. Araba farları. Ben o gün ilk kez, vücudunun gevşediğini hissetti. Her şeye rağmen bir Tanrı vardı. Kolunu güçlü bir şekilde havaya kaldırıp salladı ama minivan zaten yardım etmek için yavaşlıyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü Ben. *Kurtulduk*.

10

Diane Anderson kızını üç haftadan daha uzun bir süredir görmemişti. Ve Amy nefes almayı zorlaştıran bir kucaklaşmayla kadının göğsüne yapışmış olmasına rağmen onu şu anda da göremiyordu. Hastanede kızın üstünü başını temizlemişlerdi –duş alıp saçını yıkamasına izin vermişlerdi– ama kız hâlâ Amy’ye benzemiyordu.

Çekici polis memuru –Charlie– eve kadar onlara eşlik etmişti. Bunu Amy’ye yardım etmek için, kız dış dünyaya çıkarken kendini güvende hissedebilsin diye yaptığını söylemişti ama Charlie bir casustu. Diane bundan emindi. Bekleyecek, izleyecek ve rapor edecekti. Kızı daha tam olarak kurtulmuş değildi. Kapılarının önündeki iki üniformalı polis memuru bunu açık bir şekilde belli ediyordu zaten. Onu korumak için mi yoksa kaçmasına engel olmak için mi oradalar? Yine de hiç olmazsa basını göndermişlerdi. Yerel gazete müsveddelerinden bir gazeteci son çare olarak posta kutularının arasından bağırmıştı – akla hayale sığabilecek en kaba sözlerle Amy’nin erkek arkadaşını neden öldürdüğünü sormuştu. Gazetecinin genç bir kadın olması durumu daha da kötüleştiriyordu – bu insanları bunu yapmaya iten şey neydi böyle?

“Amy, Sam’i vurdu.” Böyle açıklamıştı sert Müfettiş Grace. Bu çok mantıksızdı. Amy, Sam bir yana, hiç kimseyi vuramazdı. Daha önce hiç silah tutmamıştı bile. Burası Amerika değildi.

Kocası Richard'ın polisin sözünü düzeltip işleri yoluna koymasını umarak kafasını ona çevirmişti ama adamın yüzü de kadının yüzünün bir kopyasıydı – katıksız bir şok. Bir an içini bir öfke kapladı –ona ihtiyaç duyulduğunda Richard hiçbir zaman yanlarında değildi– sonra ayağa kalktı ve bir kez daha içinde bulundukları acı durumla yüzleşti. Amy, Sam'i *seviyordu*. Diane birçok boş anında, eğer ikisi evlenirse –evlendiklerinde– nasıl olacağını düşünmüştü. Her zaman Amy'nin modern yolu deneyip evlenmeden birlikte yaşayacağını farz etmişti. Ama Amy, kesinlikle zamanı geldiğinde evlenmek istediğini söyleyerek onu şaşırtmıştı. Gerçi tam da Amy'ye göre, bunu küçük bir farkla yapacaktı. Hiçbir şekilde beyaz giyme ihtimali yoktu ve babasının yerine onu annesinin vermesi konusunda kararlıydı. Richard buna dayanabilir miydi? Başkalarının hoşuna gider miydi yoksa bunun garip olduğunu mu düşünürlerdi? Ürpererek, hiç gerçekleşmeyecek bir düğünle ilgili tekrar hayallere daldığının farkına vardı.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Sam saldırgan veya sinirli değildi, bu yüzden bu durum kendini savunma olamazdı. Müfettiş Grace, olanlarla ilgili insanı sinir edecek derecede ketum davranıyordu: “En iyisi Amy size hazır olduğunda anlatsın.” Ama Amy tek bir kelime etmemişti. Dilsizleşmişti. Diane ona ulaşmaya çalışmıştı – ona *maltshakeler*⁶ hazırlamış, çocukken en sevdiği çikolata olan *French Fancies* açmış, şimdi paylaştıkları yatak odasını kızın eski bütün oyuncakları ve ıvır zıvırlarıyla donatmıştı. Ama hiçbirisi işe yaramamıştı. Bu yüzden, yapmacık bir üçlü olarak orada öylece oturuyorlardı. Charlie, çayını dökmemeye çalışarak kanepenin bir ucuna ilişmişti, Diane kimsenin istemediği kekleri tabaklara koyuyordu ve Amy, o eski canlı kızın bir gölgesi gibi, sadece boşluğa bakıyordu.

6 Maltlı sütle yapılan içecek. (ç.n.)

11

Bu bir tuzaktı. Kadın pusuda bekliyordu ve Helen arabadan çıkar çıkmaz üzerine atıldı.

“Birkaç dakikanız var mı, Müfettiş?”

Helen’in yüreği ezildi. İşte başlıyordu.

“Seni görmek çok hoş, Emilia ama biliyorsun ki çok meşgulüm.”

Helen yürümeye devam etti ama bir kol uzandı ve kadının yoluna devam etmesini engelledi. Helen kadına ters ters baktı – ciddi misin?– ve rakibi kastedileni anlayıp yavaşça elini gevşetti. Emilia Garanita, arsız arsız sırtıttı. Emilia çarpıcı bir kişiydi – dinç ve narin yapılı ama aynı zamanda arızalı ve biçimsiz. Ergenliğinde herkesin kalbini çalmıştı ama henüz on sekiz yaşındayken bir asit saldırısının kurbanı olmuştu. Eğer profiline soldan bakacak olursan güzel ve çekiciydi. Sağ taraftan, sadece acırdın – yüz hatları kaymış, plastik gözü hareketsizdi. Mahallede onu “Güzel ve Çirkin” olarak tanıyorlardı ve *Southampton Akşam Haberleri*’nin adliye baş muhabiriydi.

“Amy Anderson davası. Onu öldürdüğünü biliyoruz ama sebebini bilmiyoruz. Erkek arkadaşı ona ne yapmış?”

Helen, tiksintisini saklamaya çalıştı – daha önce, Andersonların posta kutusunun arasından bağırının Emilia olduğuna emindi

ama basını soruşturmanın bu kadar erken bir aşamasında düşman etmek akıllıca bir hamle değildi.

“Seksle ilgili bir şey miydi? Erkek arkadaşı onu dövmüş mü? Aradığınız başka biri var mı?” diye devam etti Emilia.

“Nasil çalıştığımızı biliyorsun Emilia, söyleyecek bir şeyimiz olduğunda basınla ilişkiler sizinle temasa geçer. Eğer şimdi izin veri...”

“Onu serbest bırakmış olmanız beni meraklandırıyor sadece. Kefalet bile ödemedi. Normalde onları biraz daha uzun süre terletirsiniz, öyle değil mi?”

“Biz hiç kimseyi ‘terletmiyoruz’, Emilia. Ben kurallara uygun hareket ederim – bunu biliyorsun. Bu yüzden bütün basınla ilişkiler normal kanallar yoluyla yapılacak, tamam mı?”

Helen en güzel gülümsemesiyle gülümsedi ve yoluna devam etti. Hiç şüphesiz uzun bir mücadele olması beklenen bir süreçteki ilk çatışmayı kazanmıştı. Suç, Emilia’nın kanında vardı. Altı çocuğun en büyüğü olarak, uyuşturucu satıcısı babası, çocuklarını uyuşturucu kuryesi olarak kullanmaktan on sekiz yıl hapis cezasına çarptırıldığında meşhur olmuştu. Küçüklüklerinden beri Emilia ve beş kardeşi, gemiyle yaptıkları birçok Karayip seyahatinden Southampton’daki evlerine dönerken, prezervatifler dolusu kokain yutmaya zorlanmışlardı. Portekizli babası hapse girdiğinde, patronları kayıplarını telafi etmek için, Emilia’yı hayatına uyuşturucu kuryesi olarak devam etmesi için zorlamaya çalışmışlardı. Emilia reddedince de onu cezalandırmışlardı – iki kırık ayak bileği ve yüze atılmış yarım litre sülfürik asitle. Emilia bununla ilgili bir kitap yazmış ve bu onu gazeteciliğe götürmüştü. Hâlâ topallayarak yürümesine rağmen kızın kimseden korkusu yoktu ve haber peşindeyken yorulmak nedir bilmiyordu.

“Kendini özletme,” diye seslendi Emilia, Helen polis morgundan içeri girerken.

Helen, artık hayatının biraz daha zorlaştığını biliyordu. Ama şu anda bunun üzerine kafa yoracak vakit yoktu.

Bir cesetle randevusu vardı.

12

Hayaletle benziyordu. Facebook sayfasındaki gözleri parlayan, kaygısız, yakışıklı yüzün, şu anda Helen'in karşısında duran çökük ölüm maskesiyle hiç alakası yoktu. Sam'in sıska cesedi, eskiden olduğu mutlu, ümit dolu insanla dalga geçercesine morg masasının üzerinde yatıyordu. Son derece rahatsız edici bir görüntüydü.

Helen arkasını dönüp patoloji uzmanı Jim Grieves'in bulgularını kontrol ederek dikkatini başka bir şeye yöneltti. Meslekteki otuzunca yılından sonra bile Jim hâlâ otopsi için temizlenmek ve otopsi elbisesini giymek için saatlerini harcıyordu. Hiç bitmeyen el yıkama süreci onu, her ne kadar daha kilolu olsa da modern bir Lady Macbeth gibi gösteriyordu ve ellerini steril eldivenlere sokmak için yaptığı sakar girişimler, yanına gidip bunu onun yerine yapma isteği uyandırıyorlardı insanda. Bunu sahiden de yapan polisler olmuştu. Diğerleri artık çok yaşlı olduğunu düşünüyorlardı ama Helen işin aslını bildiği için onu acele etmeye zorlamıyordu. Jim, beklemeye değermiş ve iri yarı, aşırı dövme, beceriksiz birinin, Helen'in bir sürü davayı çözmesine yardım etmiş olan, önlüklü, zeki patoloji uzmanına doğru geçirdiği ağır dönüşümde anlaşılması güç mucizevi bir şey vardı.

"Söyleyeceklerimle ilgili her zamanki ikazlar geçerli çünkü yine acele etmeye zorlanıyorum..."

Helen gülümsedi –Jim’in homurdanmalarına alıştı– ve onun devam etmesine izin verdi. Onu acele etmeye zorluyordu ama mecburen. Sam’in annesine oğlunun ölümünden bahsetmek korkunç olmuştu, özellikle de ona çok az şey anlatabildiği için. Olivia Taylor birkaç yıl önce dul kalmıştı, bu yüzden artık ona destek olabilecek bir eşi yoktu. Bir şekilde, tek başına, çocuklarının çok sevdikleri ağabeylerinin ölümüyle yüzleşmelerine yardımcı olması gerekiyordu ve Helen’in ona buna yapacak malzemeyi vermesi gerekiyordu. Bu yüzden Amy’nin hikâyesini hızlı bir şekilde doğrulaması veya yalanlaması gerekiyordu. Jim, Sam’in cesedine doğru döndü ve özetine başladı:

“Sırtında tek bir kurşun yarası var. Kurşun sağ kürek kemiğinden girmiş ve göğüs kafesine yerleşmiş. Teknik terimler kullanıyorum, bu yüzden anlamadığın bir şey olursa haber ver, tamam mı?”

Helen bunun üzerinde durmadı. Jim’in alaycı tavrı, bugüne kadar girdiği her otopsinin önemli bir parçasıydı. Jim bir cevap beklemeden konuşmasına devam etti:

“Ölüm nedeni: Ani kalp durması. Muhtemelen kan kaybı yüzünden ama darbenin etkisiyle olmuş olması daha olası. Vurulmadan önce bile durumu iyi değilmiş. Gövdede, kol ve bacaklarda ve yüzde aşırı derecede zayıflama bulguları – çukurlaşmış göz yuvalarına, diş etlerinin çevresindeki kana, saç kaybına dikkatini çekerim. Mesane ve bağırsaklar tamamen boş, midede kumaş, saç, fayans yapııştırıcısı ve aynı zamanda insan eti kalıntıları bulundu.”

Jim masanın çevresinde dolaşıp Sam’in sağ elini kaldırdı.

“Et kendi etiymiş, sağ kolundan koparmış. Görünüşe göre, vazgeçmeden önce üç veya dört lokma almayı başardığını söyleyebilirim.”

Helen gözlerini kapadı –Sam’in son günlerinin dehşeti içine nüfuz etmeye başlamıştı– sonra kendini zorlayarak gözlerini tekrar

açtı. Jim, Helen'in adamakıllı görebilmesi için Sam'in tahrir olmuş kolunu tuttu, sonra yavaşça bıraktı.

“En az iki hafta, muhtemelen daha fazla bir süre boyunca doğru düzgün bir şey yememiş veya sıvı almamış olduğunu tahmin ediyorum. Bu süre boyunca vücudu yağ rezervlerinden beslenmiş olmalı ve bu da bittiğinde iç organlarındaki besinleri süzmüş olmalı. Öldürüldüğünde organ yetmezliğinden ölmek üzereymiş. Kızın sağlık durumu hakkında bana söylenenlere göre, o da aynı yoldaymış. Birkaç gün daha geçse, ikisi de doğal sebeplerden öleceklermiş.”

Jim bir kez daha durdu, bu kez notlarını gözden geçirmek için.

“Kan tahlilleri. Aşırı derecede sıvı kaybına uğrayıp hızlı bir şekilde organ yetmezliğine doğru giden birinden beklenen değerler. Sıra dışı olan tek unsur benzodiazepin artığı unsurlar. Kızın kanında bazı kalıntılar var ve vücut atıklarında daha güçlü kalıntılar bulacağınızı düşünüyorum.”

Helen başını evet anlamında salladı – adli tıp uzmanları yüzme havuzundan alınan dışkılarda güçlü bir sakinleştirici kalıntısı bulunduğunu saptamışlardı zaten. Helen gittikçe artan endişesini bastırdı ama bütün bunlar tek bir şeye işaret ediyordu artık. Jim, bir on dakika daha devam etti ama Helen onu durdurdu. İhtiyacı olan her şeyi öğrenmişti.

Bütün olasılıklara rağmen Amy'nin hikâyesi doğrulanmaya başlıyordu. Adli tıp uzmanları havuzun bir köşesinde, Amy'nin kaçış aracı olarak kullandığı ipin partiküllerini bulmuşlardı. Buna ek olarak, buldukları kıyafetlerde yoğun toprak lekeleri vardı, bu da Amy ve Sam'in, bir araçtan terkedilmiş havuza kadar açık arazide sürüklenmiş olabileceğine işaret ediyordu. Bir kadın Sam'i tek başına sürüklemiş olabilir miydi –yetmiş altı kilonun tamamını– yoksa bir suç ortağı mı vardı?

Southampton Merkez'e dönerken, Helen şu andan itibaren, bunun onu tamamen yiyip bitireceğini biliyordu. Bu garip cinayeti çözene kadar durmayacaktı. Soruşturma odasına girdiğinde Mark'ın insanları delice çalıştırdığını gördüğüne memnun oldu. Bunun gibi büyük bir soruşturmayı bozacak sayısız pratik ve bürokratik sorun vardı ve Helen her şeyin tıkr tıkr işlemesini istiyordu. Mark, herkesin aynı yöne kürek çekmesini sağlamada uzman olan klasik bir dedektif yardımcısıydı – rahatsız edici ama etkili bir araç. Polis memurlarından iyi bir ekip kurmuştu –Dedektif Bridges, Grounds, Sanderson, McAndrew– ve bir de yardımcı personel; soruşturma Helen'in gözlerinin önünde hayat bulmaya başlıyordu. Mark onun içeri girdiğini görünce hızlı adımlarla yanına gitti.

“Basına ne diyeceğiz, patron?”

Güzel bir soruydu ve Helen, Jim Grieves'in yanından ayrıldığından beri bunun üzerine kafa yoruyordu. Emilia Garanita'nın bir yere gideceği yoktu ve arkasında da başkaları olacaktı. Genç bir kız, ıssız bir yerde erkek arkadaşını vurmuştu. Korkunçtu ve bu yüzden de iyi bir haberd.

“Olabildiğince az şey. Kontrolü ele alana kadar, üçüncü şahısların dâhil olduğunu söyleyemeyiz. Bu yüzden aile içi olduğunu söyler ama fazla detay vermeyiz. Sam ve Amy'nin onu neden öldürdüğüyle ilgili konularda basın çıkarımlar yapacaktır...”

“Ama gereksiz yere Sam'in ismine leke sürülmesini istemeyiz.”

“Kesinlikle. O ve annesi bundan daha iyisini hak ediyorlar.”

“Tamam, şimdilik ağzımızı sıkı tutalım.”

Mark işine geri döndü. Mark hiç şüphesiz kaba saba biriydi –sırık gibi, tıraşsız, güçlü kuvvetli– ama formunda olduğunda herkesin ekibinde olmasını isteyeceği iyi bir polisti. Helen onun bu şekilde devam etmesini umuyordu.

Her şeyin başlamış olmasından memnun bir şekilde bir fincan çay için kendine beş dakika izin verdi. Yorgundu – Amy’yle görüşmesi işkence gibi gelmişti ve morga gitmesi ondan da beterdi. Bir an için olaylardan uzaklaşmak istiyordu ama beyni buna izin vermiyordu. Sam’in korkunç bir şekilde ölmesi onu sarsmıştı ve oğlanın cansız, yamuk suratı gözlerinin önünden gitmiyordu. Sam’in annesinin bunu görmek zorunda olması ne kadar kötüydü.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki Charlie neredeyse tam tepesine gelene kadar onu fark etmedi.

“Patron. Bunu görmek isteyeceğine eminim.”

Gün zaten tatsız sürprizlerle doluydu ama Helen bir sürprizle daha karşılaşmak üzere olduğunu hissediyordu.

Charlie ona birkaç fotoğraf uzattı – sık giyinmiş iki iş adamı, biri otuzlarında, diğeri biraz daha yaşlı.

“Ben Holland ve Peter Brightston. Üç gün önce kayıp ihbarı verilmiş. Bournemouth’taki bir iş görüşmesinden dönüyorlarmış. Hâlâ evlerine dönmemişler.”

Helen’in içinde berbat bir his vardı.

“Arabaları New Forest’ta bulunmuş. Belediye zabıtalrı ve park bekçileri ormanı karış karış aramışlar. Bir iz bulamamışlar.”

“Ve?” Helen başka şeyler de olduğunu hissediyordu.

“Paltolar, çantalar ve cüzdanlar hâlâ arabada. Cep telefonları arabanın yakınında bulunmuş – telefonların SIM kartları kasıtlı olarak parçalanmış.”

Bir başka kaçırma olayı daha. Ve bu, ilkinden bile daha ilginçti. Akıllı, güçlü, kendi başının çaresine bakabilen iki yetişkin erkek sırta kadem basmıştı.

13

Rüyadayken kendini nasıl uyandırırısın? Bir kâbusun ortasındaiken, o cehennemden nasıl kurtulursun?

Ben Holland'ın kafasında bu sorular dönüp duruyordu. Rüya görüyor olmalıydı. Rüya *görüyordu*. Belki de o ve Jennie işten sonra içki satılan bir dükkâna uğramışlar ve bir şişe Bison Grass almışlardı? Belki de şu anda bir votka rüyası görüyordu? Başı ağrıdan zonklayarak ve yüzünde aptal bir gülümsemeyle uyanması an meselesiydi artık...

Ben gözlerini açtı. Başından beri biliyordu tabii ki – buradaki koku iç bayıltıcıydı. Başka bir yerde olduğunu nasıl hayal edebilirdi ki? Eğer etse bile, Peter'ın durmak bilmeyen sızlanmaları aklını başına getirirdi. Kaçırılma olayından beri Ben öfke ve şüpheyle doluydu. Ama Peter ümitsizliği seçmişti.

“Peter, Tanrı aşkına susar mısın lütfen...”

Haykırarak verilen cevap, “Siktir git!” oldu. Liderlik niteliklerine ne oldu, diye düşündü Ben nefretle.

Kapana kısılmışlardı. Çok mantıksızdı ama doğruydı. Bir an için minivandaydılar, rahat ve neşe içinde, bir sonrakinde burada uyanmışlardı. Halsiz, çürük içinde ve yoğun, yapışkan bir toza bulanmış bir halde. Ben, karanlığın içinde görebilmek ve nerede olduklarını çıkarabilmek için gözlerini kısmış ve tökezleyerek ayağa

kalkmıştı. Zemin kömürle dolu, dev bir ambar veya depodlardı. Üzerlerini saran şey buydu, kömür tozu kulaklarına ve gözlerine giriyor, dillerini şişirip kirletiyordu. Ben, içgüdüsel bir hareketle sürünerek kenara doğru çekildi. Bu çok zor oldu, yüzey ayaklarının altından kayıp duruyordu ama sonunda başardı. Soğuk, pürüzsüz çelik. Duvarı takip ederek bir kapı, ambar kapağı gibi bir kaçış yolu bulmayı umarak düşe kalka duvarın çevresinde dolandı. Ama duvarlar pürüzsüzdü ve birkaç tur attıktan sonra vazgeçti. Gözlerini yukarı çevirince, devasa bir ambar kapağının birleşme yerinden içeriye ışık süzüldüğünü fark etti. Bu acayip cehenneme bu şekilde düşmüşlerdi demek ki.

Ben yüzünü ve gövdesini kaplayan yara ve morlukların farkına o anda vardı. Ambar ağzından aşağıya en az bir altı metrelik düşüş vardı ve sıkıştırılmış kömür yumuşak bir inişe izin vermeye uygun değildi. Bir anda her yeri acımaya başladı. Hissettiği şokun etkisi azalmaya başlıyordu ve ezilmiş vücudu isyan ediyordu. Bir ses duyunca o tarafa döndü. Peter tökezleye tökezleye yanına geliyordu – yüzü şaşkınlığın donuk, aptal bir resmi gibiydi. Açıklama bekliyordu ama bunu Ben’den alamayacaktı. Ve onlar orada bitkin ve çaresiz dururlarken, telefon çaldı. İkisi de bir an için donakaldılar, sonra aynı anda sürünerek telefonu aramaya başladılar ama oraya ilk varan Ben oldu.

Ölümcül ultimatolarını aldıktan sonra ikisi de sanki bütün bu olanlar inanılmaz bir şakaymış gibi delice gülmeye başladılar. Yine de kahkahaları yavaş yavaş kayboldu.

“Hadi ofisi arayalım.” Ben bir anda bu çukurdan çıkmak istedi.

“İyi fikir. Carol’ı ara. O ne yapılması gerektiğini biliyordur,” dedi Peter, Ben’in enerjisinden faydalanarak.

Ben aşına olduğu numaraları tuşladı. Ama telefonda pin kilidi vardı. Onları özgürlüklerinden ayıran dört küçük rakam.

“Ne deneyelim?”

Ben, hemen ekranın sağ üst tarafında azalmış gözüken şarj simgesine baktı.

“Sadece birkaç deneme hakkımız var. Ne deneyelim?” Ben’in sesi gergindi, görevlerinin imkânsızlığı belli olmaya başlamıştı.

“Bilmem. 1, 2, 3, 4.”

Ben solgun görünüyordu.

“Ben nereden bileyim,” diye cevap verdi Peter sinirli bir şekilde.

“Hangi yılda doğdun?”

Çok ümitsizceydi ama bunun işe yarama ihtimali de başka herhangi bir şey kadardı. Ben, Peter’ın doğum yılını, sonra kendisininkini denedi. Telefonun şarjı bittiğinde üçüncü bir kombinasyon denemek üzereydi.

“Kahretsin.”

Kelime, mahzende yankılandı.

“Şimdi ne yapacağız?”

İkisi de tepelerindeki kilitli ambar kapağına ümitsizce gözlerini dikerek sessizce durdular. Çatlakların arasından ışık süzülüyor, yerde ikisinin arasında sessizce duran silahı aydınlatıyordu.

“Hiç. Yapabileceğimiz hiç...”

Ben arkasını dönüp tekrar karanlığa doğru yürürken, sesi gitgide azaldı. Birdenbire üzerine çöken çaresizlikle, kömürlerin içine çömeldi. Bu neden onların başına geliyordu? Ne *yapmışlardı*?

Kendi kendine mırıldanarak aşağı yukarı yürüyen Peter’a baktı. Ben, Peter’ı hiçbir zaman sevmemişti ama adamı öldürmek de istemiyordu, Tanrı aşkına! Belki de silah gerçek değildi? Kontrol etmek için ayağa kalktı ama Peter’ın ona attığı bakış adamın tekrar yerine oturmasına sebep oldu.

Ben orada, kendi özel cehenneminde oturdu kaldı. Kapalı yerlerle arası hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Herhangi bir durumda kaçış yönünü bilmek isterdi her zaman. Ama şimdi kapana kısılmıştı ve daha da kötüsü yer altında kapana kısılmıştı. Canlı canlı gömülmüştü. Elleri titremeye başlamıştı bile. Sersemlemiş ve terlemişti, gözlerinin önünde ışık dans ediyordu. Yıllardır panik atak geçirmemişti ama şu anda bir atağın gelmek üzere olduğunu hissedebiliyordu. Dünya kararıyordu.

“Dışarı çıkmam lazım.” Ben tökezleyerek ayağa kalktı. Peter şaşkın ve cesareti kırılmış bir şekilde ona döndü. “Lütfen, Peter, dışarı çıkmam lazım. İMDAT! LÜTFEN YARDIM EDİN!”

Atağı engellemeye çalışarak bağırıp çılgılık attı ama başı dönünce durmak zorunda kaldı. Birileri kesinlikle onları bulacak ve kurtaracaktı? Kurtarmak *zorundalardı*. Başka çareleri yoktu.

14

Mark Fuller, Charlie bombayı patlattıktan kısa bir süre sonra karakoldan ayrıldı. Yepyeni bir soruşturma zinciri başlatılmıştı ama şimdilik bununla veri toplayanlar ve üniformalı memurlar uğraşacaklardı. Bulgular büyük çaplı bir çift –hatta üçlü– denetimden geçiyordu ve *CID*⁷ memurlarının görevlendirilmeleri, sadece bu iki adamın kaçırılma olayının şüpheli olduğunun teyit edilmesi durumunda mümkündü. Yarın Mark, Charlie ve ekibin geri kalanı için uzun bir gün olacağı benziyordu, bu yüzden Helen onları biraz uyusunlar diye evlerine gönderdi. Ama Mark'ın uyumak gibi bir niyeti yoktu.

Bunun yerine arabayla şehrin içinden geçti ve Shirley banliyösüne vardı. Kimliğini açık etmemek için asla kendi arabasını kullanmıyordu. Koyu renk camlı, hurdası çıkmış Golf, dikkati asıl amacından başka yöne çekmek için tasarlanmıştı ve işe yarıyordu – yoldan geçenler bunu bir gencin hurdası çıkmış bir arabayı düzeltme girişimi olarak düşünüp önemsemiyordu. Hiç fark edilmeden gözetlemek için mükemmel bir yeri.

Yedi yaşındaki kızı camda görününce, Mark gözleri kıza kilitlenmiş bir şekilde yerinde doğruldu. Kız dışarıdaki sokağa şöyle bir baktı, sonra perdeleri çekerek dünyayı dışarıda bıraktı. Mark şansına küfretti – bazı günler Elsie aynı noktada yirmi dakika veya

7 Criminal Investigation Department: Soruşturma Departmanı. (ç.n.)

daha fazla dururdu. Kız, biraz o tarafa, biraz bu tarafa bakardı ve zamanla Mark kızın kendisini aradığına kendini ikna etti. Bu bir hayaldi ama ruhunu besliyordu.

Kaldırımdaki yüksek topukların sesini duyunca koltuğunda aşağıya doğru kaydı. Aslında aptalcaydı çünkü kimse içerisini göremiyordu. Ama utanç, insana aptalca şeyler yaptırırdı. Onun kendisini bu şekilde bulmasına izin veremezdi. 32 yaşındaki şık giyimli kadının eve doğru yürüyüşünü seyretti. Kadın anahtarını kilide yerleştirmeden, kapı açıldı ve kendini uzun boylu, kaslı bir adamın kollarında buldu. Birbirlerini uzun uzun ve sert bir şekilde öptüler.

Ve işte her şeyin özeti. Başka bir adam, Mark'ın eski karısının ayaklarını yerden kesiyor – Mark soğukta bırakılıyordu. İçini ateşli bir öfke dalgası kapladı. O kadına *her şeyini* vermişti ve kadın onun kalbini ezip geçmişti. Kısa evliliklerini bitirme vaktinin geldiğini söylediğinde ne demişti? Onu yeterince sevmediğini. Karakter cinayetleri içinde insanı en güçsüzleştireni buydu. Mark, yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece *yeterli* değildi.

Çok genç evlenmişlerdi. Çok erken çocukları olmuştu. Ama ilk kez anne baba olmanın beraberinde getirdiği karmaşa ve duygusallık onları bir süreliğine birbirlerine bağlamıştı. Eğer başında biri olmazsa bebeğin nefes alamayacağı korkusunu, uykusuzluktan kaynaklanan berbat bir iş yapıyor olduğun paranoyasını ama aynı zamanda da küçük kızlarının büyüyüp geliştiğini görmenin sonsuz mutluluğunu paylaşmışlardı. Ama Christina yavaş yavaş ebeveyn olmanın zorluklarından –insanı hissizleştiren rutinden ve her şeyden mahrum kalmaktan– bıkmış ve kariyerine geri dönmüştü. Bu durum, acılı velayet duruşmalarındaki tartışmalarını daha da tiksindirici bir hale getiriyordu. Christina, sevecen doğasını, düzenli yapısını ve yüksek maaşlı işini Mark'ın bir Southampton polisi olarak ne olacağı belirsiz ve tehlikeli işiyle karşılaştırarak,

Mark'ın içki içmesiyle ilgili kendi seçtiği anıları araya sıkıştırmayı unutmuyarak, anne kozunu sonuna kadar oynamıştı. Ve Elsie'nin velayetini tek başına aldığı anda ne yapmıştı? Dosdoğru tam zamanlı işine geri dönmüş ve çocuklarının bakımını birlikte yaşadığı sevgilisine bırakmıştı. Bir zamanlar Mark'ı bütün kalbiyle sevdiğini iddia eden kadın, yalancı ve kindar pisliğin teki çıkmıştı.

Christina ve Stephen artık eve girmişlerdi ve her yer sessizdi. Elsie banyosunu yapmış ve yatmak için giyinmiş olmalıydı. Mark'ın aldığı, onu saran Hello Kitty geceliği ve terlikleriyle CBeebies masalının önüne kıvrılmış olmalıydı. Bu masal için yaşı büyüktü aslında ama ona karşı duygusal bir bağı vardı ve asla kaçırmıyordu. Bir anda Mark öfkesinin geçtiğini, içinin korkunç bir üzüntüyle dolduğunu hissetti. Ebeveyn olmak ona da zor gelmişti –hiç bitmeyen banyo, yatak, masal, oyun fasılları ve daha da fazlası– ama şu anda bunun içinde olmak için her şeyini verirdi.

Buraya gelmek aptallıktı. Mark motoru çalıştırdı ve sorunlarını tam bu sokakta bırakmayı umarak evden uzaklaştı. Ama araba kullanırken, bütün sorunları, onu hataları, önemsizliği ve yalnızlığıyla kışkırtan maymunlar gibi beynine üşüştü. Eve yönelmişken, bir anda yönünü değiştirip Castle Way tarafına döndü. Limanın yakınında yasal olmayan hapis partileri yapan bir bar vardı. Gece yarısından önce içeri girdiysen bütün gece boyunca içebiliyordun. Mark'ın tam olarak yapmak istediği şey de buydu.

15

Brightstonların evleri, zengin Eastleigh bölgesinde Victoria dönemine ait görkemli, yarı müstakil bir evdi. Helen evin dışında, sinirli ve bıkkın bir şekilde volta atıyordu. Saat 9.30'da Mark'la burada buluşmayı kararlaştırmıştı. Saat neredeyse ona geliyordu ve Mark'tan hâlâ hiç ses seda yoktu. Telefonuna üçüncü sesli mesajını bırakmış, sonra da iyice rezil olmamak için zili çalmıştı. Her şeyin içine etmek zorunda mıydı?

Kapıyı, kırklı yaşlarının ortasında güzel bir kadın olan Sarah açtı. Şık kıyafeti, kusursuz bir şekilde yapılmış makyajıyla Helen'a yolu gösterirken, kapısına gelen polisin karşısında duygularını hiç belli etmedi.

“Kocanızın kaybolduğunu ne zaman bildirdiniz?”

Hoşbeş kısmını bitirmiş oldukları için Helen hemen konuya girdi.

“İki gün önce.”

“Ondan önceki gece eve dönmemiş olmasına rağmen mi?”

“Peter yaşamayı sever. Bazen gereğinden de fazla. Bournemouth'a yaptığı seyahatler onun için bir neşe kaynağıydı ve takımındaki herkesi sinirlendirip o bölgedeki pansiyonlardan birinde sızmak tam Peter'a göre bir şey. Ama vurdumduymaz biri değildir, ertesi gün benimle, oğlanlarla konuşmak için arardı mutlaka.”

“Peki şu anda nerede olabileceğiyle ilgili bir fikriniz var mı?”

“O ahmak herif muhtemelen kaybolmuştur. Arabaları bozulmuştur ve bir tamirhaneye kadar yürümek zorunda kalmışlardır. Muhtemelen çok fazla içmiş ve ayak bileğini falan burkmuştur – bu tam ona göre bir şey.”

Kadın büyük bir inançla konuşuyordu – kocasının hayatta ve iyi olduğuna dair kafasında en ufak bir şüphe bile yoktu. Helen, onun cesaretine hayran kaldı ama aynı zamanda meraklanmıştı da.

“Onları arayan kaç kişi var?” diye devam etti Sarah.

“Boşta olan her memur.”

Bu kadarı yalan değildi en azından. Araştırma tam *gaz sürüyordu* ama hiçbir şey bulamamışlardı ve her geçen saat Helen’in onların güvenliğiyle ilgili korkuları artıyordu. İki adamın bulundukları yolun, onları Calmore’daki ormandan çıkarmış olması gerekirdi – uzun ama zahmetsiz bir yürüyüştü. Hava soğuk ama iyiydi, bu yüzden...

Helen, içten içe Amy’nin başına gelenler ile Peter’ininkin aynı olduğunu biliyordu ama diğerlerinin bu konuda bir imada bulunmalarını yasaklamıştı – bu hâlâ resmî olarak kayıp vaka soruşturmasıydı. Helen, Sarah’ya aslında bir cinayet polisi olduğundan bahsetmemişti. Buna daha zaman vardı.

“Peter’in aklında herhangi bir şey var mıydı? Onu rahatsız eden herhangi bir şey?” diye devam etti Helen.

Sarah başını hayır anlamında salladı. Helen gözlerini iyi döşenmiş mekânda gezdirdi. Peter’in resmî maaşı oldukça fazlaydı ve Sarah antika ticareti yapıyordu, demek ki para sıkıntısı çekmiyorlardı.

“Son zamanlarda ondan para isteyen biri oldu mu? Son zamanlarda finansal durumunuzda bir farklılık hissettiniz mi? Paranın artması? Azalması?”

“Hayır, her şey... normaldi. Rahatımız yerinde. Her zamanki gibi.”

“Peki evliliğinizi nasıl tanımlarsınız?”

“Sevgi dolu. Sadık. Güçlü.”

Sorudan rahatsız olmuş gibi, son kelimeyi vurgulamıştı.

“İş yerinde sorun var mıydı?” dedi Helen konuyu değiştirerek.

Peter ve Ben, deniz ticaret hukuku alanında, saygın bir avukatlık firmasında çalışıyorlardı. Özellikle de sevkiyat söz konusu olduğunda, uzun soluklu davalarda işin içinde çok fazla para oluyordu. Ortadan kaybolmaları birilerinin işine gelmiş olabilirdi.

“Kendini özellikle baskı altında hissettiği bir dava var mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla yok.”

“Normalden daha fazla mı çalışıyordunuz?”

Sarah başını hafifçe hayır anlamında salladı.

“Size davalarından bahseder miydi?”

Sarah, Peter’in davalarıyla ilgili hiçbir şey bilmediğini iddia etti, bu yüzden Helen bu konuda Sam’in şirketiyle görüşmeyi aklının bir köşesine not etti. Ama bütün bu süre boyunca, boşa kürek çekiyor olduğu gibi kötü bir his vardı içinde. Esinlenmek için duvarları incelerken, Helen’in gözleri Peter’in, güneşli bir kumsalda çekilmiş, bir tatil grubunun tam ortasında aile babası olarak gülümsediği çerçevesi bir fotoğrafına takıldı. Sarah, onun bakışlarını takip etti ve ona detaylardan bahsetti, gelecekle ilgili planlarını özetlemekle devam etti – Paskalya’da Boston’a bir aile seyahati yapacaklardı. Sarah’nın Peter’in ortaya çıkacağı ve her şeyin tekrar normale döneceği konusunda hiç şüphesi yoktu. Helen buna inanmak istiyordu ama inanamıyordu. Kalbinin derinliklerinde Sarah’nın kocasını bir daha hiç görmeyeceğinden korkuyordu.

16

Gecenin bir yarısıydı ve Peter iliklerine kadar üşümüştü. Terlemeye meyilli olduğu için kışları bile ince takım elbiseler giyerdi her zaman – bu alışkanlığından şu anda büyük bir pişmanlık duyuyordu. Ben’in arabası New Forest’ta bir yerlerdeydi ve içinde Sarah’nın ona doğum gününde aldığı çizgili palto vardı. Deli gibi küfrederek, takım elbisesinin ceketine biraz daha sıkı sarıldı.

Güçlükle nefes alıp verirken, donmuş nefesi gözünün önünde dans ediyordu. Fiilen görebildiği tek Şey buydu – bu gece dışarısı zifiri karanlıktı. Ben’in yakınlarda olduğunu hissedebiliyordu ama onu göremiyordu. Ne yapıyordu acaba? Ben aslında iyi bir herifti ama kapalı yerlerle arası iyi değildi. Biraz önce bir çeşit panik atak geçirmiş neredeyse bayılıyordu ve uykusunda çığlık atıyordu. Onları çevreleyen  elik duvarlar, onun karabasanlarının gücünü artırıyor, bütün sahneye sanki bir karabasandalarmış hissi veriyor ve Peter’in içinde hissiz ve rahatsızlık verici bir paniğe yol açıyordu. Onları çok geç olmadan bulacaklar mıydı? Yoksa bu acınası delikte ölecekler miydi?

Peter, Ben’in olduğu yöne bir bakış attı, sonra karanlıktan faydalanarak elini cebine soktu. Yanında bir paket naneli Şeker olmadan asla seyahat etmezdi –eve içki kokarak gitmenin bir faydası yoktu– ve yavaşça, dikkatli bir Şekilde artık boşalmış paketteki

son şekerı çıkardı. Şekerı hızlıca ağzına attı. Buraya atıldıklarında cebinde yarım paket şeker vardı. Ben'e söylemeden şekerleri yavaş yavaş bitirmişti. Ben'in de aynısını yapacağından emindi, neden yapmayacaktı ki? Hissettiği en ufak vicdan azabı da midesindeki kemirici açlık duygusu tarafından susturuldu. Şekerı ağzında bir o tarafa bir bu tarafa döndürüp şekerin yavaşça çözülmesine ve boğazından aşağı akmasına izin verdi. Sıcak, tatlı ve rahatlatıcıydı.

Şimdi ne yapacaktı? Yetersiz kaynakları tükenmişti. Ve uyuyamıyordu, bu da onun kendini sadece daha aç hissetmesini sağlıyordu. Şimdi ne yiyecekti – yiyeceklerdi? Kömür mü? Acı acı güldü, sonra şekerı yuttu. Sesinin yankısı ona çok garip geldi, zaten yeterince stres altındaydı. *Sakin olması gerekiyordu*. Son beş sene içinde iki kalp krizi geçirmişti ve bir tane daha –hem de burada– geçirmesine gerek yoktu.

Buraya hapsedilmiş olmaları karşısında ilk başta şok geçirmişti ama sonrasında ümitsiz bir şekilde bir kaçış yolu aramıştı. Deponun yan taraflarının bazı yerleri paslanmıştı ve uzun bir süre çekiştirdikten sonra beş santimetre uzunluğunda bir metal kıymık koparmayı başarmıştı. Bununla bir şeyler yapılabilirdi. Kenarlara vurmuş, duvara bir delik açmayı denemiş, hatta güvenli bir yere tırmanmasına yardımcı olması için bunu bir çeşit kanca olarak kullanmaya çalışmıştı. Ama bütün çabaları sonuçsuz çıkınca kendini yenilgi içinde yere bırakmıştı.

Birdenbire yüzünden aşağıya yaşlar akmaya başladı. Oğullarından uzakta havasız bir delikte ölme fikri içini tesellisi olmayan bir ümitsizlikle doldurdu. İyi bir hayat sürmüştü. İyi şeyler yapmıştı. Veya yapmaya çalışmıştı. Bunu hak etmiyordu. Böyle bir şeyi hiç kimse hak etmiyordu. Peter yerdeki kömürü sinirli sinirli bir kenara iterek kendine küçük bir çukur oluşturdu ve uyumaya hazırlandı. Ben hâlâ uyuyor muydu? Artık sessizleşmiş olduğu için Peter emin olamıyordu. Ben kâbus görürken onu teselli etmeli miydi? Etmediği

için Ben bunu aleyhine kullanacak mıydı? Bu onun düşüncelerini etkileyecek miydi, ne de olsa artık... Peter bu düşüncenin geçip gitmesini bekledi – bu konuya girmek istemiyordu. Ama aslında Ben'in ne düşündüğü veya hissettiğiyle ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. Onu iş arkadaşı olarak tanıyordu, kişi olarak değil. Ben geçmiş konusunda her zaman çekingen davranmıştı – neden acaba? Burada olmalarının sebebi o muydu? Bu düşüncenin etkisiyle Peter, Ben'e seslenecek gibi oldu, sonra birden dilini ısırıldı. En iyisi onu hiçbir şeyle suçlamamaktı – nasıl tepki vereceğini bilemezdi.

Buz gibi yatağında yatarken Peter, Ben'i daha yakından tanıma zahmetine girmediği için kendine söylendi. Ama acı gerçek şuydu ki başka bir insanı tam olarak tanımak imkânsızdı.

Ve Peter'ı bütün bir gece boyunca uyanık tutan bu düşünceydi işte.

‘toruşturma odası, arı kovanı gibiydi. Amy ve Sam’in fotoğrafları, Londra – Hampshire güzergâhlarını gösteren haritaların, ıssız havuzun şeklinin taslağını gösteren şemalar ve fotoğrafların, arkadaş ve akraba listeleri ve bunun gibi şeylerin yanında panoya asılıyordu. Bilgisayar operatörleri, gerekli detayları HOLMES2’ye girip bu kaçırılma olayının ayrıntılarını, geniş polis veri tabanında kayıtlı on binlerce suçla karşılaştırırken, Sanderson, McAndrew ve Bridges telefonlara sarılmış, olası tanıkların izini sürüyorlardı. Dedektif Grounds onların tepesinde durmuş, büyük bir özen ve sabırla sonuçları gözden geçiriyordu.

Mark, içeri giremediğı için kapının önünde dolanıyordu. Başı zonkluyordu, arka arkaya gelen mide bulantısı dalgalarının hücumu altındaydı – sırf odanın yoğunluğu bile başını döndürüyordu. İçinde arkasını dönüp kaçmak için büyük bir istek duydu ama bu bedeli ödemesi gerektiğini biliyordu. İçeriye girdi, doğruca Charlie’nin masasına yöneldi.

“Tam zamanında,” dedi Charlie neşeli bir şekilde. “Ekip brifingi on dakika içinde başlayacak. Ben de bir şeyler uyduracaktım ama artık geldiğine göre...”

Mark böyle günlerde Charlie’yi gerçekten seviyordu. Mark’ın acınası davranışlarına ve genelde profesyonellikten uzak haline

rağmen Charlie onu hiç yargılamazdı. Hep destekleyici ve sadıktı. Mark, onu hayal kırıklığına uğrattığı için vicdanının sızladığını hissetti.

“Sana kahve getireyim. Sen de canlanıp birilerini fırçalamaya hazırlan,” diye devam etti. Charlie tam yerinden kalkmış, dediğini yapmak üzereyken Helen’in sesi yüksek ve net bir şekilde duyuldu.

“Müfettiş Yardımcısı Fuller. Bize katılman ne hoş.”

Mark’ın kalbi sıkıştı. Rahatlığı kısa sürmüştü. Topuklarının üzerinde dönerek Helen’in ofisine giden uzun utanç yürüyüşüne başladı. Ekiptekiler meşgul görünüyordlardı ama herkesin bir gözü adamın üzerindeydi.

Mark kapıyı arkasından kapattı ve Helen’a doğru döndü. Helen, ona oturmasını teklif etmediği için ayakta durmaya devam etti. Belli ki Helen onun ekipteki herkesin görebileceği bir yerde olmasını istiyordu. Mark’ın utancı bir kat daha arttı.

“Özür dilerim, patron.”

Helen yaptığı işten başını kaldırdı.

“Ne için özür diliyorsun?”

“Buluşmamızı kaçırdığım için. Amatörce davrandığım için...”

Mark, istasyona giderken bir konuşma hazırlamıştı ama şu anda bu konuşma ondan kaçıyordu. Hatırlamak için kafa patlatıyordu ama bir türlü aklına gelmiyordu. Mark’ın başı daha hızlı zonklamaya başladı, baş dönmesi arttı – tek istediği şey buradan uzaklaşmaktı.

Helen gözlerini dikmiş ona bakıyordu ama yüzündeki ifadeyi okumak zordu. Öfke miydi bu? Hayal kırıklığı? Veya sadece bıkkınlık?

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Helen konuştu.

“Eee...”

Mark boşluğa bakıyordu – kadının ondan ne beklediğinden emin olamıyordu.

“Bana neler olup bittiğini anlatacak mısın? Geç kaldın. Sarhoşsun. Genç bir adama göre bok gibi görünüyorsun.”

Bunun tartışma götürür bir tarafı yoktu, bu yüzden Mark sessiz kaldı. Helen tam gaz devam ederken sözünü kesmemesi gerektiğini tecrübeyle sabit biliyordu.

“Zor bir dönem geçirdiğini biliyorum, Mark ama buradaki işleri berbat etmene ramak kaldığını söylüyorum. Whittaker senden kurtulmak için bir bahane bulmayı çok istiyor, inan bana. Bunun olmasını istemiyorum, bu yüzden bana neler olduğunu anlat. Bir olayın peşindeyiz ve yardımcımın bedeneni ve ruhen yanımda olmasını istiyorum.”

“Dışarı çıktım ve birkaç kadeh...”

“Bir daha dene.”

Mark’ın başı daha hızlı, daha feci bir şekilde zonklamaya başladı.

“Tamam, birçok kadeh ama birkaç arkadaşım ile buluşacaktım ve...”

“Bir daha dene. Ve eğer bana bir kez daha yalan söylersen, telefonu elime alıp Whittaker’ı kendim arayacağım.”

Mark gözlerini yere dikti. İçme problemiyle ilgili bu kadar sert bir şekilde göz önünde olmaktan hoşlanmıyor, onaylanmadığını hissediyordu. Herkes Helen’in asla içmediğini biliyordu, bu yüzden tamamen zavallı bir görüntü çizmeden her gece körkütük sarhoş olduğunu nasıl itiraf edecekti?

“Nereye gittin?”

“Unicorn’a.”

“Tanrım. Ve?”

“Akşam 8’den sabah 8’e kadar orada içtim. Bira, viski, votka.”

İşte böyle – her şey açık ve ortadaydı.

“Ne kadardır?”

“İki aydır. Belki üç.”

“Her gece mi?”

Mark omuzlarını silkti. Cevabın “evet” olduğu çok açık olsa da bir türlü açık açık “evet” diyemiyordu. Artık her şey ortadaydı –hem Helen hem de Mark için– Mark resmen alkolik olma yolunda ilerliyordu. Mark’ın gözü, Helen’in arkasındaki camda kendi yansımalarına takıldı. Zihninde o kendini hâlâ bir sene önceki yakışıklı adam olarak görüyordu –gür kıvrıkcık saçları olan uzun, ince bir adamdı– ama artık derin bir çukurdaydı ve bu çok belli oluyordu. Cildi cansız, gözleri donuktu. Tıraşsız, dağınık bir pislikti.

“Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Öylesine ağzından çıkmıştı. Böyle demek istememişti. Böyle demek istemezdi. Ama gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Helen ona karşı her zaman adil davranmıştı. Ona karşı dürüst olmak zorundaydı.

“Bunu uzatmak hem sana hem de ekibe haksızlık olur...”

Helen dikkatli bir şekilde ona baktı. Mark onun yüzündeki ifadenin yumuşadığını bugün ilk kez fark ediyordu.

“Nasıl hissettiğini biliyorum, Mark ve eğer biraz izin almak istersen, sorun yok. Ama beni terk edip *gidemezsin*.”

Sesinde çelik gibi bir kararlılık vardı.

“Her şeyi elinin tersiyle silip atamayacak kadar iyi bir memursun. Bugüne kadar birlikte çalıştığım en iyi dedektif yardımcısı sensin.”

Mark ne diyeceğini bilemiyordu. Alay edilmeyi bekliyordu ama kadının sesi nazikti ve yardım teklifi gerçekmiş gibi görünüyordu. Birlikte çok şey atlatmış oldukları doğrudu –geçen yıl Paget Sorkağı cinayetlerini çözmek Mark’ın kariyerinin tepe noktasıydı– ve zamanla aralarında çok yakın profesyonel bir bağ gelişmişti. Birçok açıdan kadının nezaketi azarlanmaktan daha kötüydü.

“Sana yardım etmek istiyorum, Mark,” diye devam etti Helen. “Ama bana yardımcı olman lazım. Bir cinayet soruşturmasının ortasındayız, bu yüzden sana sabah 9.30’da bir yerde olmanı istediğimi söylüyorsam, orada olsan iyi olur. Eğer bunu yapamazsan veya yapmak istemezsen— o zaman transfer edilmeni veya işten uzaklaştırılmanı sağlarım. Anladın mı?”

Mark kafasını evet anlamında salladı.

“Artık kahvaltıda votka yok,” diye devam etti Helen. “Öğlen vaktinde bara gitmek yok. Yalan söylemek yok. Eğer bana güvenirsen, sana yardım ederim ve bunu atlatabiliriz ama bana güvenmen gerek. Bana güveniyor musun?”

Mark kafasını kaldırıp kadının gözlerine baktı.

“Elbette güveniyorum.”

“İyi, o zaman işimize devam edelim. Beş dakika sonra ekip briefingi var.”

Ve bunu söyledikten sonra kaldığı yerden işine devam etti. Mark, Helen’in ofisinden hazırlıksız yakalanmış ama aynı zamanda rahatlamış bir şekilde çıktı. Helen Grace onu şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyordu.

18

Şehrin merkezindeki dairesine motosikletle giderken Helen, Mark'la yaptığı konuşmayı kafasında evirip çevirdi. Çok mu sert davranmıştı? Veya yumuşak? Daha önceden yaptığı hataları tekrar mı ediyordu? Evinin dış kapısını arkasından kapatırken kafasında hâlâ bu konuyu düşünüyordu. Kapının zincirini takıp dosdoğru duşa gitti. Kesintisiz kırk sekiz saattir ayakta idi ve kendini tekrar temiz hissetmeye ihtiyacı vardı.

Boynunu ve göğüslerini döven suya yüzünü döndü, sonra da sırtını. Kaynar su sırtına değdiği anda vücudunu bir ağrı sardı. İlk başlarda acı çok şiddetliydi ama iğne batma hissi yavaş yavaş azaldı ve Helen tekrar sakinleşti.

Havlulara sarınarak, yatak odasına döndü. Kuruyunca, havluyu yere attı ve boy aynasında kendini seyretti. Çıplak haliyle çekici bir görüntüsü vardı ama çok az insan onu bu şekilde görmüştü. Samimiyete karşı temkinli yaklaştığı ve kaçınılmaz sorulardan bık-mış olduğu için birliktelikleri çoğunlukla rastgele ve kısa süreli olmuştu. Erkeklerin umurunda değildi zaten – hepsi de genelde onlarla yatağa giden ve sonrasında ortadan kaybolan bir kadın bulmaktan son derece memnundular.

Gardırobunu açtıktan sonra, Helen kot pantolon ve gömlek raflarını es geçerek, eşofman ve üstlerinin olduğu rafları gözden

geçirdi – daha sonra boks dersi vardı ve iki kez üst değiştirmenin bir anlamı yoktu. Eski elbise torbalarının içinde düzgün bir şekilde sakladığı, devriye gezerken giydiği polis üniformalarına bükümek için kısa bir süre durdu. O günlerde kendini bulmuştu. Buçını arkadan topladığı, koruyucu yeleğini giyip sokağa çıktığı ilk gün hayatındaki en mutlu günlerden biriydi. Hayatında ilk kez kendini bir yere ait hissetmişti. Önemli olduğunu hissediyordu. Bu durumun, nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettiğini değiştirmiş olmasından zevk alıyordu – üniformanın cinsiyetsiz anonimliği, sağladığı güvenlik ve güçle birleşiyordu. Bir çeşit kılık değiştirme gibiydi ama herkesin kabul edip takdir ettiği bir kılık değiştirme. Küçük bir parçası hâlâ orada olmayı özlüyordu ama uzun süre bir polis memuru olarak kalamayacak kadar hırslı ve huzursuzdu.

Nostaljiyi bırakıp kendine bir fincan kahve yaptı ve salona gitti. Burası büyük, sade ve süssüz bir odaydı. Duvarda resimler, oraya buraya atılmış dergi gibi şeyler yoktu. Her şeyin yerli yerinde olduğu derli toplu bir odaydı.

Helen bir kitap seçip okumaya başladı. Raflar kitaplarla doluydu. Suçlu davranışları, seri suçlar, Quantico tarihiyle ilgili kitaplar – hepsinin de okumaktan sayfaları iyice yıpranmıştı. Helen romanlardan hoşlanmıyordu –mutlu sonlara inanmıyordu– ama bilgiyi önemsiyordu. Kriminal psikolojiyle ilgili en sevdiği kitap ciltlerinden birini karıştırırken bir sigara yaktı. Birçok kez bırakmayı denemiş ama her seferinde yenik düşmüş, bu yüzden artık denemeyi bırakmıştı. Ona hâlâ sunduğu heyecan duygusu için, hissettiği suçluluk duygusuna katlanabilirdi. *Herkesin bir iki kötü alışkanlığı vardır*, dedi kendi kendine.

Birden aklına Mark geldi. Mark’a söyledikleri beklenen etkiyi yaratmış mıydı yoksa Mark şu anda Unicorn’da acılarını unutmaya mı çalışıyordu? Mark’ın kötü alışkanlığı işine mal olabilirdi, hatta

hayatına – Helen içtenlikle onun kendini bu çukurdan çıkarabileceğini umdu. Onu kaybetmek istemiyordu.

Helen kitabına odaklanmaya çalıştı ama kelimeleri anlamlarını anlamadan okuyordu ve kısa bir süre sonra mantık zincirini anlamak için aynı yeri tekrar okumak zorunda kaldı. Zaman öldürmek konusunda hiçbir zaman başarılı değildi – bu kadar çok çalışmasının sebeplerinden biri de buydu. Helen sigarasından daha sert bir nefes çekti – o tanıdık tatsız duyguların onu tekrar sarmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Sigarasını söndürüp kitabı sehpanın üzerine attı, spor çantasını aldı ve aşağıdaki motosikletine doğru koştu. Belki de spor salonuna giderken soruşturma odasına bir uğrardı – bir şeyler bulmuş olabilirlerdi. Ne olursa olsun kendini birkaç saat boyunca meşgul edecekti ve bu şekilde karanlığa yenik düşmeyecekti.

19

Babamın anneme vurduğunu ilk kez ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Gördüğüm şeyleri nasıl olsa tam olarak hatırlamıyorum. Net bir şekilde hatırladığım şeyler, sesler. Bir yumruğun bir yüzde çıkardığı ses. Mutfak masasına çarpılan bir vücudun sesi. Duvara çarpan bir kafatası. İnmeler. Çığlıklar. Sonsuz taciz.

Buna hiçbir zaman alışamıyorsun. Ama beklemeyi öğreniyorsun. Ve olduğu her sefer biraz daha öfkeleniyorsun. Ve kendini biraz daha çaresiz hissediyorsun.

Annem asla mücadele etmezdi. Beni en çok bu çıldırtırdı. Sadece kabul ederdi. Sanki bunu hak etmiş gibi. Gerçekten de böyle mi düşünüyordu? Her neyse, eğer annem ona karşı gelmeyecekse, ben gelecektim. Bir dahaki sefere anneme giriştiğinde ben müdahale edecektim.

Çok uzun bir süre beklememe gerek kalmadı. Babamın en yakın dostu Johnno aşırı dozda eroininden öldü ve cenazeden sonra babam otuz altı saat aralıksız içti. Annem onu durdurmaya çalıştığında ona kafa attı – annemin lanet burnu kırıldı. Buna katlanmayacaktım. Bu yüzden o salak piçin taşaklarını tekmeledim.

Kolumu kırdı, ön dişlerimi döktü ve kemeriyle canımı çıkardı. Beni gerçekten öldüreceğini sandım.

Terapistin biri, erkeklerle anlamlı ilişkiler kuramamamın temel sebebinin bu olduğunu söylemişti bir seferinde. Sadece başımı aşağı yukarı salladım ama aslında terapistin suratına tükürmek istiyordum.

20

Korkudan ölmek mümkün mü? Peter saatlerdir kıpırdamamıştı.

“Peter?”

Hâlâ ses yok – Ben’in kalbi umutla doldu. Belki de Peter’in kalbi, kendine fazlasıyla acımdan yorgun düştüğü için dayanamamıştı. Evet, olan buydu. Bu harika olmaz mıydı? Mükemmel çözüm. Güçlü olanın hayatta kalması.

Ben, hemen kendini kötü hissetti. Birinin ölmesini dilemek. Yaşadıkları düşünülünce, bunu düşünmek bile zavallıcaydı. Ve eğer ölmüş *olsa* bile, sayılır mıydı? Serbest bırakılacak mıydı? Sonuçta onu öldürmemişti.

Ben’in aklına onu kaçıran kişi geldi. Kadını tanımıyordu –uzun siyah bukleler ve pembe dolgun dudaklarla çok çekici bir kadındı– peki neden onları seçmişti? Bu bir çeşit hasta ruhlu reality TV şakası mıydı? Birazdan biri çıkıp silahın kurusıkılarıyla dolu olduğunu mu açıklayacaktı? Kadının telefondaki ses tonu aksini söylüyordu. Kan istiyordu.

Ben ağlamaya başladı. Hayatında zaten o kadar çok kan dökmüştü ki hayatının bu şekilde sonlanması son derece zalimce geliyordu.

Şimdi. Neden olmasın? Sadece Peter'ın ölmüş olup olmadığını görmek için. Ölü gibi gözüktüyor, bu yüzden bunun nasıl bir zararı olabilirdi?

“Peter? ... Peter?”

Ben yavaşça ayağa kalktı. Bunu sessizce yapmanın bir yolu yoktu, bu yüzden bunu gösterişli bir gürültüyle yaptı. Esneyerek ve gerinerek:

“Sıçmam lazım, Peter. Kusura bakma,” dedi.

Ses yok.

Ben silaha doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

“Beni duydun mu, Peter?”

Ben yavaşça eğildi. Diz eklemi çıtırdadı –ses depoda yankılandı, kahretsin– ve Ben durdu. Sonra yavaşça, sessizce silahı yerden aldı. Peter'ın panik içinde ayağa kalmasını umarak ona doğru bir bakış attı ama Peter ayağa kalkmadı. Keşke kalksaydı. En azından o zaman bir kavga olurdu.

Emniyet mandalı açıkça görünüyordu, bu yüzden mandalı açtı. Sonra silahı Peter'ın sırtına doğrulttu. Hayır, bu şekilde olmaz. Iskalayabilirdi. Veya onu yaralayabilirdi. Seken bir kurşunun bu metal tenekenin içinde nelere yol açacağını kim bilebilirdi. İkisini de öldürebilirdi. Evet, bu iyi bir şaka olurdu.

Lafı dolandırmayı bırak. Ben, bir adım daha yaklaştı.

“Peter?”

Gerçekten ölmüştü. Yine de işi garantiye almak için bunu yapmalıydı. Dışarı çıkmayı garantiye almak için. Ve birdenbire aklından Jennie geçti. Nişanlısı. Mahvolacaktı. Onu yakında görecekti. Ben'i affedecekti. Elbette onu affedecekti. Ben sadece yapılması gereken şeyi yapmıştı. Herkesin yapacağı şeyi.

Bir adım daha yaklaştı.

Ben silahı, namlu neredeyse Peter'ın kafasının arkasına gelecek şekilde aşağıya indirdi. *İşte bu kadar*, diye düşündü ve tetiği kıkmaya başladı. İşte o an Peter birdenbire ayağa fırladı ve metal kıymığı Ben'in sol gözüne soktu.

21

Helen spor salonuna gidemedi. Soruşturma odasına girer girmez, Charlie yakasına yapıştı. Cıvıl cıvıl dedektifin yüzünde ciddi bir ifade vardı. Kısa, sessiz bir konuşmadan sonra ikili tekrar doğruca dışarı çıktı. “Spor salonunda lezbiyen gecesi,” diye bir espri yaptı, heteroseksüel olan Charlie’ye âşık olduğunu saklamaya çalışıp bunu başaramayan Dedektif Bridges.

Helen ve Charlie telaş içinde şehir merkezi trafiğinden Adli Tıp Birimi’ne doğru yola çıktılar. Beş dakikalık yol, trafiğin en yoğun olduğu saatte yirmi beş dakikayı bulabilirdi; Southampton’a akın eden Noel alışverişi yapanlar ve eğlence düşkünleriyle bugün o günlerden biriydi. Ofis partileri sezonu tam gaz devam ediyordu. Helen, yolları tıkayan otobüslere öfkeyle söylendi. Polis sirenlerine asılınca, gönülsüzce de olsa ona yol açtılar. Yeni oluşmuş bir kusmuk gölcüğünü yarıp dosdoğru ortasından geçerek –bu sırada kusmuğu şaşkın sahibinin üzerine sıçratarak– hızla oradan uzaklaştı. Charlie gülmek için kendini zor tuttu.

Helen ve Charlie Adli Tıp Birimi’ne girdiklerinde Ben Holland’ın gümüş Lexus’u inceleme yapılmak üzere standın üzerine konmuştu. Birimin demirbaşı Sally Stewart onları bekliyordu.

“Charlie size genel bir bilgi vermiş olmalı ama bunu kendi gözlerinizle görmelisiniz diye düşündüm.”

Arabanın altına yürüdüler ve kafalarını kaldırdılar. Sally kalem fenerini sağ arka tekerlek kavisine doğru tuttu.

“Şoförün her hafta yaptığı kilometreleri düşünürsek, tahmin edebileceğiniz gibi oldukça kirli. Ama bu teker kavisini diğerlerinden daha kirli gözüküyor – ve kokuyor. Neden? Çünkü benzine bulanmış.”

Sally başıyla onlara kenara çekilmelerini işaret etti ve herkes arabanın altından çıktığında arabayı göz hizasına gelecek kadar aşağıya indirdi.

“Sebebi şu.”

Sally, yardımcısının yardımıyla aracın sağ çamurluğunu dikkatli bir şekilde açtı. Üst sınıf arabanın iç kısmı tam olarak ortaya çıktı ve sonra Sally fenerini benzin deposuna çevirdi. Helen’in gözleri büyüdü.

“Benzin deposu delinmiş. Çok büyük bir delik değil ama yer olarak deponun alt tarafında olduğu için depoyu zamanla tamamen boşaltacak bir delik. Tekerlek kavisindeki tortulara bakılırsa, sizin ikili Bournemouth’tan çıktıklarında deponun oldukça dolu olduğunu söyleyebilirim. Depo hızlı ve istikrarlı bir şekilde boşalmış olmalı. Hesaplarıma göre dakikada yaklaşık olarak bir buçuk litre– bu da şoförünüzün New Forest’in ortasında bir yerlerde benzininin bittiği anlamına geliyor. Gerçi neden o taraftan gittiğini anlamıyorum.”

Helen hiçbir şey söylemedi. Beyni bu gelişmeyi kaydetmek için vızır vızır çalışmaya başlamıştı bile.

“Bir sonraki soru, bunun bir kaza sonucu olup olmadığı? Her şey mümkün ama bence hayır. Delik fazlasıyla temiz ve yuvarlak sanki biri deponun altına çiviyle küçük bir delik açmış gibi. Eğer sabotajsa, basit ve etkiliymiş.”

Bunu söyledikten sonra devam etti. Onun görevi sebebi sorulamak değildi – sadece verileri sağlamak için oradaydı. Helen ve Charlie birbirlerine baktılar – ikisinin de aynı şeyi düşündüğü

belliydi. Depoyu yeni doldurduğu için Ben benzin göstergesini kontrol etmeyecekti ve benzinin bittiğini fark ettiğinde muhtemelen çok geç olacaktı. Eğer benzin ikaz ışığı yanmış olsa bile, depo tamamen boşalmadan önce Ben'in geriye sadece bir iki dakikası kalmış olacaktı.

“Kadın bunu biliyor olmalı,” diye yüksek sesle düşündü Helen. “Ben ve Peter'ın o seyahati her hafta yaptıklarını *biliyor* olmalı. Ben'in hep Esso istasyonundan depoyu doldurduğunu. Araştırmış olmalı – deponun boyutu, benzin tüketim oranı, deliğin ne kadar büyük olması gerektiği...”

“Böylece, tam olarak onun istediğı yerde durmuş olacaktı.” Charlie, Helen adına onun konuşmasını tamamladı.

“Onları *takip* ediyordu. Çıkış noktamız bu. Amy'nin ailesine ulaş – gereksiz ilgi, şüpheli haneye tecavüz, herhangi bir şey. Aynı şey Holland ve Brightstonlar için de geçerli.”

Bu onların açılış hamlesiydi. Helen bunun sonuç vermesini umuyordu ama bu oyunun uzun, çetin ve ölümcül olacağıyla ilgili bir his vardı içinde. Karşılarındakinin planlı, zeki ve titiz biri olduğu çok açıktı. Bu suçların arkasındaki sebep gizemini hâlâ koruyordu ama katilin kapasitesi konusunda artık bir şüphe yoktu. Şu anda en büyük soru Ben ve Peter'ın nerede olduklarıydı? Ve ikisinden birinin canlı olarak tekrar görülüp görülmeyeceğı.

Olayın üzerinden saatler geçmişti ve hâlâ adrenalin pompalamaya devam ediyordu. Öfke suçluluk duymasına engel oluyordu, bu yüzden Peter Brightston bir aşağı bir yukarı yürüyerek kurbanına saydırıyordu. Herif onu *vuracaktı*, kafasının arkasından vuracaktı – ne olacağını sanmıştı acaba?

Ben’e firmada iş verdiğini –daha donanımlı adaylara rağmen– hatırlayınca acı acı güldü çünkü onun cesareti, motivasyonu hoşuna gitmişti. Karşılığını bu şekilde mi ödüyordu? Herif tereddüt bile etmemişti, sadece beynini dağıtacaktı. Puşt. Yine de hak ettiği cezayı bulmuştu – Peter kıymığı yuvasına sokunca acı içinde haykırmıştı.

Peter, üzerinde Ben’in kanının yavaş yavaş pıhtılaşmaya başladığı silahı yumruğuyla yakaladı. En kötü kısmı geçmiş olmasına rağmen, Peter silahı elinden bırakmıyordu – bırakamıyordu.

Nefsi müdafaaydı. Elbette öyleydi. Kendine bunu söylemeye devam etmeliydi. Ve yine de silahını o kadar dikkatli, o kadar sessiz bir şekilde tasarlamıştı ki bunu planlamadığını söyleyerek kendini kesinlikle kandırıyordu. Ben’in ondan hoşlanmadığını biliyordu. Ona saygı duymadığını biliyordu. Arkasından onunla dalga geçiyordu. Ben’in kendine öncelik tanıyacağıyla ilgili hiç şüphe var mıydı? Peter bunu biliyordu ve ona göre plan yapmıştı.

Mantıklı olarak yapılacak tek şey buydu. Karısı ve çocukları vardı onun. Ben'in nesi vardı? Beyinsiz ve açgözlü olduğu herkes tarafından bilinen bir nişanlısı. Düğünleri demodelik konusunda Katie Price'inkine rakip olma yolundaydı – pembe bir at arabası, krem rengi elbiseler, midilliler ve uşaklar, dedikodusu yapılacak ikinci sınıf bir *Hello!* dergisi ilişkisi...

Ben öldü. Yüzündeki delikten kan akıyor. Düğün olmayacak.

Sessizlik. Peter'ın şu ana kadar tecrübe ettiği en korkunç, kasvetli sessizlik. Kurbanıyla tek başına kalan bir katil. Aman Tanrım.

Sonra kör edici bir ışık oluştu. Ambar kapağı sonuna kadar açıldı, içeri dolan öğlen güneşi gözlerini kamaştırdı. Kafasının üzerine ağır bir şey düştü.

Bir ip merdiven.

Ciğerleri temiz havayla ve oksijenle doldu ve tüm vücudu coşkuyla sarsıldı. Özgürdü, canlıydı. *Hayatta kalmayı* başarmıştı.

Issız kasaba yolunda sendeleye sendeleye yürüdü. Artık bu tarafa hiç kimse gelmediği için onu kurtaracak birini bulma şansı ne kadardı acaba? Özgürlüğünü kazanmış olmasına rağmen bütün bunların bir numara olduğundan şüpheleniyordu. Veya Peter ona karşı gelen vücudunu yol boyunca sürüklerken kadının ona güldüğünden. Kadının onu avlayabileceğinden. Peter, o karanlık delikte ölmeye kendini hazırlamıştı – kadın yaptıkları anlaşılmaya gerçekten de sadık kalacak olabilir miydi? Peter ileride bir kırıdanma olduğunu gördü ve hızını artırdı.

Bunun ne olduğunu görünce güldü. Mahalle bakkalının kapısının üzerinde neşeli bir yazı karakteriyle yazılmış bir “Hoş geldiniz.” Yazı o kadar samimiydi ki Peter'ı ağılattı. Kapıyı kırar gibi içeri girince karşısında bir sürü panik olmuş yüz buldu – bu korkunç görüntü karşısında şoke olmuş emekliler ve okul çocukları. Peter,

vızı kan içinde ve leş gibi sidik kokarak, kasaya doğru gitti. Oraya ulaşmadan önce bayıldı ve bir Doritos tezgahına çarparak yere yığıldı. Ona yardım etmek için hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Tıpkı bir cesede benziyordu.

23

Dunston Elektrik Santrali, Southampton Nehri'nin batı ucunda görkemli bir şekilde yükseliyordu. Kömürle çalışan bu santral, bir zamanlar en parlak döneminde güney yakası ve ilerisindeki bölgenin elektriğini sağlıyordu. Ama 2012'de, hükümetin İngiltere'nin enerji ikmalini yeniden başlatma kararının bir kurbanı olarak rafa kaldırılmıştı. Dunston eskiydi, verimsizdi ve Büyük Britanya'nın her yerinde inşa edilmeye başlanmış olan düşük karbon salınımlı alternatifleriyle yarışamazdı. Personel başka yerlerde yeniden istihdam edilmiş ve saha kapatılmıştı. Daha bir iki yıla kadar devreden çıkarılması planlanmıyordu, bu yüzden şu anda görkemli bir geçmişin boş duran bir anıtıydı sadece. Dev ana baca suç mahallinin üzerinde uzun bir gölge bırakarak, deniz esintisinin etkisiyle şiddetle dalgalanan polis kordonuna doğru yürüyen Helen'in ürpermesine sebep oluyordu.

Sahanın diğer tarafına hızlı hızlı yürürlerken Mark, Helen'in adımlarına ayak uyduruyordu. Mark, Helen'i karakoldan buraya kendisi getirmek için özel bir çaba sarf etmişti. Son zamanlarda içki içmiyordu ve biraz daha huzurlu gözüküyordu. Sonuç olarak belki de Helen'in sözleri işe yaramıştı. Yan yana yürürlerken, Helen olasılıkları hesaplayarak bir o tarafa bir bu tarafa bakıyordu.

Sahaya alarm takılmıştı ama bakır hırsızları alarm sistemini sayısız kez tahrip ettikten sonra artık bu konuda bir şey yapmama kararı alınmıştı. Çalmaya değer her şey zaten çalınmıştı. Bu durumda “kadının” tek yapması gereken şey ana kapıdaki zinciri kaldırmak ve arabasını içeri sürmektir. Tekerlek izleri bulabilecekler miydi? Parmak izleri? Sahaya girdikten sonra yer altı kömür deposunun üstündeki kapağa ulaşmak çok kolaydı ve bir insanın kaldıramayacağı kadar ağır olan kapak, zincirli bir minivanla kolayca açılmış olabilirdi. Deponun yanındaki derin tekerlek oyukları her şeyin tam da bu şekilde olmuş olduğuna işaret ediyordu. Geriye kurbanların oraya nasıl götürüldüğü kalıyordu.

“Kadın minivandan çukura nasıl gitmiş?” dedi Mark, Helen’in aklını okuyarak.

“Ben’in boyu neredeyse 1.82’ye yakındı ama zayıftı. Sence? Yetmiş altı kilo var mıdır?”

“Elbette. Bir kadının o kadar ağır bir yükü tek başına sürüklemesi mümkün ama Peter...”

“Doksan kilo kadar olmalı. Belki daha fazla.”

Helen daha iyi bakabilmek için eğildi. Ambar ağzının olduğu yer kesinlikle eşelenmişti ama bu her iki kurbanın içeri sürüklenmesi sonucu mu yoksa dehşet içindeki Peter’in dışarı tırmanması sonucunda mı olmuştu?

Bu kesinlikle kötü bir yöntemdi. Deneyimli bir polis hiçbir zaman suçun doğası veya suçlunun kimliğiyle ilgili hızlı içgüdüsel hükümler verilmeyeceğini biliyordu. Ama Helen bunun ikinci cinayet olduğunu biliyordu. Ben’in arabasına yapılan sabotajı göz ardı edecek olsa bile, Peter Brightston’un hikâyesi Amy’ninkine o kadar yakındı ki aradaki bağlantı inkâr edilemezdi. Peter’ı bulduklarında yüzüne yerleşmiş acı, suçluluk ve korku Amy’ninkiyle aynıydı. Bu insanlar,

başka birinin sadizminin canlı kartvizitleri, ayaklı vasiyetleriydi. Bütün bunların amacı bu muydu?

Artık karşılarında bir seri katil olduğu aşikârdı. Helen bu kurslardan geçmiş, örnek vaka çalışmalarını okumuştı ama hiçbirini böyle bir şeye hazırlamamıştı. Normalde sebebi, kurbanla olan bağlantıyı kavramak kolay olurdu ama bu durumda değil. Bu kadın karşıtı bir durum değildi, seks cinayeti değildi ve kurbanların yaş, cinsiyet veya sosyal durumları arasında bir bağlantı yok gibiydi. Helen kendini uzun ve karanlık bir tünele çekiliyormuş gibi hissetti. Bir depresyon dalgası onu sarmaya başlayınca bundan kurtulmak için kendini çimdiklemesi gerekti. Bundan sorumlu olan kişiyi yakalayacaktı. Elbette yakalayacaktı.

Helen ve Mark çukurun ağzına yaklaştılar. Helen bir merdiven getirilmesini istedi – hemen aşağıya inmek, en kötüyü öğrenmek için can atıyordu. Kapak zaten açık olduğu için içeriye bir göz attı. Ve ceset orada, karanlıkta duruyordu. Peter'ın öldürdüğü adam. Ben Holland.

“Aşağıya inmek ister misin yoksa ben ineyim mi?”

Mark bunu iyi niyetle sormuştu ve patronluk taslamamak için kendini zorluyordu. Ama Helen'ın olanı biteni kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

“Ben inerim. Uzun sürmez.”

Dikkatli bir şekilde merdivenden deponun içine indi. Aşağıda çok ağır bir koku vardı. Kömür tozu ve dışkıyla kaynaşmış gaz. Adli tıp ekibi Sam ve Amy'nin dışkılarında çok güçlü bir sakinleştirici olan benzodiazepin kalıntıları bulmuşlardı. Aynısını burada da bulacaklardı muhtemelen. Helen bütün dikkatini cesede yöneltti. Adam yüzüstü yatıyordu, kafasının çevresinde pıhtılaşmış bir kan gölü vardı. Helen, ona dokunmamaya özen göstererek çömeldi, başını uzatıp maktulün yüzüne baktı.

Tiksinme ve sonra şaşkınlık. Tiksinme, adamın bir zamanlar sol gözüünün olduğu yerdeki kanlı delik yüzündendi. Şaşkınlık adamın Ben Holland olmadığını fark ettiği içindi.

Jake, kadını bu kadar kısa bir süre içinde tekrar gördüğü için şaşkındı. Şu ana kadar kadının ne yapacağı aşağı yukarı tahmin edilebilirdi: Ayda bir saatlik bir seans. Jake, zil çaldığında cevap vermek istememişti – saat gece on biri geçmişti ve güvenlik sebebiyle bütün randevular önceden ayarlanıyordu. Ama ekranda kadının yüzünü görünce endişelenmişti. Endişelenmiş ve meraklanmıştı.

Bir şeyler dönüyordu. Kadın daireye girdiğinde ona hiç bakmamış ve saatin geç olduğundan hiç bahsetmemişti. Genelde kadın ona şöyle bir gülümser veya bir merhaba derdi en azından. Ama bu gece değil. Kafası karışık, içine dönmüş, her zamankinden bile daha az konuşkandı. Kadın masaya para bıraktı ve adama bakmadan kıyafetlerini çıkardı. Sonra sutyenini ve külotunu - adamın karşısında çırlıçıplak kaldı. Bu gerçekten çok uygunsuzdu – böyle şeyler genelde sorunlara yol açardı. Jake baskın olan taraftı, fahişe değil. Bir hizmet sunuyordu ama bu çeşit bir hizmet değil.

Kadın ona doğru yürürken konuşmasını hazırlamıştı ama kadın onun yanından geçip adamın oyuncak cephaneliğine gitti. Bozulan bir kural daha – ceza yöntemini sadece o belirleyebilirdi. Eğlencenin bir parçası da buydu – boyun eğen tam olarak ne şekilde cezalandıracağını bilmezdi. Ama Jake bir şey söylemedi, kadının hareketlerinde bir şey bu gece hiçbir tartışmaya tahammül

edemeyeceğini söylüyordu. Jake korku ve heyecan dolu küçük bir ürperti hissetti. Sanki oyun ters dönmüş ve bu seferlik idare onda değilmiş gibiydi. Kırbaçları geçip doğruca kamçılara gitti. İçlerinden en kötüsünü seçmeden önce ellerini üzerlerinde gezdirdi. Bu bir tek en sert mazoşistler içindi, aslında ona göre bir şey değildi ama kamçıyı adama verdi ve duvara doğru yürüdü. Jake kadını zincirledi. Hâlâ tek bir kelime konuşmamışlardı.

Jake sanki hangi oyunu oynadığını bilmiyormuş gibi, kendini garip bir şekilde çekingen hissediyordu. Bu yüzden ilk seferinde biraz yumuşaktı.

“Daha sert.”

Jake mecburen denilene uydu ama bu yeterli olmadı.

“DAHA SERT.”

Bu yüzden Jake kadına istediğini verdi. Ve bu sefer kan çıkardı. Kadının vücudu acıyla kıvrandı, sonra sırtından aşağıya yavaş yavaş kan akarken rahatlamıştı sanki.

“Bir daha.”

Bu işin sonu ne olacaktı? Jake bilmiyordu. Adamın tek bildiği kadının kanamak istediğiydi.

25

“Bana neler olduğunu bir daha anlat.”

Amy gözlerini kapattı ve başını eğdi. Charlie gerçekten de iyi bir insana benziyordu ve ona karşı çok nazik davranmıştı ama bunu neden yapıyordu? Tutukluluk süreci bittiğinden beri bu konuda düşünmemek için her şeyi denemişti. Her şeyden önce, annesi tazı gibi onu takip etmiş ama Amy’nin tepesi atınca peşini bırakmıştı. Onun gölgesinden bir an için kurtulan Amy partilerden kalma içkileri ve annesinin “gizli” Valium zulasını bulmuştu ve onlar da işe yaramayınca babasının uyku haplarına geçmişti. Büyük hata. Rüyalarında –kâbuslarında– hep Sam vardı. Ona gülümsüyordu. Gülüyordu. Bu dayanılmaz bir şeydi ve çığlık atarak uyandığında kendini can havliyle kaçmaya çalışırken dış kapının zincirini açarken buluyordu. İşte hemen orada hayatının sonuna kadar uyanık kalmaya –uykuya yenik düşmemeye– ve her türlü insan ilişkisinden uzak durmaya karar vermişti. Ama işte yine, ona korkunç ihanetini hatırlatan polisler buradaydılar.

“Otostop çekiyordunuz. Yağmur yağıyordu. Bir minivan yanaştı.”

Amy sessizce başını evet anlamında salladı.

“Bana minivanı tarif et.”

“Ben zaten ifademi verdim, ben...”

“Lütfen.”

Uzun ve sessiz bir iç çekiş. Boğulma hissi. Ve bir anda gözlerinin yine yaşlar boşandı – Amy gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

“Transit minivandı.”

“Hangi marka?”

“Ford? Vauxhall? Bunun gibi bir şey. Beyazdı.”

“Kadın sana ne dedi? Kelimesi kelimesine lütfen.”

Amy, isteksizce o anının içine tekrar girerken duraksadı.

“Yardım lazım mı?” – böyle demişti. ‘Yardım lazım mı?’ Sonra yolcu kapısını açtı, ön tarafta üç kişilik yer vardı, bu yüzden bindik. Keşke binmeseydik.”

Ve bu sefer gerçekten ağladı. Charlie ona bir mendil uzatmadan önce bir süre ağlamasına izin verdi.

“Aksanı var mıydı?”

“Güney.”

“Bunun dışında belirgin bir şey?”

Amy başını sağa sola salladı.

“Sonra ne dedi?”

Amy her şeyi tekrar anlattı, bir bir. Kadın acil olarak bir yere çağrılmış, eve dönmek üzere olan bir ısı mühendisiydi. Amy, minivanda herhangi bir logo veya isim gördüğünü hatırlamıyordu, belki de vardı, Amy bakmamıştı. Kadın kocasından –elinden hiçbir iş gelmiyordu– ve çocuklarından –iki tane– bahsetmişti. Onlara bu soğuk kış gecesinde nereye gittiklerini sormuş, sonra onlara içecek bir şey sunmuştu.

“Tam olarak ne dedi?”

“Benim biraz titrediğimi gördü ve ‘biraz ısınsan iyi olur,’ dedi. Bu kadar. Sonra bize matarasını verdi.”

“İçecek sıcak mıydı? Kokusu neye benziyordu?”

“Neyse ona benziyordu. Kahve.”

“Peki tadı?”

“İyiymi.”

“Kadın nasıl gözüküyordu?”

Bu ne zaman sona erecekti?

“Kısa sarı saçları vardı. Başının tepesinde aynalı güneş gözlükleri vardı. Tulum. Top gibi küpeler, sanırım. Kısa, pis tırnaklar. Direksiyonda görebiliyordum. Kirli eller. Yüzünü sadece yandan gördüm. Belirgin bir burun, hafif dolgun dudaklar. Makyajsızdı. Orta boyluydu. Normal görünüyordu. Son derece sıradan işte, tamam mı?”

Bunu söyledikten sonra Amy oturma odasından çıktı ve göz yaşlarına boğulmuş bir halde zar zor nefes alarak doğruca üst kata yöneldi. Olabilecek en korkunç suçluluk duygusuyla dolu olduğu için, kendine öfkelenmek için bir anlık izin verdi. Sam’in işi kolay olmuştı. Ölmüştü. *Onun* çilesi sona ermişti. Ama kendisinininki devam edecekti. Yaptığı şeyi unutmasına asla izin vermeyeceklerdi. Çatı katındaki odasının penceresinden kaldırım taşlarına bakarken, Amy onun yanına gitmeye karar verse Sam’in onu karşılayıp karşılamayacağını merak etti. Birden bu fikrin etkisine kapılarak pencerenin kolunu çekti ama pencere kilitliydi ve anahtar ortadan kaybolmuştu. Artık ailesi bile ona işkence ediyordu.

26

"Kadın nasıl görünüyordu, Peter?"

Peter Brightston titredi. Onu aldıklarından beri titriyordu. Bütün vücudu garip, ilkel bir biçimde yaşadığı travmanın ritmiyle sarsılıyordu. Helen, onun her an bayılabileceğinden emindi. Ama hastanedeki doktorlar, onunla konuşmasına izin vermişlerdi, demek ki...

Peter kadına bakmıyordu. Sadece gözlerini ellerine dikmiş, ondan dokunaç gibi çıkan serum hortumlarını çekeştiriyordu.

"Kadın nasıl görünüyordu, Peter?"

Uzun bir duraksama ve sıktığı dişlerinin arasından:

"Çok çekiciydi."

Helen bunu beklemiyordu.

"Onu tarif et."

Uzun bir nefes aldı, sonra:

"Uzun, kaslı... siyah saçlı... kuzguni siyah. Uzun. Omuzlarını geçiyordu. Dar bir tişört. Güzel memeli."

"Yüzü?"

"Makyajlı. Dolgun dudaklı. Gözlerini göremedim. Renkli camlı gözlükleri vardı – Prada."

"Prada olduğundan emin misin?"

“Onları sevdim. Aklımda tuttum. Yıl dönümümüzde Sarah’ya alırım diye düşün...”

Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Sonuç olarak ondan biraz daha fazlasını öğrenebildiler. Kadın kocasına ait bir kırmızı Vauxhall Movano kullanıyordu. Kocasını ve çocuklarıyla Thornhill’de yaşıyordu. Bournemouth’a taşınmak üzerelerdi ve nakil işlemlerini kendileri yaparak paradan tasarruf ediyorlardı, minivanı olmasının sebebi buydu. Kadın konuşkan, neşeli ve ele avuca sığmaz biriydi, kocasının torpido gözündeki yol haritasının altında iyice saklanmış cep şişesini onlara sunmasının sebebi buydu. Peter elbette kabul etmiş ve sonra Ben’e doğru uzatmıştı. İfadesinin bu noktasında Peter bir kez daha dondu kaldı.

Helen ona bakıcılık yapması için Charlie’yi bıraktı. Charlie’nin erkeklerle arası iyiydi. Geleneksel olarak Helen’dan daha güzeldi ve rahat, tehditkâr olmayan bir tavrı vardı – erkeklerin çevresinde pervane olması boşuna değildi. Acımasız olduğu anlarda Helen onun yumuşak başlı olduğunu düşünüyordu ama bunun da kesinlikle işe yaradığı zamanlar vardı ve zamanla iyi bir polis olacaktı. Ama yeni fikirlerini üzerinde denediği insan Mark’tı ve şu anda ihtiyacı olan kişi oydu.

The White Bear, hastanenin arkasındaki ara sokaklardan birindeki gizli saklı bir yerdeydi. Helen bu mekânı kasten Mark’ı denemek için –kışkırtmak için– seçmişti ve şu ana kadar Mark, küçük bir toniği yudumlayarak idare ediyordu. Barda buluşmak garipti, sanki çıkıyorlarmış gibiydi ve ikisi de bunun farkındaydı. Ama onları oyalayacak daha büyük şeyler vardı.

“Peki neyle karşı karşıyayız?” diye konuyu açtı Mark.

Helen’in aklının beklenmedik son gelişmeleri çözmek için vızır vızır çalıştığını görebiliyordu.

“Ben Holland, Ben Holland değil. Asıl adı James Hawker.”

Helen ne zaman James’i düşünse, gözünün önüne hep aynı görüntü geliyordu – tamamen mahvolmuş gözükten, her tarafı kanlar içinde genç bir adam. Şok içinde donup kalmış.

“Babası iş adamıymış. Aynı zamanda da hayalci ve dolandırıcının biriymiş. Joel Hawker her şeyini kötü bir iş anlaşması sonucunda kaybetmiş ve hatasının sonuçlarını kabul etmek yerine kendisinin ve ailesinin işini bitirmeye karar vermiş... Ahırları ateşe vermeden önce atları öldürmüş, sonra aile köpeğini. Komşular 999’u aramışlar ama oraya ilk ulaşan ben oldum.”

Helen sahneyi hatırladığında sesinde bir titreme oldu. Mark dikkatli bir şekilde kadını seyrediyordu.

“O zamanlar devriye polisiydim. Dumanı görüp evin içinden çığlık seslerini duyunca içeri daldım. Karısı ölmüştü, büyük kızı ve onun erkek arkadaşı da öyle ve ben içeri girdiğimde adam bir et bıçağıyla James’e girişmek üzereydi.”

Helen devam etmeden önce duraksadı:

“Onu yere devirdim. Gereğinden daha uzun ve daha sert dövdüm. Bunun için takdirname bile aldım ama bir de gelecekteki davranışlarım için bir uyarı.”

Helen kederli bir ifadeyle güldü, Mark da bu gülümsemeye karşılık verdi.

“Ama umurumda değildi. Onu daha kötü benzetmiş olmayı istedim.”

“Bu yüzden James adını mı değiştirdi?”

“Sen olsan değiştirmez miydin? Böyle kötü bir ünün hayatı boyunca onu takip etmesini istemedi. Kısa bir süre terapi gördü, bununla başa çıkmayı denedi ama asıl istediği, bu olay hiç olmamış gibi davranmaktı. Onunla iletişim halinde kalmaya çalıştım ama cinayetlerden bir iki yıl sonra benimle iletişimi kesti. Bu olayı ha-

tırlamak istemiyordu. Çok üzüldüm ama onu anlıyordum ve onun iyi olmasını istiyordum. Ve çok iyiydi.”

Bu doğrudu. James eğitim görmüş, iyi bir işe girmiş ve sonunda onunla evlenmek isteyen yumuşak başlı, zararsız bir kız bulmuştu. Böylesine çaresiz, boktan bir başlangıçtan sonra kendine iyi bir hayat kurmayı başarmıştı. Biri iş arkadaşını onun gözüne bir şey saplamaya zorlayana kadar. Elbette nefsi müdafaaydı ama bu işleri daha da kötü yapıyordu. James/Ben şiddetten nefret ederdi – Peter’i öldürmeye çalıştığına göre kim bilir nasıl bir ruh hali içindeydi?

Kelimelere dökmek için fazlasıyla garip, fazlasıyla şanssız bir durumdu. Ve buna rağmen uğraştıkları buydu.

“İki olayın bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun? Joel Hawker cinayetleri ve Be... James’in ölümünün?” diye Helen’in düşüncelerini keserek araya girdi Mark.

“Belki. Ama Amy ve Sam bu olaya dâhil değillerdi. Onlarla ne alakası var?”

Üzerlerine bir sessizlik çöktü. Belki de ortaya çıkarılması gereken bağlantılar vardı ama bunları şu anda görmek zordu.

O zaman ellerinde ne vardı? Son derece alakasız gözükene suçlunun ya pejmürde sarışın bir ısı mühendisi ya da uzun kuzguni bukleleri olan ele avuca sığmayan bir ev kadını olduğu bir çift sebebi olmayan sadistçe işlenmiş cinayet. Karmakarışık bir durumla karşı karşıyaydılar ve ikisi de bunu biliyordu.

Mark bara göz gezdirdiğinde içki isteğinin arttığını hissetti. Çevresi kahkahalar atan, espriler yapan ve içki içen kadın ve erkeklerle doluydu. Şarap, bira, sert içkiler, kokteyller, hafif içkiler – umarsızca lıkır lıkır içiliyordu.

“Gerçekten de iyi gidiyorsun, Mark.”

Helen’in sözleri onu kendine getirdi. Kadına şüpheli gözlerle baktı. En son ihtiyacı olan şey acımaydı.

“Zor olduğunu biliyorum ama bu sonun başlangıcı. Seni iyi-
leştireceğiz. Bunu birlikte başaracağız. Tamam mı?”

Mark, minnettar bir şekilde başını salladı.

“Bana siktir olup gitmemi söyleyip Adsız Alkolikler’e gidersen
anlarım. Ama seni tanıdıklarını sanmıyorum. Her gün nelerle kar-
şılaştığımızı bilmiyorlar. Bunun bizi nasıl etkilediğini. Bu yüzden
sana ben yardım edeceğim. Ne zaman birine ihtiyacın olursa, ne
zaman yardıma ihtiyacın olursa yanında olacağım. Gerçekten içki
içmek istediğin zamanlar birçok kez olacak. Ve bu çok normal – sen
istemesen de istemesen de olacak. Ama şöyle bir anlaşma yapalım.
Eğer benin yanımda içeceksin. Ve ben sana dur dediğimde du-
racaksın. Tamam mı?”

Mark karşı çıkmadı.

“Bu şeyi böyle yeneceğiz. Ama bu kuralı bozduğunu, bana yalan
söylediğini fark edersem, o zaman seninle bütün ilişkimi keserim.
Tamam mı? Güzel.”

Kadın bara doğru gözden kayboldu ve elinde bir büyük bira
bardağıyla geri döndü. Bardağı masanın üzerinden Mark’a doğru
aktı. Mark bardağı kaldırırken eli hafifçe titriyordu. Bardağı dudak-
larına götürdü. Soğuk bira boğazından aşağıya doğru aktı. Ama
sonra kadın bardağı ondan geri aldı. Bir an için kadına vurmak
istedi. Ama sonra alkol midesine indi. Ve geçici bir süre için her
şey düzeldi. Kadının hâlâ elini tuttuğunu fark etti. İçgüdüsel olarak
kadının elini başparmağıyla okşamaya başladı. Kadın elini çekti.

“Bir konuya açıklık getirmek istiyorum Mark. Konu ‘biz’ de-
ğiliz. Sensin.”

Durumu yanlış anlamıştı. Ve şimdi kendini aptal gibi hissed-
iyordu. Amirinin elini okşamıştı. Ne salaklık. Bu olaydan kısa bir
süre sonra çıktılar. Helen onun arabayla uzaklaşmasını seyretti –
muhtemelen tekrar bara geri dönmeyeceğinden emin olmak için. O

öğle sonrasının, biradan kaynaklanan sıcak iyimserliği dağılmayı başlamıştı ve Mark kendini boş ve yalnız hissetti.

Akşam karanlığı çökerken, Mark'ın Golf'ü bir zamanlar aile evleri olan evin önüne çekilmişti. Elsie şu anda, gece lambasının yeşil ışığı altında, Kuzucuk'la yukarıda odasında olmalıydı. Mark onu görmiyordu ama kızının orada olduğunu biliyordu ve bu içini sevgiyle dolduruyordu. Yeterli değildi ama öyle olmak zorundaydı – şimdilik.

Helen, Southampton Merkez'e döndüğünde Emniyet Müdürü Michael Whittaker onu bekliyordu. Whittaker, kırk beş yaşında karizmatik, açık hava sporlarına düşkün, bronz tenli, atletik– bir adamdı ve bu güçlü ve başarılı bekârı avlamaya çalışan bütün dışı yazı işleri personelinin gözdesiydi. Aynı zamanda kariyerini destekleyebilecek veya köstekleyebilecek olaylar karşısında gözü açık ve kurnazdı. Vaktiyle mükemmel bir hırsız avcısıydı – ta ki pis bir silahlı çatışmada acemi bir banka soygunu sonucunda yarım akciğer daha hafif ve masa başı bir işe mahkûm kalana kadar. Operasyonlarda olay yerinde görev alamadığı için, işlerin fazla yavaş olduğunu veya kontrolden çıkmaya başladığını düşündüğünde olaya ağırlığını koyma eğilimindeydi. Detay konusunda her zaman dikkatli davranarak bu kadar uzun süre dayanmıştı – ve yükselmişti.

“Nasıl yapıyor bunu?” dedi Helen’a yüksek sesle. “Tek başına mı çalışıyor yoksa ona yardım eden biri mi var?”

“Bunu söylemek için henüz erken,” diye cevap verdi Helen. “Kimseye çaktırmadan hareket ediyor ve hiç iz bırakmıyor, bu da yalnız çalıştığını gösteriyor. Çok tiziz ve kusursuz ve ben bu kadar dikkatli bir şekilde planlanmış bir operasyona başka birinin dâhil olmasının uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyorum. Kurbanlarına karşı zor kullanmak durumunda kalmamak için sakinleştirici kul-

lanıyor, bu da yine yardıma ihtiyacı olmadığını veya yardım istemediğini gösterir. Bundan sonra akla gelen ilk soru onları nasıl taşıyor? Onları, etkisiz hale getirdiğinde hedeflenen yere ulaşana kadar kolayca gizleyebilmek için transit tip bir minivanda taşıyor. Tutuklu kalacakları süre için uzak, unutulmuş yerleri seçiyor – böylece onları minivandan taşırken görülme ihtimali azalmış oluyor. Onları taşımak için yardıma ihtiyacı var mı? Muhtemelen, gerçi her dört kurbanında ayak bileklerinde baskıdan kaynaklanan yanıklar var. Bu da ayak bileklerinin birbirine bağlı olduğunu ve sonra sürüklendikleri ihtimalini akla getiriyor. Bacaklarda, gövdede ve kafada aşınma var, bu da sert bir zeminde sürüklenmiş olabilecekleri ihtimaliyle tutarlılık gösteriyor ama bu çok zor olmalı. Diyelim ki Peter Brightston'un ayak bileklerine bir sicim veya bir ip bağlamış olsan bile, adam hâlâ arkada sürüklemen gereken doksan kiloluk ağır bir yük. İmkânsız değil ama zor.”

“Minivanlardan haber var mı?” dedi Whittaker, Helen’a soluklanması için bir fırsat vererek.

“Somut bir şey yok. Amy minivanın markasından emin değil ve alanın yakınında bize yardımcı olabilecek bir trafik kamerası yok. Peter, bir Vauxhall Movano tarafından kaçırıldığından emin ama sırf Hampshire da bile her ay bunun onlarcası çalınıyor. Araç kırmızı, ki bu biraz yardımcı oluyor ama boyatmış olabilir. New Forest’tan alınıp kasaba yolundan Dunston Elektrik Santrali’ne götürülürlerken bize yardımcı olabilecek hiç trafik kamera veya kapalı devre kamera sistemi kaydı yok elimizde.”

Whittaker iç çekti.

“Umarım seni boş yere terfi ettirmemişimdir, Helen.”

Ses tonu düzdü.

"Bir gün benim yerime geçebileceğini ummuştum... ama bu tip davalar insanların kariyerlerini mahvedebilir. Bize tutuklama gerekli, Helen."

"Anlıyorum efendim."

"Garanita orospusu bizim kahrolası avluda kamp kurdu. Diğer yerel şarlatanları da kışkırtıyor. Bu sabah birkaç ulusal gazete de harekete geçti. *The Times* ne zaman arasa, medya birliğindeki aptallar profesyonelliği bir kenara bırakıp hemen koştura koştura bana geliyor. Onlara ne söylüyoruz?"

"Sam'in ölümünü aile içi suçlar kapsamında inceliyoruz. Başka birinin peşinde değiliz vesaire. Ben'in cinayetini kaza olarak değerlendiriyoruz. Hikâye şu, Ben ve Peter Brightston iş için Dunsfordlardı, trajik bir kaza oldu ve bunun gibi şeyler. Basın şimdilik bunu yutuyormuş gibi gözüküyor."

Whittaker sessizdi. Amirlerinin onun canına okuduklarını asla unutmamayacek olsa da Helen işlerin nasıl işlediğini bilirdi. Bu tip davalarda işler çığırından çıktıkça üstler astlarını çiğ çiğ yerdii.

"Bir noktada yalanımız ortaya çıkabilir, bu yüzden, bunun doğru bir hamle olduğunu düşünüyorsak basına açıklama yapabiliriz. Basına üçüncü kişilerin dâhil olduğunu söyleriz. Gönüllülerin yardımlarını..."

"Bunun için çok erken," diye araya girdi Whittaker. "Elimizde yeterli bilgi yok. Bu bizi aptal gibi gösterir."

"Evet, efendim."

Helen onun gerginliğini –ve memnuniyetsizliğini– hissedebiliyordu ve şaşkıındı. Whittaker, normalde çok daha serinkanlıydı. Helen onun korkularını azaltmak istiyordu –eskiden bunu yapmayı hep başarmıştı– ama bu noktada sunabileceği hiçbir şey yoktu. Whittaker baskı altındayken hiç düşünmeden tepki vermeye mecburıydı. Ve şu anda Helen'ın ihtiyacı olan şey bu değildi. Bu yüzden

onun şüphelerini gidermek için çok uğraştı –katili yakalamak için ne kadar çok çaba sarf edildiğini anlattı– ve Whittaker giderek rahatladı. Helen’a her zaman güvenirdi ve eğer işleri yoluna koyacak biri varsa o da Helen’dı. Whittaker gibi biri bunu asla kabul etmeyecek olsa da Helen tam da amirlerin seveceği türden bir polisti. Kadın, içki içmeyen, işkolik, çocuk sahibi olmak istemeyen biriydi. Alkolizm, rüşvet, doğum izni veya bunun gibi hoş olmayan bir durum tehlikesi Helen’da asla yoktu. Deli gibi çalışıyordu ve tek başına çözülmüş vaka oranlarını artırıyordu. Zaman zaman onları zor durumda bıraksa da buna katlanıyorlardı çünkü Helen en iyilerin arasındaydı.

Helen, bir an için öyle iyimser bir tablo çizdi ki kendi sözleri keyfini yerine getirdi. Ama motosikletiyle eve dönerken, o sahte güven duygusu kaybolmaya başladı. Yarın Noel arifesiydi ve bütün Southampton bayram havasına girmişti. Sanki herkes bir olup sadece kutlama yapabilmek için akşam haberlerindeki korkutucu ana başlıkları görmezlikten gelmeye karar vermiş gibiydi. Kurtuluş Ordusu bandosu sezona uygun melodiler çalıyor, dükkânların üstlerinde şatafatlı ışıklar mutlu mutlu yanıp sönüyordu ve bütün çocukların yüzlerinde heyecanlı gülümsemeler vardı. Ama Helen hiç Noel neşesi hissetmiyordu. Olayın tamamı ona şatafatlı ve yersiz bir törenmiş gibi geliyordu. Dışarıda bir yerlerde vicdansızca adam öldüren ve ardında hiç iz bırakmayan bir katil vardı. Acaba şu anda bir sonraki kurbanının izini mi sürüyordu? Yoksa çoktan hapsedilmişler ve merhamet mi dileniyorlardı? Helen kendini hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti. Bu davada altlarında sağlam bir zemin veya ellerinde sağlam varsayımlar yoktu. Daha çok kan dökülecekti ve şu anda Helen’ın elinden gelen tek şey beklemek ve sırada kimin olduğunu görmektir.

28

Biraz şeyleri hatırlamak çok garip, öyle değil mi? O ren geyiği neden aklıma takılıp kaldı? O zaman için bile oldukça çelimsizdi, sarhoş bakan gözleriyle insana tiksinti veren bir ren geyiği. Sanki ölüymüş gibi görünüyordu. Ama o uzun kuyrukta beklerken gözlerimi omlan alamıyordum. Belki de çaresizlik beni çekiyordur. Belki de öyle değildir. Bu tür şeyler bazen gereğinden fazla analiz edilir.

Noel'di ve hayatımda ilk kez her şey yolundaydı. Babam ortadan kaybolmuştu. Noel'i birlikte geçireceği başka bir ailesi mi vardı? Bunu hiç öğrenemedim – bu yüzden evde kız kızydık. Annem içki içiyordu ama çok fazla kendinden geçmemesi için bir plan yapmıştım. O yorulmasın diye, içkiyi almayı teklif ediyordum. Koşedeki dükkâna gidip birkaç teneke kutu alıyordum ama yiyecek şeyler de alıyordum. Ekmek, cips, falan filan. Döndüğümde annem içerken onun yanında oturuyordum. Sanırım benim yanımda içtiği için kendini biraz garip hissediyordu ve ona gaz vermeye devam eden babam da olmadığı için yavaş yavaş içkiyi azalttı, öyle ki neredeyse hiç içki içmez hale gelmişti. Ona hiçbir zaman yakın olamadım ama o Noel'de fena değildik. Bu yüzden bizi alışveriş merkezine götürdü.

Alışveriş merkezi müziği, ucuz dekorasyonlar ve korkunun kokusu. Her yerde panik içinde anne ve babalar vardı, bir kez

daha çok hızlı gelmiş bir kutlama tarafından köşeye kısıtılmışlardı. Alışveriş listemiz kısaydı –çok kısa– ama yine de çok uzun sürdü. Annem BHS’in bekçisinin başka bir işle meşgul olduğundan emin olduktan sonra kazaklarımızın içini kıyafet ve ucuz kostüm takılarıyla doldurdu.

Annemin bize “sürprizi” daha sonra gidip Noel Baba’yı görmektir. Noel Baba olan herifin mahallenin Katolik okulunda öğretmen olduğunu düşünürsek, asıl sürpriz muhtemelen ona yapılıyordu.

Yüzü net bir şekilde gözlerimin önünde. Beni dizine oturttu ve en iyi ho ho ho’suyla bana Noel için en çok ne istediğimi sordu. Gülümsedim, onun gözünün içine baktım ve “Babamın ölmesini istiyorum,” dedim.

Sonra hızlı bir şekilde oradan ayrıldık. Noel Baba dehşet için deki annelerle –bizim gibi kenar mahallede oturanlara hakaret etmeye bayılan orospularla- dedikodu yapıyordu. Hızlıca yanından geçerken, uyuz ren geyiğine müthiş bir sağ kroşe çaktım. Verdiğim zararı göremedim – güvenlik bizi yakalamadan önce kapıdan çıkmıştık.

Annemin bana vurmasını veya en azından bağırmasını beklerdim. Ama yapmadı. Sadece ağladı. Otobüs durağında oturdu ve ağladı. Gerçekten yazık – bu benim en mutlu anılarımdan biri.

29

Onun ziyareti hiç beklenmedik bir mutluluktu. Nadiren ziyaretçileri olurdu –aklı başında biri neden buraya gelsindi ki?– ve gelenler de genellikle bir işe yaramazdı. Hırsızlar veya serseriler. Polis burarlarda nadiren bulunurdu ve sosyal hizmetleri de unutabilirdiniz. Ne saçmalıklardı ama.

Kapı zili çaldığında annesi yerinden sıçramıştı. Marie, *Strictly*'ye⁸ o kadar dalmıştı ki koridordan gelen ayak seslerini duymamıştı. Ama Anna duymuştu. Anna ne zaman dışarıdan gelen sesler duysa kalbi hızlı hızlı atmaya başlardı. Diğer dairelerin hepsi boştu, bu yüzden eğer boş bir yer arayan keşler veya kokainman çingeneler değilse, bu *onları* almaya geldikleri anlamına gelirdi sadece. Ayak sesleri yavaşladı, sonra dış kapılarının önünde durdu. Annesini uyarmak ve elinden geldiği kadar ses çıkarmak istedi ama Flavia, Foxtrot dansı yapıyordu ve Marie kilitlenmişti. Kapı zili çaldı – net ve kendinden emin bir şekilde. Marie, Anna'ya bir bakış attı –bir anlık bir tereddüt– sonra duymazlıktan gelmeye karar verdi.

Anna sevindi. Ziyaretçilerden hoşlanmazdı. Sürprizleri sevmeydi. Yine de merak etmişti. Çünkü koridordaki ayak sesleri hafif ve nal sesi gibiydi. Sanki topuklu ayakkabı giyen biri gibi. Anna

⁸ Strictly Come Dancing: BBC'deki bir dans yarışma programı. (ç. n.)

içinden kıkır kıkır güldü. Fahişeler taşındığından beri buna benzer bir ses duymamıştı.

Zil tekrar çaldı. Bir kez – nazik ama ısrarlı. Daha sonra isimlerini söyleyen, onlarla konuşup konuşamayacağını soran kadının sesini duydular. Marie, televizyonun sesini kısıtı – belki de onları duyamazsa, dışarıda olduklarını düşünür ve giderdi. Aslında bu çok gereksizdi çünkü dairelerinden gelen ışık ve gürültü, o karanlıkta işaret kulesinden geliyor gibiydi. Sonra zil üçüncü kez çaldı ve bu sefer Marie kalktı ve sessizce dış kapıya doğru yürüdü. Anna onun arkasından baktı – yalnız kalmaktan nefret ediyordu. Ya dışarıda bir şey olsaydı?

Ama sonra Marie, peşinde elinde naylon torbalar olan güzel bir kadınla geri geldi. Kadın depresif görünmemesi ve kıyafetlerinin iyi olması haricinde sosyal hizmetler memurlarına benziyordu biraz. Kadın etrafına baktı, sonra Anna'nın yanına gitti ve onunla aynı seviyeye gelmek için diz çöktü.

“Merhaba, Anna. Benim adım Ella.”

Kadının sıcacık bir gülümsemesi vardı. Anna onu hemen sevdi.

“Biraz önce annene, Kayan Yıldızlar adlı bir organizasyona bağlı çalıştığımдан bahsediyordum. Yerel gazetede reklamlarımızı görmüş olabilirsiniz. Annenin sana bunları okumayı sevdiğini biliyorum.”

Kadın çok güzel kokuyordu. Gül gibi.

“Her yıl, sizinki gibi dışarı çıkmakta zorlanan ailelere Noel sepetleri getiririz. Buna ne dersin? İyi mi?”

“Bu evde acımaya yer yok,” diye sert bir şekilde araya girdi Marie.

“Bu acıma değil, Marie,” dedi Ella ayağa kalkarak. “Bir yardım eli sadece. Ve bunu kabul etmek zorunda değilsiniz. Bu şekerlemelere sahip olmak isteyen bir sürü insan var, inan bana!”

“Şekerleme” kelimesi işe yaramışa benziyordu. Ella çantadaki tenekeler kutuları ve paketleri çıkarırken Marie sessizce oturdu. Gerçek

bir define gibiydi –üzerlerine lokum ve zencefilli çikolata konmuş aradan şekerlemeler– ayrıca Anna için çorbalar, sıvı meyve püreleri ve şerbet. Üzerinde çok düşünülmüştü – Anna birinin bu kadar zahmete girecek kadar onu önemsemesine şaşıırıyordu. Ella, Marie'ye Anna'yla ilgili bir sürü soru sorarken daha ilgili davranamazdı – ona ne okunmasından hoşlanıyordu? Tracy Beaker'ın hayranı mıydı? Televizyonda ne seyrediyordu? Anna bu ilgiden çok hoşlanmıştı.

Bu yıl çok şanslılardı. Bu yıl birileri onları gözetiyordu. Marie mutluydu ve *sherry* aramak için gittiğinde parti havası kısa bir süreliğine inişe geçti. Anna ziyaretçilerine baktı. Gülümsüyor ve başını sallıyordu ama artık gergin gözükiyordu. Anna belki de programı yoğun olduğu için kadının böyle olduğunu düşündü ama öyle de olamazdı çünkü Marie geri döndüğünde Ella börekleri açmak için ısrar etti. Kendi yemedi ama Marie börekleri tıktırırken heyecanlıydı. Börekler tazeydi – St. Mary Caddesi'ndeki bir fırın Noel ruhuyla bunlardan onlarcasını bedavaya yapmıştı.

Marie böreklerden birini silip süpürdüğünde Ella rahatlamıştı. Ve işler o zaman garip bir hal almaya başladı. Marie kendini kötü hissetmeye başladı – bayılma ve bulantı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kalkamadı. Ella ona yardım etmek için koşturdu ama birden ve hiç uyardmadan kadını yere itti. Bu kadın ne yapıyordu? Anna bağırıp çağırmak ve dövüşmek istiyordu ama sadece homurdanıp ağlayabiliyordu. Şimdi Ella annesini yere bastırıyordu. Pis görünen bir telle annesinin ellerini arkasında üstünkörü bir şekilde bağlıyordu. Dur, lütfen, dur. Ağzına bir şey tıkıyor, ona bağırıyordu. Neden? Ne hata yapmıştı. Sonra “Ella” Anna'ya baktı. Sanki başka biriydi. Gözleri artık soğuktı, gülümsemesi daha da soğuktı. Anna'ya doğru yürüdü. Anna kendi içinde mücadele etti ama işe yaramaz vücudu kaskatı ve çaresizdi. Sonra kadın, küçük kızın başına bir çuval geçirdi ve her şey karardı.

Sandra Lawton. Yaş: 33. Takipçi sapık. Helen dosyayı inceledi. Sandra Lawton, reddedildiğinde iğrençleşen romantik bir obsesifti. Bir kişiyi taciz ederek, şiddete maruz kalacağından korkmasını sağladığı için üç kez mahkûm edilmişti. Tedavisinin işe yaramadığını ve güçlü bir konumu olan zeki, eğitilmiş erkeklerin içten içe onunla yatmak istiyor olduklarına dair inancının her zamanki kadar güçlü olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Helen bir sonrakine geçti. Sandra deliydi ama şiddete meyilliliği değildi.

Isobel Screed. Yaş: 18. Siber sapık. Helen, onu da eledi. Isobel, hayatını kadın dizi oyuncularını mesaj veya Twitter aracılığıyla taciz etmekle geçiren küçük bir kızdı. Onları, rahimlerini kesip çıkarmakla falan tehdit ediyordu ama görünüşe göre odasından hiç çıkmıyordu, bu yüzden bu kız göz ardı edilebilirdi. Klasik bir siber korkak.

Alison Stedwell. Yaş: 37. Tehlikeli silah bulundurma. Hafif yaralama. Birçok kez taciz suçlaması. Bu daha çok ümit vaat ediyordu. Tutuklanıp daha sonrasında hastanede alıkonmadan önce, takip ettiği meslektaşını tatar yayıyla vurmaya çalışmış olan deneyimli bir seri suçluydu. Artık tekrar toplum içindeydi, görünüşe göre denetim altındaydı ve birkaç aydır suç işlememişti. Böyle bir

neyi kurmuş olması mümkün müydü? Helen sandalyesine yığıldı. Kimi kandırıyordu. Alison beş para etmez biri olabilirdi ama kullandığı teknikler ince bir zekâyı yansıtmıyordu –insanları bariz bir şekilde takip ediyordu ve bunu kasten yapıyordu– ayrıca güzel de görünmüyordu. Peter Brightston’un tarif ettiği kuzguni siyah saçlı güzelle, ekrandan Helen’a bakan bu ayrıık dişli dombilinin bir ilgisi olamazdı. Listeden çıkarılacak biri daha.

Saatlerdir HOLMES2 kullanıyordu, son on yılda mahkûm olmuş her İngiliz kadın sapığı araştırıyordu. Ama hiçbir sonuç alamadı. Peşinde oldukları kişi kuraldışıydı, Helen’ın şu anda bakmakta olduğu sakar sapıklardan çok uzaktı. Onların sapığı, Ben ve Peter’in Bournemouth’a yaptıkları haftalık seyahatlerin ayrıntılarını olduğu kadar Amy ve Sam’in otostop çekmek istediklerini bulabilmek için kurbanlarının izini haftalarca sürmüş olmalıydı. Kaçırılma işini ırsız yollarda, cep telefonunun çekmediği bölgelerde yapabilecek şekilde kurgulamış olması etkileyiciydi. Ama onları hapsetmek için bulunamayacakları veya duyulamayacakları, açlıktan ve korkudan zamanla çıldıracakları yerler bulmak başka bir şeydi. Böyle biri HOLMES2’nin bağırsaklarında gömülü olamazdı, çoktan yaşayan bir efsaneye, polis seminer ve literatürünün hiç değişmeyen konularından birine dönüşmüş olurdu.

Ben’in arabasının bulunmasından sonra, Helen ve Charlie, takip edilmeleriyle ilgili delilleri araştırmak için Amy, Peter ve onların aileleriyle tekrar görüşmüşlerdi. Amy ve Sam, kalabalık bir öğrenci kampüsünde yaşayan, hiçbir şekilde dikkatli olmayan rahat tiplerdi. Garip gözüken hiçbir şey –veya hiç kimse– yoktu. Peter Brightston onu takip eden çekici bir kadın olsa bunu fark edeceğini söyledi ama daha çok böbürleniyor gibiydi – şüphelenmesi veya tetikte olması için hiçbir sebep yoktu. Ben tamamen farklı bir hikâyeydi; o doğuştan ihtiyatlı ve tedbirliydi ama hayatta olmadığı için daha fazlasını soramıyorlardı ve nişanlısı da kaçırılmasından

önceki dönemde kendisine herhangi bir korkusundan bahsetmediği konusunda ısrarlıydı.

Ben'in arabasının sonuçlarının gelmesi onları biraz da olsa rahatlattı. Katilin, Ben'in arabasına bir delik açabilmesi için çok küçük bir zaman aralığı olmuştu. O gün Bournemouth ofisindeki grup toplantısı her zamankinden kısa sürdüğü için söz konusu olan en fazla üç dört saatti. Ben arabasını genellikle ofisin park yerine park ediyordu ama alanda düzenlenen bir müşteri yemeğinden dolayı orası doluydu, bu yüzden arabayı köşedeki paralı otoparka park etmişti. İçgüdüleri Helen'a, Ben'in normal programının dışındaki herhangi bir şeyin katili için bir sorun teşkil edeceğini ve bu yüzden araştırmaya değer olduğunu söylüyordu. Kapalı devre kamera sistemi Ben ve Peter'ın, dördüncü katta, asansörlerden uzak olmayan bir yere park ettiğini gösteriyordu. Onlar oradan ayrıldılar ve beş dakika sonra üzerinde limon sarısı kısa bir mont ve beyaz bir Kappa beyzbol şapkası olan bir kadın silueti geçti. Kadın, alanı keşfe mi çıkmıştı? Muhtemelen, çünkü birkaç dakika sonra güvenlik kamerasının önünde eldivenli bir el belirdi ve kameranın lensini spreyle boyayla kapattı. Helen kayıtların analiz edilmesini, mümkünse büyütülmesini istedi ve şüphelinin binaya girerken izlediği yolu takip edebilmek için paralı otopark çevresindeki kapalı devre kamera sistemi kayıtlarını kontrol etmekle Sanderson'ı görevlendirdi ama şimdilik ellerinde ne varsa onunla çalışmak zorundalardı. Bu da fazla bir şey değildi ama katillerinin kısa bir görüntüsüydü ve bu da Amy ve Peter'ın onlara kadınla ilgili anlattıkları her şeyi doğruluyordu. Özellikle de onun kadın olduğunu. Ekibinde bütün bunların arkasındaki kişinin gerçekten kadın olup olmadığını sorgulayan bir iki kişi –özellikle Grounds ve Bridges– olmuştu. Ama artık cevaplarını almışlardı.

Helen, HOLMES2'yi kapattı ve dışarı çıktı ve köşeyi dönüp Papağan ve İki Başkan adlı bara gitti. Karakol'un Noel partisi vardı

İnçgin ve Helen bu şartlar altında bu organizasyonun tamamen mü-nasebetsiz olduğunu düşünse de gitmek zorundaydı. Parti, kıdemli polisler partiyi eksinler diye yapılmıyordu – aslında alt kademe-dekilerin kurtlarını dökerken en son istedikleri şey patronlarının çevrelerinde olması olduğundan bu çok aptalcaydı.

Helen kendi ekibini gördü ve kalabalığı yarararak onların yanına gitti. Yapılacak o kadar şey varken olaydan alıkonmuş oldukları için hepsi de çok rahatsızlardı ama ellerinden geleni yapıyorlardı. Özellikle Mark'ın keyfi yerindeydi, ayık olmasının zafer hatırası olarak elinde taşıdığı küçük tonikle gururla gösteriş yapıyordu. Yine de iyi görünüyordu – ince yüzüne renk, gözlerine ışık gelmişti. Helen'ı samimi bir şekilde selamladı, yeni yıl kâbusuyla ilgili grup şakalarına onu da dâhil etmek için oldukça istekli görünüyordu. Biraz yalakalık yapıyor diye düşündü Helen ve birkaç kez Charlie'nin ona bilmiş bilmiş baktığını gördü.

“Peki, ökse otunun altında kim öpüşmek ister?”

Whittaker. İş yerinin dışında bambaşka bir adamdı. Gerginliği ve siyasi duruşu gitmiş, yerine zorlama olmayan bir sempatiklik gelmişti.

“Çok fazla güzel kız ve çok az vakit var,” dedi Whittaker, orada bir araya gelmiş kadınlara şakacı şehvet dolu bakışlar atarak.

“Ben sıramı savdım,” diye cevap verdi Helen alaycı bir şekilde, “o kadar da önemli bir şey değil.”

“Charlie, o zaman,” diye devam etti Whittaker. “Noel'de se-vindir beni.”

Charlie, bu hafif çakırkeyif Emniyet Müdürü'nün şakacı asıl-malarını nasıl idare edeceğini bilemediği için kulaklarına kadar kızardı.

“Charlie evli, efendim. Ya da onun gibi bir şey,” diye araya girdi Helen.

“Evlenmeden birlikte yaşadıklarını duydum, demek ki hâlâ şansım var,” dedi Whittaker yüz­süzce.

“Ben olsam üstelemezdim, efendim. Elinizi sallasanız ellisi.”

“Yazık. Yine de yenilgiyi kabul etmek lazım.” Gözlerini genç ve çekici Dedektif McAndrew’a çevirdi.

“Eğer çok çaresizseniz, ben memnuniyetle yardım edebilirim,” diye atladı Mark. Helen güldü, diğerleri de öyle ama Whittaker bundan memnun olmamıştı. Erkek polis memurlarıyla arası hiçbir zaman o kadar iyi değildi – onun ilgisini çeken kadınlardı.

“Sanırım pas diyeceğim. Müsaadenizle...”

Ve sarkacak başka birilerini bulmak için uzaklaştı. Sohbet, Dedektif Sanderson’ın herkese Noel’i nerede geçireceklerini sormasıyla kaldığı yerden devam etti. Helen bunu, oradan ayrılması gerektiğinin bir işareti olarak aldı.

Helen, bir saatten daha fazla bir süredir barda olduğunu anlayınca şaşırdı. Aslında oldukça dinlenmişti –beyninin kendini kapatabileceği bir süre– ama şimdi soğuk gecede merkeze doğru yürürken, zihni yine davayla meşguldü. Benzodiazepin bağlantısının izini sürmek istiyordu. Katil ihtiyacını nereden karşılıyordu? Bu onu o kadına götürecek olan rota olabilir miydi?

Helen, boş soruşturma odasına döndü ve bir kez daha yakalanamayan katili avlama işine devam etti.

31

Öfkesi kontrolden çıkma noktasına gelmişti ve ciğerleri patlayana kadar bağırarak istiyordu. Son birkaç gün Anna için korkutucu ve kafa karıştırıcı olmuştu ama annesinin şu anda onunla konuşmayı reddetmesi her şeyi bin kez daha kötüleştiriyordu.

Ella çuvalı başına geçirdiğinde Anna'nın ilk aklına gelen boğulacağı olmuştu – başını hiçbir şekilde hareket ettiremiyordu ve eğer hava yolları kapanacak olursa yavaş ve amansız bir şekilde ölürdü. Ama şansına, çuval başına tam oturmuyordu ve doğal bir liften yapıldığı için nefes alabiliyordu. Rahatlayınca, neler olup bittiğini duymaya çalışarak çevreyi dinledi. Soyuluyorlar mıydı? Annesi öldürülüyor muydu? Ama dış kapının kapanması ve parmaklıkların çekilmesi dışında hiç ses duyulmadı. Ella gidiyor muydu? Annesi mi gidiyordu? *Lütfen, Tanrım, burada beni böyle yalnız bırakma,* diye dua etti Anna. Ama dualarına cevap veren kimse olmadı ve orada öylece oturdu; korkunç bir karanlığa gömülmüş yapayalnız küçük bir kız.

O şekilde saatlerce oturdu, sonra kafasındaki çuval çıkarılırken birdenbire kör edici bir ışıkla doldu her yer. Acıyla gözlerini kapattı, sonra özgürlüğüne uyum sağlamaya çalışarak gözlerini yavaşça açtı. Orada otururken, her tür korkunç senaryo gözlerinin önüne gelmişti -evlerinin altının üstüne gelmesi, annesinin öldürülmesi– ama

şimdi çevresine baktığında her şey nispeten... normal gözüküyordu. Hiçbir şey alınmamıştı ve yine evde sadece annesi ve o vardı. İlk başta Anna, Marie'nin deli kadının bir şeyler çalıp gittiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söylemesini beklediği için rahattı. Ama annesi hiçbir şey söylemedi. Anna homurdanıp dikkat çekmeye çalışırken, bir yandan da çaresizce annesiyle göz teması kurmaya çalıştığı için gözleri yuvalarında fırıl fırıl dönüyordu. Ama Marie ona bakmıyordu. Neden acaba? Onun kendi kızına bakamayacak kadar utanmasına yol açacak ne olmuş olabilirdi?

Anna yine ağlamaya başladı. Daha on dört yaşındaydı – neden böyle olduğunu bilmiyordu. Ama annesi kafasını kaldırıp bakmıyor veya onu rahatlatmaya çalışmıyordu. Bunu yapmak yerine odadan çıktı. Ella geleli üç, belki de dört gün olmuştu ve bu süre boyunca annesi ona anlamlı tek bir şey söylememişti. Ona kitap okumuş, tuvalete götürmüş, uyuması için zorlamış ama onunla *konusmamıştı*. Anna sevilmediğini hiç bu kadar hissetmemişti. Ve bu derece karanlıkta olduğunu. Ona her zaman için yük olmuştu, Anna bunu biliyordu ve annesini, sabrı, sevgisi ve ona gösterdiği şefkat için her zaman kayıtsız şartsız sevmişti. Ama şu anda ondan nefret ediyordu. Ona çektiği işkence için ondan bütün kalbiyle nefret ediyordu.

Açlıktan ölmenin ötesine geçmişti. Midesine sürekli kramplar giriyor, başı dönüyordu ve ağzının içi o kadar kuruydu ki ağzına kan tadı geliyordu. Ama annesi ona yiyecek vermemekte direniyordu. Neden? Ve neden kendisi de bir şeyler yemiyordu? Burada neler oluyordu!

Holden bir ses duyuldu. Korkunç bir şekilde yumruklama ve çığlık sesleri. Bir şeyler yumruklanıyor, annesi çığlıklar atıyordu. Birden Marie odaya geri döndü. Anna'nın yanından geçti, delirmiş gibi ve perişan görünüyordu.

Pencereyi açtı. Yüksek bir apartmanda oldukları için, pencereler orta yerinden menteşeliydi ve kendini camdan atmayasın diye sa-

dece azıcık açılıyordu – içinde yaşayanların çaresizliği düşünülürse akıllıca bir hareketti. Ama insanın yüzüne biraz rüzgâr esiyordu, nefer istediğın buysa.

Marie yardım istemek için bağırdı. Birilerinin –kim olursa– gelip onları kurtarması için. Ve Anna işte o zaman anladı. Tutsaklardı. Annesinin ona söylemediğı şey buydu. Ella onları içeri kilitlemiş, hapsedmişti. Kapana kısılmışlardı.

Annesi bu yüzden geceleri çığlık atıyordu. Yoldan geçen birilerinin onu duyacağından ümidini kesmeyerek. Birilerinin bunu önemseyeceğinden. Ama Anna tecrübelerine dayanarak, yabancıların nezaketine güvenilmeyeceğini biliyordu. Annesi yenik düşüp vere yığıldığında Anna sonunda kendi evlerinde mezara konmuş olduklarını anladı.

Noel'i iptal edecekler miydi? Peter'ı hastaneden aldıktan sonra Sarah'nın ona sorduğu ilk şey buydu. Sağlık durumunu sormamıştı –onun ağır ama istikrarlı bir şekilde iyiye gittiğini görebiliyordu– veya olanlar hakkında konuşmak istememişti. Kimse *bununla* ilgili konuşmak istemiyordu. Ama karısı Noel'de ne yapacaklarını bilmek istiyordu. Peter normalde olduğu gibi her zamanki kuzen ve ebeveyn karışımıyla kutlamak ister miydi? Hayat devam ediyor, hayatta olduğuna seviniyoruz tarzı bir Noel. Yoksa hayatlarının bir anda karardığını ve kutlama yapmak için bir sebep olmadığını kabul edecekler miydi?

En sonunda her zamanki gibi yapmaya karar verdiler. Peter, tüm varlığıyla arkadaşları ve akrabalarıyla buluşmaktan kaçınmak istiyordu. Onların o meraklı civıltıları ve kafalarını dolduran sorulmamış sorularına katlanamıyordu. Ama Noel'i Sarah'yla yalnız geçirme fikri daha da korkunçtu. Yalnız kaldığı her saniye, kötü düşüncelerin ve daha da kötü anıların büyük bir hızla çoğalmaya başlayabileceği saniyeler demekti. Zihnini meşgul etmeli, iki yüzlü, sıkıcı ve gerici olsa bile, iyi şeylere odaklanmalıydı. İlk başlarda karısından nefret etmeye meyilliydi. Kadının kafasının karışık olduğu çok belliydi, katil kocasına nasıl davranacağını bilmiyordu. Olan biteni idrak edemiyordu, bu yüzden kocasıyla ilgilendiğini

göstermek için milyonlarca küçük şey yaparak –ki bunların hepsi onun derece anlamsızdı– onun etrafında dönüyordu. Ve yine de günler geçtikçe, Peter, bütün bu küçük incelikleri ve olanlarla ilgili onu *anlamadığı* için karısını sevdiğini anladı. Karısının bu sene çatapıtları yasakladığını fark ettiğinde gülümsemeyi başardı. Karısının, cehennem çukurunda ne yaşandığıyla ilgili net bir fikri yoktu ama içgüdüsel olarak kocasının bu sene yüksek sesli patlamalardan hoşlanmayacağını hissediyordu. Haklıydı ve bunun için –ve daha birçok şey için– Peter ona minnettardı.

Arkadaş grupları her zamanki gibi geldi ve Tanrım, nasıl da neşelilerdi. Noel için kulağa hem manyak hem de zorlama gelecek bir şekilde uzata uzata neşeli bir tezahürat yaparak, ön kapıda nöbet tutan üniformalı polisler sanki orada değillermiş gibi yanlarından geçip gittiler. Sanki hep bir ağızdan sert bir içkiye ihtiyaçları olduğuna karar verilmiş gibi, bir sürü içki alınıp verildi. Hediyeleri birbirlerine, sanki bir anlık bir duraksama ölümcül olacakmışçasına verdiler. Açılmamış hediyeler, sonunda odayı ele geçirme tehdidi oluşturana kadar çoğaldı.

Peter bir anda kendini klostrofobik hissetti. Bir anda ayağa kalkıp odadan çıktı. Mutfağa gidip arka kapıyı açmaya çalıştı ama eli ayağı birbirine dolandı. Küfrederek, kapıyı sonunda açmayı başardı ve buz gibi bahçeye çıktı. Soğuk hava onu yatıştırdı ve sigara içmeye karar verdi. Hastaneden döndüğünden beri, yıllar önce bıraktığı alışkanlığına geri dönmüştü ve elbette hiç kimse bu konuda bir yorum yapmaya cesaret edemiyordu. Küçük bir zafer.

Bir anda büyük yeğeni Ash yanında belirdi.

“Bir molaya ihtiyacım vardı. Senden otlansam olur mu?” dedi Ash, Peter’ın sigaralarını göstererek.

“Elbette, Ash. Keyfine bak,” diye cevap verdi Peter, Ash’e paketini ve çakmağını uzatarak.

Peter onun beceriksizce sigarasını yakışını seyretti. Ash iyi bir tiryaki sayılmazdı, oyunculuğu ondan da beterd. Peter, Ash'in buraya ona göz kulak olsun diye gönderildiğini hemen anladı. Hastanede, doktorlar Sarah'yla Peter'ın akıl sağlığı hakkında bir saatten fazla konuşarak, kadının zaten fazlasıyla gergin zihnini bir de bir sürü kâbus gibi senaryoyla doldurmuşlardı. Bu da kimse bu şekilde söylemese de Peter'a intihar etmemesi için neredeyse bekçilik yaptıkları anlamına geliyordu. Aslında bu çok saçmaydı – şu anda böyle bir şey için hiç enerjisi yoktu, yine de Tanrı biliyor ya, birkaç kez aklından geçmişti. Ash konuşmaya devam ediyordu ve Peter homurdanıp gülümsüyordu ama Ash, Çince konuşuyor da olabilirdi. Ne dediği, Peter'ın umurunda bile değildi.

“İçeri girelim mi?”

Ash'in sigarasından memnunmuş gibi bir hali yoktu, bu yüzden Peter ona işkence etmeye son verdi. İçeri girip neşeli kargaşaya katıldılar. Yemek toplanmış ve masa üstü oyunları ortaya çıkmıştı. Bundan kaçış yoktu, bu yüzden Peter daha yavaş bir tür işkence çekmek için yerine yerleşti. Neşeli olmak için elinden geleni yaptı ama akli başka bir yerdeydi. Şehrin karşı tarafında bir yerlerde Ben Holland'ın nişanlısı hayattan, düğünlerinden birkaç hafta önce sevgilisini öldüren adamdan nefret ederek korkunç bir Noel geçiriyordu. Ben'in nişanlısı hayatına nasıl devam edecekti? Herkes hayatına nasıl devam edecekti? Peter gülümsedi ve zarı attı ama için için ölüyordu. Ellerini kana bulamışken Noel'de eğlenmek çok zordu.

Baharatın kokusu insanı sarhoş ediyordu ve Helen kokuyu derinlerin içine çekti. Helen'ın Noel'le ilgili en çok sevdiği şey cüretkâr bir şekilde akıntıya karşı kürek çekmesiydi. Hindiyi hiç sevmezdi ve Noel pudinginin yediği en tatsız şeylerden biri olduğunu düşünürdü. Eğer tatil döneminden hoşlanmıyorsan, hislerini kabullenmeli ve diğer yöne gitmelisin fikrini benimsemişti. Bu yüzden diğerleri oyuncak dükkânlarında dövüşüp ortalıkta dolaşan hindilere seksen pound harcarken, Helen kendine başka bir yol seçip ters yönde olabildiğince uzağa giderdi. Ve onun yıllık isyanına damgasını vuran şey Noel Günü'nde Mumraj Tandoori'den paket yaptırdığı yemektir.

“*Murgh Zafrani*⁹, *Peshwari Nan*¹⁰, *Aloo Gobi*¹¹, *Pilau rice*¹² ve yanında doğranmış kişnişle iki *poppadom*¹³,” diye hızlı hızlı tekrar etti Zameer Khan, Helen'ın siparişlerini paketlerken. Restoranın sahibi, popüler restoranını yirmi yıldan fazla bir süredir işleten mahalle demirbaşlarındandı.

“Mükemmel.”

⁹ Safranlı tavuk. (ç. n.)

¹⁰ Hint pidesi. (ç. n.)

¹¹ Patatesli karnabahar. (ç. n.)

¹² Hint pilavı. (ç. n.)

¹³ Lavaş. (ç.n.)

“Bak sana ne diyeceğim, Noel olduğu için yanına birkaç *After Eight* de koyacağım. Nasıl ama?”

“Kahramanımsın,” dedi Helen siparişlerini alıp teşekkür etmek için gülümseyerek.

Büyük bir siparişti ve Helen Noel’in ertesi günü artıkları yemek zorunda kalıyordu ama Noel gününün keyifli taraflarından biri bu Hint ziyafetini masaya yaymak ve yavaşça ve tabağını incelikli bir şekilde doldurmaktı. Yükünü kapığı gibi dairesine doğru yöneldi. İçeride hiçbir süsleme veya kart yoktu – aslında eve yeni gelen tek şey Helen’in tekrar gözden geçirmek için eve getirdiği, Amy ve Peter’in kaçırılmasıyla ilgili dosyalardı. Gecenin büyük bir kısmını hiç ara vermeden dosyaları inceleyerek geçirmişti ve bir anda aklıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. Fırını açtı ve ısıtmak için bir tabak almak üzere döndü. Bunu yaparken, kolu paketlerin olduğu poşete takılarak, poşeti tezgâhın üstünden yere düşürdü. Poşet o hızla karo zemine çarptı ve incecik karton kutular açıldı ve keskin kokulu yiyecekler her tarafa saçıldı.

“Siktir, siktir, siktir.”

Helen yeri daha bu sabah silmişti ve yüzey temizleyicinin limonu Hint yağlarıyla birleşince ortaya buruk ve hoş olmayan bir koku çıktı. Helen bir an için yerdekilere şok içinde bakakaldı, sonra gözlerine yaşlar batmaya başladı. Kızgın ve üzgündü ve bu lanet şeyin üzerine basmak istiyordu ama öfkesini biraz da olsa bastırıp bunu yapmak yerine banyoya gitti.

Bir sigara yakıp banyonun soğuk kenarına oturdu. Aşırı tepki verdiği için kendine kızgındı ve sigarasından derin bir nefes aldı. Nikotin genellikle onu yatıştırırdı ama bu gece tadı acı geliyordu. İğrenerek sigarayı tualete atıp ucunun suda sönüşünü seyretti. Zihninin o anki durumuna uygun bir görüntüydü bu. Her sene Noel’i küçümsüyordu ve her sene o da yüzünün ortasına yumruğu patlatıyordu. Kötü hislerden oluşan bir girdap, uğursuz bir kar ya-

gışı gibi çevresinde yüzüp ona sevilmediğini ve değersiz olduğunu hatırlatıyordu. Bu düşünceler onu yavaş yavaş ele geçirdi ve depresyon beynini kemirmeye başladığında, banyo dolabına ve içinde dikkatli bir şekilde saklanmış olan jiletlere doğru göz attı.

Bıçak hindiyi keserken, hindinin berrak suyu dışarı aktı. Kafasında kışık bir şapka olan Charlie, tam havasındaydı. Noel’le ilgili her şeyi biliyordu. Yapraklar dökülmeye başladığında Charlie’nin heyecanı da artmaya başlıyordu. Her zaman düzenli biriydi, aralık ayı nihayet geldiğinde her anın tadını çıkarabilmek için bütün hediyelerini çekiminde alır, hindiyi kasımda sipariş ederdi. İçkili partiler, Noel şarkıları, ateşin yanında hediye paketlemek, Noel’le ilgili bir filmin karşısında kıvrılıp yatmak – yılın en önemli olayıydı.

“Hediyelerimizi daha açamaz mıyız?”

Charlie’nin yeğeni Mini. Her zamanki gibi sabırsızdı.

“Noel yemeğinden önce olmaz. Kuralları biliyorsun.”

“Ama ona daha *yıllar* var.”

“Demek ki geldiğinde daha heyecan verici olacak.” Charlie bu konuda taviz vermeyecekti – Noel, kendine özgü aile ritüelleri demekti.

“Kimi kandırıyorsun?” diye araya girdi Steve. “Sadece kaçınılmaz olan hayal kırıklığını ertelemiş oluyorsun.”

“Kendi adına konuş,” dedi Charlie, erkek arkadaşını susturarak. “Ben Noel alışverişi için çok vakit harcıyorum. Eğer sen aynısını yapmıyorsan, o senin sorunun.”

Steve’in kendini beğenmiş cevabı, “Bütün bu sözleri daha sonra vutacaksın. Bak görürsün,” oldu.

Charlie, Steve’in ona ne alacağını zaten biliyordu – iç çamaşırı. Bir süredir bunun ipuçlarını veriyordu ve ayrıca seks hayatları şu anda son derece hareketliydi. Charlie bir bebeği olmasını her şeyden

çok istiyordu. Vaktinin geldiğini düşünüyordu – aslında istediği tek hediye buydu. Bir süredir deniyor olmalarına rağmen şu ana kadar olmamıştı ve Charlie ilk kez endişelenmeye başlamıştı. Ya onda bir sorun varsa? Bir ailesi olmayacak olması fikri korkunçtu – her zaman en azından iki veya üç çocuğu olmasını istemişti.

Her şeye rağmen Noel'di ve sıkıcı düşünceler için uygun bir zaman değildi, bu yüzden Charlie endişelerini zihninin gerisine itti. Bugün Noel'di, senenin en iyi günü, bu yüzden Noel hindsini servis ederken en büyük gülümsemesini takınıp olabildiğince Noel sevinci yaymak için elinden geleni yaptı.

Artık çok az kalmıştı. Elsie'yi tekrar görme düşüncesi Mark'ın ruh halini düzeltmeye başlamıştı bile. Bu sene Christina, Noel'in ertesi gününü ona bırakmıştı – ertesi gün ilk işi, eğlenceli bir bayram günü geçirmek üzere kızını almak olacaktı. Tam anlamıyla boktan bir sene olmuştu ama en azından yükseklerde bir yerde sona eriyordu. Buz pateni, sinema ve Byron's'ta çizburger için yer ayırttırmıştı – eğlencenin en âlâsı olacaktı.

Dışarıda Elsie'yle bir gün geçirme ihtimali son otuz altı saattir onu ayakta tutmayı başarmıştı. Her zamanki gibi Noel arifesinde hediyelerini Christina'nın evine bırakmıştı. Elsie orada değildi – annesiyle beraber mahalle kilisesindeki bir *Christingle*¹⁴ törenine gitmişti – bu yüzden evde onların yerine Stephen vardı. Stephen hediyeleri nazik bir şekilde aldı ve Mark'a bir içki içmek için içeri gelmek isteyip istemediğini sordu. Mark adamın dişlerini dökmek istiyordu – *kendi* evinde ev sahibini oynama cüretini nereden buluyordu? Ne hakkında konuşacaklardı? Noel Baba'nın onlara Noel'de ne getireceğini mi? Stephen'ın bunu kasten yapıp yapmadığını bilmiyordu –adam yeterince samimi gözüküyordu ama belki de iyi

14 İsa'nın Işığın anlamına gelen ve Hristiyan inancını sembolize eden, Noel zamanı kiliselerde düzenlenen bir tür tören. (ç. n.)

bir oyuncuydu– ama Mark bunu öğrenmek için beklemedi. Tecrübelerine dayanarak, kırmızı sis indiğinde yapılacak en iyi şeyin uzaklaşmak olduğunu biliyordu. O andan itibaren kanı kaynıyordu ve saatin kollarını yavaş ilerledikleri için birçok kez azarlamıştı... Nihayet vakit geliyordu. Sabreden derviş muradına eriyordu. Bir kez daha Noel'i geride bırakıyorlardı.

Marie yatağında uzanmış tavana bakıyordu. Gördüğü en son şey bu mu olacaktı? Bu rengi atmış, yamuk tavan bozuntusu. Bu daha önceleri onu hiç rahatsız etmemişti ama artık bir haftadan fazla bir süredir tavana bakıyordu ve bu tavan onun içinde saçma olduğu kadar vahşi de olan bir öfke uyandırıyor. Burada olmamalıydı bile – girişteki odada Anna'nın yanında olmalıydı. Olay olduğu andan beri, ona gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu ama doğru kelimeleri nasıl bulacaktı? O kadar korkunç, o kadar inanılmazdı ki ona ne diyebilirdi? Bu yüzden sessiz kaldı. Korkunç bir günden bir diğerine. Kızının ölümcül ultiatomdan veya komodine sakladığı silahtan haberi yoktu. Anna çaresizlik ve şaşkınlıktan oluşan bir isyan halindeydi ve o şekilde kalmak zorundaydı çünkü Marie ona gerçeği söylemeyecekti – söyleyemezdi.

Kötü bir anneydi. Kötü bir insandı. Böyle bir talihsizliği onların başına kendisi sarmış olmalıydı. Evlenmek için yanlış birini seçmiş ve neredeyse hiçbir şey yapamayan bir çocuğa hamile kalmıştı. Hiçbir gerekçe yokken sınırsız taciz ve sayısız rastgele şiddet olayına sebep olmuştu. Ve şimdi de bu. Darbelerden en zalimi ve şu acıklı hikâyelerini nihayet sonlandıracak olanı. Bunun neden onların başına geldiğini merak etmekten vazgeçmişti – sadece öyleydi işte. Savaşmaktan da vazgeçmişti. Ella gittiğinden beri telefon

hattı kesikti, kapılar dışarıdan kilitlenmişti ve çığlıklarına ses veren kimse olmamıştı. Bir seferinde, pencereden çığlık atarken, birini gördüğünü sanmıştı – bir çocuğu sanki. Ama çocuk hızlıca uzaklaşmıştı. Belki de bunu hayal etmişti. Bitmek tükenmek bilmeyen bir kâbusun içine sıkıştığında gerçek olanla olmayanı birbirinden ayırmak zordu.

Anna yine ağlıyordu. Bu, elinden gelen birkaç şeyden biriydi ve Marie'nin içine işliyordu. Kızı yalnızdı ve korkuyordu – Marie'nin öyle olmayacağına yemin ettiği iki şey.

Marie kendini ayağa kalkmış buldu. Kapiya doğru yürürken durdu. Bunu yapma. Ama yapmalıydı. Bunu kesinlikle biliyordu. Dünyaya karşı ellerindeki tek silah sevgileri ve dayanışmalarıydı ve Marie kendi korkusu ve korkaklığı yüzünden saçma bir şekilde buna zarar vermişti. Bu çok acıklıydı, üzücüydü. Anna'ya içinde bulundukları kötü durum hakkındaki gerçeği söylememeye kararlı olmasına rağmen şimdi söylemesi gerektiğini biliyordu. Bu onların tek silahıydı. Tek ümitleriydi.

Marie hâlâ duruyordu. Zalimliğini, suskunluğunu haklı gösterecek kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Ama bunu bulmak imkânsızdı, bu yüzden cesaretini toplayarak yatak odasından çıktı ve oturma odasına gitti. Anna'nın suçlayıcı bakışıyla karşılaşmayı bekliyordu ama bir mucize eseri kız uyuyordu. Ağlamak genç kızı bitkin düşürmüştü ve kısa bir süreliğine onu kâbuslarından kurtarmıştı. Anna huzur içindeydi.

Peki ya hiç uyanmazsa? Bu fikir Marie'yi bir anda canlandırdı. Kendi kızını asla vuramayacağını biliyordu – bu imkânsızdı. Ama başka yollar da vardı. Anna'ya teşhis konduktan sonraki yıllarda Marie, çocuklarının ciddi engelleriyle baş etmekte zorlanan annelerin onların canlarını aldığıyla ilgili sayısız olay okumuştı. Bunu çocuklarının çilesini sona erdirmek için yaptıklarını söylüyorlardı ama bu aynı zamanda kendilerininkini de sonra erdirmek içindi.

Toplum onları merhametle karşılıyordu, öyleyse neden ona da merhamet etmesinlerdi ki? Her şey, burada yavaş yavaş aklıtan ölmekten iyiydi. Vücutları çok kısa bir süre içinde onlara başkaldırmaya başlayacaktı nasıl olsa, o zaman başka ne seçenekleri vardı?

Marie kendini tekrar yatak odasında buldu. Yatağına doğru yürüdü, ince yastığı aldı ve ellerinde çevirdi. Zihni şu anda çok hızlı çalışıyordu. Bunu yapacak cesareti bulabilecek miydi? Yoksa soğukkanlılığı onu yarı yolda mı bırakacaktı? Birden midesi ağzına geldi – dizlerinin üzerine çöktü ve çöp tenekesine deli gibi kusmayı başladı. Yerden kalkarken, yastığı hâlâ ellerinin arasında sıkı bir şekilde tuttuğunu fark etti.

En iyisi hiç tereddüt etmemektir. En iyisi hiç duraksamamaktır. Bu yüzden Marie hızla yatak odasından çıktı ve kızının huzurlu bir şekilde uyukladığı odaya geri döndü.

İlini yapmamalıydım ama karşı koyamadım. Onun canını yakmak için yollar aradım ümitsizce. Hiç fırsatım olmadı. Ve sonra bir anda fırsat kucağıma düştü...

Annem onu arazinin bir ucundaki çöp tenekelerinin orada, ortalığın altını üstüne getirirken bulmuş. Tek gözünde beyaz bir benek olan komik küçük bir kırma. Biraz uyuz olsa da sevimli bir çiydi. Annem onu babama doğum günü hediyesi olarak verdi. Eğer alılenecek bir şeyi olursa daha çok ortalarda olur diye düşündü sanırım. Basit bir plan ama işe yaradı sanki. Tamam, bazen hâlâ içmek, dövüşmek, mahallenin fahişelerini becermek için günlerce ortadan kaybolduğu oluyordu ama o köpeğin üzerine titriyordu. Geri kalanımız ihmal edilmiş bir şekilde seyrederken, o sürekli köpeği okşuyordu.

Çok saçma ama kötü bir şey yapacağımı bildiğin anda her şey birdenbire daha iyi gelmeye başlar. Başın döner, sevinçten havallara uçarsın, özgürleşirsin. Başka hiç kimsenin planından haberi yoktur. Seni kimse durduramaz. Sana ait iğrenç küçük bir sır. İlini yapmadan önceki günler, hayatımın en mutlu günlerindendi.

En sonunda zehirde karar kıldım. Bizim bloktaki bekçi sürekli sıçanlardan dert yanıyordu – ne kadar toz koyarsa koysun, onlardan bir türlü kurtulamadığından. Bu yüzden o maddeden biraz

toplamak hiç de zor değildi. Bunun en iyi yol olduğunu düşündüm. Köpek, açgözlü dilencinin tekiydi, hiçbir yiyeceğe karşı koyamazdı. Bu yüzden ona çok özel bir şey hazırladım. Fare zehriyle bezenmiş en ucuz, en boktan köpek maması. Hepsini mideye indirdi.

Daha sonra çıkan pisliği gördüğümde güldüm. Mutfak zemininin her yeri köpek kakası ve kusmuğu doluydu. Camı her iki ucundan akıp gitmişti ve birkaç saat içinde ölmüştü. Annem dehşet içindeydi, babam gelmeden önce onu çöpe atmak, sanki köpek kaçmış gibi falan yapmak istiyordu. Ama babam erkenden döndü ve onu iş üstünde yakaladı.

Babam deliye döndü, annemi tartakladı, ona bağırıp çağırırdı. Ama annemin kafası da en az onunki kadar karıştı. En sonunda babam dışarıdaki çöpte boş fare zehiri tüpünü buldu. Kesinlikle aptalca bir hataydı ama daha çok küçüktüm. Elinde tuttuğu tüple sinir içinde odaya geri döndü ve ben salak gibi güldüm. Ve her şeye bu sebep oldu.

Kafamı ezdi, karnımı yumrukladı, bacaklarımın arasını tekmeledi. Sonra boynumu yakaladı ve kafamı üç ızgaralı ısıtıcıya yapıştırdı. Dayadı çekti, dayadı çekti. Bu şekilde ne kadar devam ettiğini bilmiyorum. Yirmi dakika sonra bayıldım.

'uslemeler kaldırılıyor ve hayat normale dönüyordu. Noel kutlamaları bittikten sonra allı pullu şeritlerle donatılmış bir ofiste insanı özellikle üzen ve bunaltan bir şeyler vardı. Bazı insanlar bunları neredeyse ocak ayına kadar tutuyorlardı ama Helen o insanlardan biri değildi ve uysal bir polis memurunu tek bir parça süs ve oyuncak kalmayana kadar kaldırmakla görevlendirmişti. Helen soruşturma odasının olması gerektiği gibi eski haline dönmesini istiyordu. Tekrar işine odaklanmak istiyordu.

Tahmin edildiği gibi Whittaker son durumdan haberdar olmak istediği için Helen doğruca onun ofisine gitti. Sam'in öldürülmesiyle ilgili açıklamalar basını biraz yatıştırmışa benziyordu –Portsmouth limanında ele geçirilen büyük çapta kokain yerel adliye muhabirlerini dikkatini şimdilik dağıtmışa benziyordu– ve Whittaker yeterince mutluysa, bu yüzden durum takipleri ilk kez kısa sürdü.

Soruşturma odasına döndüğünde Helen hemen bir şeyler olduğunu anladı – ortamda bir gerginlik vardı ve kimse onun gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Charlie hızlı adımlarla yanına geldi, sonra nasıl başlayacağını bilemeyerek duraksadı. Helen Charlie'nin dilinin tutuk olduğunu ilk kez görüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Helen.

“Sanderson'a biraz önce bir polis memurundan bir telefon geldi.

“Ve?”

“Melbourne Tower’dalar.”

Aman Tanrım olamaz.

“Bir anne ve kızı evlerinde ölü bulunmuşlar. Marie ve Ann Storey. Çok üzgünüm.”

Helen kadına sanki deliymiş gibi baktı –sanki ona kötü bir şaka yapıyormuş gibi– ama Charlie’nin yüzü o kadar ciddi ve doluymuş ki Helen onun doğru söylediğini hemen anladı.

“Ne zaman?”

“Telefon yarım saat önce geldi. Ama sen müdürün yanındaydın ve...”

“Haber vermeliydin. Tanrı aşkına, Charlie neden gelip beni almadın?”

“İlk önce biraz daha bilgi almak istedim.”

“Ne bilgisi? Neden?”

“Ben... biz bunun üçüncü kaçırma olayı olduğunu düşünüyoruz.”

Ekibinin gözleri üzerindeyken, Helen soğukkanlılığını kaybetmemek için elinden geleni yapmaya çalıştı. Olağan prosedürü başlattı ama aklı şehrin diğer ucuna gitmişti çoktan. Bunun gerçekten mümkün olup olmadığını anlamak için oraya gidip kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Motosikletiyle Melbourne Tower’ı giderken aklına birlikte yaşadıkları her türlü şey –iyi ve kötü– geldi. Ta başından beri onları bekleyen son bu muydu gerçekten? Bunu yıl boyunca mücadele etmelerinin ödülü bu muydu?

Bazı günler hayat gerçekten de kötü sürprizlerle doluydu. Charlie ona haberi verdiğinde Helen’in midesi bulanmıştı. Ümitsizce bunun bir hata olmasını diliyor ve bütün kalbiyle zamanı geri almak ve bir şekilde bunun *gerçekleşmemesini* sağlamak istiyordu. Ama yapamadı – Marie ve Anna ölmüşlerdi. Araziden çıkmakta olan yıkım uzmanı ekipleri bir çarşafa beceriksizce yazılmış ve

İkinci kat penceresinden sarkıtılmış garip bir SOS mesajı görünüyordu. Araştırmışlar ama ışıkların ve televizyonun hâlâ açık olmasına rağmen hiç kimseyi ayağa kaldıramamışlardı. Görevli polis memurları çok memnun değillerdi – demir parmaklıkları çıkarmak yıllarını almıştı ve dış kapıda o kadar çok sürgü kilit vardı ki kapıyı açmak için tekrar tekrar atış yapmak gerekmişti. En başından itibaren bunun bir vakit kaybı olduğu konusunda herkes hemfikir – evdekiler ya kasten saklanıyorlardı ya kafaları iyiydi ya da öyle bir şey. Ama içeri girince, oturma odasının yerinde yan yana yatan bir anne kız bulmuşlardı.

Akıllarına ilk gelen intihar olmuştu. Kendini eve kilitle ve eylemi gerçekleştir. Ama biraz daha araştırınca hiç anahtar bulamamışlardı – ne sürgü kilitler ne de parmaklıkları sıkıca tutturan asma kilitler için. Yine de daha garip olan, kurbanların dolu bir silahı olmasıydı. Kullanılmamış bir şekilde yerde yanlarında duruyordu. Ne kan damarını bağlamak için kullanılan ip, ne boş ilaç kutusu ne de çamaşır suyu vardı – intihar olduğunu gösterecek hiçbir işaret yoktu görünürde. Dışarıdan yapılan bir incelemede haneye tecavüzle ilgili bir işaret bulunamamıştı ve evden hiçbir şey alınmamış gibi görünüyordu. Her şey çok garipti, anne ve kız öylece... ölmüşlerdi. Cesetlerinin üzerinde dolanan sinekler ölümlerinin üzerinden belli bir süre geçtiğini gösteriyordu.

Helen, bir polis memuruna apartmanı ve etrafını araştırmasını söyledi, –“Bir cep telefonu arıyoruz”– o da cesetlerin yanındaki adli tıp ekibine katıldı. İş arkadaşlarının yanında hiçbir zaman boşukkanlılığını kaybetmemişti ama şu anda kaybediyordu. İkisini bu şekilde görmek çok korkunçtu. Birlikte çok şey atlatmışlar, çok acı çekmişler ve yine de bunu hep sevgiyle yapmışlardı. Her gün yaşanan küçük düşürülme ve tacizlerin ortasında bile her zaman gülümsemeler ve kahkaha vardı. Bunlar göz önünde bulundurul-

duğunda Helen bunun intihar olmadığından emindi ve silahın varlığıysa bütün şüpheleri ortadan kaldırıyordu.

Helen soğukkanlılığını geri kazanabilmek için küçük mutfakta yürüdü. Öylesine mutfak dolaplarını ve buzdolabını açtı. Hiç yiyecek yoktu. Konserve veya korunmuş gıda bile yoktu. Bütün evdeki yenilebilir her şey temizlenmişti ve buna rağmen... çöp kutusu boştu. Etrafta hiç ambalaj veya şişe yoktu. Bu fikir yavaş yavaş kafasına yerleşmeye başlarken, Helen midesinin kalktığını hissetti. Her şeyi geri itti ve hızlı hızlı lavaboya doğru gitti. Musluğu açtı. Aynen beklediği gibi. Telefonu eline aldı. Kesikti. Helen en yakın sandalyeye yığıldı.

“Sence bunu o mu yaptı?” Mark odaya girmişti. Helen başını evet anlamında salladı, sonra:

“Onları içeri kilitledi. Yiyeceklerini aldı, suyu kesti, telefonu kesti, onlara silahı bıraktı. Sürgü kilitlerin ya da asma kilitlerin anahtarlarını bulamayacağız çünkü onları da yanına aldı...”

Anne kız kendi evlerinde kaçamadan, onlar için endişelenmiş olacak birine haber veremeden kapana kısılmıştı. Bu olabilecek en yalnız ölüm şekliydi. Eğer “o kadının” kazanamamış olmasında, Marie’nin kendi kızını öldürmesini sağlayamamış olması gerçeğindeki bir teselli bulmak mümkünse de Helen bunu şu anda hissetmiyordu.

O gün günlerin en karanlığıydı. Bu olay olduğundan beri en kötüsü. O gün Ben'in cenazesinin olduğu gündü. Başlarda, Peter Brighton, kurbanından cüzzamlı görmüş gibi kaçmıştı – nişanlısının ve arkadaşlarının acı çektiklerini veya ne düşündüklerini bilmek istememişti. Ama günler geçtikçe, kendini her geçen gün zamanın daha büyük bir kısmını internette, Ben'in anma sayfasını, Facebook sayfasındaki mesajlarını okurken, yok ettiği hayatın içine tımanırken bulmuştu.

Üç gün önce, cenazeye ilgili detayların Ben'in en yakın arkadaşı tarafından yayınlandığını görmüştü. Büyük bir organizasyon olacağı benzenmiyordu ve Peter kendini şirketten kimlerin geleceğini merak ederken buldu. Ortakların hepsi ve elbette Ben'in takımındakilerin çoğu katılacaklardı. Ama asistanlar da katılacaklar mıydı? Orada olmayan tek kişi Peter mı olacaktı? Bir delilik anında acaba ben de *olmalı* miyim diye düşündü, sonra bu düşünceден vazgeçti. Eğer Ben'in arkadaşları onu görecekseler, lime lime ederlerdi. Kim onları suçlayabilirdi ki? Buna rağmen Peter'in bir yanı orada olmak istiyordu. Hoşça kal demek için. Özür dilemek için.

Ben'in nişanlısına yazmak istemişti ama Sarah onu vazgeçirmiydi. Haklıydı elbette. Büyük bir hoşnutsuzlukla, ona karşı gelip benic'e yazmaya koyulmuştu – ama tek bir kelime yazmayı ba-

şaramamıştı. Söylemek istediği her şey –bunu yapmak istemedim. keşke zamanı geri alabilsem– tamamen boş ve anlamsız gelmişti. Onun ne istediğinin, ne hissettiğinin kadın için bir önemi yoktu. Onun için önemli olan, Peter'ın kendi kışını kurtarmak için nişinin lısının gözünü deşmiş olmasıydı.

Buna değmiş miydi? Peter artık bundan emin değildi. Adrenalin ve şokun etkisi geçtikten sonra ezici bir boşluk hissinden başka bir şey hissetmemişti, sanki tat alma, koku alma, dokunma hislerini kaybetmişti ve artık yaşamıyor da sadece nefes alıyormuş gibiydi.

Şimdi hayatıyla ne yapacaktı? İşe geri dönebilir miydi? Onun aralarına alırlar mıydı? Her şey evde yavaş yavaş delirmekten dolayı iyiydi.

Keşke tetiği çeken Ben olsaydı. Bunu yapmış olabilirdi. Vakti vardı. Korkak mı yoksa ahlaklı olduğu için mi tereddüt etmişti? Eğer tetiği çekmiş olsaydı, Peter sapasağlam yerin altında yatarken bu suçluluk denizinde onun yerine boğulan Ben öldürdü.

Bencil piç.

Herkesin sınır koyması gereken anlar vardı. Ve Jake için o an şu andı. Bu durum artık hoş, eğlenceli ve hatta profesyonel olmaktan çıkmıştı, kontrolden çıkmak üzere olan berbat bir durumdu. O geldiğinde Jake bir müşterisiyle beraberdi ama kadının bunu umursuyormuş gibi bir hali yoktu. Jake seansı bitirirken, dairenin dışında, yüzü yere dönük bir şekilde oturmuştu. Ama ortamın havası tamamen bozulmuştu ve Jake'in hayal kırıklığına uğramış müşterisine, sırf adamı yollayabilmek için, bedava bir seans sözü vermesi gerekmişti. Bu tip bir durum iş için iyi değildi – güney kıyısındaki MM faaliyet alanı küçük bir çevreydi ve haber yakında yayılırdı.

Kadın özür diledi ama içten değildi. Tutarsız ve duygusaldı. Kadının içki içip içmediğini merak etti ve bunu ona sordu. Kadın bundan hoşlanmadı ve ona doktor değil baskın olan taraf olduğunu söyledi. Jake onu provoke etmek istemediği için buna aldırmadı ve utuluğu yatıştırmak için ona kısa ve hafif bir seans önerdi. Sonra da belki konuşabilirlerdi.

Ama o böyle bir şey istemiyordu. Tam bir saatlik, hiçbir kısıtlama olmayan bir seans istiyordu. Jake'in gücünün yettiğince acı istiyordu. Dahası taciz edilmek istiyordu – ona kötü ve çirkin, öldürülmesi veya daha beter edilmesi gereken işe yaramaz bir pis-

liğin teki olduğunu söylemesini istiyordu. Onun canına okumasını istiyordu.

Jake reddettiğinde kadın sinirlendi ama Jake dürüst olmanın zorundaydı. Bazılarının seve seve onurunu kırabilirdi –nasıl istiyorlarsa öyle olsun– ama onun değil. Bu, sadece ondan hoşlandığı için değildi, aynı zamanda kadının ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını içgüdüsel olarak da bildiği içindi. Jake sık sık onun başka bir yerle terapiye gidip gitmediğini merak ediyordu – eğer gitmiyorsa bunu önermeyi çok istiyordu. Seanslarını başka bir aşırılık seviyesine yükseltmek yerine bir sınır koymanın ve onun araştırması için başka yollar önermenin vaktinin geldiğini düşünüyordu.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye patladı Helen. “Bana ne yapacağımı söylemeye nasıl cesaret edersin?”

Jake patlamanın gücü karşısında şaşkına döndü.

“Bu sadece bir öneri ve eğer bu sana göre bir şey değilse sorun değil. Ama ben bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum...”

“Kendini iyi hissetmiyor musun! Tanrı aşkına, sen boktan bılı fahişesin. Sana ne yapman için para ödüyorsam onunla iyi hissedersin.”

Kadın onun üzerine yürüdü ve bir an için Jake kadının onu saldıracığını sandı, o kadar öfkeliydi. Jake’in yakınlarda bulundurduğu bir şok tabancası olurdu hep ama hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmamıştı. Bunu şu anda kadının üzerinde kullanması ne kadar ironik olurdu? Ama neyse ki, tam Jake tabancaya doğru yönelmişken, kadın topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı arkasından öfkeyle kapatarak hızlı adımlarla evden çıktı.

Jake onun peşinden gitme dürtüsüyle boğuştu. Arkadaş değildi, kadın onun müşterisiydi sadece. Bu sınırı daha önce geçmişti ve buna pişman olmuştu. En iyisi şu anda kadınla ilişkisini kesmek

ve arkasını dönüp geriye bakmamaktı. Kadından hoşlanmıştı ama bildiği şey hor görülmek değildi. Buna tahammül etmek için fazlasıyla yaşıyordu. İç çekerek panjurları indirdi ve kadını hayatından anımsuza dek çıkardı.

Helen hızını saatte 160 km'ye yükseltti ve motoru kükreterek en hızlı şeride geçti. Saat artık geç olmuştu ve çevre yolu resmen boştu. Gaza iyice yüklenerek özgürlüğün tadını çıkardı. Hız sakinleştiriciydi – son günlerdeki korkunç olaylar bir an için aklından uzaklaştı.

Sadece birkaç kilometre daha vardı. İleride onu bekleyen şeyi düşünmek odaklanmasına yardımcı oluyordu. Yapması gereken bir iş vardı. Ve bunu iyi yapması gerekiyordu - insanların hayatlarını tehlikedeydi. Kurbanlardan üçünü, Ben, Marie ve Anna'yı şahsen tanıyordu. Tesadüfün bu kadarı da biraz fazlaydı kesinlikle. Helen'in onları tanıyor olması önemli miydi? Yoksa onların geçmişte yaşadıkları travmalarda katilin dikkatini çekmesini sağlayacak bir şeyler mi vardı?

Karşısındaki engel Amy'ydi. Helen onunla daha önce tanışmıştı ve bildiği kadarıyla kızın sabıka kaydı yoktu. Aynı şey Sam için de geçerliydi. Bu yüzden eğer Helen'la olan bağlantı önemliyse *onlar* neden seçilmişlerdi? Saat geç olmuştu ve Amy'nin annesi daha çok soru sormak üzere onları ziyaret ettiği için teşekkür etmeyecekti ama başka yolu yoktu.

Amy'nin babası küfürleri sıralamaya hazır bir şekilde kapıyı açtı. Emilia Garanita ve meslektaşları Amy eve döndüğünden benzer hayatlarından hiç çıkmamışlardı ve Andersonlar kırılma noktasına

gelmek üzerelerdi. Amy'nin babası gelenin Helen olduğunu görünce kütürleri yuttu ve kadını içeri aldı.

Helen oturma odasına alındı ve Diane Anderson kızını yatak odasından almaya gittiğinde orada bekletildi. Helen esin almak için duvarları inceledi. Bir avuç mutlu aile fotoğrafı –anne, baba ve değerli kızları– onun cehaletiyle alay eder gibi bakışlarına karşılık verdiler.

Amy belli ki bu kâbusun içine yeniden girmeye zorlandığı için çok mutsuzdu, vahşiliğin vücut bulmuş hali gibiydi. Aslında uyuyordu bu nadir olan bir durumdu– ve Helen'in onu yumuşatmak için çok uğraşması gerekti. Amy, yavaş yavaş kötü adam olarak görülmediğini fark ettiğinde canlanmaya ve Helen'in sorularına dürüst ve samimi cevaplar vermeye başladı. Amy'nin başı polisle hiç derde getirmemişti ve kesinlikle Helen'la daha önce hiç karşılaşmamıştı. Benim hiç belaya bulaşmış mıydı? Bildiği kadarıyla hayır. Sam hep avukat olmak istemişti ve kanunlara bir kez karşı gelmenin seçtiği kariyere mal olacağını çok net bir şekilde biliyordu. Bazıları bu yüzden onun biraz sıkıcı olduğunu düşünmüşlerdi ama Amy onun açıklıklığının ve güvenilirliğinin değerini bilmişti. Sam her zaman Amy'nin yanında olmuştu – ta ki Amy onu sırtından vurana kadar.

Amy yine sessizleşiyordu – suçluluk duygusu tekrar bilinç üstüne baskı yapıyor, onu tekrar dibe çekiyordu. Annesi yatak odasına kadar kızına eşlik etmek istedi ama Helen onun sorularına cevap vermek için kalmaları konusunda ısrar etti. Diane Anderson sorulara kısa cevaplar veriyordu ve Helen'in sabrı işte o anda taşıtı ve eğer yerine oturup ondan istenileni yapmazsa, kadını tutuklamakla tehdit etti. Kadın boyun eğdi ve sonraki yarım saat Helen, çifti hayatlarıyla ilgili soru yağmuruna tuttu. Hiç kanunla başları derde girmiş miydi? Daha önce herhangi bir durumda Helen'la karşılaşmışlar mıydı? Kocasını Richard'ın üç yıl önce aldığı bir içkili araba kullanma cezası dışında hiçbir şey yoktu. Peki ya Ben'le bir bağlantıları olabilir

miydi? Veya Anna ve Marie'yle? Helen sorguyu derinleştirdi ama durumun ümitsiz olduğunu biliyordu – hepsi de tamamen farklı sosyal çevrelerden geliyorlardı ve farklı yönlere gidiyorlardı.

Richard Anderson onu geçirdi. Helen gecenin geç bir saatinde gelmişti ve yok yere itibarını zedelemişti. Bir bağlantı olmak zorundaydı –Helen bundan emindi– ama bu şu anda ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

40

Arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda karakolun otoparkında motosikletinin kilidini takıyordu. Omzuna dokunan bir el hissettiğinde kendini geri çekti ama buna hiç gerek yoktu çünkü gelenin kim olduğunu hissetmişti.

Mark cep telefonuna sayısız mesaj bırakmıştı. Onun için endişelenmişti.

“İyi misin?”

Cevap verilmesi zor bir soruydu, bu yüzden Helen sadece kafasını salladı.

“Marie’nin evinden o kadar hızlı çıktın ki. Seninle konuşacak fırsat bulamadım.”

“İyiym Mark. O an biraz sarsıldım ama şimdi iyiyim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

“Elbette. Elbette.”

Ama Mark emin değildi. Kadın çok hassas ama bir o kadar da mesafeli görünüyordu. Evde ağlaması herkesi şoke etmişti ama şu anda tekrar her zamanki anlaşılmaz havasına bürünmüştü. Kadının partiden partiye koşan biri olduğunu düşünmüyordu, onu hiç spor salonunda görmemişti, sevgilisi veya kocası veya çocuğu yoktu, peki rahatlamak için ne yapıyordu? En azından onunki belliydi – içmeye

gitmek. Kendisiyle ilgili en ufak bir şeyi açık etmekten kaçınan lanet bir bilmeceydi. Bu Mark'ı çileden çıkarıyordu.

“Teşekkür ederim Mark.”

Kadın elini Mark'ın koluna koydu ve bir anlığına sıkıp hemini çekti ve sonra karakola girdi. Mark bir an için kendini, en ufak bir şeyde havalara uçan bir ergenmiş gibi hissetti.

“Elimizdekileri bir gözden geçirelim.”

Helen, kanıtları incelemek için bütün ekibi soruşturma odasında toplamıştı.

“Şahitler?”

“Şu ana kadar kimse yok,” diye cevap verdi Dedektif Bridger. “Hâlâ olay yerindeyiz ama sadece ödül peşindeki keşler ve ilgi çekmeye çalışanlar kaldı. Biri siyah bir araba görmüş, biri motosiklet, başka biri de UFO... Acil yardım hattı oldukça yoğunmuş ama çoğunlukla yaşlı hanımlar ve dalga geçen çocuklar.”

Helen ne ummuştü? Marie ve Anna en az iki haftadır oradalarlı muhtemelen – o kadar süre öncesini neden hatırlayacaklardı ki?

“Tamam, patoloji raporundan haber var mı?”

Charlie hemen atladı – olayı süslemek için bir sebep yoktu.

“İki kurban da çok zayıfmış ve ciddi derecede su kaybına uğramışlar. Anna Storey boğularak ölmüş. Cesedin yanında üzerindeki salya ve sümük izlerinin olduğu bir yastık bulundu.”

Helen tepki vermemeye çalıştı. Marie sonuç olarak kızını öldürmüştü – ama şefkatle. Bu, durumu nedense daha da kötüleştiriyordu. Charlie devam etti:

“Marie Storey çoklu organ yetmezliğini takip eden ani kalp krizinden ölmüş. Buna açlık ve susuzluk sebep olmuş.”

Mark bu basit kelimelerin Helen'in –ve ekipteki diğer herkesin– üzerindeki etkisini görebiliyordu, bu yüzden küçük bir iyi haber kumutisiyla araya girdi.

“Arazinin yakınlarında hiç kapalı devre kamera sistemi yok – yıllar önce kırmışlar. Adli tıp daireyi parmak izleri için baştan aşağı tozlayıp bir sonuç alamadı ama binanın girişindeki çiçek tarhlarından birinin köşesinde yarım bir ayak izi buldular. Yaklaşık olarak 40-50 numara yüksek topuk. Polisler limon sarısı kısa montlu ve kırmızı beyaz şapkalı kadının resmiyle hatırlayan çıkar mı diye etrafı dolaşıyorlar.”

“Güzel. Peki ya silah?” diye devam etti Helen.

“Bulunduğunda içi hâlâ doluymuş. Kullanıldığına dair bir iz yok,” dedi Dedektif McAndrew copunu eline alarak. “Smith Weston, muhtemelen 1990'ların başından kalma. Ben Holland'ın silahı Glock'tu ve Sam Taylor'ı öldüren silah modifiye edilmiş bir Taurus'tu.”

“Bunları nereden alıyor?” diye karşı atağa geçti Helen. “Eskiden buluda mıymış? Polis miymiş? Bu silahlardan herhangi birinin geçen yılki genel afta kaybolup kaybolmadığını kontrol edelim.”

McAndrew, Helen'in emrini yerine getirmek için hızlı adımlarla uzaklaştı. Üzerinde konuşulacak kesin deliller –kullanılan yatıştırıcılar reçetesiz alınabilenlerdendi, telefonlar sözleşmesiz kontrollü telefonlardandı– ve bu katil bukalemunu tarif etme açısından yeterince tanık ifadesi olmadan, devam etmek için ellerinde sadece bağlantı ve sebep kalıyordu. Kadın bunu *neden* yapıyordu? Ateş edenin kurbandan daha çok acı çekeceği bilgisinden emin bir şekilde kurbanlarını insanlık dışı bir “o piti piti” oynamaya zorluyordu. Asıl zevk, hayatta kalanın devam eden travması mıydı? Helen soruyu masaya yatırdı. Eğer öyleyse, katil bu ağır travma mağdurlarını sevretmek için geri dönüp zaferinin tadını çıkaracak mıydı? Belki de Amy, Peter ve diğerleri için yedek adam ve gözetim sağlamaları gerekiyordu. Masraflar fırlayacaktı ama buna değebilirdi.

“Kimin öldürüleceğini nasıl bilebilir?” diye sordu Charlie.

“İyi soru. Çiftleri kurbanı tahmin edebilecek kadar iyi tanıyor mu?” diye cevap verdi Helen.

“Tanıması olanaksız,” diye cevapladı Dedektif Sanderson ve Helen ona katıldı:

“Bu mümkün görünmüyor. İnsanların öyle bir baskı altında nasıl tepki vereceklerini tahmin edemez muhtemelen. Bu da kurbanların tamamen tesadüfi bir şekilde seçildiklerini doğruluyor.”

Bu daha olasıydı. Bazı seri katiller hazırlık yaparlar ve insanları takip ederlerdi ama çoğu kurbanlarını kimliklerinden çok karşılırlarına çıkan fırsatlara göre seçerlerdi. Fred West otostopçuları alıyordu, Ian Brady okulu asan çocukları, Yorkshire Canavarı rastgele saldırıyordu...

Ancak Helen kurbanlardan ikisini şahsen tanıyordu. Helen bu fikrini odadakilerle paylaştı ve sessiz bir tepkiyle karşılaştı. Ne bekliyordu ki? Onu sorumlu tutan kör bir teori mi yoksa onların kurbanları tanıyor olmasının önemini kesin bir şekilde inkâr etmelerini mi? Her iki tepkiyi de almadı, çünkü Mark’ın da belirttiği gibi, Helen daha önce Amy’yle hiç karşılaşmamıştı. Haklıydı elbette – ilginç bir teoriydi ama tam olarak uymuyordu. Amy’nin durumu farklıydı – bağlantı yoktu.

“Peki ya katil onları kolay av oldukları için seçtiyse?” Charlie bir kez daha araya girdi. “Tek başlarına ve savunmasız oldukları için?”

Ekipten onayladıklarını gösteren bir homurtu yükseldi.

“Amy ve Sam sessiz bir çiftti. Amy öyle arkadaş canlısı biri değildi, Sam de öyle. Birkaç arkadaşları olan kendi hallerinde insanlardı. Ben Holland içine kapanıktı. Son zamanlarda kendine güveni yerine gelmiş ve nişanlanmıştı ama düğününe sadece birkaç hafta kalmış olsa da hâlâ yalnız yaşıyordu. Anna ve Marie’nin dünyada

“Hiç kimseleri yoktu. Belki de katilin onları seçmesinin sebebi bunu yapabileceği içindir?”

Helen kendini kafasını sallarken buldu ama yine de kusursuz bir teori değildi bu. Onların yokluğunun fark edilmeyeceği anlarına gelmiyordu bu. Amy annesine çok yakındı ve Sam'in annesi onun hayatının aktif bir parçasıydı. Ben, nişanlı ve evlenmek üzereydi – onun yokluğu kesinlikle fark edilirdi. Anna ve Marie'yle ilgilenen birileri yoktu elbette ama Sosyal Hizmetler onları eninde sonunda bulurlardı.

Anahtar, kurbanlar arasında bir bağlantı bulmaktır. Veya sadece çift oldukları için kaçırıldıklarını kanıtlamaktır.

Helen toplantıyı bitirdi. Görev dağılımı yapılmıştı –veri tabanında Helen’a karşı kin besleme ihtimali olan eski mahkûmlar veya abartılı sadizm veya oyun oynamaya meyilli katil avına çıkmak– gerçi Helen içten içe onların bir şey bulacaklarını sanmıyordu.

Bu bir bilmeceydi – bu kadar basit.

41

Peter Brightston bir anda işe döneceğini açıkladığında herkes şaşkına döndü. İş ortakları, biraz endişelendikleri, çokça da işe geri döndüğünde insanların verecekleri tepkiden korktukları için üç ay –hatta isterse altı– izin alması konusunda ısrar etmişlerdi.

Peter hödüğün tekiydi ama sadece hukuk kurallarını ezberlediği için de olsa insanlar aslında onu severlerdi.

Ama Ben'i şişlemişti. Meslektaşını öldürmüştü. Ve insan kaynakları kataloğunda bununla nasıl baş edileceğiyle ilgili bir şey yoktu. Genel kanı onun hüküm giymeyeceği yönündeydi – polis isteksiz davranmış ama bunun çok korkunç bir kaza olduğunu imnetmişlerdi. Ve Peter herkesin duymak için can attığı ama aynı zamanda da korktuğu detayları vermeyerek, kendisinden beklenileni yapmıştı.

Birkaç haftalık dinlenme ve nekahet döneminden sonra işe döndüğünde, doktorları ve danışmanları bunu onaylamadılar. Ama Peter kararlıydı –ocak onlar için her zaman yoğun bir dönem olmuştu– ve ne yapabilirlerdi? Herhangi bir cezaya çarptırılmamışken onu kovacaklar mıydı? Şirketteki yirmi yıllık ortaklığına son verip ciddiye alınmamış bir kaza yüzünden onu atacaklar mıydı? İşin doğrusu, kimse ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden tahmin edileceği gibi kimse bir şey yapmadı.

Pazartesi sabah erkenden işe gitti. Her zamanki gibi dakikti. Peter, birkaç e-posta yollayıp tek kişilik kahvesini yaparken, ofis bugün garip bir şekilde sessizdi. Kimse onunla görüşmek için randevu almamıştı –*yavaş yavaş işe alış, Peter*– ve iş arkadaşları kısa bir süre içinde Bournemouth ofisine gitmek veya bir müşterilerini uzun bir öğle yemeğine çıkmak için bahaneler bulmaya başladılar. İşe döndüğü için yağdırılan övgüler, sağlık ve sıhhatinin nasıl olduğuyla ilgili kibar sorular sadece yarım saat sürdükten sonra her şey normale döndü.

Boş koltuk dışında. Ben'in yerine biri işe alınmamıştı –sonuçta menaze daha yeni kaldırılmıştı– bu yüzden masası ve koltuğu boş duruyordu. Kişisel eşyaları paketlenip nişanlısına iade edilmişti, bu yüzden Ben'in çalışma alanı bomboş gözüküyordu. Bir zamanlar bir hayatın olduğu yerdeki anlamsız boşluk.

Peter'in görüş alanındaydı. Herkesin görüş alanındaydı. Yazanların daimî hatırlatıcısı. Herkes –yönetimden kantinde çalışanlara kadar– bunun Peter için zor olmasını bekliyordu. Hiç kimsenin beklemediği, işe döndüğü ilk günde, saat 3.30'da Peter'in ofis yerinin çatısına çıkması, karısının ismini haykırarak korkuluklardan eceline atlamasıydı.

Japonya? Avustralya? Meksika?

Çocukken bir küremiz vardı. Işıklı olanlardan. Bize neden ve nereden geldi kim bilir. Öyle eğitilmiş insanlardan değiliz ve annemin coğrafya bilgisi en yakındaki içki dükkânına kadardı. Ama o küreyi severdim. Bütün fantezilerimin merkeziydi. Ellerini pürüzsüz yüzeyinde dolaştırıp saniyeler içinde kıtadan kıtaya geçerken özgür olduğunu hayal etmek kolaydı.

Sırt çantam uzun bir yolculuk için yiyecek içeceklerle dolu bir şekilde –Jammie Dodgers¹⁵ şarttı– limana otostop çektiğimi hayal ederdim. İnsan vücudunun tamamı kadar büyük olan, kaygan çapa zincirini tırmanırdım ve gemiye çıkar çıkmaz cankurtaran botundaki örtülerin altına girerdim. Dev geminin karadan uzaklaştığını hissettiğimde vücudum heyecandan titrerdi ve okyanusları dolaşıp kıtaların yanından geçtikçe küçük sığınağımda rahat ve güvende olurdum.

En sonunda uzak, egzotik bir yere ulaşırdık. Zincirden aşağıya iner ve ayağımı yere basardım. Yeni memleketime. Yepyeni bir maceraya atılmak için.

15 Popüler, İngiliz bisküvi markası. (ç. n.)

Bazen hayallerin, tehlikeli bir biçimde gerçeğe çok yaklaştığı olur. O zaman, bir iki plastik poşet alıp içlerine üçgen peynirler, kulub bisküviler ve küflenmiş uyku tulumumu koyardım.

Ve kapıyı yavaşça arkamdan kapatarak sessizce dışarı çıkarıldım. Çişli kaldırımdan sokağa doğru. Özgürlük.

Ama bir şey –veya biri– evden uzaklaşmadan beni hep geri getirirdi. Sen beni hep geri getirirdin.

Meraklılar kolay hedeflerdir, öyle değil mi? Başkalarının şanssızlıklarından beslenen hortlaklardır. Ve yine de hangimiz bakmayacağımızı söyleyebiliriz? Otobandaki bir kalabalığın yanından geçerken bakmadığımızı veya polis kordonunun yakınında oyalanmadığımızı. Neye bakarız? Yaşam belirtilerine mi? Yoksa ölüm belirtilerine mi?

Peter Brightston, doksan kiloluk et ve kemiğin kaldırırma çarptığında nasıl görüldüğünü görmek için heyecanlanan büyük bir kalabalık toplamıştı kesinlikle. Helen ve ekibi, sağlık görevlilerinden dakikalar sonra gelmişlerdi. Ama görevleri Peter'dan kalanları toplamak olan zavallıların aksine Helen, Charlie ve Mark, Peter'la ilgilenmiyorlardı. İş arkadaşları Peter'ın atladığını görmüşlerdi –zorlanmış olma ihtimali yoktu– bu apaçık bir intihar vakasıydı. Hayır, Helen'in ilgilendiği meraklılardı. Bu katliamın tadını çıkarmaya gelmiş olan meraklılar.

İçinden bir ses Helen'a, katilin kurbanlarını harekete geçirdikten sonra onların peşini bırakmayacağını söylüyordu. Peter'ın intiharı hiç şüphesiz kadının bütün ümit ve hayallerinin doruk noktasıydı. Canlı kartvizitin, onu kaçıran kişinin ona yüklediği suçluluk duygusuyla başa çıkamaması. Katilin bu sefer bir şey yapmasına bile gerek yoktu. Tek yapması gereken arkasına yaslanıp eserinin tadını çıkarmaktı. Siz de her şeye rağmen görmek istemez miydiniz?

İşte bu yüzden kamera getirmişlerdi. Farklı birçok konumdan bazıları yüksekte, bazıları sokak seviyesinde– kalabalığı tarayarak, kitlelerin orta yaşlı bir adamın çaresizliği karşısında gösterdiği hıstalıkli ilgiyi kaydetmişlerdi.

Sonrasında kamera kayıtlarını gözden geçirmek bunaltıcı bir işti. Kameralar Peter'in karısı Sarah'nın geldiği anı yakalamıştı. Kadın çılgına dönmüştü, öfkeliydi. Henüz Peter'in kaçırılmasını ve sonrasında tekrar garip bir biçimde ortaya çıkmasını sindirememişti. Olaydan sonra Peter'in herkesi içine alan kederini delip geçmeyi başaramamıştı – danışmanlarla görüşmüştü ama Peter'in zırhı çok sertti. Ve şimdi de bu. Bütün dünyası –bu dünyadaki kendi yeri de dâhil olmak üzere– birkaç haftalık bir sürede altüst olmuştu. Ondan önce burası rahatlık, özel eğitimler, kayak tatilleri ve bir tür huzur ve tatminle dolu bir dünyaydı. Artık dünya, kötülük, sadizm ve tehlikelerle dolu karanlık bir yermiş gibi geliyordu.

“Biraz ileri saralım,” dedi Helen ve karşı çıkan olmadı.

Görüntü kısa bir süre için hızlandı, sonra tekrar normale döndü. Sağlık görevlilerinden ve olayları izleyenlerden oluşan, bitmek bilmeyen bir geçit töreni.

“Bir altmış beş, yetmiş beş boyları arasında orta boylu, ince yapılı bir kadın arıyoruz. Burun belirgin, dudaklar hafif dolgun. Göğüs ölçüsü ortayla büyük arası. Kulakları delik.” Mark gruba ne aradıklarını hatırlattı.

Ama bunları söylerken bile zamanlarını boşa harcayıp harcamadıklarını düşündü. Katili görseler bile, tanıyacaktı mıydı? Arny ve Charlie tarafından derlenen *e-filtler*¹⁶ panoya asılmıştı ama bunlar farkı saç renklerinde vs. olan yarım yamalak şeylerdi. Katilin gözünün içine bakıp onu tanıyabilirler miydi?

Kısa bir süre sonra kayıtlar sona erdi.

“Şimdi ne yapmak istersin, patron?” diye sordu Charlie.

16 (İng.) Suçlunun, yapılan tanımlara göre bilgisayarda hazırlanan resimleri. (ç. n.)

Kayıtları, hiç kimsenin ilgisini çeken bir şeye rastlamadan iki kez izlemişlerdi. Ama herkesi tam olarak görmüş olmaları zordu –ekranda çok fazla kişi vardı– bu yüzden, bir an tereddüt ettikten sonra, Helen:

“Bir kez daha seyredelim,” dedi.

Tekrar seyretmek için yerleştiler. Mark herkese *Oreoların*-dan ikram etti – herkesin bir şeker yüklemesine ihtiyacı vardı ve Mark’ın gizli tatlı zulasından bir parça almak hepsini çok mutlu etti.Gözlerini ekrana diktiler ve her zamankinden fazla konsantre olmaya çalıştılar.

“İşte.”

Charlie bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki Mark ve Helen’in yerlerinden sıçramasına sebep oldu. Charlie kayıtları tekrar başlatmadan önce geri sardı. Sonra bir anda durdurdu.

“Şuraya bakın.”

Kalabalığın arkasındaki, ceset torbasını tekerlekli sedyeye koyan sağlık görevlilerini seyreden kadını gösteriyordu.

“Eğer biraz yakınlaştırırsam, daha iyi bir görüntü alabiliriz...”

“Kim bu kadın?” diye onun sözünü kesti Helen.

“Onu daha önce de gördüm. Ben Holland’ın cenazesinde. Tek başınaydı ve tören sona erdiği anda yok oldu. O zaman bunun üzerine çok kafa yormamıştım ama onu biriyle konuşurken gördüğümü sanmıyorum.”

Kadının yüzü şu anda ekranda kocaman gözüküyordu. Bu seri katillerini ilk görüşleri miydi? Yüzü dikkatli bir şekilde incelediler. Kadın, belirgin bir burnu, sarı kısa küt saçları olan, ince yüzlü, iyi giyimli, saygın görünümlü biriydi. *E-fitler*deki kadın *olabilirdi*. Bu tip durumlarda kesin bir şey söylemek zordu – bazen uymasını o kadar çok istiyordun ki gözlerin sana oyun oynuyordu.

Andersonların evlerine giderlerken Helen büyük bir rahatlama hissetti. Ve bir şey daha, umut. Nihayet üzerinde çalışabileceği bir şey vardı. Mark arabayı kullanırken şüphelinin basılı resmine uzun uzun baktı – kimdi bu kadın?

Andersonların evinde her zamanki gibi gönülsüz bir şekilde karşılandılar. Kurbanların, onların yardımına ihtiyaçları olsa bile, polisin habersiz gelmesine kızmaları ne kadar komikti. Oturma odasında oturduktan sonra Helen konuya girmek için hiç vakit kaybetmedi.

“Elimizde şüphelinin bir görüntüsü var, Amy. Ve senin de bir göz atmanı istiyoruz.”

Şimdi onlarla ilgilenmeye başlamışlardı işte. Helen, Amy’nin anne ve babasının birbirlerine baktıklarını gördü – onlar da ümitlenmeye başlamışlar mıydı? Amy’ye çıktıyı uzattı. Amy resmi dikkatli bir şekilde inceledi, sonra, gözlerini kapattı ve onu kaçıran kişinin adısını zihninde canlandırmaya çalıştı. Kimseden çıt çıkmadı. Gözlerini tekrar açtı. Resme bir kez daha baktı.

Uzun, upuzun bir sessizlik, sonra:

“Bu o olabilir.”

Olabilir mi?

“Ne kadar eminsin, Amy?”

“Söylemek çok zor. Emin olmak için onu canlı görmem gerek ama bu kesinlikle o olabilir. Saçları, burnu... evet, bu o olabilir.”

Mükemmel değildi ama yeterliydi. Amy resmi, kızlarını kaçıran orospuyu görmek için can atan anne ve babasına uzattı. Helen resmi onların elinden kapmak istedi – bu elden ele oynamak için iyi bir zaman değildi.

“Onu tanıyorum.” Diane Anderson’ın sesi açık ve net bir şekilde çınladı.

Bir an için hiç kimse bir şey söylemedi. Sonra Helen:

“Onu daha önceden görmüş olduğunu mu söylüyorsun,” dedi

“Onunla tanıştım. Onunla konuştum. Onun kim olduğunu biliyorum.”

Helen, Mark’a baktı – en sonunda kurbanların arasında bılı bağlantı bulmuşlardı. Buraya gelmek çok zaman –çok uzun bılı zaman– almıştı. Ama artık baş şüphelilerini bulmuşlardı. Helen bir anda adrenalininin yükseldiğini hissetti ve kısa bir an için polisin olmasının asıl sebebinin ne olduğunu hatırladı.

44

Heyecanı kısa sürdü. Andersonların evinden çıkarken Helen, garaj girişine yanlamasına park ederek onun çıkışını engelleyen, Emilia Caranita'nın habercisi olan kırmızı Fiat'ı gördü. Ve işte Emilia yüzüne yapıştırılmış gibi duran donuk gülümsemesiyle onun yanına geliyordu.

"Polisin işine engel olmaktan ne ceza alacağını biliyor musun, Emilia?"

"Ama sizinle başka türlü konuşamıyorum, değil mi?" diye cevap verdi Emilia masum bir şekilde. "Beni geri aramıyorsun ve basınla ilişkilerdeki elemanların davayla ilgili benden daha az şey biliyorlar, bu durumda ne yapabilirim ki?"

"Çek şunu." Mark sabırsızlanmaya başlıyordu ama karşılığında anlamlı olarak son derece aşağılama dolu bir bakış aldı.

"Sizinle Peter Brightston hakkında konuşmak istiyorum," diye devam etti Emilia.

"Trajik."

"Ben'in başına gelen kazanın ardından bu kadar kısa bir süre içinde kendini öldürmesi çok garip. Bu sadece bir kazaydı, değil mi?"

"Biz öyle olduğuna inanıyoruz."

“Yalnız, Peter’ın firmasındaki iş arkadaşları onun Ben’i öklü düğüyle ilgili bir söylenti çıkardılar. Bu konuda bir yorum yapma zahmetine katlanır mısınız, Müfettiş?”

“İnsanlar her zaman spekülasyon yapar, Emilia, bunu biliyorsun

Helen oyunu başkasının kurallarına göre oynamayı reddediyordu
“Eğer değişen bir şey olursa, sana haber veririm ama bu aktif bir.

“Neden birbirlerine düşmüşler? Aşk? Para? Eşcinseller miymiş?”

Helen kadını itip geçti.

“Zamanımı harcıyorsun, Emilia. Ve en son kontrol ettiğimde bu hâlâ bir suçtu.”

Helen ve Mark sivil polis arabasına bindiler. Mark, Emilia’ya ters ters bakarak hemen motoru çalıştırdı. Emilia, Mark’a küçümseyici bir bakış attı sonra yavaşça arabasına doğru yürüdü. Helen, konuşmalarında Anna ve Marie’nin adının geçmemiş olduğu için rahat ve memnundu –bu, doğal sebep olarak bildirilmişti ve kimse üstüne gitmiyor gibi gözüküyordu– şimdilik.

Arabayla uzaklaşırlarken Helen, Emilia’nın onları takip etmediğinden emin olmak için dikiz aynasına baktı. Emilia, ilk kez kahramanlığın yarısından fazlasının akıllı davranmak olduğunu karar vermiş ve onları kovalamaktan vazgeçmişti. Helen rahat bir nefes aldı. Yapmak üzere olduğu şeyi seyircisi varken yapması olanaaksızdı.

45

Helen kapıya geldiğinde Hannah Mickery yemek daveti hazırlığı yapıyordu. Web sayfasında olduğu kadar saygın ve çekici görünüyordu. Paranın insan için yapabildiklerinin iyi bir örneği idi. Misafirlerinin gelme ihtimaline karşı boşaltılmış olan Clos Vougeot şarapları zenginlik hissini pekiştiriyordu.

Kadının çok artısı vardı ve Helen onun evlilik için son derece uygun olduğunu düşünmüştü. Ama yalnız yaşıyordu. Helen'in dikkatini ilk çeken gariplik bu oldu. Daha sonra, soruşturma odasında, Hannah Mickery bunun işi yüzünden olduğu konusunda ısrar etti. Danışanlarına o kadar çok vakit ayırıyordu ki sosyalleşmek veya biriyle çıkmak için nadiren vakit bulabiliyordu. Helen'in mahvettiği yemek daveti, Hannah'nın ne zaman ne olacağı kestirilemeyen işi yüzünden iki kez ertelenmişti zaten. Helen'in davetsiz ziyareti karşısındaki kızgınlık hissi odada sert bir şekilde yankılandı.

Hannah'nın yanında ona destek olan avukatı vardı. O da pahalıydı. Mickery sürekli onun müdahale etmesini bekliyor ve eğer etmezse soruya sadece o zaman cevap veriyordu. Birlikte güçlü, aygıdeğer ve inandırıcı bir takım oluşturuyorlardı. Eğer bunu malikemeye götürecek olsalar, itibarlarını zedelemek zor olurdu.

Hannah, Peter'in ölüm mahalline sadece Ben'le olan bağlantılarından dolayı gitmişti. Ben'in çocukluğundaki korkunç olaylardan

sonra onunla vakit geçirmiş bir terapistti. En kötü vaka cinayetti. intihardan daha da kötüydü – intiharın en azından kendi içindeki saf anlamsızlık ve çaresizlikten kaynaklanan trajik bir tarafı vardı. Ama babasının ailelerini yok etme sürecinde genç bir erkeğe nasıl yol gösterilirdi? Sevdiğin bir insanın hayatını paramparça etmesi ve seni dünyada tek başına bırakması gerçeğiyle nasıl başa çıkılırdı?

Hannah genç Ben’le ilerleme kat ettiğini hissetmişti – veya o zamanki adıyla James’le. Üç yıl sonra Hannah’ya gelmeyi bıraktı. Şimdi tekrar ayaklarının üzerinde durmaya başlamıştı. İşlevlerini yerine getirebiliyordu.

“Onunla iletişimini sürdürdün mü?” diye onun sözünü kesti. kadının anılarındaki sevgi dolu tondan çoktan rahatsız olmaya başlayan Helen.

“Hayır ama hayatını takip etmeyi sürdürdüm. Facebook ve buna benzer şeylerle.”

“Neden?”

“Çünkü onu seviyordum. Onun hayatta kalmasını istiyordum. Evleneceğini duyduğumda çok heyecanlandım.”

“Peki öldürüldüğünü ‘keşfettiğinde’ ne hissettin?”

“Yıkıldım. Elbette.”

Hissetmeden söylüyor, diye düşündü Helen.

“Ve bir arkadaşımın, onun katilinin intihar ettiğini duyunca, ben... şey, inanmadım.”

“Bu yüzden kendi gözlerinle görmene gerekti.”

“Evet, sanırım. Çok hoş, övgüye değer bir şey değil ama görmek istedim.”

“Kaçışından sonra Peter Brightston’a yardım etmeyi teklif ettiğin doğru mu?”

Kısa bir duraksama oldu. Avukatına yan gözle baktı ve sonra, “Evet.”

“Arkadaşın Ben’i öldürmüş olması gerçeğine rağmen?”

“Peter belli ki iyi durumda değildi. Ve serbest bırakılması...”

“İyi durumda olmadığını sen nereden biliyorsun? Serbest bırakıldıktan sonra onu gördün mü?”

Bu sefer daha uzun bir duraklama oldu. Gerçekten uzun, sonra:

“Bir kez evine gittim. Zili çalıp onu görmek istedim. Yardım teklif ettim ama ilgilenmedi.”

“Nerede yaşadığını nereden biliyordun?”

“Bulmak zor olmadı. Gazetelerde yazılanlardan sonra.”

“Demek onu evine kadar takip ettin?”

“Bu terimden pek hoşlanmadım, Müfettiş,” diye araya girdi avukat.

“Özür dilerim, Sandy. Bu kadar hassas olduğunu fark etmemiştim. Diane Anderson’ı ne kadar süre tedavi ettin?” dedi Helen, dikkatini şüpheliye yönelterek.

“Birkaç ay. Bir meslektaşım beni ona tavsiye etmişti. En yakın arkadaşı aniden ölmüştü ve yardıma ihtiyacı vardı. Ama işin aslı çok bileyerek gelmiyordu. Sanırım bir terapistte görünmenin ‘zayıflık’ olduğunu düşünüyordu.”

“Amy’yle o süreçte mi tanıştın?”

“Hayır. Ama onun kim olduğunu biliyordum elbette.”

“O zaman Amy’nin seni tanıması için bir sebep yok?”

“Müfettiş...” diye avukat araya girdi. Avukat bunun nereye gittiğini görebiliyordu. Ama Helen yine de onu soruyu cevaplamaya zorladı.

“Hayır, hiç tanışmadık.”

Sonra Hannah’nın olay yerinde olmadığını kanıtlanmasıyla devam ettiler. Amy’nin kaçırıldığı gece Hannah evdeydi –hiç tanığı yoktu ve tek başına dokümantasyon yapıyordu– ama Ben’in kaçırıl-

ması sırasında bir danışanıyla olduğunu iddia etti. Sekreteri ve asistanı yoktu, bu yüzden bunun danışanı tarafından onaylanması veya inkâr edilmesi gerekiyordu.

“Bana Marie Storey’den bahset.”

Bunu beklemiyorlardı.

“Onu birkaç yıl önce tedavi ettin, kocasının intiharının ardından

Bunu Mark bulmuştu. Ekibinin davayla ilgili yavaş yavaş ortak noktada buluşmaya başlamış olması çok garipti. Avukatla biraz daha tartıştılar, sonra:

“Bu vaka bana Hampshire Sosyal Hizmetler tarafından verildi. Hatırladığım kadarıyla kocası kendini çamaşır suyuyla öldürmüştü. Hayatın onlara sunduklarıyla başa çıkamamıştı. Anne, Marie güçlüydü gerçi. Anna için öyle olmak zorundaydı.”

“İsimlerini çok iyi hatırlıyorsun.”

“Hafızam iyidir.”

Helen bunu bir kenara yazdı.

“Onları son zamanlarda hiç gördün mü?”

“Hayır.”

“Onlarla konuştun mu?”

“Hayır. Öldüklerini okudum elbette. En sonunda bunun Anna’ya çok ağır gelmeye başladığını düşündüm. Gazetelerde fazla detay yoktu.”

“Onun tedavisini neden bıraktın?”

“Sağlık Vakfı’ndaki kesintilerden dolayı. Benim kararım değildi.”

“Danışanlarını nasıl görüyorsun? Sadece danışan olarak mı? Yoksa hastan? Arkadaşın?”

“Onları danışan olarak görüyorum. Yardım edebileceğim insanlar olarak.”

“Onlardan hoşlanmadığını fark ettiğin oluyor mu hiç?”

“Asla. Sinir bozucu olabiliyorlar ama bu beklenen bir şey.”

“Zayıflıklarından, kendilerine acımalarından, ‘yazık bana’ tavırlarından hoşlanmadığın hiç olmuyor mu gerçekten?”

“Asla.”

Soruşturmayı başarıyla atlatmıştı –bir profesyonel gibi– ve kısa bir süre sonra avukatı görüşmenin sona erdiğini belirtti. Gitmesine izin vermeleri gerekiyordu. Onu suçlayacakları bir şey yoktu. Ama Helen buna aldırmadı. Helen, Hannah’yla görüşürken Mark ev ve polis için arama emrine başvurmuş ve almıştı. Bir şeyi yapmanın birden fazla yolu vardı.

Bir kadın şüpheli. Birbirinden çok farklı üç kurbanla bağlantısı var. Onları –ve hassas noktalarını– yakından bilen biri. Şimdi ihtiyaçları olan tek şey kanıttı. Soruşturma başladığından beri ilk kez Helen nihayet aşama kaydetmeye başladıklarını hissediyordu.

Garip bir kutlama oluyordu. Helen'in elinde tuttuğu J20¹⁷ ve Mark'ın yavaş yavaş ısınan bir toniği içmesi. Pek havalı değildi. Ama yine de iyi gelmişti. Böyle bir davayla ikisi de daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Çoklu cinayetlere daha az rastlanıyordu ve olduğunda da genellikle toplu olarak işleniyordu. Herkesi mahveden ama kısa bir sürede sönen bir sinir patlaması. Bu cinayetlere sarf edilen dikkat ve planlamanın seviyesi de başka bir şeydi. Bir polis bunu asla kabul etmeyecek olsa da bu tür suçlar son derece sinir bozucuydu. Sana tecrübenin hiçbir işe yaramadığını, içgüdülerinin yanlış olduğunu ve eğitiminin acınası derecede yetersiz olduğunu hissettiriyordu. Bu tür suçlar inancını bir arada tutan sistemi çökertiyordu.

Ama şimdi ellerinde bir ipucu vardı. Henüz hiçbir şey kesin değildi ama bir polis güçlü bir koku aldığında her zaman mutlu olurdu. Takip edilecek bir şey – veya biri olduğunda. Mark, neşeli bir şekilde dava hakkında konuşan amirini seyretti. Kadın her zaman çekiciydi ama şimdi başka bir şey daha vardı. Genellikle görünürde olmayan bir sıcaklık, bir iyimserlik ve ümit hissi. Kadının gülümsemesi yeniydi. Nadir görülen ama kolay unutulmayan bir gülümseme.

17 Bir tür meşrubat markası. (ç. n.)

Kadına karşı artan çekim hissini hissedebiliyordu ve buna karşı koymaya kararlıydı. Bir daha herhangi bir kadının onu bu şekilde etkilemesine izin vermeyecekti. Ama yine de kadının zırhını delip geçmek ve onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Küçükken ne hayal ediyordu? Popüler miydi? Zengin miydi? Oğlanlar onunla hoşlanıyorlar mıydı?

“Bu çevrede mi büyüdün?”

Kötü bir başlangıçtı ama Mark sohbetinde hiçbir zaman iyi olmamıştı. Kadın başını salladı.

“Londra’nın *güneyi*¹⁸. Belli olmuyor mu?”

Onunla flört mü ediyordu?

“Aksanın yok.”

“Yok ettim. Emniyetten iyi bir arkadaşım ne kadar uygun konuşsam o kadar hızlı yükseleceğimi söyledi. Bu sadece bir önyargıdır. Aslında ama herkes daha zeki olduğunu düşünüyor.”

“Ben orada yanılmış olmalıyım.”

“O kadar da kötü değilsin.”

Onunla flört ediyordu.

“Bu kadar üçkâğıtçı olduğunun farkında değildim.”

“Ee, beni henüz çok iyi tanı mıyorsun, öyle değil mi?”

Bu bir yeşil ışık mıydı yoksa küçümseme miydi? Gerçekten de pratiğim azalmış diye düşündü Mark. Helen bara gitti ve elinde büyük bir bira bardağıyla geri döndü. Mark, kadının ona dokunması için duyduğu arzu ve alkole duyduğu arzuyla heyecanlanmış, tahrik olmuş, dağılmış bir halde onu seyretti. Helen bardağı ona uzattı.

“İyi bir gündü. Bu yüzden al bakalım. Kuralları biliyorsun – ben burada olduğum sürece sorun yok.”

18 *Sarf*, güneyden olanlar, güney kelimesini “south” olarak değil, “sarf” olarak telaffuz ederler. (ç. n.)

Mark bardağı kadından aldı. Ve içti. Ama biraz – ona kontrolün kendisinde olduğunu, zayıf olmadığını göstermek istiyordu Kendinden ve hayatından o kadar uzun süredir nefret ediyordu ki Artık o çukurdan çıkmaya başladığı için biraz güçlenmişti. Bardağı kadına geri uzattı.

Helen ona güldü – sıcak ve cesaretlendirici bir şekilde.

“Emniyete neden katıldın Mark?”

Soru sorma sırası ondaydı.

“Çünkü başka hiç kimse beni kabul etmedi.”

Helen bir kahkaha attı.

“Ciddiyim, okulda iyice dağıttım. İyi bir okuldu –ortaöğretimi vesaire– ama alışamadım. Dikkatimi veremedim. Tek istediğimi sınıftan dışarı çıkmaktı.”

“Kız peşinde koşmak için mi?”

“Ve başka şeyler için. İki yıl boyunca bali koklayıp telefon kulübelerini yaktıktan sonra babam beni kovdu. Kız kardeşimin evinde, yerde üç gece geçirdim, sonra, ‘Siktir et,’ diye düşündüm Bu yüzden katıldım.”

“Kahramanımsın.”

“Babam neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Şaka yaptığımı sandı Ama herkesi şaşırttım. Hoşuma gitti. Her günün diğerinden farklı olması hoşuma gitti. Seni bekleyen şeyin ne olduğunu bilmemek Erkek erkeğe içme kısmını da sevdim. O zamanlar kadın amirleri bizim yoktu.”

Kadın tek kaşını kaldırdı. Sonra birer tane daha içki almak için bara gitti. Demek ki bu “işten sonra bir içki içelim”lerden değildi Mark oyunu nasıl oynayacağını düşündü ama kadın döndüğünde hâlâ bir şey bulamamıştı. Helen içkileri masaya bırakırken, Mark’ın gözüne kadının dekoltesi çarptı. Bunun tesadüfen olup olmadığını anlamak imkânsızdı.

“Peki sen? Sen neden katıldın?”

Kısa bir duraksama, sonra:

“İnsanlara yardım etmek için.”

Kısa ve öz. Bu kadar mıydı? Sonra:

“Ben’in evine girdiğimde. O katliamı gördüğümde. Ve o çocuğun benzer bir kaderden kurtarılmasına yardım ettiğimde. İşte bu, dedim. Bırakamadım. Bu olaydan sonra ayrılmadım.”

“Bu işte iyisin. İnsanları kurtarmaktan bahsediyorum.”

Helen ona dikkatli bir şekilde baktı. Mark bir an tereddüt etti, sonra devam etti:

“Eğer sen olmasaydın çoktan istifa etmiş olurudum. Sana bunları bahsetmedim ama mektubu yazmıştım. Vermeye hazırdım. Vazgeçmeye. Ama sen beni kurtardın. Beni kendimden kurtardın.”

Bunlar tutkuyla ve içtenlikle söylenmişlerdi – Mark bir an açık göz lülüğünden, çıplaklığından utandı. Ama doğruydu – o olmasa kim bilir nerede olurdu. Helen bir anda ciddileşerek ona baktı. Her şeyi berbat mı etmişti? Sonra masanın karşısından uzandı ve onu öptü.

Dışarı çıktıklarında Mark gülümsedi ve aklına gelen en klişe şeyi söyledi.

“Sana mı bana?..”

“Sana.”

Mark'ın dairesi tam bir çöplüktü. O gün amirini baştan çıkarmayı planlamadığı için dün gecenin yemeğinin izlerinin kanıtları hâlâ ortadaydı. Yine de yatak çarşaflarını o sabah değiştirmişti ve yatarken gömüldüklerinde her şey temiz ve mis gibiydi.

Helen hiçbir zaman havadan sudan konuşan biri olmamıştı. Vayınları aynı şu an için de geçerliydi. Böyle şeylerde hızı genellikle erkek belirler –veya belirlemeye çalışır– ama burada olan bu değildi. Mark, patronunun yönetimi sert bir şekilde ele almasından dolayı hem şaşkıncı hem de tahrik olmuştu.

“Sana içki teklif ederdim ama ...”

Helen cevap verme zahmetine katlanmadı. Onun yanına gitti ve adamı öptü. Sonra montunu yere atarak yatak odasının ne tarafında olduğunu sordu. Odaya girer girmez Mark'ı yatağa attı ve kemerine uzandı.

Mark birçok kez sevişmişti ama bu sefer ilk kez birinin onunla sevişiyor olduğunu fark ediyordu. İtaat etmeye zorlandığı için kızgın bir şekilde kadını çevirmeye çalıştı. Şu anda tahrik olduğu için birdenbire kadını yönetmeyi –onu sikmeyi, ona karşı zor kullanmayı– istiyordu ama kadın onu geri çevirdi ve zor kullanarak onun üzerine çıktı.

Onu seviyor muydu yoksa sadece zevk için mi yapıyordu? Mark bir anda bunun onun için önemli olduğunu fark etti. Şu anda bile, kadının ona doğru yaklaşarak ikisine de geçen tatlı bir ürpertinin yayılmasına sebep olurken, bunun sadece eğlence için olmasındansa bir anlamının olmasını istiyordu. Erkeklerin sekste başka bağlantılar aramamaları gerekiyordu. Duygularını kapatarak sikleriyle düşünemebilmeleri gerekiyordu. Ama Mark hiçbir zaman böyle biri olmamıştı.

Bir manevrayla bir kez daha üste çıkmayı denedi ama kadın onu sert bir şekilde yatağa itti. Demek ki daha hazır değildi, Mark bu yüzden teslim olmaya karar verdi. Savaş sona erince sevişmeleri daha rahat, daha şefkatli bir hal aldı. Helen hızı yavaşlattı ve sonunda vücutları eşzamanlı hareket etmeye başladı. Kadının bundan hoşlanıyor olması, *ondan* hoşlanıyor olması Mark'ı şaşırttı. Helen göğüs uçlarını Mark'ın dudaklarına sürterek, elini bacaklarının arasında götürüp kendini tatmin ederken Mark'ın üzerinde gidip gelmeye başladı.

Mark artık orgazmını geciktirmek için çaresizce savaşıyordu. Patronunla yatmak bir şeydi. Bunu kötü bir şekilde veya kısa bir sürede yapmak başka bir şey. Bu yüzden heyecanını bastırmak için çıkıcı ve sıradan ne kadar şey varsa gözünde canlandırarak savaştı ama Helen (onun orgazmını hissederek) hızı tekrar artırdığında bunun sadece tek bir şekilde sona ereceği belliydi.

Özür dilemek istedi. Ama bunun gerekli olup olmadığından emin olamadı. Kadın onun içinden çıkmasına yardım etti.

“Çok güzeldi.”

Mark bir anda bütün şüphelerinin yok olduğunu hissetti. Kadına sıkı ve sıcak bir şekilde sarıldı ve beklediğinin aksine kadın karşı koymadı. Sevişmeyi takip eden mutluluğun içinde kalmak için ona doğru sokuldu.

Onları hemen hemen hiç örtmeyen örtülerle yatarlarken, Mark gözlerini kadının vücudunda gezdirdi. Tutkunun eşiğinde kadının sırtında çizikler hissetmişti ama hiç umursamamıştı. Şimdi telaş azalmış ve merakı artmış olduğu için onları yakından inceledi. Şok oldu. Vücudunun geri kalanı o kadar yumuşak, o kadar lekesiz, o kadar... mükemmeldi ki. Kadın onun düşüncelerini sezmiş olmalı ki örtüyü çekip sırtını kapattı. Konuşma başlamadan sona ermişti. Bir süre hiç konuşmadan yattılar. Sonra kadın ona döndü ve:

“Bu sadece ikimizin arasında kalsın, olur mu?” dedi.

Bu bir emir değildi, kaygıyla da söylenmemişti. Hayır, yalnız rır gibi, neredeyse çekingen bir şekilde söylenmişti. Mark, bu en şaşırtıcı günde bir kez daha şaşırdı.

“Elbette. Kesinlikle.”

Sonra Mark'ı kafasında binlerce soruyla bırakarak duşa gitti

Helen hızlı adımlarla karşıya geçip motosikletine doğru yürüdü. Mark'ın onu yukarıdaki pencereden seyrettiğini biliyordu ama bunu ona belli etmedi. Oyun oynamıyordu – neşeli el sallamalar ve öpücük göndermelere henüz hazır değildi sadece. Yine de Mark'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmek iyi geliyordu ve bunun birkaç saniye daha tadını çıkarabilmek için hızını kasıtlı olarak yavaşlattı.

Kawasaki'ye bindi ve motoru çalıştırdı. Deri motorcu kıyafetleri ve kaskı Helen için başka bir çeşit zırhtı, tek başına ve rahatsız edilmeden var olabildiği bir alandı. Ama bugün, yıllardan sonra ilk kez, buna ihtiyacı yokmuş gibi hissediyordu. Dünyadan saklanması gerek yoktu. Mark'la yaşadıkları plansız ve beklenmedik bir şeydi – belki de bu kadar doğruymuş gibi gelmesinin sebebi buydu. Helen'in düşünecek vakti olduğunda işler genellikle fazlasıyla karışıyordu ve sonra da hiçbir şey olmuyordu. Ama bugün tam zamanıydı. Mark'ın ne düşündüğünü merak etti. Belki de onun garip biri olduğunu düşünmüştü – bunu düşünen ilk o değildi. Veya belki de onu ilgi çekici bulmuştu. Bu aşamada umabileceği en iyi olasılık buydu ve bunu kesinlikle kabullenebilirdi.

Ayrılma vakti gelmişti. Çılgın herif hâlâ pencereden ona bakıyordu, perdeler çıplak vücudunun sadece bir kısmını kapatıyordu.

Hem onun hem de kendi iyiliği için gitse iyi olacaktı. Gazı çevrildi ve hızla yola fırladı. Rüzgâr vücudunu kamçılarken bugün kendiliğinden kesinlikle garip hissettiğini fark etti.

Mutluydu.

Martina sutyenini çıkardı ve çıplak göğüslerini diğer kıza doğru yaklaştırdı. Caroline –adı bu muydu?– buna, onun göğüs uçlarını ateşli, teatral bir arzuyla yalayarak karşılık verdi. Martina inleyerek başını arkaya attı – ve gözüne minivanın tavanındaki bir göçük ilişti hemen. Bu göçük nasıl oluşmuştu?

Bunu o kadar çok kez yapmıştı ki aklını işte tutmak çok zordu. Vücudun başka birinin zevk alması için titreyip kıvrılırken, beyin olaydan kopuyor ve kendini acaba kapanmadan önce bara yetişebilir miyim veya tatilde Mısır’a mı gitsem veya diğer kızlar memelerini yaptırmak için acaba ne kadar para ödüyorlar diye düşünürken buluyordun. Kız –adı belki de Caroline değil Carol’dı– aşağılara doğru inerken, aklına gelen düşüncelerin sıradanlığı çok şaşırtıcıydı gerçekten. Martina işareti alır almaz inledi. Müşteriler bunu asla tahmin edemezlerdi. Gözlerinin önünde gerçekleşen bu hadisenin –büyük memeli iki kadının birbirine yumulması– o kadar çok etkisinde kalıyorlardı ki can sıkıntısının bariz belirtilerini fark edemiyorlardı bile. Fark etselerdi de umursamazlardı zaten.

Yine de bu iş çoğuna göre çok farklıydı. Bu oyun genellikle, gerçeğe dönüşen lezbiyen fantezisi karşısında mastürbasyon yapan yalnız bir iş adamı veya daha kârlı olarak, olaya dâhil olmak için can atan iki zengin adamın önünde oynanıyordu. İşin lezbiyen kısmı,

onlar için sadece ara sıcak yemekler gibiydi – sessizce ve karşıl olarak kendilerini zenginlikleri, hayal güçleri ve ahlaksızlıkları ile tebrik ederken kızların içine girmek, birlikte üstlerine çıkmak için can atıyorlardı. Bu adamlar otuzbircilerdi ama iyi para veriyorlardı bu yüzden kızların bu tür işlere kapıları her zaman açıktı.

Bir kadının iki kızı tuttuğu çok nadir olurdu. Özellikle de Cyn gibi iyi giyimli birinin. Kadının olaya dâhil olmamasına ise de nadir rastlanırdı. Kadın fahişe tutan kadınların çoğu evli ve muhtemelen ama cinsel olarak tatmin edilmemiş olurlardı. Bir evliliğin statüsü ve normal bir hayatın kısıtlamalarını isteyen ama başka bir kaçış tarafından dokunulmayı özleyen kadınlardı bunlar. Onlar için göstergesi değil temas önemliydi. Ama Cyn farklıydı. Bu dördüncü seferiydi ama onlara elini bile sürmemişti. Kendine de dokunmamıştı. İlk buluşma aynıydı – onları minivanıyla alıyor, arabayı New Forest'e çekiyor ve sonra iki kızın birbirleriyle belden bağlamalı vibratörleri ve çok daha fazlasıyla vuruşmalarını seyrediyordu. İlk başlarda biraz temkinli davranmışlardı –bu yalandan bir tür takip işi falan mıydı?– ama kadın aslında tamamen zararsızdı. Gerçi Martina sık sık kadının kafasından neler geçtiğini merak ediyordu. Bu onu nasıl kazandırıyordu?

En son gariplik ödeme şekliydi. Kadın daha başlarda Martina'nın parti ve eğlence düşkünü biri olduğunu tespit etmişti. Ve o zamandan beri de asla nakit para ödememişti. Bunun yerine Martina'nı uyuşturucu veriyordu. Kadının bağlantıları iyi olmalıydı çünkü verdiği şeyin sokaktaki değeri nakit ödemeyi rahatlıkla geçiyordu. Bir şekilde bunları ucuza – veya bedavaya getiriyor olmalıydı, şansa göre kazandırmıyordu.

İş bitirdiler –karşılıklı yalandan bir orgazm coşkusuyla– ve birkaç saniye sonra kıyafetlerini giymeye başlamışlardı. Martina'nın vücudu atletik ve güçlüydü –bir kıza göre uzundu– ve Cyn gözleri kızın vücudunda gezdirdikten sonra:

“Sana bugün özel bir şey getirdim,” dedi.

Cyn elinde hapla dolu şeffaf bir poşet tutuyordu. Martina yakından bakmak için poşeti kadının elinden aldı. Poşet, üzerlerinde kartal işareti olan büyük beyaz haplarla doluydu.

“Odense’den yeni geldi. Seveceğini düşünüyorum. Bu küçük güzelliklerin yanında uyarıcı bir şey almaya gerek yok, inan bana.”

Martina hapların yarısını Caroline’ın sabırsız ellerine boşalttı ve hiç tereddüt etmeden ikisi de birer tane hap yuttu. Hapların tatlı bir garipti –bademsi, tatlı– sonra Caroline o gece nereye gideceklerini sordu.

Martina onu başından savmak üzereydi –o gece kız kardeşini ziyarete gidecekti– ama kelimeleri söyleyemedi. Birden başının döndüğünü hissetti. Martina, sanki çok hızlı bir şekilde ayağa kalkmış gibi dengesini ve bütünlük duygusunu kaybederek sallandı. Güldü ve kendini düzeltti. Cyn onunla konuşuyordu –iyi olup olmadığını soruyordu– ama sesi çok kısık ve uzaktan geliyormuş gibiydi. Kolunun üzerinde ona birdenbire çok ağır gelmeye başlayan bir el hissetti, hatta her yeri birdenbire ağırlaşmaya başladı. Neler oluyordu? Ve sonra yerde yüzükoyun yatan Caroline’ı gördü. Bu hale nasıl gelmişti? Neler...

Sonra bir anda her şey karardı.

Helen işe ondan önce gitmeye özen gösterdi. Bir önceki gün Mark'ın yanında kendini tamamen serbest bırakmış olmasının ardından şüpheler ortaya çıkmaya başlamıştı. Helen'in her zamanki tedbiri elden bırakmayan tutumu ona tekrar saldırmaya başlamıştı. Helen bununla mücadele etmeye çalıştı –bu sefer pes etmemeye kararlıydı– ama Mark'ı ilk gördüğünde maskesinin nasıl olacağını emin olamadığından hazırlıklı olabilmek için işe erken gitti.

Mark tam vaktinde geldi ve hemen işinin başına geçti. Şu ana kadar ekibin çoğu gelmişti. Helen, Mark'ın olduğu tarafa doğru kaçamak bir bakış attı – ekipte Mark'ın son zamanlarda ne kadar iyi gözüküğünün farkında olan başka birilerinin de olup olmadığı merak etti. Kilo vermiş, yüzüne renk gelmişti ve hayaletimsi görüntüsü tamamen kaybolmuştu. Helen o günün, ilişkilerindeki üstü kapalı değişikliğin etrafında kibarca dolaşacakları bir gün olup olmadığını merak ediyordu ama Charlie bu işi kısa bir süre sonra çözüme kavuşturdu. Charlie, onu son gelişmelerden haberdar etmek için sabahın erken saatlerinde Helen'in yanına geldi.

Helen, Hannah Mickery'nin savunmasını hazırlayacak veya delilleri yok edecek vakti bulamaması için eski bir numaraya başvurmuştu – şüpheliyi, arama emri çıkmasına yetecek kadar uzun bir süre gözaltında tutmak. Hannah'nın bilgisayarına –kadın bunu

çıldırması- ve günlüklerinin, ajandalarının birçoğuna el koymuşlardı. Dava dosyalarına elbette dokunamazlardı –bunlar gizliydi– ama eğer istenirse hastalarla ilgili bilgi almanın bazı yolları vardı. Ama bu daha sonrası içindi.

İlk başta hemen göze çarpan bir şey vardı. Kadın bu cinayetlerle ilgili oldukça çok şey biliyordu. Elinde Sam'in, Ben'in, Marie ile Anna'nın ölümüyle ilgili tüm detaylar ve aynı zamanda resimler vardı. Ve sadece yerel gazetelerden kesilenler de değil (ki bunlar da Facebook, okul albümleri ve bunun gibi yerlerden alınmışlardı). Hayır, bunlar kadının olaydan sonra çektiği Amy ve Peter fotoğraflarıydı. Helen aynı zamanda kadının Amy'nin telefon numarasını ajandasına not etmiş olduğunu gördü. Eğer Amy'yle hiç tanışmadıysa ve ifadesinde belirttiği gibi onunla konuşmasına hiç izin verilmediyse bu numarayı neden kaydetmişti?

Kadında Peter'ın iş bilgileri, e-posta adresleri ve şaşırtıcı bir şekilde iş programı vardı, yine de bu sinir bozucu bir şekilde Peter'ın işe döndükten sonraki programıydı, bu yüzden hiçbir şekilde onun kaçırılmasıyla bağlantılı olamazdı.

Bilgisayar daha çetin ceviz çıkmıştı. Hannah'dan gönüllü olarak yifresinin verilmesi istenmişti ama kadın reddettiği için bunu zor yoldan yapmaları gerekmişti. İnsanlar bu şeylerin güvenli olduğunu düşünürler ama değildir ve kesinlikle ilgili dokümanı beklemeleri gerekse de Helen bastırması ve bilişimci çocuk sistemi açmıştı.

Charlie ayak işlerinin çoğunu bitirmişti bu yüzden Helen, Hannah'nın *MacBook Air*'indeki dosyalarda gezinirken onun yanında yandı. Bunların çoğu sıkıcıydı –ev ve iş yönetimi– ama içinde gizli bir hazine saklıydı. Bilgisayarın *Finder*'ında adı sadece “B” olan şifreli bir dosya vardı. Kışkırtıcı... ama bunu da açmak çok uzun sürmedi.

Helen içinden çıkanı görünce birden yerinde doğruldu. Amy'nin Helen'a gözetim altındayken vermiş olduğu resmî ifadesinin kelimesi

kelimesine dökümüydü bu. Helen inanamayarak gözlerini kısıtı. Yine “B” dosyasında olan *RealPlayer* ikonuna tıkladı ve en büyük korkusu gerçeğe dönüştü. Bu travma geçirmiş Amy’nin Helen’a ifadesini verdiği andaki video kaydının birebir aynısıydı. Bu kadını her kim –her ne– olursa olsun belli ki Hannah’yla iş birliği yapan bir polis vardı. Ona bu video kaydını vermiş olan bir polis. Anı ne amaçla?

Charlie yüksek sesle nefesini bıraktı. Soruşturmada ileriye doğru önemli ama potansiyel olarak yıkıcı bir adım atılmıştı. Bu yolsuzluk mu demekti? Ortada gizli bir anlaşma mı vardı? Yoksa polisin biri bir şekilde bu cinayetlere mi karışmıştı?

“Kapat şunu. Ve kimseye tek bir kelime etme.”

Charlie başını salladı ve Helen sessizce ve tedbirli bir şekilde amiriyle konuşmaya gitti.

51

Kadının kafasının içi dumanlıydı. Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı, sonra titremeye başladı. Görüşü hâlâ bulanıktı ama nemin kokusunu alabiliyordu ve soğuk içine işliyordu. Neredeydi?

Yavaş yavaş aklına görüntüler üşüşmeye başladı – ama bunların her biri en kötü sarhoşluk ağrısı gibi batıyordu ve tekrar yere oturmak zorunda kaldı. Zemin sert ve acımasızdı. Minivanı, Cyn’i, Caroline’ı hatırladı... Saatine baktı sonra inanamayarak tekrar baktı. Gerçekten de yirmi dört saatten fazla bir süre mi uyumuştur?

Öğürme sesi duyunca kafasını kaldırdı. Ve işte Caroline da *oradaydı*. Midesi bulanmış ve şimdi de kendi kusmuğunun karşısında ağlıyordu.

Gerçekçi ol. Uyan. Ama bu bir rüya değildi. Uydurma olmayacak kadar garipti. Onları buraya Cyn mi getirmişti? Cyn *neredeydi*? Martina bir çığlık attı ama karşılık olarak sadece cansız bir yansıma duyuldu. Kiler gibi bir yerdelerdi – eski bir fenerin loş bir şekilde aydınlattığı tuğla kemerli bir mahzendelerdi. Avuç içi kadar ve kokuşmuş bir yerdi burası – büyük evlerin unutulmuş sandık odalarından biriydi belki. Çok anlamsızdı. Bütün her şey çok anlamsızdı.

Kapı dışarıdan kilitliydi. Sert metaldendi ama kadın yine de kapıyı yumrukladı. Elleri zonklayana ve baş ağrısı artana kadar kapıyı yumrukladı – sonra yenik bir şekilde yere yığıldı.

“Caroline?”

Kadına seslendi ama bir karşılık gelmedi. Yerden kalktı ve Caroline’ın yanına doğru yürümeye başladı. Neler oluyorsa, en azından bu işte birliktelerdi. Yürürken Martina’nın ayağına değen sert şey yerde sekti. Acı içinde çığlık attı, sonra resmen başka bir şeyin üzerinde durduğunu fark etti – bir cep telefonunun.

Martina telefonu yerden aldı. Kendi telefonu değildi ve Caroline’ın olduğunu da sanmıyordu. Bir tuşa basınca parlak yeşil bir ışık ekranı aydınlattı. *Yeni bir mesajınız var.*

Martina, içgüdüsel olarak TAMAM’a bastı.

Bu telefonun yanında bir silah var. İçinde tek bir kurşun var. Martina veya Caroline için. Kimin yaşayıp kimin öleceğine birlikte karar vereceksiniz. Sadece öldürerek serbest kalabilirsiniz. Fedakârlık olmadan zafer olmaz.

Bu kadardı. Martina’nın gözleri odanın bir ucuna tekmelediği objeye kilitlendi. Silah. Kahrolası bir silahtı bu.

“Bunu sen mi yaptın?” diye Caroline’a bağırdı. “Senin şaka anlayışın bu mu?”

Ama Caroline sadece inleyip kafasını sağa sola salladı:

“Sen neden bahsediyorsun? Ne demeye çalıştığını bil...”

“Bundan.”

Caroline gergin bir şekilde telefonu aldı. Mesajı okurken elleri titriyordu. Sonra telefon elinden düştü, yere çarptı ve Caroline başını göğsüne eğip hıçkırarak ağlamaya başladı. Martina’nın midesi bulanmaya başladı – Caroline’ın kesinlikle hiçbir şeyden haberi yoktu.

Martina soluğunun gözlerinin önünde donduğunu görebiliyordu. Bu mezar daha soğuyacak mıydı? Birileri onları bulmadan önce donarak ölecekler miydi?

Hayatı bu şekilde sona ermemeliydi. Bu rutubetli delikte ölmeyecek kadar çok şey atlatmıştı.

Martina'nın gözü, dağılmaya başlayan karanlığın içinde yavaş yavaş silaha ilişti.

İzleniyordu.

Günlerdir aynı yerde duran bir transit minivan vardı. Ama çevresinde faaliyet olduğuna dair bir iz yoktu. Bir tarafında tesisatçı logosu vardı ama görünürde hiç tesisatçı yoktu ve ayrıca internetle şirketin ismine bakmıştı – böyle bir şirket yoktu. Bilgisayarı hâlâ poliste olduğu için bunu cep telefonundan yapmak zorunda kalmıştı.

Hannah Mickery perdelerin arasındaki bir boşluktan minivanı dikkatli bir şekilde inceledi. Şu anda renkli camın arkasından onu bakıp fotoğraflarını mı çekiyorlardı? Veya sadece paranoyaklık mı yapıyordu?

Ev araması sırasında evde o kadar çok insan vardı ki hepsini takip etmek çok zor olmuştu. Dinleme cihazı yerleştirecek kadar vakitleri olmuş muydu? Onlar gittikten sonra, Hannah mümkün olan her köşe bucağı kontrol etmişti. Hiçbir şey bulamamıştı. Belki de tüm bu Soğuk Savaş numaraları o polisler için çok fazlaydı.

Ama kaybedecek çok şey olduğunda dikkatli olmak karşılığını veriyordu.

O ukala Grace salağı şimdiye kadar bilgisayarını çoktan talan etmiş olmalıydı. Muhtemelen onlara şifreyi vermeliydi ama onları bunun için biraz daha uğraştırmanın ne sakıncası olabilirdi? Her neyse, şu anda biliyorlardı. Bunu profesyonel bir ilgi olarak yuttur-

ması veya olayların korkunçluğu karşısında ağzı açık bakakaldığı için özür dilemesi çok zordu. Ama onu suçlayacak bir şeyleri var mıydı? Elbette hayır.

Ancak dikkatli olması gerekiyordu. Artık risk artmıştı ve ufak bir hata her şeyi açığa çıkarabilirdi. Bu iş üzerinde çok düşünüp planlar yapmıştı. Bunu şu anda mahvetmek çok kötü olurdu.

Gece oluyordu. Çok az kalmıştı. Onun telefon görüşmelerini de takip edebiliyorlar mıydı? Eğer *Dünyadan Haberler*'e çıkacak kadar iyiye, o zaman...

Onların dinlediklerini umdu. Bu onun için işleri kolaylaştırırdı. Kaçması daha kolay olurdu. Hannah heyecandan ürperdiğini hissetti – oyun sürüncemedeyken her hamle heyecan veriyordu.

Caroline, soğuktan korunmak için dizlerini göğsüne yapıştırdı ama titremesini durduramadı. Titremesine sebep olan soğuk muydu? Yoksa korku mu? Caroline bunu artık ayırt edemiyordu. Artık kontrolü kaybetmişti... her şeyle ilgili. Gündüz mü gece mi olduğuydu ilgili bir fikri yoktu. Ne kadar süredir kapalı olduklarıyla ilgili gerçek bir fikri yoktu. Nasıl bir hata yaptıklarını veya neden burada olduklarını bilmiyordu. Tek bildiği bunun bir ıstırap olduğuydu.

Midesi yemek için kazanıyordu, boğazı susuzluktan kavrulmuştu, soğuk iliklerine işlemişti. Gözlerini kapadığında garip şekiller karanlıkta dans ediyordu – kelebeklere, kuşlara, hatta gökkuşaklarını dönuşen çok renkli desenler. Halüsinasyon görmeye başlamıştı. Vücudu kendini kapattığı için mi oluyordu bunlar? Eğer şanslıysa. Belki de zihni çözölüyordu, paranoya ve deliliğe doğru yavaş bir düşüştü bu. Lütfen Tanrım, öyle olmasın.

İlk başlarda karınca yiyerek açlıklarını geçiştirmeye çalışmışlardı. Caroline regl olmuştu, menstrüel kanı odanın diğer köşesinde pıhtılaşıyordu. Kanın yapışkan tadı böcekleri kendine çekmişti ve Martina'yla o, böcekleri yemek için birbirleriyle itişip kakışmışlardı. Bir iki gün önce Caroline bir hamam böceği yakalamış, böcek ağzında ezilirken çok heyecanlanmıştı. Ama artık yiyecek bitmişti. Elllerinde kalan tek şey şu korkunç kokuydu. Berbat soğuk. Ve de yalnızlık.

Onları arayan birileri var *miydi*? İki eskort kızı özleyen birileri çıkmazdı. Martina içine kapanık biriydi ve en fazla bir iki arkadaşı vardı. Caroline'ın bir ev arkadaşı vardı –Sharon adında Macclesfield'den gelme bir kız– ama ona da arkadaş denmezdi. Polise haber verecek kadar neler döndüğünü idrak etmiş miydi, yoksa yeni bir oda arkadaşı için gazeteye ilan mı vermişti? Muhtemelen ikincisi – Sharon, Caroline'ın para için yaptığı işi onaylamıyordu ve ondan kurtulma fırsatı çıktığı için memnun olurdu. Şu anda muhtemelen odasını boşaltıyordu. Orospu.

Martina'nın bir kız kardeşi vardı ama yakınlar mıydı? Caroline'ın bir fikri yoktu. Yıllardan sonra ilk kez kendini ailesini özlerken buldu. Evden kaçmak için yeterince iyi sebepleri vardı –gerçi kimse ona hak vermemişti– ama şu anda bundan için için pişmanlık duyuyordu. Annesi acizdi ama kötü değildi ve babası –şey, baba ve koca olmak için yaratılmadığı aşikârdı– ama ona zarar gelmesini istemezdi. Neden onlarla tekrar iletişim kurmaya çalışmamıştı? Altmışıncı doğum günleri, Noeller, Paskalyalar gelmiş geçmişti, arayı kapatmak ve uzlaşma sağlamak için bir sürü fırsat olmuştu ama o hiç çaba sarf etmemişti. Gece yarısı ortadan kaybolmasının sebebini açıklamasını isterler miydi? Şu andaki yaşam tarzından iğrenirler miydi?

Caroline'ın içi öfkeyle doldu ve onlarla neden tekrar iletişime geçmediğini tam olarak hatırladı. Çünkü onları suçluyordu. Fark etmedikleri için. Onu korumadıkları için. Onu ihmal etmiş olmalarına hâlâ kızgındı ve hayatta tek başına kalmış olmasının sebebi buydu. Onu şu anda arayan birilerinin olmamasının sebebi buydu. Onun veya Martina'nın uğruna yaşayabilecekleri bir şey –veya biri– var mıydı? Martina kız kardeşine ne kadar yakındı? Ona sormayı düşündü ama bu çok anlamsızdı. Bu bir yarışma değildi.

Yoksa öyle miydi?

Tahmin edildiği gibi Emniyet Müdürü Whittaker haberleri iyi karşılamadı.

“Sen neden bahsediyorsun? Ona bunları bir polis mi vermiş?”

Cinayetlerin korkunç doğası kesin bir bilgi tecridi gerektirmişti. *Akşam Haberleri* ve birkaç ulusal gazete yerel ölümlerdeki ani artışı fark etmişti ve daha fazla bilgi almak için debeleniyorlardı ancak bu korkunç cinayetleri işleyen görünmez kukla oynatıcısının kim olduğunu henüz bilen yoktu. Adli Tıp ve diğer yardımcı personelin kurbanlara verilen ölümcül ultimatodan haberleri yoktu. Bu tıp bir bilgiye –telefonlar, ifade kayıtları ve dokümanlar– erişim sıkı kontrol altında tutuluyordu. Whittaker ve Helen biliyorlardı elbette, aynı şekilde Mark ile Charlie ve ekipteki birkaç polis memurundan birkaçı daha ama hepsi bu kadardı. Ve eğer veri memurlarından birine konunun içeriğiyle ilgili tüyo verilmediyse veya memur bunu tesadüfen öğrenmediyse, o zaman sızıntının kaynağını bulmak için kendi içlerine daha detaylı bir şekilde bakmaları gerekecekti. Whittaker sözü fazla uzatmadı. Ekipteki her eleman olası bir rüşvet veya gizli anlaşma kanıtı için araştırılacaktı. Bu iş tarafsızca ve hızlı bir şekilde yapılmalıydı.

Helen hemen işe koyuldu. Bugünlerde görüşme kasetleri veya mini diskler yoktu – bu modası geçmiş şeyler kalkalı çok olmuştu.

Görüşme kayıtları doğrudan güvenli bir dijital ağı kaydediliyordu. Görüşme sona erdiğinde dijital dosya şifreleniyor ve güvenli hizmet sistemlerine yükleniyordu. Belleğe alınmış kayıtlar ve dokümanlara sadece onaylanmış kullanıcılar tarafından erişilebiliyordu. Tek bir kaynak vardı –hizmet sistemi– ve sisteme giriş yapan herkes bir iz bırakıyordu.

İfade kayıtları soruşturmanın bir parçası olarak sayısız kez görüntülenmişti ve Helen arama geçmişine girdiğinde uzun bir görüntülenme listesiyle karşılaştı. Ama bu girişlerden sadece üç referinde asıl kayıtlar indirilmiş veya bir diske ya da bir taşınabilir belleğe kopyalanmıştı. Ve bunlardan ikisinde Helen oradaydı –hatta bu indirilmiş kayıtlardan ikisi hâlâ onun elindeydi. Böylece geriye bir tane onaysız indirme kalıyordu. Bu tip durumlarda hizmet sistemini tamamen yok etmeden bırakılan izleri örtbas etmek imkânsızdı ve işte bu da yazılı bir şekilde karşındaydı: “11 Ocak Çarşamba. Saat 16.15”

O gün grevde oldukları için veri memurlarının bunu yapmış olması imkânsızdı ama belki de hırsız bu günü özellikle bu yüzden seçmişti. Whittaker izinliydi ve Helen da bütün öğleden sonrayı adli tıp laboratuvarında geçirmişti. Kıdemsiz memurlar o gün olay mahallindeki evlerde soruşturma yapıyorlardı (Helen’ın bunu bir kez daha kontrol etmesi gerekiyordu), geriye binada oldukları ve güvenli hizmet sistemine erişimi olduğu bilinen iki memur kalıyordu: Mark ve Charlie.

Helen kendine çok kızgındı. Bir bahane bulup Mark’la olan akşam yemeğini iptal etmeliydi ama hazırlıksız yakalanmıştı. Onu gücendirmeden veya şüphe çekmeden yemekten kaçmanın bir yolu yoktu, bu yüzden buna razı oldu. Mark, kendisinin Helen’i etkilemek için gösterdiği çabayla ilgili şakalar yapmıştı, şu anda büyük bir sessizlik içinde karidesli makarnalarına yumulmuş olmalarının

sebebi buydu. Helen, Mark'ın yaşadığı hayal kırıklığı ve acemiğin tamamen farkındaydı – tutku dolu sevişmeyle geçecek bir gece hayali paramparça olmuştu– ama bu konuyu aklından çıkarmı imkânsızdı. Eğer Helen tamamen yanlış yolda değilse, ekibe iğre bir şekilde ihanet eden ve bu süreçte soruşturmalarını dışarıda birine sızdıran ya Charlie ya da Mark'tı. Eğer rüşvetçi bir pol memuru para peşinde olsaydı bunu basına sızdırırdı. Demek ki başka bir şeydi. Şantaj. Seks. Veya daha kötü bir şey.

Helen iki parçaya bölünmüştü. Mark'a karşı dürüst olmak istiyordu ama bunu yaptığında kendi hayatını riske atmış olacaktı. Mark artık iç soruşturmaya giriyordu ve eğer bir “şüpheliyle” herhar bir bilgi paylaşımında bulunacak olursa kendisi de bu işe bulaşır olurdu. Bu yüzden dilini ısırdı ve kibar bir şekilde sohbeti sürdürdü.

Yemek yemekten kısa bir süre içinde vazgeçtiler ve oturma odasına geçtiler. Helen şöminenin üstündeki rafı doğru gitti. Muhtemelen aile ve eski karısının fotoğrafları ortadan kaybolmuştu. Geriye sadece kısa küt saçlı sarışın ve yüzünde kocaman bir gülümseme olan küçük bir kızın bir sürü fotoğrafı kalmıştı.

“O Elsie.”

“Kaç yaşında?”

“Yedi. Annesiyle yaşıyor. Çok uzakta değil.”

Ama belli ki Mark'ın hoşuna giden mesafeden daha uzaktaydı. Helen ilgilendiğini gösteren birkaç soru daha sordu ve Mark sadece gururlu bir babanın verebileceği yanıtlar verdi. Elsie'nin başarılı ve ilgi alanlarının tarihçesi. Kişisel özellikleri ve delilikleriyle ilgili anılar. Dinlemesi çok zordu – kızından ayrı olduğu için duydu üzüntü çok belli oluyordu. Bir yıl önce, onu seven bir karısı, gördüğünden başkasını görmeyen küçük bir meleği olan başarılı bir polistiydi. Şimdi sahip olduğu her şey başka birinin olmuştu – karısının sevgilisi, Stephen'ın. Evliliklerini bitiren bu ilişki olmuştu a

yine de açıkta kalan Mark olmuştu. Evlilik yeminleri konusunda düşüncesizlik eden biri tarafından incitilmişti – ok çok derinden. Sonunda her şey karısına kalmıştı. Ona kalansa kiralık bir daire ve iki haftada bir yapılan hafta sonu ziyaretleri olmuştu.

Helen onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı ama bütün bu süre boyunca içinden bir ses ona kısık sesle gitmesini, kendini kaptırmaya başladığı çok belli olan bu adamdan uzaklaşmasını söylüyordu. Sonunda Mark sakinleşti. Helen’a onun bu saçma sapan konuşmalarını dinlediği için teşekkür ederek eliyle kadının yanağını okşadı – şefkatli, sözsüz bir teşekkür. Sonra onu öpmeye çalıştı.

Helen kendini dış kapıya giderken buldu. Mark zr dileyerek onun peşinden koştu. Helen çıkmak için kapıyı açarken Mark kadının kolundan tuttu ve onu içeri çekti. Helen sanki yanmış gibi arkasını döndü.

“Lütfen, Helen, eğer seni kırdıysam...” diye kekeleydi Mark.

“Yalvarma, Mark. Sen böyle biri değilsin.”

“Neler olduğunu anlamıyorum.”

“Hiçbir şey olmuyor.”

“Ben senin ile benim... bizim...”

“Yanlış düşünmüşsün. Seviştik. Hepsi bu.”

“Beni sepetliyor musun?”

“ocuklaşma.”

“O zaman, sorun ne? Benden hoşlandığını düşünmüştüm.”

Helen kelimelerini dikkatli bir şekilde seçmek için duraksadı.

“Mark, bunu sadece bir kez söyleyeceğim, bu yüzden lütfen dinle. Bana açık olma, tamam mı? Bunu istemiyorum ve sen de istemiyorsun.”

“Ama neden?”

“Sadece olma.”

Ve bunu söyledikten sonra Helen gitti. Merdivenlerden inerken, aptalca davrandığı için kendine kızdı. İlk içgüdüğü doğru çıkmıştı – buraya hiç gelmemeliydi.

Charlie Brooks esnedi ve kollarıyla gerindi. Eklem yerleri yüksek sesle çıtırdadı – çok uzun zamandır aynı pozisyonda oturuyordu. Daha sık dolaşmaya, esnemeye ve egzersiz yapmaya karar verdi... Sonra hiç vakit kaybetmeden kafasını alçak metal tavana çarptı.

Charlie gözetleme işinden nefret ediyordu. Kapalı mekândan, abur cubur yemekten, ya ona hayran olan ya da kişisel hijyenine dikkat etmeyen veya her iki durumun da gerçek olduğu erkek polis memurlarına yakın olmaktan. Bazen işe yaradığı da olurdu ama insan her zaman eğlencenin, gerçek polisliğin başka yerde yapıyor olduğu hissine kapılırdı. Helen bu iş için başka bir maymun bulamaz mıydı? Charlie, şuursuzca sivilcesini sıkın Dedektif Grounds'un olduğu tarafa bakınca morali biraz daha bozuldu.

Charlie, sanki cezalandırılıyormuş gibi bir izlenime kapılmıştı gerçi ne için olduğunu bilmiyordu. Helen son zamanlarda ona karşı kesinlikle "soğuktu". Charlie bazı durumlarda ona doğrudan ne olduğunu sormamak için kendini zor tutmuş, son anda paranoyak görüneceğinden endişe ederek vazgeçmişti. Yine de bu his geçmemişti. Belki bir şekilde Helen'in canını sıkıyordu ve Mickery evindeki gözetleme işi onun cezasıydı.

Hannah Mickery gözetimden çıktıktan sonra evden neredeyse hiç ayrılmamıştı. Bir iki kez bakkala, bundan birkaç kez daha fazla

da gazete bayisine gitmişti. Ev telefonunu hiç kullanmamıştı ve cep telefonu konuşmaları kısa ve sıradandı. Belli ki bu şüphe bulutunun iş hayatına zarar vermesine izin vermeyecekti, danışanlarından birinin gelmesi bu yüzdendi. Çift şu anda bir saattir kendilerini bir odaya kapatmışlardı – Charlie hangi sorun, güvensizlik veya küçük suçun konuşulduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Sonra birden bir hareketlenme oldu. Charlie hemen doğruldu ve kamerasını o yöne doğrulttu. Ve hayal kırıklığına uğradı. Bu şakır şakır yağın yağmurdan onu koruyan “neşeli” sarı şemsiyesiyle seanstan ayrılan Mickery’nin hastasıydı. Charlie can sıkıntısıyla tekrar yerine yerleşti ve onun gidişini seyretti. Bu kıyafeti giymek için insanın gerçekten deli olması gerekir, diye düşündü Charlie acımasızca. Mor bere ve kırmızı yağmurluk – Prince videolarından birinden çıktığını mı sanıyordu acaba? Ve o topuklular. Fahişelerin giydikleri türdendi resmen...

İşte o anda Charlie evden biraz önce ayrılan kadının topuklu ayakkabı giymediğini fark etti. Düz ayakkabı giyiyordu.

Charlie göz açıp kapayıncaya kadar minivandan çıktı, kendini hastanın peşinden giderken Grounds’a eve gitmesini emretti. Hızlı ama sessiz adımlarla yürüyerek kadına yaklaştı ama o anda aralığında kırk metre varken, kadın yarısına kadar arkasını döndü. Kadını sadece bir an için gördü ama bu kadının, hastasının kıyafetlerini giymiş Mickery olduğundan kesinlikle emin olmasına yetti. Mickery hemen depara kalktı ve Charlie onu takip etti – aklında eğer Charlie onu gözden kaçırarak olursa Helen’in ne söyleyeceği vardı.

Charlie kovalamacanın kolay olacağını düşünmüştü ama Mickery iyi çıktı. Hiç tereddüt etmeden işlek bir caddeye girdi ve akan trafiğin içinde bir şekilde kendine yol açtı. Charlie yenilmemeyi kararlı bir şekilde kadının arkasından koştu ama fren yapan arabalar onu her seferinde engelliyordu.

Ara sokaklardan birine daldılar. Aralarındaki mesafe artık yüz metre kadardı ve bu sakin sokakta insan akışı olmadığı için Charlie avına yaklaşmaya başladı. Seksen metre, altmış metre, elli. Gittikçe daha da yakın.

Uzakta işlek bir cadde görüldü. Buraya ilk varan Hannah Mickery oldu ve kadın kendini caddeye fırlattı. Artık saçındaki bere uçmuştu ve kadının uzun kestane saçları arkasında uçuşuyordu. Karşıya varınca hiç tereddüt etmeden onları karşılayan Marlands Alışveriş Merkezi'nin girişinden içeri daldı. Charlie onun birkaç saniye gerisindeydi.

Canları sıkılmış, sallanan bir grup okul öğrencisi. Dişlerinin arasını karıştıran bir güvenlik görevlisi. Saints tişörtü giymiş iki hantal delikanlı. Ama Mickery görünürlerde yoktu.

Sonra gözüne kestane rengi bir şey çarptı. Uzaktaki yürüyen merdivenin orada. Charlie, bir kez daha peşinden koşmaya başladı, hızını artırarak saksı çiçeklerinin ve ufak çocukların arasından koştu. Yukarı, yukarı, yukarı, son sürat koştu – sarf ettiği çabadan dolayı ciğerleri yanıyordu. Boş boş gezen orta yaşlı birini itip yoldan çıkararak ara kata ulaştı.

Kırmızı mont. Topshop'ta gözden kayboldu. Oradan çıkış yoktu. Charlie, ayaklanmaya başlayan güvenlik görevlilerine elinde tuttuğu polis kimliğini göstererek büyük bir hızla koşarak içeri girdi. Charlie nihayet Helen'in gözlerinin içine bakabilecekti – ona götüreceği bu leziz ödülle.

Ama. Bu yanlış monttu. Doğru renk, yanlış kullanıcı. Randevusu için alışverişe çıkmış bekâr bir kadın, ter içinde kalmış kadın dedektif tarafından itilip kakıldığını görünce oldukça şaşırmıştı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Siktir!” Charlie şaşkına dönmüş kurbanının yanından hemen uzaklaştı. En yakındaki güvenlik görevlisini durdurdu.

“Kırmızılı montlu bir kadının buradan koşarak geçtiğini gör
dünüz mü? Kırmızı montlu bir kadın gören oldu mu?”

Charlie, durumun ümitsiz olduğunun bilinciyle ona boş boş
bakan insan kalabalığına baktı.

Mickery kaçmıştı.

Günlerdir hareket etmiyorlardı. Çaresizlikten hırpalanmış, mahvolmuşlardı. Açlıktan ölmek kurtuluşları olurdu – bundan kaçış olmadığı çok açıktı.

Her şeyden önce Caroline sokaktaki başıboş hayvanlar gibiydi. Artık kıtlık içinde yaşayan insanlara benziyordu, derisinden gözüken kaburgaları her an kırılabilirmiş gibiydi. Martina ikisinin içinde daha kaslı olandı ve günlerce süren açlığa rağmen bir şekilde güçlkle ayağa kalktı.

“Hadi, bir daha deneyelim.”

Martina sesine güç ve ümit katmaya çalıştı ama Caroline sadece inledi.

“Lütfen, Caroline, tekrar denememiz lazım.”

Caroline, Martina’nın ciddi olup olmadığını görmek için kaskasını kaldırdı. Hiç ümit yoktu, öyleyse neden kendilerine işkence edeceklerdi? Bütün yumruklamalarına rağmen kapı bir milim bile eğilmemişti. Omuzları morarmış, tırnakları kırılmıştı. Daha fazla yapabilecekleri bir şey yoktu.

“Birileri bizi duyabilir.”

“Dışarıda kimse yok.”

“Denememiz lazım. Lütfen, Caroline, henüz ölmeye hazır değilim.”

Uzun bir duraksama oldu, sonra yavaşça, gönülsüzce Caroline vurgun bedenini yerden kaldırdı. Çaresizlik ümitsizlikten daha ko-

laydı. Ümit zalimdi – Caroline’a bir daha tecrübe edemeyeceğinden korktuğu şeyleri vadediyordu: sevgi, sıcaklık, rahatlık, mutluluk. O canlı canlı bu mezarda gömülüken, bunlardan hiçbirisi mümkün değildi – hepsi hayaldi. Caroline’ın şu anda tek istediği çaresizliğiyle baş başa kalmaktı ve eğer kapıyı birkaç yararsız dakika boyunca zorlamak Martina’nın sesini kesecekse, o zaman öyle yapacaktı.

Kendini kaptırarak, tam gaz kapıya koştı ve çarptı. Acı çok şiddetliydi – omzundaki keskin yanma hissi yavaş yavaş sadistçe uyuşuk bir ağrıya dönüştü. Sinirli bir şekilde arkasına döndü.

“Bana yardım etmeyecek mi...”

Martina’nın ona silah doğrulttuğunu görünce sesi kesildi. Kandırılmıştı. O şeytani orospu onu kandırmıştı.

“Gerçekten çok üzgünüm,” diye mırıldandı Martina, sonra dehşeti görmemek için gözlerini kapayarak tetiği çekti. Silah sesi tuğla odada yankılandı.

Ama çığlık sesi yoktu. Etin parçalanma sesi yoktu. Sadece kurşunun kapıya kendini gömerken çıkardığı donuk dank sesi. Iskalamıştı.

Tetiği tekrar tekrar çekti ama içinde sadece tek bir kurşun olduğunu biliyordu. Kurtuluş için tek bir atış.

Caroline havada uçtu ve Martina’yı yere yıktı. Çamurun içinde vahşice boğuştilar ama Martina dengesini kaybetmişti ve kısa bir süre içinde Caroline onun üstüne çıktı. Kadın dizlerini sert bir şekilde Martina’nın göğsüne bastırdı sonra da dizleriyle kollarını bastırarak onları sabitledi. Şimdi Caroline’ın kanlı, yaralı elleri Martina’nın boğazına sarılmıştı.

Vahşi ve deli gibiydi. Ama zaferi kazanmıştı. Genç fahişenin canını alırken bağırdı ve sevinç çığlıkları attı.

Kazanmıştı.

"Nerede o?" diye bağırdı Charlie. Martha Reeves, üzerinde Mickery'nin sabahlıklarından biriyle, sakın bir şekilde oturma odasında bir sandalyede oturuyordu. Polisin zorla içeri girmesine rağmen hiç de pişmanmış gibi gözükmüyordu. Ona göre polis durumu tam anlayamamış, masum bir kadını haksız yere rahatsız ediyordu, bu yüzden eğer yardım edebilecekse, neden etmesindi?

"Hannah *cinayet* şüphesiyle soruşturma altında. Ve yaptığın şey seni suç ortağı durumuna düşürüyor. Bunun için ne kadar yiyeceğini biliyor musun? On yıl. On yılını Holloway Hapishanesi'ndeki kılı kadınlarından kaçarak geçireceksin."

Buz gibi sessiz bir meydan okumayla cevap verdi kadın.

"Buraya neden geliyorsun peki?"

"Ah saçmalamayın, gerçekten de benim..."

"Nesin sen? Sapık mı? Keş mi? Bu kadar düzeltmek istediğin ne kusurun var da bu şarlatana saatte üç yüz pound ödüyorsun?"

Dedektif Grounds bu aşamada dışarı çıktı. Olay çıkmasından hoşlanmıyordu ve Brooks sınırları aşmış gibi görünüyordu. Bunun kimin yararına olduğundan emin değildi. Bu neyle ilgili olursa olsun kimsenin bir işine yaramayacaktı, bu yüzden telsizle iletişime geçti. Bakalım şansı yaver giden olmuş muydu.

Çağrı yapılmış, uygun olan bütün ekipler alanda toplanmışlardı ama Mickery'den hiç iz yoktu. Kartal gözlü bir toplum destek memuru, Marlands Alışveriş Merkezi'nin hemen dışındaki büyük bir çöp konteynırının içine atılmış kırmızı bir mont bulmuştu ama hepsi bu kadardı. Kadın buharlaşmıştı. Grounds küfrederek tekne eve girdi.

"Bunu yapmaya hakkı var mı?" diye haykırdı Martha, içeri giren Grounds'a. Charlie kadının çantasını karıştırıyordu.

"Evet, efendim. O böyleyken, en iyisi sessizce oturmak."

İki kadın da ona sert sert baktılar. Cep telefonu, ruj, Black Berry, bir prezervatif, kâğıt mendil, ucuz plastikle kaplanmış gülümseyen bir aile tablosu olan bir anahtarlıkta anahtarlar, şekeri, bir prezervatif daha...

"Evli misin?"

Martha ilk kez bir an için tereddüt etti. Ama Charlie çoktan Martha'nın telefonundaki rehberi karıştırmaya başlamıştı.

"Adam? Hayır mı? Chris o zaman? Colin? David? Graham? Graham'ı bir arayalım bakalım..."

Ve ara tuşuna bastı...

"Tom. Adı... Tom."

Charlie kapatma tuşuna bastı.

"Senin burada olduğunu biliyor, değil mi?"

Martha ayakkabılarına baktı.

"Ben de bilmediğini düşünmüştüm. Tamam, o zaman seni alıp eve götürmesi..."

"Yeter."

"Çalıyor."

"YETER dedim!"

"Hadi, Tom, aç şunu!"

“Valley.”

“Anlamadım?”

“Şeye... Valley’ye gittiğini söyledi.”

Tom’un şaşkın sesinin telefonda duyulması an meselesiydi ama Charlie telefonu kapattı.

“Devam et.”

“Nerede olduğunu tam olarak bilmiyorum – ama sadece Bevois Valley’ye gittiğini ve hemen gidip döneceğini söyledi. Bir saatten daha uzun sürmezmiş.”

Charlie kapıdan çıkıp arabasına doğru koştu. Grounds onun yöntemlerini onaylamıyor olabilirdi ama kimse etkisiz olduğunu söyleyemezdi. Takip tekrar başlamıştı ve zirveye doğru ilerliyordu. Mickery, Bevois Valley’ye gitmişti – Empress Caddesi, Southampton’un kötü şöhretli genelev mahallesinin yuvasıydı.

Caroline gittikçe cehennemin derinliklerine batıyordu. Ve Martina'nın cansız cesedi ona yol gösteren özel iblisiydi. Caroline gözlerini ne kadar sıkı kapatsa, sırtını dönse, bağırsa, çılgılık atsa, ağlasa ve inlese de Martina'nın sessiz suçlamasını aklından çıkarması imkânsızdı.

En kötüsü de kahkaha sesiydi. Bütün bunları tezgâhlayan şey tani orospunun kahkahası. Onlara bir söz vermişti. Demişti ki eğer onlardan biri... Caroline biraz daha ağladı ama artık gözyaşları kurumuştı. Verecek başka hiçbir şeyi kalmamıştı.

Bütün her şey bir tezgâhtı. Kadın çoktan gitmişti. Peki Caroline? Caroline bir kızı öldürmüştü. Masum bir kızı ve ödülü ne olmuştu? Ölüm.

Belki kendini öldürmeliydi? İçi garip bir haz duygusuyla doldu. Onu amacına ulaştıracak bir şeyler aramak için mahzeni ağır ağır gezdi. Kendini Martina'nın kıyafetleriyle asabilirdi, sadece... asılacak bir yer yoktu. Tavan düzdü, odada mobilya yoktu. Keskin köşeler yoktu ve bir silaha dönüştürülecek bir şey de yoktu. Kısa bir süre sonra kendini, aklını yitirmiş gibi, kurşun deliğini tırnaklarken buldu – çık dışarı, seni lanet şey! – sonra pes etti ve bir kez daha umutsuzluğa kapıldı.

Sonra hiçbir uyarı gelmeden kapının kilidi döndü ve kapı açıldı.

“Aferin, Caroline.”

Kadını duyabiliyor ama göremiyordu. Caroline bir an için olduğu yerde donakaldı. İşkencecisi tekrar ortaya çıkmıştı ve korku onu tamamen ele geçirmişti.

Ama hiçbir şey olmadı. Kadın hâlâ orada mıydı? Öyleymiş gibi görünmüyordu ve kadını duyamıyordu. Caroline bir anda ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Eğer kadın hâlâ oradaysa onun boynunu kıracaktı. Haydi bakalım! Ama birdenbire, özgürlüğe doğru taarruza geçişinin ortasında durdu. Ve geri döndü.

Martina. Orada, cansız ve kıpırtısız duruyordu. İkisi birlikte gelmişlerdi, şimdi biri gidiyordu. Caroline eşikte durdu. İçeride kaldığı sürece kurbandı. Dışarı çıktığı anda katildi. Ama ne seçeneği vardı? Yaşamak için suçunu kabullenmek zorundaydı. Bu yüzden sendeleye sendeleye kapıdan çıktı.

İki kat arasındaki merdivenlerin altındaydı. Yukarıdan –tavan kapağı gibi bir yerden– giren ışık onu geçici olarak körleştirmişti. Bir kez daha tereddüt etti. Onu kaçırان kişi yukarıda bekliyor muydu? Yavaşça, istikrarlı bir şekilde, gıcırdayan merdivenlerden çıktı. Ve kendini bir aydınlık denizinde buldu.

Yalnızdı. Çürümekte olan bir evin ortasında tek başınaydı. Büyük bir evdi. Sevilmeyen ve istenmeyen, tıpkı Caroline gibi. Ve işte tam o anda evi çok sevdi. Işığını, boşluğunu, özgürlüğünü. İsteddiği her yöne doğru yürüyebilirdi, korkusuzca, zorunluluk olmadan. Bir kez daha kaderinin efendisiydi.

Kıs kıs gülmeye başladı. Çok geçmeden uluyarak kahkahalar atıyordu – vahşi, boğuk, delicesine gülüyordu. Hayattaydı!

Gülmeye devam ederek, dış kapıya doğru yürüdü. Kapıyı sert bir şekilde çekerek açtı, kısa bahçe yolundan zar zor yürüdü ve bahçe kapısından geçip tekrar şehrin canlı sokaklarına çıktı.

Charlie tam on beş dakikada Bevois Valley'ye vardı. Polis sirenleriyle on dakikada da gelebilirlerdi ama bu imkânsızdı. Mickery'yi ürkütmek istemiyorlardı. Dedektif Grounds son derece sinirli Martha Reeves'e bakıcılık yapması için bırakılmıştı – Mickery'yi uyarmak için arayabileceği olasılığını göz ardı edemezlerdi.

Devriye gezen üniformalılar için kadının tarifi gönderilmişti ve Charlie hemen görev dağılımı yapmak için işe koyulmuştu. Bevois Valley, düşük kiralı süpermarketler, sanayi siteleri ve depolardan oluşan sefil bir bölgeydi. Burası küçük bir yerdı ve o bölgenin polisleri, sayısız boş bina ve terk edilmiş evden yararlanarak burayı yerleşmiş fahişe ve keşlere aşınaydılar. Bu kadar kapalı bir çevrede haber şaşırtıcı bir hızda yayılabiliyordu ve haberi salmışlardı. İyi bir tüyo davayı sonlandırabilirdi. Mickery'yi suçüstü yakalayabilecekler miydi? Charlie nabzının hızlandığını hissetti – kovalamacanın heyecanının kalbini hızlandırmadığı hiç olmamıştı. Ama bu sefer işin içinde daha fazlası vardı. Bu kişiseldi – Mickery'nin ondan ikinci kez kaçmasına izin vermeyecekti.

Beş dakika. On dakika. On beş. Ve hâlâ hiçbir iz yoktu. Garajlara ve tamirhanelere girip çıkanlar. Süpermarketler ve kaçak taksi büroları. Ama her yerde aynısı oluyordu – fotoğrafa bakıyorlar ve kibarca başlarını sağa sola sallıyorlardı.

Sonra sokakta bir kargaşa oldu. Kadının biri halsiz bir şekilde yığılmıştı. Charlie aradaki mesafeyi saniyeler içinde kat etti ve kadını çok kötü bir durumda buldu. Deli deli bakan gözler, yüzündeki çiziklerden akan kan. Ama bunun onunla bir ilgisi yoktu. Sert erkek arkadaşının tartakladığı mahalleli sarhoş bir kız. Üniformalılar itiraz eden suçluyu alıp götürürken, Charlie kovalamacaya geri döndü.

Yirmi dakika. Otuz dakika. Ve telsiz hâlâ sessizdi. Charlie şansına küfretti. Bu kadın nasıl oluyor da birdenbire buhar olup ortadan kayboluyordu? Reeves'in ona yerle ilgili yalan söylemediğinden emindi –bu bilgiyi ondan zorla almak zorunda kalmıştı– bu yüzden hangi cehennemdeydi bu kadın? Bir otuz dakika kadar, belki de biraz daha fazla zaman verecekti. *Bir şeyler* olmak zorundaydı.

Yağmur yağmaya başladı. İlk başlarda hafif hafif, sonra iri ağır damlalar halinde, sonra ani bir dolu saldırısı başladı. Buz parçaları sırlıklam saçlarından sekerken, Charlie şansına küfretti. Ama işler daha da kötüleşmek üzereydi.

“Aramayı sonlandır.”

Charlie arkasını döndü. Helen gelmişti. Ve mutlu görünmüyordu.

Karakola gidene kadarki yol boyunca hiç konuşmadılar. Ne aramanın neden sonlandığına dair bir açıklama ne de baş şüpheliyi (iki kez) ellerinden kaçırdıkları için beklenen uyarı. Charlie neler olup bittiğini bilmiyordu ve bu hoşuna gitmiyordu. Hayatında ilk kez polis tarafından götürülmenin ne demek olduğunu anlıyordu. Şüpheli olmanın. Charlie ümitsizce konuşmak, gerginliğini dağıtmak ve neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama belli ki bu bir seçenek değildi. Bu yüzden yerinde oturup aklına gelen binlerce kötü senaryoya sessizce göğüs gerdi.

Karakola hiç konuşmadan girdiler. Helen bir sorgu odasını el koydu ve cep telefonunu kapattı. İki kadın gözlerini dikip bılı birlerine baktılar.

“Neden polis oldun, Charlie?”

Lanet olsun, çok kötüydü. Eğer açılış sorusu buysa, kesinlikle başı dertteydi.

“Üzerime düşeni yapmak için. Kötü adamları yakalamak için.”

“Peki, iyi bir polis memuru olduğunu düşünüyor musun?”

“Elbette.”

Uzun bir sessizlik, sonra:

“Bana Hannah Mickery’den bahset. Ve onun gitmesine izin verdiğinden.”

Charlie bu soruyu öfkeyle cevaplamayacaktı. Onu suçladıkları şey her neyse sakın olmak zorundaydı. Her şey buna bağlı olmalı lirdi. Bu yüzden Charlie ona, Hannah’nın kurnazlığıyla onu nasıl alt ettiğini anlattı. Onu nasıl ellerinden kaçırdıklarını. Zaten bu kadar ciddi derecede dertteyse olayları süslemenin bir anlamı yoktu.

“Hannah Mickery’yi ne kadar zamandır tanıyorsun?”

“Tanımak mı?”

“Ne kadar zamandır?”

“Onu tanımıyorum. Onu içeri aldık, sorguladık, bilgisayarını araştırdık... bu kadar. Ben de onu senin tanıdığın kadar tanıyorum.”

Biraz daha sessizlik.

“Onun cinayetleri seni heyecanlandırıyor mu?”

Durum mütemadiyen garipleşmeye devam ediyordu.

“Elbette hayır. Bunlar çok iğrenç cinayetler. Tiksindirici. Eğer Mickery suçluysa, umarım onu içeri tıkıp bir daha çıkarmazlar.”

“Önce onu bulmamız gerek.”

Alçakça bir darbeydi. Ama bunu muhtemelen hak etmişti. Charlie, Mickery işini berbat etmişti, buna hiç şüphe yoktu. Daha fazla ölüm olacak mıydı? Ve bunlar bu sefer onun vicdanını mı rahatsız edecekti?

“Peter Brightston’ın kendini öldürdüğünü duyduğunda ne hissettin?”

“Ne mi ‘hissettim’?”

“Onun zayıf olduğunu mu düşündün?”

“Hayır. Elbette hayır. Adam için üzüldüm. Daha fazlasını yapma...”

“Peki ya Anna ve Marie? Onlar için üzüldün mü? Yoksa bunu hak etmişler miydi? Kesinlikle zayıflardı. Mahalledekiler onlar için ne diyordu? Mongol mu?”

“HAYIR. KESİNLİKLE HAYIR. Kimse bu şekilde ölmeyi hak etmez. Ve saygısızlık etmek istemem ama...”

“Paraya mı ihtiyacın var Charlie? Borcun mu var?”

“Hayır.”

“Daha büyük bir ev mi lazım? Daha iyi bir araba?”

“Hayır. Daha fazla paraya ihtiyacım yok.”

“Herkesin paraya ihtiyacı var, Charlie. Senin farkın ne? Kumar mı oynuyorsun? Ya alkol? Yanlış insanlardan borç mu aldın?”

“Hayır. Yüz kere hayır.”

“O zaman bunu neden yaptın?”

Charlie, yıpranmış bir halde kafasını kaldırdı.

“Neyi neden yaptım?”

“Eğer bana şu anda anlattırsan, sana yardımcı olabilirim.”

“Lütfen, ne söylememi istediğini bilmiyorum...”

“Seni bu şekilde kullanmasına neden izin verdiğini anladığımı söyleyemem. En iyi ihtimalle elinde seninle ilgili bir şeyler vardı.

En kötü ihtimalle sen de en az onun kadar sapıksın. Ama şunu anlamalısın, Charlie, eğer bana şu anda gerçeği söylemezsen bütün detaylarıyla– hayatının sonuna kadar hapis yatarsın. Rüşvetçi polislerin başına hapiste neler geldiğini biliyor musun?”

Ve bir anda her şey yerli yerine oturdu.

“Ben yapmadım.”

Sessizlik.

“Ona birinin yardım ettiğini düşündüğünü biliyorum. Bu karakoldan birinin. Ekipten birinin. Ama o ben değilim.”

“Ama ben onun sen olduğunu biliyorum zaten.”

“Bilemezsin. Benim tanıgım var. Tanıgım olduğunu *biliyorsun*. Evet, karakoldaydım ama o zaman Kayıp Şahıslar’dan Jackie Taylor’la telefonda konuşuyordum. Kayıp çiftleri araştırırken en az kırk dakika kadar orada kaldım...”

“Jackie orada olmadığını söylüyor.”

“Hayır, hayır, hayır, bu doğru değil. İfadesinde benim...”

“İfadesini geri aldı. Saatleri karıştırmış.”

Ağır, şaşkın bir sessizlik. İlk kez, Charlie’nin gözleri yaşlarla doldu. Helen devam etti:

“İlk başta bunun önemli olduğunu düşünmemiş ama şimdi hatırladığına göre sen ona öğleden önce gitmiş...”

“Hayır, hayır, yalan söylüyor. Ben oradaydım, o saatte onun yanındaydım, araştırdığımız her çiftin isimlerini söyleyebilirim sa...”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Charlie. Hepimize ihanet ettin. Eğer içinde bir parça namus veya dürüstlük kalmış olsaydı sana yardım edebilirdim ama artık her şey Yolsuzlukla Mücadele’nin elinde. Beş dakika sonra burada olacaklar, bu yüzden hikâyeni toparla.”

Charlie elini uzatıp Helen’in elini tuttu.

“Ben değilim.”

Uzun bir sessizlik.

“Benden hoşlanmadığını biliyorum. Bana değer vermediğini biliyorum. Ama yemin ederim ben değilim. Ben...”

Artık gözyaşları irileşmiş ve hızlanmıştı.

“Ben asla... yapamazdım. Benim böyle bir şey yapabileceğimi nasıl düşünebilirsin?”

Bunları acımasız bir hırsla söyledi. Sonra kendinden geçti – derin ve gırtlaktan gelen hıçkırıklar.

“Ben değilim.”

Helen onu seyretti, sonra:

“Tamam, Charlie. Sana inanıyorum.”

Charlie, inanamayarak kafasını kaldırdı.

“Ama...”

“Yolsuzlukla Mücadele gelmiyor. Ve Jackie ifadesini hiç geri almadı – sana çok sağlam tanıklık yaptı. Bu şekilde olması gerektiği için üzgünüm ama başka seçeneğim yoktu. Bunu kimin yaptığını öğrenmem gerekiyordu.”

“Öyleyse?”

“Temizsin, Charlie. Kimsenin bu konuşmayı yaptığımızı bilmesine gerek yok ve siciline işlenmeyecek. Şimdi toparlan ve işine geri dön.”

Ve bunu söyledikten sonra çıktı. Charlie kafasını ellerinin arasına gömdü. Rahatlama ve bitkinlik, tiksiniyle karışmıştı – Helen Grace’den şu anda nefret ettiği kadar hiç nefret etmemişti.

Dışarıya çıktığında Helen derin bir nefes aldı. Midesi bulanıyordu. Charlie’ye yaptıklarından dolayı değil ama onun masumiyetinin ne anlama geldiğini bildiğinden. Artık geriye olası tek bir suçlu kalıyordu – Mark.

Caroline'ın bütün vücudu kaskatıydı, kulakları hareket seslerini ayırt etmeye çalışıyordu. Özgür bırakılalı dört gün olmuştu ve o zamandan beri neredeyse hiç gözünü kırpmamıştı. Martina'nın görüntüsü kafasında canlanıp duruyordu –nefes almaya çalışması, pörtleyen gözleri– ama onu asıl uyanık tutan şey korkuydu. Hayatın kalmanın coşkusu yerini yavaş yavaş insana eziyet eden bir korkuya bırakıyordu. Neden serbest bırakılmıştı? Artık katil olduğunu kanıtlamışken onu bekleyen korkunç kader neydi?

Caroline, izin verdikleri anda hastaneden çıkışını yapmış ve koşturarak dairesine dönmüştü. Tanıdık, güvenli bir yerde olmayı ihtiyacı vardı. Ama Sharon ona sadece şöyle bir bakmış ve Caroline'ın ona tüm yalvarmalarına rağmen anne ve babasının yanına kaçmamıştı. Daha sonra aynaya bakınca, Caroline ev arkadaşının neden tüydüğünü anlamıştı. Deli gibi ve insanlık dışı bir görüntüsü vardı, yürüyen ölümler gibiydi. İçindeki bütün can çekilmişti – beti benzi atmış, hayalete benziyordu ve son derece anlamsız şeyler söylüyordu. Başına gelen korkunç olayı anlatacak kelime bulamamıştı – sonu gelmeyen müstehcen konuşma akışı ve konuyla ilgisi olmayan sözlü hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Yalnız kalınca, şüpheleri ve korkuları çoğalmaya başladı. Uzun uzun düşündükten sonra istediği her türlü şeyi temin eden bılı

adam olduğunu hatırladı ve her beş saniyede bir omzunun üzerinden arkasına telaşlı bakışlar atarak, koşturarak adamın yaşadığı vere gitti. Bankomatı kullanırken elleri titriyordu ama istediği şeye ulaştı. 500 pound ona bir silah ve altı kurşun almak için yeterdi. Çantasında silahla eve yürürken kendini rahatlamış hissetti. Eğer kriz gelirse –geldiğinde– silahlı ve hazır olacaktı en azından.

Günler yavaş ama olaysız geçti ve kısa bir süre sonra tek başına olmaktan o kadar delirmiş gibiydi ki işe geri dönmek için bir girişimde bulundu. Müşterileri onu görünce bariz bir şekilde telaşlandılar, nerede olduğunu, neden böyle bir deri bir kemik kaldığını, kafasının neden bu kadar dağınık olduğunu öğrenmek istediler ama Caroline onlara bir sürü şey zırvaladı. Sıkıcı bir sürü valan söyledi ve elindeki işe odaklanmaya çalıştı. Sürekli içiyordu. Votka, viski, bira, ne olursa. Elleri titrerken birine mastürbasyon yapmak çok zordu.

Artık kendini çok fazla suçlu hissetmiyordu, sadece korkuyordu. Cyn hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Onun hayatıyla oynayan, onu bir katile dönüştüren tanrısal Cyn hâlâ ortalıklardaydı. Döşemelerdeki her çıtırtı, kapının her çarpışı Caroline'ı yerinden zıplatıyordu. Geçen gece, patlayan bir maytap onu o kadar ürkütmüştü ki müşterinin birinin önünde ağlamaya başlamıştı. Koşturarak dışarı çıkan adamın suratındaki şaşkınlık, Caroline'ın karar vermesini sağladı ve koşarak eve geldi – bu kadar kısa bir süre içinde işe başlamak bir hataydı.

Şu anda boğazına kadar çektiği nevresimi, yanındaki komodinun üzerinde duran silaha uzanmış eliyle tekrar evinde olmasının sebebi buydu. Birileri eve girmeye çalışıyordu. Saat sabahın beşiydi ve dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. Bu Cyn'in planı mıydı? Karanlığa sığınarak onun peşine düşmek? Caroline sessizce yataktan çıktı – hiç kıpırdamadan yatmak, fiilen bir şey yapmaktan daha korkutucuydu. Diğer tarafta karşısında Cyn'i bulacağını umarak yatak odasının kapısını açtı ama koridor boştu.

Çıtırdayan her döşeme tahtasına küfrederek, sessizce dışarı çıktı. Oturma odası boştu, hol boştu... ama işte yine o ses. Hattı tıkr tıkr ses, sanki biri kilidi zorluyormuş veya içeri giriyormuş gibi. Caroline silahı biraz daha sıkı tuttu. Ses mutfaktan geliyordu Kendisini hazırlayarak, parmak ucunda sese doğru yürüdü, ayağıyla kapıyı iterek açtı.

Mutfak boştu ama sonra birden pencerede bir ses duydu. GÜM Caroline hiç tereddüt etmeden ateş etti. Bir, iki, üç kez. Sonra kırık dini parçalanmış cama doğru koşarken buldu. Kendisine işkenceden kesin olarak yere sermeye kararlı bir şekilde aşağıdaki sokağı baktı... ama tek gördüğü şey yan komşunun kedisinin cehennemden kaçır gibi son sürat kaçmasıydı. Sesi çıkaran kediye. Lanet olasıca aptal bir kedi.

Caroline yere yığıldı, göğsü inip kalkarken durumunun çaresizliği ve zavallılığı kafasına iyice dank ediyordu. Sadece görünürde hayattaydı – hayatı artık ona ait değildi. Martina'ya karşı kazandığı zaferi boş ve değersiz kılan, sonu olmayan bir dehşet tarafından ele geçirilmişti. Silahı çöpe atarak, polisi aradı ve suçunu itiraf etti.

Caroline resmî ifadesini bocalayarak verirken, Helen masanın karşılarından dikkatle onu inceledi. Caroline cezalandırılmayı bekliyordu. Cezalandırılmak *istiyordu*. Bu yüzden Helen ona büyük ihtimalla ceza vermeyeceklerinin güvencesini verdiği neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı – *eğer* hikâyesindeki taşlar yerine oturursa elbette ve *eğer* bu yaşadığı işkenceden kimseyi bahsetmemeye söz verirse.

Caroline onları olayların olduğu eve götürdü. Ev ekonomik duraksama döneminde iflas etmeden önce bir iş adamı tarafından alınmış ve çürümeye terk edilmişti. Tıpkı, sıçanların ve sineklerin dikkatini çekmeyi başarmış Martina gibi. Pis koku –nemli bir

kilerdeki çürüyen bir cesedin kokusu— insanın öğürmesine sebep oluyordu ama Helen cesedi görmek zorundaydı.

Ne bekliyordu ki? Şimşek çakmasını mı? Soruşturma zincirinin bu kısmına hız kazandırması için kurbanı tanıyacağını hem ummuş hem de bundan korkmuştu ama genç kızı daha önce hiç görmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse kız, hayatları bir çukurda son bulan silikon destekli çok sayıdaki fahişeden biri gibi görünüyordu. Katilin onu seçmesinin sebebi neydi?

Caroline onlara Cyn hakkında bilgi verdi. Görünüşe göre kadın artık kestane rengi saçlıydı. Caroline, Martina ve onun kadının zevkine göre sergiledikleri numaraları çok ayrıntılı bir şekilde anlattı. Asla fiziksel bir temas olmamıştı ve buluşmalar katilin minivanında gerçekleşmişti.

“Sizinle nasıl temas kurdu?”

“Online. Martina’nın web sitesinden. Martina’ya oradan bir e-posta yolladı.”

Bunu araştıracaklardı – e-postanın IP adresinin izini sürüp süremeyeceklerine bakacaklardı. Ama Helen bundan emin değildi. Kadının üzerindeki zırh böyle bir hataya izin vermeyecek kadar sağlamdı. Bu yüzden Helen dikkatini tekrar kurbanlara yöneltti.

Caroline fazla sıra dışı biri değildi. “Hayır”ı bir cevap olarak kabul etmeyen bir büyükbabanın ilgisinden kurtulmak için on altı yaşında evden kaçmıştı. Enayi müşterileri, malı teslim etmeden paralarını dolandırmakla işe başlamıştı – ta ki ondan daha hızlı koşan biriyle karşılaşana kadar. Bu olaydan sonra günlerce yürüyememişti ama yürümeye başlar başlamaz sırtını Manchester’a dönmüş ve güneye yönelmişti. Önce Birmingham, sonra Londra. Söylemek istemiyordu ama o çok sıradan bir fahişeydi. Ailesinin terk ettiği, hayatın tekmeyi savurduğu, aklını kullanarak hayatta kalmaya çalışan biri. Üzücü ama sıradan bir hikâyeydi.

Bu oyunda Martina mı önemliydi o zaman? Veya rastgele mi seçilmişlerdi? İkisinin içinde Martina daha ilginç olanlarıydı. Eğer onunla ilgili bir şeyler biliyor olsalardı, öyle olmuş olacaktı. Southampton'a geleli henüz iki ay olmuştu. Hiç arkadaşı, ailesi, sosyal güvenlik numarası yoktu. Boş bir sayfaydı. Bu da kendi başına ilginçti.

Helen ifadeleri tek başına alıyordu. Yönetmeliğe göre yanındaki biri olması gerekiyordu ama bunu şu anda umursadığı yoktu. Bilgi sızdıracak birine daha tahammül edemezdi. Ama tam işini bitirmek üzereyken, her şeyi değiştiren bir haber geldi. Nihayet onları arkadan vuranı bulmaları için bir fırsat çıkmıştı.

Mickery tekrar su yüzüne çıkmıştı.

Gerçekten de bir içkiye ihtiyacı vardı. Şu son birkaç gün işkence gibi geçmişti ve vücudu, beyni, ruhu alkol için yanıp tutuşuyordu. İlk yudum her zaman için en iyisiydi –bunu bilmek için alkolik olmaya gerek yoktu– ve Mark içki satılan bir dükkâna yapacağı kısa yürüyüşe direnmek için elinden geleni yapıyordu.

Açıktaki kalmıştı ve sebebiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Zayıf olduğu için mi? Helen’a dert yanmak o anda yapılacak –açık, dürüst, gerçek– en doğal şey gibi gelmişti ama belki de kadın şu anda onun bu hassasiyeti için ondan nefret ediyordu. Onunla yattığı için pişman mıydı? Yoksa başka bir şey mi vardı?

Charlie veya Helen’ı günlerdir görmüyordu. Ya karakolun dışındalardı ya da birlikte kendilerini sorgu odalarına kapatıyorlardı. Aralarında her zamankinden –Helen en iyi zamanlarda bile Charlie’ye soğuk davranırdı– bile daha gergin bir hava vardı, kesin bir şeyler dönüyordu. Ama Charlie en azından Helen’ın dünyasında varlığını sürdürüyordu, bu Mark’ın yaptığından çok daha fazlasıydı.

Artık geç olmuştu ama Mark, Charlie’nin polis spor salonundaki boks dersini asla kaçırmayacağını biliyordu. İki eli kanda olsa orada olacaktı, Mark’ın spor salonunun otoparkında, geçenlerin meraklı bakışları altında oyalanmasının sebebi buydu. Ve işte oradaydı. Mark ona seslenerek hızlı adımlarla yanına gitti. Charlie –birkaç

saniye önce otoparktan spor salonuna doğru koştura koştura gelen Charlie– hızını biraz yavaşlatmış gibiydi. Paniklemiş, ona nasıl davranacağına karar vermek için vakit mi kazanmaya çalışıyordu?’ Kimin umurunda, diye düşündü Mark ve hemen konuya girdi.

“Seni zor durumda bırakmak istemem ama neler olduğunu öğrenmem lazım, Charlie. Ben ne *yaptım*?”

Kısa bir duraksama, sonra:

“Bilmiyorum, Mark. Şu anda hepimizin hayatını zindana çeviriyor. Eğer bilseydim söylerdim, inan bana.”

Bocalamaya devam etti – çok konuşup hiçbir şey söylemedi. Mark onun yalan söylediğini biliyordu. Hiçbir zaman iyi bir oyuncu olmamıştı. Ama neden? Her zaman iyi anlaşmışlardı, hep iyi arkadaşlardı. Helen ona ne demişti.

“Lütfen, Charlie. Ne kadar utanç verici veya ne kadar kötü olursa olsun ne yaptığımı bilmek zorundayım. Bu iş elimde kalan tek şey. Eğer bunu kaybedersem, Elsie’yi görmeye, hayatımdaki tüm güzel şeylere veda edebilirim, bu yüzden eğer bildiğin bir şey varsa...”

Charlie, onun inanmayan bakışlarından gözlerini kaçırdı ve hiçbir şey bilmediğini iddia ederek yine yalan söyledi. Mark onun konuşmasına izin verdi – ilk kez doğru söylemediğini bilmesine rağmen artan öfkesini kontrol edebildi. İçinde büyük bir korkuyla karakola geri döndü. Şu anda nereye giderse gitsin şüphe altındaydı ama merkezde olmak onun için daha güvenliydi. Ayarılma tehlikesi daha azdı. Ve o telefon, masasında oturmuş, kafasında CV’sini tasarlarken geldi. Arayan Jim Grieves’di.

“Kadının bir erkek olduğunu bilmen gerekir diye düşündüm.”

“Efendim?”

“Martina, fahişe olan. Çok çekici falan olabilir ama erkek olduğu kesin. Muhtemelen son birkaç yıl içinde ameliyat olmuş ve kıcının

görünüşüne bakılırsa bu mesleği daha öncesinde de yapmış ama başka bir müşteri grubu için. Eğer senin yerinde olsam araştırdım.”

Demek ki Martina erkek olarak dünyaya gelmişti. Mark bir anda enerjiyle doldu – eğer altından bir şey çıkarsa Helen’ın buzlarını eritmeye yarayacak bir bilgi kırıntısı. Mark bir anda oyuna tekrar geri dönmüştü.

“Yirmilik Marlboro Gold, lütfen.”

Helen çok fazla sigara içiyordu – bunu biliyordu. Ama Mickery’nin karşısına geçmeden önce kafasını toplamak istiyordu ve sigaranın onun üzerinde her zaman sakinleştirici bir etkisi olmuştı. Bu yüzden kimsenin dikkatini çekmeden sessizce gazete bayisine gitmişti. Bayi sahibi geri geldi ve Helen’a güven verici beyaz ve altın rengi paketi uzattı. Paketi tezgâha fırlattı ve ciddi bir surat ifadesiyle kadına skandal fiyatı söyledi.

“Bırak ben alayım.”

Emilia Garanita. Yine bir tuzak. Daha dikkatli olmalıyım, diye düşündü Helen kendi kendine, bu kadar sık yakalanmak kadını daha çok cesaretlendiriyordu.

“Gerek yok,” dedi Helen kendisine uzatılan ele on poundluk bir banknot uzatarak. Bayi sahibi bariz bir şekilde Emilia’ya bakıyordu. Bunun sebebi adamın onu gazeteden hatırlamış olması mıydı yoksa kadının tahrip edilmiş yüzü müydü? Bir an için, Helen kadının muhalifliğine karşı bir parça da olsa sempati hissetti.

“Nasılslın, Emilia? Çok iyi görünüyorsun.”

“Ben harikayım. Endişelendiğim sensin. Üç cinayet soruşturmasıyla nasıl başa çıkıyorsun?”

“Daha önce de söylediğim gibi, Ben Holland’ın ölümü bir kazay...”

“Sam Fisher, Ben Holland, Martina Robins. Hepsi de öldürüldü. Bu Southampton’da daha önceden yaşanmamış bir şey. Hepsi de uzak yerlerde oldu, cinayetler öldürenlerin karakterlerine aykırıydı. Burada neyle karşı karşıyayız?”

Emilia’nın elindeki kayıt cihazı görünüyordu, belli ki Helen’in rahatsızlığını kaydetmeyi umuyordu – yoksa beklediği şey onu küçük düşürmek miydi? Helen cevap vermeden önce, gerginliğin tadını çıkararak, kadını süzdü.

“Spekülasyon, Emilia. Ama çok kısa zamanda sana daha fazla bilgi verebilmeyi umuyorum. Şu anda bize soruşturmada yardımcı olan, gözaltına aldığımız biri var. Bu spekülasyon değil. Bu gerçek. Hâlâ gerçekleri basıyorsunuz değil mi?”

Ve bunu söyledikten sonra gitti. Merkez’e geri dönerken, Helen yaylanarak yürümeye başladı. Bir kez olsun galip gelmek iyi gelmişti. Onu bekleyen şeyi düşünmenin tadını çıkararak sigarasından derin bir nefes aldı.

Mickery hiçbir şey söylemiyordu. Bir saattir Helen ve o, sorgu masası
sında karşılıklı olarak birbirlerine bakıyorlardı ama Mickery nerede
olduğunu söylemiyordu.

“Son derece zararsız şeylerdi,” dedi Mickery, neredeyse gülümsemesini zor tutarak.

“Peki kılık değiştirmenin sebebi neydi? Kovalamacanın? Bir polis memuru sana durmanı söyledi ve sen durmadın. Seni sırf bunun için hapse atmalıyım.”

“Bir danışanımı görmeye gittim,” diye sert bir şekilde cevapladı Mickery, “ve yerel polis teşkilatını başlarına sarmanın doğru bir şey olmadığını düşündüm. Zaten yeterince problemleri var, inan bana.”

“Ama sorun da bu zaten – inanmıyorum.”

Mickery sadece omuzlarını silkti – Helen’in ne düşündüğünü belli ki hiç takmıyordu. Mickery’nin yanında, en az onun kadar kendini beğenmiş görünen avukatı vardı. Zaman geçiyordu. Bir dakikalık bir sessizlik. Sonra iki. Sonra:

“En baştan başlayalım. Dün öğleden sonra neredeydin? Kiminle ve neden buluştun?” dedi Helen bağırarak.

“Söyleyeceğim her şeyi söyledim. Profesyonel gizliliği bozamaz, bozmam.”

Artık Helen iyice sinirlenmişti.

“Bu durumun ne kadar ciddi olduğunun farkında mısın?”

İki kadın da birbirlerine sert bir şekilde baktılar.

“Çoklu cinayet davasında baş şüphelisin. Eğer seni tutuklar ve hakkında suçlamada bulunursam, beş müebbet hapis isteminde bulunacağım. Şartlı tahliye ve ceza indirimi olmadan. Hayatının geri kalan her gününü hapisshanede geçireceksin ve alacağın geçici ihtiyaçlar şu anda yaptığın şeye bağlı olacak. Tam bu odada. Eğer bana bunu –Martina ve diğerlerini neden öldürdüğünü- neden yaptığını söylersen, o zaman sana yardım edebilirim.”

“Martina?” dedi Mickery kuşkuyla.

“Şirinlik yapma. Benim cevaplara ihtiyacım var, sorulara değil. Ve eğer bana önümüzdeki beş saniye içinde cevap vermeye başlamazsan seni tutuklayıp toplam beş cinayet suçlamasında bulunacağım.”

“Hayır bulunmayacaksın.”

“Efendim?”

“Beni tutuklamayacaksın. Bana suçlamalarda bulunmayacaksın. Bu sebeple sana kesinlikle hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Helen kadına baktı – bu kadın gerçek miydi?

“Kadrajda başka kimse yok, Hannah. Sen baş şüphelisin. Ve mahkemeye çıkacaksın. Bu sefer kaçış yok.”

“Sanırım poker oynamıyorsunuz, Müfettiş, yoksa blöfünüz bundan daha iyi olurdu. Size yardım etmeme izin verin.”

Helen, kadının gözlerinin ortasına yumruğu indirmek istiyordu ve Mickery bunu biliyordu. Mickery devam etti:

“Şu anda bir seri katilin peşindesiniz. Bunu başka bir şekilde göstermeye çalışmayalım. Ama daha da önemlisi çok nadir bulunan bir tür seri katilin peşindesiniz. Bir kadının. Bana kaç tane kadın seri katil ismi sayabilirsiniz? Aileen Wuornos, Rose West, Myra Hindley. Uzun bir liste değil. Bu yüzden gişe yapıyorlar. Kadın seri katillerden herkes hoşlanır. Tabloid gazeteler, film yapımcıları,

sokaktaki adam – tekrar tekrar öldüren kadınlar herkesi büyüledi. Ama bu seferki...” Etkiyi artırmak için durdu. “...bu seferki gırtlaktan içlerinde en önemli olanları. Neden? Çünkü çok kurdu. Çok organize ama yakalanması zor. Kurbanlarını nasıl seçiyor? Ve neden? Kaçırıldığı insanların ikisinden de mi yoksa sadece birinden mi nefret ediyor? Sonucu nasıl tahmin ediyor? Kimin yaşadığı kimin öldüğü umurunda mı? Ve neden onlar? Ona ne yaptılar? Bu kadın tarihte, öldürülenlerden çok cinayete kurban gitmekten kurtulanlardan tatmin olan ilk seri katil mi? O özel biri, eşsiz. Ve çok büyük bir sansasyon yaratacak.”

Helen hiçbir şey söylemedi. Mickery’nin ona yem attığını biliyordu ve ona tepki verme zevkini yaşatmayacaktı. Mickery güldü ve devam etti:

“Bu inanılmaz hikâye birkaç şekilde sonlanabilir. Ama en iyisi olanı –her tabloid yazar bozuntusunun ve okuyucusunun istediği inatçı polisin, aradığı kızı sonunda yakalaması. Ve o zaman hep beraber kadının sabıka fotoğrafını inceleyip on iki sayfalık kanlı detaylarla, ‘uzman’ görüşleriyle ve başarısız bir şekilde üstü örtülmüş cinsel arzularla dolu özel baskıyı okuyup eğlenebiliriz.”

Mickery konuya ısınıyordu.

“Kimsenin istemediği son –özellikle de senin– bir hatayla başlıyor. Masum, saygın bir profesyonelin,” –bu kelimeyi vurgulayarak söylemişti– “tutuklanmasıyla, bu da haberin katil yakalanmadan önce yayılmasıyla sonuçlanıyor. Tabloidler ateş püskürmeye hazır, sokaktaki adam dehşet içinde ve bir anda milyonlarca yüzü süzen milyonlarca göz buluyorsun karşında, bu da senin soruşturma odanı binlerce sahte ipucuyla dolup taşarken, katilin ortadan kaybolmasına yol açıyor. Katil kayboldu, sen dımdızlak ortada kaldın ve ben de her zaman istediğim tekneyi alacağım yüklü bir tazminat alıyorum.”

Etkiyi artırmak için durdu.

“Demek ki kendine sorman gereken soru, Müfettiş,” diye devam etti, “bunu benim yaptığımdan kesin emin misin? Ve bunu kanıtlayabilir misin? Çünkü eğer emin değilsen, şu anda yapmak üzere olduğun korkunç hatayı görebiliyorsan, durmak için hâlâ vaktin var demektir. Doğru hamleyi yapmak için. Beni yollayıp soruşturmana devam etmek için. Ben masumum, Helen.”

Adı kulağına hiç bu kadar “siktir git” deniyormuş gibi gelmemişti. Hiç şüphesiz iyi bir konuşmaydı. Ve akla konuyla ilgili bazı soruları getiriyordu. Mickery gerçekten de patolojik olarak bu kadar deli olmasına rağmen aynı anda bu kadar ikna edici ve düşüncelerini net bir şekilde ifade eden biri olabilir miydi? Başkalarının ne düşündüğü ve ne hissettiği konusunda sağlam bir algısı olan biri bu kadar sosyopat olabilir miydi?

“Gidebilir miyim?” Mickery hatasını yüzüne vurmadan duramıyordu.

Helen onu bir dakika kadar inceledi, sonra:

“Bu odada konuştuğumuz konularla ilgili şimdilik resmî bir suçlamada bulunmayacağım. Soruşturmamız devam ederken senin de gizliliği koruman gerektiğini sana hatırlatmama gerek yok sanırım.”

Mickery güldü ve gitmek için eşyalarını toplamaya başladı.

“Ama bir polis memuru sana durmanı emrettiğinde durmadın ve galiba bu da hücrede en az bir gece geçirmeni garantiliyor, sence?”

Bunu söyledikten sonra Helen, Mickery’yi ilk kez ağzı açık bırakarak odadan çıkıttı.

Helen'in kafasında binbir soru dönüp duruyordu. Mickery doğruyu mu söylüyordu? Belki de Mickery katil değildi – belki de onun bu cinayetlere karşı olan saplantısı tamamen farklı bir şeyle ilgiliydi. para. Mickery bu olay ortaya çıktığı zaman dünya çapında bir sansasyon yaratacağının farkındaydı ve belki de ekipteki herkesin önüne geçmek için bu davayla ilgili kendi edindiği bilgileri kullanmayı can atıyordu.

Helen bu konuyu ne kadar düşündüyse o kadar mantıklı gelmeye başladı. Belki de Mickery çoktan, katilin zihnine psikolojik bir açılım sunan ve polis soruşturmasından gerçek kanıtlarla desteklenen, cinayetlerin etkili bir raporunun taslağını hazırlamayı başlamıştı. Kurbanlardan ikisiyle olan şanslı bağlantısı sayesinde bu işe bulaşmıştı ama Mickery hırslı bir kadındı ve daha fazlasını istiyordu. Mark'a ilk ne zaman yaklaşmıştı? Ve neden onu seçmişti? Ve görevli bir memura, ona devam eden bir soruşturmaya ilgili tüm detayları vermesi için rüşvet verme cesaretini nereden bulmuştu? Eğer onun ahlak kurallarına uymayan hareketinin, polisin katili yakalama girişimlerini sekteye uğrattığı kanıtlanabilirse, önünde hapis cezası var demekti. Bu bir teselli en azından, diye düşündü Helen acımasızca.

Hannah hücrede soluklanırken, Helen'a hareket etmesi için bir kapı açıldı. Ama bunu dikkatli bir şekilde ve kitabına uygun yapmalıydı. Bu yüzden ilk önce Whittaker'ı görmeye gitti. Davanın ana hatlarını açıklarken, Whittaker karşısında asık suratla oturdu. Görünüşe göre Mark'ı davadan almaları gerekiyordu ama bunu onun ve diğerlerinin şüphesini çekmeden yapabilirler miydi? Hayır – elbette yapamazlardı. Bu yüzden onu görevden alıp hakkında yasal işlem başlatmaları gerekiyordu. O zaman da adam intikam almak ve kâr elde etmek için doğruca basına giderdi elbette. Ancak Whittaker, sağlıklı bir ödemenin, hatta belki de polis emekli maaşının ve hizmet bedellerinin alınmamasının onu sessiz kalmaya ikna edebileceğini düşünüyordu. Bu daha önce işe yaramıştı ve Mark zengin bir aileden geliyor sayılmazdı. Mark'ın hainliğini bu şekilde ödüllendirmek Helen'ı çileden çıkarıyor olsa da Whittaker daha pragmatistti.

“Benim halletmemi ister misin?” diye sordu Whittaker.

“Hayır, ben yaparım.”

“Ceza verme durumunda amirlerin yönetimi ele alması alınmış...”

“Evet, bunu biliyorum ve neden böyle yapıldığını anlıyorum ama sızdırdığı bilgilerin ne olduğunu ve kime sızdırıldığını öğrenmem lazım. Onunla tek başıma konuşursam bunu öğrenme şansımın daha yüksek olduğunu düşünüyorum.”

Whittaker gözlerini dikip kadına baktı.

“Onun üzerinde özel bir çeşit etkin mi var?”

“Hayır ama bana saygı duyar,” dedi Helen hızlıca. “Boş laf etmediğimi ve eğer ona bir anlaşma teklif edersem bunun doğru olduğunu ve iyi niyetle teklif edildiğini bilir.”

Whittaker yatışmış gibi görünüyordu. Bunun üzerine Helen yanından ayrıldı. Bu ofisten çıktığına hiç bu kadar sevindiği ol-

mamıştı. Ama yine de bu, işin kolay kısmıydı. Zor kısmı Mark'la yüzleşmekti.

Helen arabasına bindi ve kapıyı arkasından kapattı. Bir an için dünyadaki bütün seslerle beraber endişeler de bastırılmış oldu. Onun kafasına taş yağdıran dünyadan bir anlık bir kaçış. Neden Mark'ın ona bu kadar yaklaşmasına izin vermişti? Mark açık bir şekilde soruşturma ile ilgili her türlü detayı sızdırırken, yeni fikirlerini test etmek için neden Mark'ı seçmişti? Bardaki sohbetlerini, soruşturmanın odasındaki, şüphelileri düşünürken üzerinden geçtikleri teorileri düşündükçe irkildi. Kim bilir, belki de Mickery'nin kitabında kendisinin korkunç bir karikatürü –beceriksiz ve aciz polis– çoktan şekil almaya başlamıştı bile. Dünyadan bihaber polisler tarafından ümitsizce aranan, zeki bir katilin hayaleti.

Helen acı içinde çığlık attı ve kafasını eğince tırnaklarının avuç içini deldiğini gördü. Hayal kırıklığı ve sinir içinde kanını akıtmıştı. Aptallığına küfrederek konsantrasyonunu tekrar toplamaya çalıştı. Şimdi olabilecekleri düşünerek dikkatini başka bir yere vermenin zamanı değildi. Hayali savaşlar vermenin bir anlamı yoktu. Geçmişte bunu yeterince yapmıştı. Şimdi soğukkanlı ve kararlı olmalıydı. Şimdi harekete geçme zamanıydı.

Hissettiği ilk duygu rahatlamaydı. Mark bütün bir gün boyunca, Martina'yla ilgili gelişmelerden haberdar edebilmek için Helen'i yakalamaya çalışmış ama başaramamıştı. İşte kadın şimdi burada, dış kapısına yaslanmış duruyordu. Helen, onu ofiste yakalamak yerine, burada yanına geldiği için hissettiği tatmin duygusu yükselerek başka bir şeye dönüştü. Ümit? Heyecan? Belki de gizemli olmaktan, bir yakın bir uzak ve elde edilmesi zor olmaktan hoşlanıyordu. Ama kadının yüz ifadesindeki bir şey ona durumun bu olmadığını söylüyordu.

Mark kapıyı açıp onu içeri aldığı anda Helen hiçbir şey söylemedi. Oyuna katılmaktan, işlerin aslında ne kadar kötü olduğunu görmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bu yüzden bir sandalye çekti ve kadının karşısına oturdu. İlk adımı kim atacaktı?

“Bu, bu şekilde son buluşmamız olabilir. Arkadaştık ve daha da fazla, bu yüzden bağırıp çağırmayalım veya birbirimizi suçlayıp yalan söylemeyelim veya bunu olması gerekenden daha acı verici bir hale getirmeyelim.”

Helen konuşurken, Mark'ın vereceği tepkilere karşı tetikte olarak onu dikkatli bir şekilde takip etti.

“Bize ihanet ettin, Mark. Bunu söylemenin başka bir yolu yok. Bana, bütün ekibe, seni şu anda olduğun kişi yapan polis teşkilatına

iharet etti. Daha da kötüsü, öldürülen bütün o masum kadın   adamlara ihanet etti, Şu kötü küçük...”

“Ben hiçbir Şey anlamı...”

“Whittaker’la konuştum,” diye onun sözünü kesti Helen, “bu yüzden yalan söyleyerek işin içinden sıyr lmaya çalıŐmana gerek yok. Her durumda senin polis teŐkilatından atılmanla son bulacak resmî iŐlemleri baŐlatmak üzereyiz. Masan toplat ld , erişimi sınırlı alanlara giriş iznin olmayacak ve bu konuşma sona erer ermez senin polis kimliğini geri almam gerekiyor.”

Mark gözlerini ayırmadan kadına baktı.

“Başkalarını bu durumdayken gördün, işlerin ne kadar  li kinleŐebilece ini biliyorsun. Ama bunu kendin için zorlaŐtırma yabılırsın, Mark. Senin kötü biri olduğunu düŐünmüyorum, i inin çürümüŐ olduğunu düŐünmüyorum ve eminim bu kadar korkunç bir Şey yapmak için sebeplerin –iyi sebeplerin– vardır. Eğer bütün bu sebeplerin ne olduğunu bana anlatmaya ve senden istediğim her Şeyi kabul etmeye haz rsan, o zaman burada seninle bir anlaŐımı yapabiliriz. Bu işten elin boş  ıkman gerekmez.”

Uzun bir sessizlik, sonra:

“Neden burada?”

Mark’ın tepkisi Helen’i gafil avlamıştı. Tutkulu bir Şekilde inkâr etmemişti, oyun içinde bir hamleydi yalnızca. Gerçek bir öfkeyle söylenmişti ama ortada başka bir Şey vardı. Amacı neydi?

“Bunu söylemek için mi geldin buraya... bu Şeyi?” Son kelimeyi tükürür gibi söylemişti. Meydan okuyordu. Helen, Mark’a baktı ve sonra cevap verdi:

“  nk  cevab  herkesten önce ben duymak istiyorum. Konuşmanın kaydedilmeden önce, neden yapt  n  bana söylemeni istiyorum *Senin bana söylemeni istiyorum.*”

Sesi bir anda duygusallaştı – gerçekte duyduğu kişisel ihanete uğramış olma hissi nihayet kendini göstermeye başlıyordu. Mark sadece gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Mark'ın kafası karışmıştı, sanki Helen Yunanca konuşuyormuş gibiydi.

“Ne yaptığımı düşünüyorsun, Helen?” Sesi tarafsızdı ama alay edermiş gibi söylenmişti.

“Bunu yapma, Mark. Şu anda bile bundan çok daha iyisin sen.”

“Söyle. Bana ne yaptığımı söyle.”

Öfkesi geri geldiğinde Helen'in suratı sertleşti. Bu ukala piçin ona bu kadar yaklaşmasına neden izin vermişti ki?

“Mickery'ye soruşturmamızdan bahsettin. Bizi sattın.”

İşte – her şey nihayet ortadaydı.

“Ve ben de bunun sebebini öğrenmeye çalışıyorum.”

“Siktir git.”

Helen yapmacık bir şekilde gülümsedi, gerçi bunu neden yaptığını bilmiyordu. Mark bir anda sinirlendi ve ayağa kalktı, sanki ona doğru gelecekmış gibi. Helen bir adım geri çekildi ama Mark çoktan geri dönmüş ve odada sessizce yürümeye başlamıştı. Helen onun sert bir şekilde tepki vereceğini, tehlikeli olabileceğini hiç göz önünde bulundurmamıştı. Bu adam ne kadar berbat bir durumda olabilirdi? Belki de onu hiç tanı mıyordu. Mark konuşmaya başladığında öfkesini bastırmak için çok çaba sarf ettiği her halinden belli oluyordu.

“Bunu benim yaptığımı düşünmene sebep olan şey ne?”

“Çünkü başka kimse yok, Mark.”

“Senin de erişimin var, Whittaker'ın, Charlie'nin, teknik ekip...”

“Alındığında merkezde sadece sen ve Charlie vardınız. Teknik ekip grevdeydi, Whittaker izinliydi ve ben sahadaydım.”

“Bu yüzden ben mi olmalıyım? Peki ya Charlie? Onun yapmış olabileceğini acaba hiç...”

“O değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü şahidi var. Ve çünkü gözümün içine baktı ve yapmadığını söyledi. Sen neden bunu yapmadın Mark? Ortada kıvrılmak yerine, neden gözümün içine bakıp bunu senin yapmadığını söylemiyorsun?”

Kısa bir duraksama, sonra:

“Çünkü bana inanmazdın.”

Sesindeki acı eziciydi. Helen açıklanamaz bir şekilde ayakları kalkıp onu teselli etmek istiyordu – bu dürtüye, tırnaklarını yaralı eline geçirerek karşı koydu. Acı içinden akıp onu sakinleştirdi.

Kafasını kaldırdığında Mark kendisine büyük bir bardak şarap dolduruyordu.

“Neden olmasın, ha?” ve bardağı kafasına dikip kadının önünde masaya çarptı. Kadına bakarak, bardağı bir daha çarptı. Ve tekrar ve tekrar, ta ki bardağın sapı kırılıp cam parçalarına ayrılana kadar. Bardağın geri kalanını odanın bir köşesine fırlattı ve kanayan ellerini saçlarında gezdirdi. Öfkesi birden alevlenmişti ve şimdi azalıyordu.

“Neden harekete geçmeden önce ilk önce bana *sormadın*?”

“Sebebini biliyorsun. Eğer sana ayrıcalıklı davrandığımı gösteren bir açık verseydim, şey yaptığım, yaptığımız için...”

“Önce kendini düşündün yani, öyle mi?”

“Öyle değil. Bunu biliyorsun.”

“Uzun bir süre boyunca, bilirsin işte, gerçekten yanlış bir şey yaptığımı düşündüm. Seni gücendirdiğimi. Çok acayip romantik bir hata yaptığımı düşündüm. Sonra bunun rütbe farkıyla bir ilgisi olup olmadığını düşündüm. Pişman olup olmadığını. Ama bunu gerçekten inanmadım, belki de sadece delinin teki olduğunu düşündüm. Güzel, ne yapacağı hiç belli olmayan bir deli olduğunu. Ve

ne var biliyor musun? Bununla mutlu olabilirdim. Bununla idare edebilirdim.”

Sonra Helen’i şaşırtarak güldü. Ama kısa ve acı dolu bir gülüştü. Tam Helen cevap verecekken, Mark devam etti:

“Ama aklıma hiçbir zaman, asla böyle bir şey olabileceği gelmedi. Bana buz gibi davranmanın sebebinin bu olabileceği. Rüşvet için, işimi, geleceğimi, iyi bir baba olma –lanet olsun– tekrar âşık olma şansımı çöpe atabileceğime seni bu kadar inandıran, ikna eden şey ne?”

“Rüşvetten bahseden kim?”

“Bu kadar duygusuz olamazsın.”

“Ödemeden hiç bahsetmedim.”

Mark yüksek sesle nefesini boşalttı. Sonra kafasını eğerek kayan eline baktı.

“Sana para ödedi mi, Mark?”

Uzun bir sessizlik oldu, sonra:

“Çok büyük bir hata yapıyorsun.”

“Sana para ödedi mi?”

“Bütün bir gün ve gece burada oturup sana onunla neden hiç konuşmadığımı, onunla neden asla anlaşma yapmadığımı, onun bana asla rüşvet vermediğini, neden tek bir şeyi bile yanlış yapmadığımı detaylı olarak anlatabilirim ama bu çok anlamsız, değil mi? Tren çoktan kalktı ve bunun geri dönüşü yok. Ve muhtemelen bana bunu neden yaptığını hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğim, elinde somut bir kanıt yokken, bunun polislikle ilgili bir şey mi, sorumlulukla ilgili bir şey mi, yoksa... ne olduğunu bilmiyorum. Ama sana bir şey söyleyeyim. Avukatım olmadan burada oturup senin beni kendi evimde terletmene izin vermeyeceğim. Bunu kitaba uygun olarak yaptın. Elbette kitaba uygun olarak yaptın. Demek ki Whittaker’a gittin ve Charlie’yle konuştun ve Yolsuzlukla Mücadele’ye

şu korkunç sarı formu gönderdin. O zaman ben de kitaba uygun davranacağım. Kahrolası bir... suçlu gibi ezilmeyeceğim. Sorğu odalarında yanımda avukatım ve sendika temsilcimle oturup beni temize çıkana ve sen aptal konumuna düşene kadar, bana karşı ne delillerin olduğunu düşünüyorsan onları çürüteceğim.”

Sert bir şekilde sandalyesini geriye itti ve dış kapıya gidip kapıyı açtı. Helen’in buna uymaktan başka çaresi yoktu – sonuçta burada kaygan zemindeydi.

“Onlara yattığımızı söylemeli miyim?” diye onu kışkırttı Mark “Sence bu iyi bir ‘görüntü’ olur mu? Benim kariyerimi neden mahvetmeye çalıştığını açıklayabilir. Belki de yatakta yeterince iyi değildim. Belki de kendini hayal kırıklığına uğrattığını hissettin. Bunun senin için iyi olmayabileceğini düşünmüş olabilirsin. Neyse, artık öyle olacağından emin olabilirsin.”

Helen artık kapıya gelmişti. Tek istediği şey buradan çıkıp gitmektir ama Mark henüz konuşmasını bitirmemişti.

“Senden nefret etmem gerek aslında. Ama etmiyorum. Sana acıyorum.”

Helen sert bir şekilde onu itip geçti ve koşturarak merdivenlerden aşağıya indi. Ona acıması neden canını yakıyordu? O rüşvetçi polisin, çürük elmanın tekiydi – ne söylediği kimin umurundaydı? Bu şekilde kendini ikna etmeye çalıştı ama bunlar hiç işe yaramadı. Bütün bu sinirinin ve acısının arasında bile Mark onun cesaretini kırmıştı. O kadar içerlemiş, öfkelenmiş, masum olduğundan o kadar *emindi* ki. Bütün kanıtlar onu gösteriyordu. Bu kadar ılımlı yanlış anlamış olamazdı.

Yoksa olabilir miydi?

O günü çok net hatırlıyorum. Bundan sonra olan her şey –sefalet, şiddet, terk edilmişlik- o günden kaynaklandı. İşler bundan önce de korkunçtu elbette ama ona hazırlıklıydım. Buna değildim.

Bizim evde parti gibi bir şey vardı – Jimmy amcamın doğum günü. Bütün gün içmişlerdi –biri iddiada bir şeyler kazanmıştı– ve herkes normalde olduğundan da daha sarhoştı. Komşular, gürültüden dolayı iğrenç laflar etmeye iki kez gelmişlerdi zaten ama bizimkiler hiç iplememişlerdi. Sesi biraz daha açtılar sadece – Specials’ın son ses bangır bangır çalan “Enjoy Yourself”i. Aralarında dolaşıp şu tuhaf sigaradan veya teneke kutulardan otlanmaya çalıştık ama veren olmadı. En sonunda dans edip ortalıkta dönüp duran orta yaşlı bir grup serseriden daha iç karartıcı bir şey daha olmadığı için ben de basıp yattım. Annem o zamana kadar çoktan kendinden geçmişti, babam ve “arkadaşları” ona aptalca şakalar yapmak için genellikle onun bu baygınlığından faydalanırlardı. Annem uyurken bir seferinde babam onun üzerine işemişti –hepsi işemişlerdi– ve bunu seyretmek hoşuma gitmiyordu, bu yüzden buna dâhil olmasam daha iyiydi.

İlk başta, onun odaları karıştırdığını sandım. Üst kata çıkış yolunu bulamayacak kadar sarhoş olduğunu sandım. Sonra tepem attı – şu ana kadar neredeyse gözümü bile kırpmamıştım. Şimdi

benim yanımda sızmış haliyle uyuma şansım ne kadardı? Anı uyumuyordu. Ve uyumaya da hiç niyeti yoktu.

İlk başta hiç kıpırdamadım. O kadar şaşırmıştım ki. Sağ rı sağ mememe kenetlenmişti. Sonra elini vurarak çekmeye çalıştım ama olmadı. Elini biraz daha sıkı. Daha sert sıkmaya başladığını gerçekten acıdığını hatırlıyorum. Artık boğuşuyordum. Bunun bısı, aptalca bir şaka olmasını umuyordum ama bir yandan da öyle olmadığını biliyordum sanırım. Sonra o daracık yatakta üstümü çıkıp beni yatağa yapıştırdı.

Galiba o zaman yalvarmaya başladım, durması için rica ettim ama elleri geceliğimden yukarı doğru çıkmaya, bir açıklık arı maya başlamıştı bile. Elleri sert ve kılıydı ve yumruğunu içime soktuğunda acıyla irkildiğimi hatırlıyorum. Hâlâ bakireydim henüz on üç yaşıdaydım– onun gibi birine göre değildim. Dikr eli kafamı yastığa bastırdı. Gözlerimi kapadım ve ölmeyi diledim. Bunun sona ermesini diledim. Ama ermedi – acımasızca, sürrekli hırıldayarak devam etti.

Sonunda sıkıldı ya da soluğu tükendi. Ellerini kot pantolonunu sildi, yataktan çıktı ve kapıya doğru yürüdü. Gerçekten gittiğinden emin olmak için kafamı çevirdim ve o zaman seyircilerim olduğunu fark ettim. Jimmy ve birkaç arkadaşı gülümseyerek kahkahalar atarak birlikte seyreliyorlardı. Babam onların nından sendeleyerek hole çıktı. Jimmy onun geçmesine izin verili sonra kemerini çözmeye başladı.

Ve o zaman sıranın ona geldiğini anladım ve bunun dı sadece başlangıç olduğunu.

"Özür dilerim. Seninle bu şekilde konuşmamalıydım. Öyle demek istemedim, seni kırmak istemedim ve kırdığım için özür dilerim."

Kelimeler ağzından akıyordu ve Jake büyük bir incelikle, onu affettiğini belirtmek için başını eğerek özrünü kabul etti. Kadın ortaya çıktığında onu içeri alıp almamak konusunda etraflıca düşünmüş ama bir an tereddüt ettikten sonra yumuşamıştı. Birini hayatından çıkaracağını söylemek prensipte çok kolaydı ama o insan kapına gelip yardımını istediğinde onu geri çevirmek çok zordu.

"Normal halimize dönebilir miyiz?"

Derdini anlatmak için yeterli değildi ama samimi bir şekilde söylenmişti ve herkesin kendine özgü bir "normal" kavramı olduğunu o anda fark etti Jake. Her insanın "normal" tanımı en az diğerlerinininki kadar tuhaf ve karışıktı. Helen'in siniri ve sözlü tacizi aklı ve yersiz olmasına rağmen onu bu kadar hızlı yargılamakta hatalı davranmıştı. Belli ki kadın çok acı çekmişti –ne zaman veya neden olduğunu bilmiyordu– ve eğer onun kendini iyi hissetmesini sağlayabiliyorsa bu iyi bir şeydi. Onun şu anda sürdürdüğü hayat yolculuğu da öngörülemez ve kişiseldi. Asla çocuk istemeyen bir ailenin çocuğu olarak Jake sayısız nine ve teyzelere –her biri diğerinden daha ilgisiz– bırakılmıştı, ta ki koruyucu aile trenine binene kadar. Yol boyunca çok acı çekmişti –kötü bir şekilde değil– ama

hem sevilmemek hem de acı hissetmemek zordu. Bu acıyı kontrol edip kullanmayı öğrenmek onu adam etmiş, anksiyetesini kontrol etmesi ve hem kendini hem de başkalarını heyecanlandıracak şekilde deliliğinin kefareтини ödemesi için bir yol olmuştu. Boyunu eğen olma yolunu denemişti ve başlangıçtaki korkusunu atlattıktan sonra iyice tadını çıkarmaya başlamıştı ama tüm benliğiyle istediği şey kontrolün onda olmasıydı. İçten içe ona bu seçimi yaptıranın kendi güvensizliği olduğunu biliyordu ve bununla yaşayabilirdi. Şu anda idare ondaydı ve önemli olan da buydu.

Hayatında her şeyin düzenli ve iyi olduğu bir yere varmıştı. Onu tekrar kabul edeceğini bu yüzden biliyordu. Onun canını yakmıştı ama pişman olmuştu. Başka kimsesi var mıydı acaba? Jake, olduğunu sanmıyordu ve ilk defa Helen'a ihtiyacı olduğunu hissetti. Onu reddetmek zalimce ve tehlikeli olurdu.

“Evet normale dönebiliriz. Ama beş dakika sonra bir müşterinin gelecek, bu yüzden...”

Kadın ne demek istendiğini anladı ve gitti ama odanın diğer tarafına gidip Jake'e sarıldıktan sonra. Yine kuralları bozmuştu ama Jake buna izin verdi çünkü hoşuna gitti. Kendini ne kadar rahatlamış hissettiğine şaşırarak kadının gidişini seyretti. Helen'ın kesinlikle ona ihtiyacı vardı ama belki de artık Jake de ona ihtiyacı olduğunu fark etmeye başlıyordu.

Hannah Mickery iyi bir gece geçirmemişti. Profesyonel yetkiyle birçok kez hapishane ziyaretlerinde bulunmuştu ama bu tecrübelerden öğrenmemeyi hiçbir zaman başaramamıştı. Bu yüzden hücrede geçireceği geceye gerçekten korkarak gitmişti. Ve tamam, başına kötü bir şey gelmemiştir. Ama yanında sadece on yedi yaşındaki bir keşle –ki bu keş gecenin bir yarısı korkudan altına işemiştir– uzun, soğuk ve iç karartıcı bir gece geçirmişti. İdrar hücrenin bir köşesine akıp orada kalmış ve gecenin geri kalanında odayı leş gibi kokutmuştu.

Sadece eve gitmek, duş almak ve uyumak istiyordu. Bütün bu süre boyunca sükunetini korumuştur ama artık kendini bitkin ve haksızlığa uğramış hissediyordu. Bu yüzden avukatı Sandy onu almaya geldiğinde derin bir oh çekti. Adamı öptü –bunu daha önce hiç yapmamıştı– ve onu eve götürmesini istedi. Ama Sandy’nin başka fikirleri vardı.

“Görmek gereken biri var.”

“Tamam ama her kimse beklemesi gerek. Ben doğrudan eve yatmaya gidiyorum.”

“Bu sadece bir seferlik bir teklif, Hannah. Bu sefer beni dinlemenizi tavsiye ederim.”

Hannah adımlarını yavaşlattı ve Sandy'nin yüzüne bakmak için döndü.

“Sadece bir saat, tüm istediğim bu. Evinden kıyafetlerini getirdim. Eğer hızlı davranırsan bende duş alabilirsin. Toplantının başlanmasına bir saatten az var. Güven bana, Hannah, bu beklediğin şey.”

Sandy'nin evinde, su Hannah'nın üzerinden çağlayarak aktı ve onu hemen canlandırdı. Bu deneyimin sakinleştirici olması gerekirdi ama Hannah bunun için biraz fazla gergindi. Akıllı sorularla doluydu ama ağır basan duygusu ergen bir kızın heyecanlarını benziyordu. Turnayı gözünden vurmuştu. O ve Sandy bu işin üstesinden gelmeyi başarmışlardı.

Dönüş yolunda, Sandy teklifi özetlemişti. Bu Hannah'nın umduğundan daha cömert bir teklifti. Bunun karşılığında çok fazla şey istiyorlardı elbette ama Hannah bunun için titizlikle hazırlanmıştı ve ihtiyacı olan bütün materyalleri bulmuştu. Gazete anlaşmasından sonra bir yayın anlaşması yapmayı başarmışlardı ve bu da TV programlarının ve kim bilir daha başka nelerin kapısını açacaktı. Adını duyuracak, zengin olacak ve sonra kim bilir? Belki de Amerika'ya taşınırdı. Orada, onu hayatı boyunca meşgul etmeye yetecek kadar karmaşık suçlar işleniyordu.

Bu kişinin bir kadın olmasını beklemiyordu. Ve özellikle de böyle göz alıcı birini. Bu sadece bir önyargıydı aslında – insan her tabloid yazarının bir erkek olmasını biliyordu. Yine de konuyla ilgili son derece bilgili biri gibi gözüküyordu, Hannah'yı hem de dektif işiyle hem de bu noktaya gelmesini sağlayacak yüzsüzlüğüyle etkiledi. Bütün olay rekabetin önüne geçmekti. Anlaşma hızlı bir şekilde ve cömertçe bir çözüme ulaştırıldı ve üçü hemen o anda orada el sıkıştılar. Bu noktada kadın –her ihtimale karşı– yanındakı getirdiği şampanyayı ortaya çıkardı. Hannah bir kez daha kadının cüreti karşısında hayrete düştü.

Her şeye rağmen şampanya iyiydi. Ve etkisini hemen gösteriyordu. Hannah içkiyi kaldırabiliyordu, demek ki başının dönmesine sebep olan şey başarının getirdiği adrenalın akınıydı. Ama görünüşe göre Sandy de aynı şekilde hissediyordu.

Helen, Whittaker'ın masasının önünde getir götür işlerine bakan bir okul çocuğu gibi dikiliyordu. Neden çağrıldığını biliyordu. Whittaker'ın onun bildiğini biliyordu. Ama yine de hiç acele etmeden, *Akşam Haberleri*'nin sayfalarını tek tek çevirdikten sonra gazeteyi kaldı ve ön sayfası üste gelecek şekilde dikkatli bir şekilde masanın üzerine koydu.

“HİÇBİR FİKİRLERİ YOK!”

Başlık ona bağıırıyordu. Sabah ilk iş Emilia Garanita'nın yazısını okumuştı ve bunun emir komuta zincirinin altında ve üstünde karışıklıklara sebep olacağını hemen anlamıştı. Amy ve Sam, Ben ve Peter'la ilgili göze çarpan birkaç detay ve Martina'yla ilgili üst tünkörü birkaç iğneli laf vardı yazıda. Ama Mickery'nin serbest bırakılmasıyla ve “yürürlükteki soruşturmada görevli üst düzey bir memurun” geçici olarak görevden alınmasıyla devam ediyordu. Durum kötü gözüküyordu. Helen, Whittaker'ın amirleri tarafından kulağının çoktan kötü bir şekilde bükülmüş olduğunu tahmin ediyordu, içeri girdiğinde Whittaker'ın suratındaki öfkeli bakış öyle bir bakıştı.

“Onu arayacağım,” derken buldu Helen kendini. “Saldırıya bir son verip vermeyeceğini öğreneceğim.”

“Bunun için biraz geç, öyle değil mi? Ayrıca, buna hiç gerek yok. Ben aradım. Beş dakika içinde burada olur.”

*

Emilia, çok önemli bir şey başarmış gibi bir görüntüyle içeriye girdi. Kahve ve çay arasında karar vermeye çalışırken hiç acele etmedi, büyük bir zevkle havadan sudan ve bunun gibi şeylerden bahsetti. Davet edilmiş, huzura çağrılmıştı ve belli ki bunun tadını çıkaracaktı.

“Ekleyecek başka bir şeyiniz var mı, Emniyet Müdürüm? Soruşturmada hâlâ Müfettiş Grace’in liderliğine güveniyor musunuz? Yeni gelişmeler var mı?”

“Davayla ilgili konuşmak için burada değilim. Seninle konuşmak için buradayım,” diye kaba bir şekilde cevabı yaptırdı Whittaker.

“Anlamıyorum...”

“Bu sefer geri çekilmenin vakti geldi. Müdahalelerin yanıltıcı, yararsız ve bunlara bir son vermeni istiyorum. Gerçekten haber yapılacak bir şey olana kadar yazı yazmak yok. Anlaşıldı mı?”

Whittaker’ın gözü kara tarzı karşısında Helen’in keyfi yerine gelmişti – Whittaker ve terfi arasında hiçbir şey duramazdı.

“Umarım basına ne yapacağını söylemeye...”

“Tam da bunu yapıyorum. Ve senin yerinde olsam sana söylediklerime kulak asardım.”

Emilia bu sefer allak bullak oldu ama çabuk toparlandı.

“Saygısızlık etmek istemem...”

“Sen saygıdan ne anlarsın?” diye çıkıştı Whittaker. “Zor durumdayken Andersonlara nasıl saygı gösterdin? Posta kutularının arasından bağırarak, evlerine gece gündüz telefon ederek, saatlerce evlerinin önünde oturarak, çöplerini karıştırarak.”

“Abartıyorsunuz. Benim bir görevim...”

“Öyle mi? Önümde BD50JKR plakalı kırmızı Fiat’ını evlerinin önüne her park ettiğin seferi gösteren bir kayıt var. Kayıtları Amy’nin babası tutmuş ve iki sayfayı buluyor. Senin gece ikide üçte orada olduğunu gösteriyor. Ve bu şekilde devam ediyor. Bu taciz sayılı Sapıklık sayılır. Sana Leveson soruşturmasını hatırlatmama gerek var mı? Ve gerek ulusal gerek yerel,” –bu son kelimeyi gerçek bir küçümsemeyle söylemişti– “bütün gazetecilerin bağlı kalacaklarını kararlaştırdıkları davranış ve protokol kurallarını?”

Emilia ilk kez bir cevap veremedi. Bu yüzden Whittaker devam etti:

“Aile için ön sayfada bir özür yazısı talep edebilirim. Sana para cezası verdirebilirim. Lanet olsun, eğer gerçekten istesem seni işten attırabilirim. Ama ben iyi bir insanım, o yüzden merhametli davranacağım. Ama hastalıklı fikirlerini kendine sakla yoksa kendini yerel gazetecilikten atılmış olarak bulursun ve kahretsin ki bunun geri dönüşü olmaz, öyle değil mi?”

Emilia bundan kısa bir süre sonra, burnundan soluyarak, çürüyen bir şekilde çıktı. Helen’in nutku tutulmuştu – ve etkilenmişti.

“Elinde gerçekten de Emilia’nın ziyaretlerinin kayıtları var mı?” diye sordu.

Cevap, “Elbette hayır,” oldu. “Şimdi işine geri dön ve lütfen, Helen biraz ilerleme kaydet. Sana biraz zaman kazandırdım. Bunu kullan.”

Ve bunu söyledikten sonra Helen gönderildi. Helen, Whittaker’ın cüretine hayran kaldı ve ekibe –ve kendisine– olan sadakatinden etkilendi. Ama koridorda yürürken bu acımasızca kararlı olan gazeteciye yapılan açık saldırının geri tepeceğini düşünmeden edemedi. Emilia bundan daha kötü durumları atlatmıştı ve her zaman savaşıyor ve karşılık vermişti.

Charlie soruşturma odasına girdiğinde çevresine dikkatle baktı. Bir soruşturma bütün heyecanıyla devam ederken soruşturma odaları gürültülü, sert ve hareketli bir yer haline gelirdi. Ama bugün sessiz, hatta kasvetliydi ve bunun sebebini anlamak çok zor değildi. Mark'ın masası boşaltılmış, panosundaki kişisel fotoğrafları ve hatıraları kaldırılmıştı. Sanki Mark hiç var olmamış gibiydi.

Ama Mark ekibin popüler bir üyesiydi ve herkes onun yokluğunu hissediyordu. Hassas, kafası karışık biri olabilirdi ama bu da onun çekiciliğinin bir parçasıydı, özellikle de kızlar için. Kaybolmuş küçük erkek çocuk durumu. Aynı zamanda zeki ve komikti, kendini işine verdiği zaman iyi bir polisti. Ama artık herkes kendi kendine, tanıdıkları Mark'ın gerçek Mark olup olmadığını soruyordu. Onları satmış olabilir miydi? Bütün çalışmaları boşa gitmiş ve sızdırılmış mıydı? Mark'ın finansal ihtiyaçları onlara bu şekilde ihanet edecek kadar vahim miydi? Bu Charlie'yi rahatsız ediyordu –Mark'tan her zaman hoşlanmıştı aslında– ve Mark'ın kişisel eşyalarına ne olduğunu kontrol etmeyi aklının bir kenarına not etti. İşine devam etti ama boş sandalye gözünün ucuyla hep görebileceği bir yerdeydi.

Helen, sabah saat dokuzu biraz geçe içeri girdi ve herkes neşeli olmak ve sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi davranmak için insanüstü bir çaba sarf etti. Helen, âdeti olduğu üzere, hiç oyalanmadan

Charlie'yi onu gelişmelerden haberdar etmesi için çağırdı. Sinirli ve tepesindeydi ve haberleri almak için sabırsızlanıyordu.

“Bana Martina’dan bahset.”

“Tamam. Bir erkek olarak doğmuş ve operasyonu muhtemelen son üç beş yıl arasında yaptırmış. Yara dokusu bundan daha önce yapılmadığını gösteriyor.”

“Kendini operasyon geçirmiş bir transseksüel olarak mı tanımlıyormuş?”

“Hayır. Eğlenceden hoşlandığını ve nasıl zevk verileceğini bildiğini söylüyormuş. Eğlenceli bir fahişe, bu tür bir şey.”

“Neden? Trans olduğun için müşterilerden daha fazla alabilirsin. Daha egzotik, daha işinin ehli. Bu gerçeği neden vurgulamamış?”

“Belki de bunun getireceği kitleyi sevmiyordur?”

“Veya belki de gizleyeceği bir şeyler vardır?”

Soru havada asılı kaldı, sonra:

“Buralarda mı yaşıyormuş?” diye devam etti Helen.

“Öyle gözüküyor. Diğer kızlar onun birkaç ay önce buralarda çalışmaya başladığını söylüyorlar. Web sitesi bunu doğruluyor. Yerel bir IP adresi var ve site sekiz hafta önce kurulmuş.”

“Peki ya gerçek adresi?”

Charlie kafasını salladı.

“Şimdilik bir şey bulamadık. Diğer kızlara göre biraz gizemli biriymiş, içine kapanık.”

“Peki, para takibi yapıldı mı?”

“Yerel bankalarla konuştuk ama şu ana kadar adına bir hesabı rastlamadık.”

Helen nefesini boşalttı. Bu davayla ilgili hiçbir şey kolay değildi.

“Peki, o zaman elimizdeki en iyi olasılık klinikler. Bu çeşit bir iş yapan kaç tane yerel klinik var?”

“On beş. Hepsiyile konuşuyoruz, gerçi çoğu müşterilerinden bahsederken ihtiyatlı davranıyor.”

“Tamam, o zaman onların ihtiyatsız olmalarını sağlayın. Onlara Martina’nın başına gelenleri anlatın, fotoğrafları gösterin. O kadının kim olduğunu öğrenmemiz lazım. Adamın.”

Charlie elinde olmadan alaycı bir şekilde güldü ve ilk kez Helen da öyle. Charlie’ye mi öyle geliyordu yoksa Helen onun canına okuduğundan beri ilişkileri düzeliyor muydu? Charlie yüzleşmelerinden sonra çileden çıkmıştı –birinin dürüstlüğünü bu şekilde sorgulaması yüzünden– ve hatta başka bir yere naklini istemeyi bile düşünmüştü. Ve yine de hâlâ Helen’in onu sevmesini istiyordu, hâlâ onun saygısını kazanmak istiyordu. İşin aslı teşkilattaki kadınlardan birçoğu onun gibi olmak istiyorlardı. Hampshire polis teşkilatındaki en genç kadın müfettiş oydu ve rütbeden rütbeye atlaması çok gösterişli olmuştu. Kocasını ve ailesi yoktu, bu da ona birçok kadının gözünde haksız bir avantaj kazandırıyor ama yine de şaşırtıcı derecede başarılı olmuştu.

Helen ekibine doğru döndü.

“Bugün işleri Dedektif Brooks yönetecek. Önceliğimiz, klinikler. Artık bir kişi eksik olduğumuzu ve hepinizin bu konuyla ilgili soruları olduğunu biliyorum. Zamanı geldiğinde size daha fazla bilgi vereceğim. Ama şu anda hepinizin olaya odaklanmanızı istiyorum. Yakalamamız gereken bir katil var.”

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı. Charlie hemen, Sander-son, McAndrew ve geri kalanlara görev dağılımı yapmaya başladı ve birçoğu Charlie’yle aynı rütbede olmasına rağmen hiç kimse şikâyet etmeden kabul etti. Ciddi ve profesyonel görünmek adına Charlie enerjik davranıyor ve meselenin özüne iniyordu ama içinden sırtıyordu. Helen Grace’in başka birinin gemiyi yönetmesine izin vermesi orada bulunan herkes için bir ilkti.

Eninde sonunda polisi araması gerekiyordu – bunu yapmak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. İlk başta korkmamıştı –o gece Stephen evde değildi ve kafayı bulmuş hödüklerin kapıyı yumruklamaması onu acayip korkutuyordu– ama gerçekte olan biten şeyin ne olduğunu öğrendiğinde korkmaktan çok midesi bulandı.

Mark'ı aylardır sarhoş görmemişti. Kendine çekidüzen vereli, toparlandı, diye düşünmüştü. Ama adamın şu andaki görüntüsü içler acısıydı. Kıyafetleri lekeli, saçları dağınıktı ve dili dolanıyordu. Talihsizliğinden bahsederken, bütün sokağa Christina'nın bacaklarını nasıl kapalı tutamadığını, Stephen'ın beyinsiz, yürüyen bir dildö olduğunu anlatırken ağzından acınası hakaretler dökülüyordu. Yumruklamaların sesi artıyordu –kısa bir süre içinde Elsie'yi uyandıracakı kesindi– bu yüzden Christina'nın bir şeyler yapması gerekiyordu.

Onu biraz da olsa yatıştırmak için zinciri takılı kapıyı biraz araladı. Konuşmak istiyordu ama bu onu daha da sinirlendiriyordu. Onun eve girmesini engellemeye ne hakkı vardı, böyle bağırıyordu. Tek istediği kızını görmekken. Ondan çaldığı kızını. Christina kapıyı kapatmaya çalıştı ama Mark kolunu içeri sokup onu itmeyi ve zinciri yerinden sert bir hareketle çekip çıkarmayı başardı.

Mark kadını iterek içeri girdi ve hızlı adımlarla yukarı, Elsie'nin odasına çıktı. Christina telefonu eline aldı ve 999'u aradı. Boşan-

dıktan sonra çocuklarını öldüren dengesi bozuk erkekler olduğunu okumuştı. Mark bunu yapabilir miydi? Sanmıyordu ama işi şansa bırakmaya niyeti yoktu. Operatöre olan biteni anlattı, adresini verdi ve koşturarak merdivenlerden çıktı.

Odaya girdiğinde neyle karşılaşacağını bilmiyordu ve gördüğü şey birçok açıdan düşündüğünden daha kötüydü. Elsie yatağında ayakta duruyordu. Korkudan titriyor, şaşkınlık ve dehşet içinde hiç ses çıkarmadan ağlıyordu. Mark yere yığılmıştı ve vücudu hıçkırıklarla şiddetle sarsılıyordu. Christina'nın başlattığı şeyi, Elsie tamamlamıştı. Kızın suratındaki korku dolu bakış babasının kalbini durdurmaya yeterdi. İçki onu sonunda yenmiş, onun için iyi olan ne varsa elinden almıştı.

Paramparça olmuş bir adamın görüntüsüydü bu – ömrünün kalanını kendine acıyarak geçirecek bir adamın. Ve yıllardan sonra ilk kez, Christina o ana kadar hep inkâr etmiş olduğu bir duygu hissetti.

Suçluluk.

Emin olmak zorundaydı. Mark'ın kariyerini ve bunun yanında mülk temelen başka birçok şeyi çoktan mahvetmişti ve mantıklı olarak ellerinde Mark'a karşı sağlam kanıtlar *vardı* ama... Helen şüpheli içindeydi. Mark o kadar incinmiş, o kadar öfkeli, o kadar küstahçı davranmıştı ki – bunların hepsi rol olamazdı, değil mi? Ekibin içinde bir köstebek olmasının ilk şaşkınlığından sonra Helen bu hainin onları dosdoğru katile götüreceğini ummaya başlamıştı. Ama bunun yerine onları konudan saptırmış, asıl ödülllerinden uzaklaştırmıştı. Helen bu işin ucunu bırakmamak, geri dönüp soruşturma odasına girmemek için kendini zor tutuyordu ama artık bunun için çok geçti. Mahkûmun infaz kâğıtlarını vermişti ve takip etmesi gereken bir süreç vardı. Ama kafasının üstünde sallanan bir balta olduğu için Helen emin olmak zorundaydı.

Ve personel dosyalarını gözden geçirirken, ilgi çekici bir şeyle karşılaştı. Amy'nin ifadesinin illegal olarak indirildiği gün Helen adli tıp laboratuvarındaydı, Whittaker Poole'da denize açılmıştı ve Charlie'nin ifadesi alınmıştı – Helen'in zihninde en azından. Geriye Mark ve teknik elemanlar kalıyordu: Peter Johnson, Simon Ashworth ve Jeremy Laing. O gün hepsi grevdeydi, demek ki onlardan biri değildi... ama Simon Ashworth'le ilgili garip bir şey vardı. Helen'ın daha önce gözünden kaçan bir şey. Simon, Hampshire teşkilatına, Londra'daki, yeni veri tabanının oluşturulmasına yardımcı olduğu

Ulusal Suç Birimi'nden aldığı terfiyle gelmişti. Yeni ortamına uyum sağlamış iyi bir elemandı ama şimdi Londra'ya geri dönüyordu. Onların yanında sadece dört ay kalmış olarak. Bu yatay bir ilerlemeydi ve çok garipti, özellikle de Portsmouth'daki bir daire için on iki aylık kira kontratı yaptığı için. Bir şeyler olmuştu. Ama resmî olarak değil. Görülmeyen ve rahatsız edici bir durum onun tekrar koşturarak Londra'ya dönmesine sebep olmuştu.

Helen artık kokuyu almıştı ve Ashworth'ün ortalıklarda gözükmeyeceği gerçeği onun şüphelerinin daha da artmasına sebep oldu. Hastalık izni – gerçi hiç kimse onun nesi olduğunu bilmiyor gibi gözükiyordu. Hayır, bu pek doğru değildi. İnsanlar onun nesi olduğunu biliyorlardı, sadece hasta olup olmadığını bilmiyorlardı. Peter Johnson'ı açmak –onu meslektaş hakkında konuşturmak– Helen'in bayağı bir vaktini aldı ama bunu başardığında Simon Ashworth'ün pek de popüler biri olmadığını öğrendi.

Grevi kırmıştı. Peter bunu söylediğinde Helen ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Ashworth sendikalı değildi ama yine de patronun ve meslektaşlarının izini takip etmesi ve bir günlük iş bırakmaya uyması gerekirdi. Ama uymamıştı. Doğuştan yalnız, sosyal olarak uyumsuz biriydi ve sık sık insanların tepesini attırırdı. Bu onu kötü bir takım oyuncusu ve Mickery gibi birinin potansiyel olarak daha kolay seçeceği biri yapar mıydı? Peter Johnson, Ashworth'e karşı hissettiği nefreti bayağı belli etti ama onun transfer olmasına sebep olduklarını kabul etmedi. O ve meslektaşları Ashworth'e onu istemediklerini muhtemelen belli etmiş olmalıydı –uyuzlar için olağan muamele buydu– ama taciz, hatta fiziksel şiddet suçlamalarından korktuğu için bundan daha fazlasını söyleyemezdi. Transfer Ashworth'ün kendi fikri olmalıydı.

“Ama ona bunu senin sorman gerek,” diye konuşmasını bitirdi Johnson.

Helen tam olarak bunu yapacaktı. Fakat ilk önce onu bulması gerekiyordu. Ancak haftalardır onu ne gören ne de duyan vardı.

Ağızındaki tek tat kusmuktur. Kusmuk ve kurumuş kan. Dili damağı kurumuş, boğazı yırtılmıştı ve başı sersemletici, rahatsız edici bir şekilde zonkluyordu. Günlerdir bir şey yememişti ve midesinde oluşmaya başlayan ülserleri hissedebiliyordu. Ama onu rahatsız eden bu değildi – asıl istediğı, *ihtiyacı olan* şey suydur. Normalde günde litrelerce su içer, gereken miktardan birden uzak kalacak olsaydı yavaş yavaş gerilmeye başlardı. Şu anda resmen susuzluktan ölmek üzereyken, o küçük susuz kalmalar şaka gibi geliyordu. Daha önce bu ifade üzerinde hiç düşünmemiştir ama şimdi bunun ne anlamı geldiğini, ne demek olduğunu biliyordu. Ümidini kaybetmeye başlamıştı – içgüdüsel olarak buradan bir kaçış olmadığını biliyordu.

Sandy belki de uykusunda gitmeyi dileyerek, karşıda hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Bu kâbusa son verecek huzurlu bir ölünü. Biraz ümit. Kapana kısılmışlardı. Söylenecek her şey bu kadardı. Mickery'nin gözleri, köşeye biriken sıvının üzerindeki sineklerin uçuşmasına takılarak sola kaydı. Her şeyden önce sinekler burada değillerdi, o zaman içeri nasıl girmişlerdi? Bu teneke kutunun hangi minik çatlağından içeri girmişlerdi? Küçük piçler muhtemelen istedikleri gibi gelip gidebiliyorlardı.

Ayıldığı ilk anda Mickery sersem gibiydi, kafası karışmıştı. O kadar karanlıktı ki günün hangi saati olduğunu, nerede olduğunu

ve başına ne geldiğini bilmiyordu. Sandy'nin hareket ettiğini duyduğunda hayatının korkusunu yaşadı. O ana kadar rüyada olduğunu sanmıştı ama Sandy'nin yaşadığı vahşi ıstırap, içinde bulundukları durumun soğuk gerçeğini gün ışığına çıkarmıştı.

Hemen sınırlarını keşfetmeye koyuldular, duvarlara vurdular, metaldeki birleşme noktalarının izlerini aradılar ve yavaş yavaş bir çeşit devasa metal kutunun içinde oldukları korkunç sonucuna vardılar. Bu bir yük konteyneri miydi? Muhtemelen ama ne fark ederdi? Sağlam ve korunaklıydı ve kaçma ihtimalleri yoktu. Bilmeleri gereken tek şey buydu. Bundan kısa bir süre sonra, tesadüfen silahı ve telefonu buldular. Ve Mickery'nin cesur inkâr denemeleri işte o zaman sonunda çöktü.

“Elindeyiz, Sandy.”

“Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Bunun başka bir açıklaması olmalı. Olmak zorunda.”

“Lanet telefondaki mesajı oku. *Elindeyiz.*”

Sandy telefona bakmayacaktı. Hiçbir şekilde buna dâhil olmayacaktı. Ama ayrıca söylenecek ne vardı? Bu işten kurtulmanın kolay bir yolunun olmadığı belliydi – seçenekleri ya açlıktan ölmek ya da cinayetti. Bu iki korkunç seçeneği açıkça ortaya koyan Mickery oldu. Sandy korkak, zayıf çıkmıştı ve içinde bulundukları durumu kabullenmek istemiyordu. Ama Mickery ona bunu zorla yaptırmıştı.

Harekete geçmeyi seçmişlerdi. Beklemek dayanılacak gibi değildi. Çaresizlik insanı mahvediyordu. Hayatları şu anda yavaş yavaş işkence çekmekle geçiyordu ve bunun için bir şeyler yapmalarının zamanı gelmişti. Bu yüzden çöp çekmeye –daha doğrusu sinek çünkü tek bulabildikleri şey buydu– karar verdiler. Bunun sonucunda Mickery kendini kollarını Sandy'ye doğru uzatmış bir halde onun karşısında buldu. Bir avucundan ölü bir sinek vardı.

Diğeri boştu. Eğer Sandy sineği bulursa, yaşayacaktı. Eğer bulamazsa, öldürülecekti.

Sandy, bakışlarıyla derinin içine nüfuz edip Mickery'nin avucundaki hazineyi açığa çıkarmayı deneyerek duraksadı. Sol mu sağ mı? Ölüm mü hayat mı?

"Hadi Sandy. Tanrı aşkına, bir karar ver ve gitsin."

Mickery'nin sesi çaresizdi, yalvarır gibi. Ama Sandy bir acıma duygusu hissetmiyordu, hissedemiyordu. O anda donup kalmıştı, tek bir kasını bile oynatamayacak haldeydi.

"Veremiyorum."

"Yap şunu, Sandy. Yoksa Tanrı üstüne yemin ederim ki senin yerine ben karar vereceğim."

Mickery bunları acımasız bir sesle söylemişti ve bu Sandy'yi içinde bulunduğu felçten çıkardı. İsa'nın duasını mırıldanarak yavaşça kolunu uzattı ve Mickery'nin sol eline sert bir şekilde vurdu.

Uzun, korkunç bir an. Sonra Mickery elini çevirdi ve ikisinin de görmesi için açtı.

Çok garip bir gün olmuştu. Hem çok iyi hem de çok kötü bir gün. Charlie yatağında uzanmış, olan bitene bir anlam vermeye çalışıyordu.

Helen çıktıktan sonra, ekip Charlie'nin enerjisi ve gayretiyle hemen işe koyulmuştu. Charlie ekibini, müşteri mahremiyetinin arkasına saklanarak cevap vermekten kaçınan klinik müdürlerine karşı acımasızca davranmaya teşvik ettiği için, ekip iyi iş çıkarmış, Hampshire bölgesinde cinsiyet değiştirme ameliyatı yapabilecek tecrübedeki cerrahların peşine düşerek, istikrarlı bir şekilde listeyi elden geçirmişti. Buna rağmen sonucunda hiçbir şey bulamamışlardı. Herkesi sorguya çekmişlerdi ama hiçbiri Martina'yı ya tanımıyor ya da erkekken kim olduğu konusunda aydınlatıcı bir şey söyleyemiyordu.

Demek ki araştırmayı genişletmenin zamanı gelmişti. Yurt çapında bu tür ameliyatlar yapan birkaç düzine klinik vardı ve bunların hepsine ulaşmaları gerekiyordu. Lütfen, Tanrım, Martina ameliyatı yurt dışında yaptırmış olmasın – bu ellerindeki kısıtlı imkânlar için çok fazla olurdu ve işleri tekrar rayına oturtmak için bir ipucuna çok ihtiyaçları vardı.

Charlie çocukları iş üstünde bıraktı. Yorgunluktan ölmek üzereydi ve kısa bir süreliğine soluklanmaya ihtiyacı vardı. Arabayla eve dönerken, erkek arkadaşı ve kedisiyle birkaç dakika geçirme,

doğru düzgün yemek yeme ve her şeyden önemlisi biraz uyum ihtimali karşısında morali biraz düzeldi.

Yol çalışmaları. Dikkatini dağıtacak başka bir şey. Rahatsız ediciydi ama o kadar. Ancak bu Charlie'nin eve her zamankinden farklı bir yoldan gitmesi anlamına geliyordu. Onu dosdoğru Mark'ın evinin önünden geçirecek bir yoldan. Bir anlık bir suçluluk duygusuyla Charlie, Mark'ı unuttuğunu fark etti. Ekibi idare edebileceğini kendine (ve belli ki Helen'a) kanıtlama konusunda o kadar çok çabalamıştı ki. Bunu yaparken kendine ne kadar kötü bir lider ve değersiz bir arkadaş olduğunu göstermişti – savaşı kazanmak için her şeyi göze almışken, insanın yaralıları unutmaması gerekiyordu.

Kendi duyarsızlığı için kendine kızarken, arabayı kenara çekti ve arabadan çıktı. Bu iyi bir fikir miydi? Muhtemelen hayır ama bu gece uyuyabilmek istiyordu ve vicdanını susturmanın tek yolu Mark'ı yoklamaktı. Bunu teşkilattan başka hiç kimsenin yapmayacağı çok belliydi.

Ne ummuştu? Şaşırtıcı bir şekilde çok iyi durumda olacağını mı? Mark darmadağındı – leş gibi ter ve içki kokuyordu.

“Ona inanıyor musun?”

Bu dobra soru Charlie'yi gafil avladı.

“Kime inanıyor muyum?”

“Ona. Sizi sattığıma inanıyor musun?”

Uzun bir sessizlik oldu. Verilebilecek resmî bir cevap bir de dürüst cevap vardı. Sonunda ikincisi galip geldi.

“Hayır.”

Mark sanki nefesini gerçekten tutuyormuş gibi yüksek sesle nefesini boşalttı. Duygularını belli etmemek için yere baktı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı kafasını kaldırmadan ama sesi duygularının gücüne ihanet etti. Charlie, içgüdüsel olarak ona

doğru gitti. Yanına oturup kolunu omzuna doladı. Mark bu destekten memnun bir halde Charlie'ye doğru yaslandı.

“İşin üzücü tarafı şu, ona âşık olmaya başladığımı düşünüyordum.”

Vay. Charlie bunu beklemiyordu.

“Siz şey?..”

Mark başını evet anlamında salladı.

“Aptal olduğum için bunun iyi bir şey olabileceğini düşündüm. Ve şimdi de bu...”

“Belki de başka bir seçeneği yoktu. Belki de içten içe...”

Charlie duraksadı. Bu cümleyi kibar bir şekilde tamamlamanın bir yolu yoktu. Rüşvet suçlaması bir polise yapılabilecek en kötü şeydi.

“Karakolda bu konuda ne dediklerini tahmin edebiliyorum. Ama ben masumum, Charlie. Yanlış bir şey yapmadım. Ve tekrar işe dönmek istiyorum. İşe dönmeye gerçekten çok ihtiyacım var... Bu yüzden... eğer yapabileceğin bir şey varsa... onu etkilemenin ve buna bir son vermesini sağlamanın bir yolu...”

Mark tükendi. Charlie ne söyleyeceğini bilemiyordu. Şu anda bunun bir geri dönüşü olmadığını ikisi de biliyorlardı. Eğer temize çıksa bile, Mark'ın yanlış başlangıçları ve problemleri düşünüldüğünde onu kim alırdı? Hiç kimsenin işe alınmadığı bir dönemde, kimse potansiyeli olanlar için riske girmezdi, özellikle de güvenilmezlik ve yalancılığa dair işaretler varsa. Charlie, hem sakinleştirici hem de doğru ne diyebilirdi ki?

“Atlatacaksın, Mark. Bunu atlatacağını biliyorsun.”

Buna kendinin inandığından bile emin değildi. Ve Mark'ın inandığından da.

Kısa bir süre içinde tekrar uğrayacağına söz vererek Mark'ın evinden çıktı. Mark, tekrar kendi içine kapandığı için onun gittiğini gerçekten fark etmedi bile.

Charlie eve dönerken, kafası şüpheyle doluydu. Mark aptalca bir şeyler yapacak biri değildi, öyle değil mi? Hiç sanmıyordu ama kim bilir? Kesinlikle mahvolmuş bir haldeydi. Evde eş yok, çocuk yok, gidecek bir iş yok, içmeye karşı bir yatkınlık... Bu fikirler bir anda Charlie'nin kafasına üşüştü. Baş ağrıyor, midesi yanıyordu. Bir anda midesi bulanmaya başlayınca arabasını bir cebe çekti ve arabanın kapısını tam zamanında açıp öğlen yemeğini asfalta kustu. Bir iki kez şiddetli bir şekilde öğürdü, sonra geçti.

Daha sonra, evde, erkek arkadaşı Steve'in sıcak kollarına sokulmuşken, başka tür bir şüphenin saldırısına uğradı. Uykulu kucaklaşmalarından sessizce çıkarak, parmak uçlarında banyoya girdi ve banyo dolabını açtı. Küçük karton kutuyu açarken, korkuyla karışık bir ümit hissetti.

Beş dakika sonra cevabını almıştı. Hamileydi. Hiç sonuç almadan yıllardır deniyorlardı ve işte oradaydı. Küçük mavi çarpı. İkinci bir testten yine aynı sonuç çıktı. İnsanın hayatında büyük değişikliklere yol açan böyle ufak şeyler. Steve, Charlie'nin hâlâ halit şaşkın bir şekilde tuvalete tüneyip kaldığından habersiz bir şekilde uyumaya devam ediyordu. Bugün gözleri ilk kez yaşlarla doluyordu. Ama bunlar üzüntü gözyaşları değildi – sevinç gözyaşlarıydı.

Bir an onun gözünün içine bakıyordu. Sonra göz kayboldu. Helen, Simon Ashworth'ün şehir merkezindeki dairesinin izini bulmuştu ve saygılı bir şekilde kapıyı çaldı – kapıyı yumruklama isteği düşünüldüğünde bunu yapmak için kendini biraz tutması gerekti. Uzun bir sessizlik, hareket edildiğine dair bir ses yok. Bu yüzden kapıyı tekrar çaldı. Sonra tekrar. Durup dinledi. Yer döşemesi gıcirtısı, hafif ayak sesleri mi duyuyordu? Sonra gözetleme deliğindeki göz belirdi. Helen bunu bekliyordu –umuyordu– bu yüzden kendisi de gözetleme deliğine bakıyordu. Göz derhal korkup ortadan kayboldu. Uzaklaştığını belli eden ayak sesleri Helen'ı gülümsetti – yakalanmıştı, yoksa neden parmak ucunda yürüsündü?

Bu tip bir durumda bir polisin iki seçeneği vardı. Resmî yolu seçip arama izni vs. için başvurabilirdin ama eğer tek başına çalışıyorsan bu her zaman sen bir yerlerde form dolduruyorken avının kaçması anlamına gelirdi. Sabretme yolunu seçebilirdin, gidiyormuş gibi yapıp sokakta nöbet tutabilirdin. Kaçak, yeri anlaşıldığı için evi terk etmeye can attığından bu genelde işe yarardı ve genelde bir saat içinde sokakta olurdu. Ama Helen sabır konusunda hiçbir zaman o kadar iyi olmamıştı. Bekçinin bürosuna gidip –ara öğününün arasında adamı korkutarak– daire yirmi biri açmasını emretmesi bu yüzdendi.

Adamın, hakları dâhilinde arama izni istemesi –talep etmesi çok normaldi ama polis kimliği gördükleri anda insanların çoğunun beyinlerinin durması çok acayip bir şeydi. Ceza almaktan korktukları veya olayın heyecanına kapıldıkları için genellikle söylenilene uyuyorlardı. Ve o anda da böyle olmuştu, telaşa kapılmış bekleme hiç tereddüt etmeden daire yirmi biri açmıştı. Helen kapıyı onun suratına kapattığında biraz şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı sanki – çektiği çilenin karşılığında eline geçilen tek şey küçük bir memnuniyet gülümsemesi oldu.

Ashworth kaçmaya hazırlanıyordu. Toplanmış çantalar, arabı anahtarları – kaçmak üzere olan bir adamın görüntüsüydü bu. Ama Helen ona doğru giderken yerinden hiç kıpırdamadı. Korkmuş gözüküyordu, Helen'ın yaptığı şeyin kanuna aykırı olduğuyla ilgili atıp tutuyordu – ama ikna edici veya tehdit edici bir şekilde değil. Polis kimliğini kaldırırken, Helen ona boş metal bir sandalyeyi işaret etti. Ashworth hem Helen'ın hem de durumun değerlendirmesini yaparken kısa bir süre duraksadıktan sonra kendisine söylenilene yaptı.

“Bunu neden yaptın, Simon?”

Helen dolaylı yoldan gitme konusunda hiçbir zaman iyi olmadığı için doğrudan saldırmayı tercih etti. Ashworth'ün bahane ve kaçamak cevaplar uydurmasına fırsat vermemek için hızlı ve kesin bir şekilde suçlarını saydı – gizli bir bilgiyi illegal olarak indirmek, maddi kazanç uğruna yürürlükteki bir soruşturmayı tehlikeye atmak.

Ashworth, Helen'ı şaşırtarak yaptıklarını güçlü bir şekilde savundu.

“Ben yapmış olamam.”

“Neden?”

“Çünkü bu tip bir işle meşgul olan her teknik danışmanın kendine özgü bir giriş kodu var. Bizim için giriş çıkış yapmanın

tek yolu bu ve sisteme ne zaman girdiğimiz ve nasıl kullandığımız her zaman anlaşılır.”

“Bunun dışında bir şey olmalı.”

“Bizim için yok. Teknik elemanlar çok fazla yer değiştirir, bazen polis teşkilatının içinde bazen de dışında. Bir soruşturmayı tehlikeye atmamak ve teknik elemanların değişmesiyle başa çıkabilmek için bu erişim sistemi geliştirildi. Eğer kontrol edecek olursanız...”

“Peki, o zaman neden yalan söyledin?” diye araya girdi Helen. Ders verilmesine hazırlıklı değildi.

“Yalan söylemek derken, ne demek istiyorsunuz?”

“O gün, soruşturmaya erişimi olan herkesten yaptıklarının nedenini açıklamalarını istedim ve sen, diğer teknik elemanlarla beraber grevde olduğunu iddia ettin. Ama değildin. Grevi kırmıştın.”

“Ne olmuş yani? Grevi kabul etmemiştim, bu yüzden kısa bir süre için çalışmaya gittim. Orada çok uzun kalmadım ve sorulduğunda diğerlerinin öğrenmemesi için küçük bir yalan söylemenin daha iyi olacağını düşündüm.”

“Ama sonucu çok iyi olmadı, değil mi? Onlara kim söyledi?”

Ashworth ilk kez şaşırmış görünüyordu. Nihayet aşama kat etmeye başladım, diye düşündü Helen kendi kendine.

“Nasıl öğrendiklerini bilmiyorum,” diye mırıldandı Simon, ayakkabılarına bakarak.

“Hırslı bir insan mısın, Simon?”

“Sanırım öyleyim.”

“Sanıyor musun? Bu maaş derecesinde olmak için çok gençsin, değerlendirmelerin çok iyi. Gerçekten de iyi yerlere gelebilirsin. Aslına bakarsan, Hampshire polisine katılman büyük bir terfiydi, öyle değil mi?”

Ashworth başını evet anlamında salladı.

“Ve buna rağmen, havalı yeni işinde sadece dört ay kaldıktan sonra eski işine geri dönüyorsun. Ki bu iş, eğer Hampshire illu- larına gönderdiğin başvuruna bakacak olursak, uzmanlaştığın ve sıkıldığın bir işmiş.”

“İş mülakatlarında herkes buna benzer şeyler söylüyor.” Ayık kabılarına bakmaya devam etti.

“Ne oldu?”

Uzun bir sessizlik. Sonra:

“Fikrimi değiştirdim. Southampton’a tam olarak yerleşmedim, konuşacak hiç arkadaşım yoktu ve sonra... sendika yardakçısı ol- madığım için o herifler beni dışlamaya başlayınca, gitsem daha iyi olur diye düşündüm.”

“Nakil isteğini, diğer herifler senin davaya ihanet ettiğini öğ- renmeden vermişsin ama. Diğerleri bundan çok eminlerdi. Ayın on sekizinde, *Lamb and Flag*’deki bir bölüm partisinde grevi kırdığını kabul etmek zorunda kalmışsın. Eski işine dönmek için ayın on altısında başvurmuşsun.”

“Yanılıyor olmalılar...”

“Bardaki konuşmaya şahit olan birkaç tanık var. Hepsi yalan söylüyor olamaz.”

Daha uzun bir sessizlik.

“Aslında... Aslında burayı sevmiyorum. İnsanları sevmiyorum, işi sevmiyorum. Gitmek istiyorum.”

“Bu ilginç, Simon. Çünkü üç aylık değerlendirme toplantında ne kadar mutlu olduğundan bahsetmişsin. Artan sorumluluktan ne kadar memnun olduğundan. Ve yaptığın işte en yüksek puan- ları almışsın ve bu şekilde bir yıl kadar devam edersen terfi bile- alabileceğin ima edilmiş. Değerlendirmenin bir kopyası var elimde, eğer okumak istersen.”

Helen değerlendirmeyi uzattı ama Ashworth bir şey söylemedi. Fazlasıyla acınacak halde görünüyordu. Bu da Helen'ı sevindirdi. Çatlaklar gözükmeye başlamıştı. Helen darbeyi vurmaya karar verdi.

“Polis eğitiminden geçtin, Simon, bu yüzden eğer bir cinayet soruşturması yürüten bir polise yalan söylediğini kabul etmek zorunda kalmanın kariyerin üzerindeki etkilerini bir bir açıklayarak sana patronluk taslayacak değilim. Veya gizli polis dosyalarını sızdırmak için para aldığını kabul etmek zorunda kalmanın.”

Ashworth kıpırdamadan duruyordu ama elleri titriyordu.

“Kariyerin sona erer. Biter. Ve ben bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Helen artık ses tonunu yumuşatmıştı.

“Yetenekli bir çocuk olduğunu biliyorum, Simon. Mesleğinde ilerleyebileceğini biliyorum. Ama eğer bana şimdi yalan söylersen, seni mahvederim. Bunun geri dönüşü olmaz.”

Ashworth'ün omuzları düştü ve sarsılmaya başladı. Ağlıyor muydu?

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü gerçeği bilmem lazım. Görüşmeyi Mickery'ye sen mi sızdırdın? Ve eğer öyleyse, neden? Sana sadece eğer sen de bana yardım edersen yardım edebilirim.”

Uzun bir duraksama, sonra:

“Bildiğini sanıyordum.”

Sesi boğuklaşmıştı, çatlamıştı.

“Bana senin bildiğini söyledi.”

“Kim söyledi?”

“Whittaker.”

Whittaker. Kelime havada asılı kaldı ama Helen hâlâ tam olarak inanamıyordu.

“Sana ne söyledi? Neyi bilmem gerekiyormuş?”

Ashworth kafasını sağa sola salladı ama Helen bunun pröyö bırakacak değildi.

“Söyle. Ya şimdi söylersin ya da seni adaleti yanıltmaya ve sebbüsten tutuk...”

“Görüşmeyi Whittaker indirdi.”

“Ama o gün izinliydi.”

“Onu gördüm. Ofise girdim. Grevden dolayı ortalıkta kimse yoktu. Ama Whittaker oradaydı. Tek başına. Dava dosyalarının üzerinden geçtiğini söyledi ama daha sonra baktığımda görüşmeyi indirmişti. Aklıma bir şey gelmedi. Yetki ondaydı, neden olmasının? Ama daha sonra sizin insanların ne yaptığını sormaya başladığını nızı öğrendiğimde Whittaker’ın bir hata yaptığının farkına vardım. Günleri karıştırdığını sandım. Onu görmeye gittim. Basit bir hata yüzünden eleştirilmesini istemedim.”

“Yalakalıkla gözüne girmeye çalışıyordun.”

“Biraz. Whittaker beni severdi, bir geleceğim olduğunu düşünürdü. Bu yüzden bu konuyu açtım – üzülmektense tedbirli olmak iyidir, değil mi? Ama bundan hoşlanmadı. Hem de hiç. Yanıklığını söyledi ama ben öyle olmadığını biliyordum.”

Daha fazla konuşmaktan korkarak duraksadı.

“Devam et. Sonra ne oldu?”

“Bana bütün kariyerimi bir telefon konuşmasıyla mahvedebileceğini söyledi. Neye bulaştığımı anlamadığımı. Biz... o, hemen o anda en kısa zamanda Londra’ya transfer edileceğime karar verildi. Sanırım grevle ilgili sırrı açıklayan oydu. Ayrılmam için bir bahane olarak. Bana bütün bunlardan haberin olduğunu söyledi. Bunun senin fikrin olduğunu.”

Helen'in öfkesi bir anda alevlendi, sonra bunu hemen dizgindi. Sakinliğini, konsantrasyonunu koruması gerekiyordu. Bütün bunlar gerçek miydi?

"Benim olaya dâhil olduğumu mu söyledi?"

"Evet, bununla senin ilgilendiğini, bu yüzden sana bir şey söylemenin hiçbir anlamının olmadığını söyledi."

"Sonra ne yaptın?"

"Devam etmeyi denedim ama sürdüremedim, bir de peşimde çok çocuklar varken olmadı. Bu yüzden hastalık izni aldım. O zamandan beri transfer günüm gelene kadar burada saklanıyorum..."

Durumun gerçekliği onu sarsmaya başlarken sesi yavaş yavaş alçalarak kayboldu. Helen, o gün ilk kez gönül alıcı bir şekilde konuştu.

"Bunun kötü bir şekilde sona ermesine gerek yok, Simon. Eğer bugün bana söylediğin şey doğruysa, o zaman senin işlerini yoluna koyabilirim. Transfer edilirsin, dersini alırsın ve sicilinde tek bir leke olmadan yeni baştan başlarsın. Yapman gereken, başarmak istediğin ne varsa hepsini yapabilirsin."

Ashworth, şüpheyle karışık bir ümitle kafasını kaldırdı.

"Ama bunun karşılığında benim için tek bir şey yapmanı istiyorum. Şimdi benimle daireme geliyorsun. Ve oraya vardığımızda bana söylediğin her şeyi anlattığın bir açıklama yazacaksın. Sonra bekleyeceksin. Telefonuna cevap vermeyeceksin veya telefon etmeyeceksin. E-posta, mesaj veya tweet atmayacaksın. Sessiz sakin bekleyeceksin ve dünyanın geri kalanı bizim konuştuğumuzu bilmeyecek, ta ki ben doğru zamanın geldiğini söyleyene kadar. Anlaşıldı mı?"

Ashworth başını evet anlamında salladı. Artık kadının söylediği her şeyi yapabiliyordu.

"İyi. Gidelim o zaman."

Artık bu işten kaçış yoktu. Anlaşma yapılmıştı. Beğen ya da beğenme, uygulama zamanı gelmişti.

Mickery, boş olduğunu çok iyi bildiği sol elini açtığı anda Sandy inleyerek yere yığıldı. Mickery, isyan halindeki duygularla onu seyretti.

Yarı neşe, yarı korku ama genel olarak... rahatlama. Yaşayacaktı.

Kısa bir süre içinde Sandy yalvarmaya başladı. Ciddi olmadığını söyledi, bunun çılgınca olduğunu, birbirlerine destek olmaları gerektiğini, *onun* kazanmasına izin veremeyeceklerini.

“Eğer sen kazansaydın ne yapardın? Beni bağışlar mıydın?” diye ona karşılık verdi Mickery. Sandy cevap veremedi – ki bu çok şey söylüyordu. Tetiği çeker ve kendini kurtarırdı. İçten içe bencil pislüğün tekiydi.

“Lütfen, Hannah. Benim bir karım var. İki kızım var. Onları biliyorsun, onlarla tanıştın. Lütfen bunu onlara yapma.”

“Başka seçeneğimiz yok, Sandy.”

“Elbette var. Her zaman bir seçeneğimiz var.”

“Açlıktan ölmek mi? İstedğin bu mu?”

“Belki de dışarı çıkabiliriz. Kapıyı zorlarız...”

“Tanrı aşkına, Sandy, bunu olduğundan daha zor hale getirmen Buradan çıkış yok. Kaçış yok. Bunun başka bir yolu yok.”

Bu noktada, Sandy hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Ama Mickery şu anda hiç merhamet hissetmiyordu. Eğer Sandy kazanmış olsaydı, şu anda çoktan ölmüş olacaktı, buna hiç şüphe yoktu. Birdenbire içinde büyük bir nefret yükseldi –kendi vermeyeceği bir şey için ne hakla merhamet diliyordu– ve Sandy tırnaklarıyla kadının üzerine saldırınca, Hannah onu sert bir şekilde itti. Sandy tökezledi ve sert bir şekilde kirli metal zemine düştü.

“Sana yalvarıyorum, Hannah, lütfen bunu yapma...”

Ama Mickery silahı çoktan eline almıştı. Daha önce hiç silah kullanmamış, asla birine zarar vermeyi düşünmemişti ama şu anda, bir zamanlar arkadaşım dediği birini infaz etmek üzereyken soğukkanlı ve akli başındaydı.

“Üzgünüm, Sandy.”

Ve bunu söyledikten sonra tetiği çekti.

Klik.

Boş hazne. Siktir. Birkaç dakika önce gelecek acıdan kendini korumak için ellerini boş bir çabayla kaldıran Sandy, sağa sola sallanmayı bıraktı. Birden ayağa kalkmaya başladı.

Klik. Klik.

İki boş hazne daha – yanlışlıkla silahın mermisiz haznelerine gelmiş olmalıydı. Sandy şimdi üzerine doğru yürüyordu.

Klik. Klik. Sandy hızla kadının üzerine koşup soğuk silahı kadının elinden düşürdü. Mickery geriye doğru uçarak kafasını sert zemine çarptı. Kafasını kaldırdığında Sandy silahı elinde tutuyordu. Orada nefret görmeyi bekliyordu ama adamın yüzü şaşkınlıkla kaplıydı.

“Silah boş. Lanet şey boş.” Silahı kadına fırlattı. Sandy ne demişti? Beyni yeni gelişmelere ayak uyduramıyordu. Ama adam haklıydı. Hazneler boştu. İçlerinde hiçbir zaman kurşun olmamıştı.

Solundan gelen bir kahkaha Mickery’nin irkilmesine yol açtı. Ama bu, yanaklarından akan kahkaha gözyaşlarıyla yerde yuvarla-

nan Sandy'ydi sadece. Deli gibi geliyordu sesi. Deli gibi mutluydu. Olanların hepsi koca bir şakaydı.

Mickery haykırdı. İnsanın kanını donduran, boğazını yırtan türden bir haykırıştı bu. Uzun, yüksek sesli ve acı verici. Herkes bu hiç uğrunaydı. Onları kandırmış, hayvana çevirmiş ama Mickery'nin zaferini engellemişti. Oyun bu şekilde işlemiyordu. Bu şekilde oynaması gerekiyordu. Onun yaşaması gerekiyordu. Yaşamak istiyordu.

Mickery dizlerinin üstünde yere çömeldi, enerjisi tükenmişti ve başlıyordu. Yenilgiye uğramış, yıkılmıştı. Sandy'nin korkunç alayları kahkahası ölüm çanı gibi çınlıyordu.

Ertesi sabah Charlie soruşturma odasına girdiğinde Helen liderliğe geri dönmüştü. Charlie hafif bir sinir patlaması hissetti –ekip lideri olarak rolü bir günden fazla sürmemiştii– ama sonra hemen odadaki heyecan titreşimini hissetti ve bütün siniri geçti. Bir şey olmuştu.

Aslında iki şey. Biri iyi, biri kötü. “Martina’yı” bulmuşlardı – Essex’teki bir cinsiyet değıştirme kliniğı ellerinde uygun bir eşleşme olduğunu iddia etmişti. Ama Hannah Mickery’yi kaybetmişlerdi. O ve özel avukatı, Sandy Morten, birkaç gündür kayıplardı.

“Bana neden haber verilmedi?” diye sordu Helen kızgın bir şekilde.

“Bilmiyorduk,” diye cevap verdi Charlie. “Morten’in kayıp olduğu birkaç gün önce bildirildi ama Mickery’nin kayıp olduğunu bildiren olmadı. Morten’in e-postalarını kontrol ederken, kendisi, Mickery ve Katherine Constable¹⁹ adındaki bir kadınla üç kişilik bir toplantı ayarladığının o zaman farkına vardık. Kadın *Sunday Times*’la çalışan bir gazeteci olduğunu iddia etmiş ama arayıp sorduk ve maaş çizelgesinde bu isim altında birinin olmadığını öğrendik.”

“Constable mı? Bizimle dalga geçiyor.”

Helen burnundan soluyordu. Hem kendisine hem de içinde bulundukları duruma öfkeleniyordu. Köstebeğı yakalamaya, o ka-

¹⁹ Constable: Dedektif yardımcısı. (ç. n.)

çağı ele geçirmeye kafasını o kadar takmıştı ki, gözünü Mickery'le ayırmıştı. Eğer onunla kalmış olsaydı, sonunda katille yüz yüze gelmiş olacaktı.

Charlie'yi ve ekibin geri kalanını Morten'in evine yolladı. Bu muhtemelen aşırı güç kullanmak anlamına geliyordu ama burası "Katherine'in" Mickery ve Morten'la buluştuğu yerdı – belki hep beraber giderlerse bir iz, adli delil veya herhangi bir şey bulabilirlerdi. Bu arada Helen doğuya, Essex'e doğru yola çıktı.

Tekrar kovalamacaya geri dönmek iyi geldi. Southampton karakolundan uzaklaşmak da öyle – düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ashworth şu anda onun dairesinde, tehlikeden uzakta saklanıyordu ve ifadesi yazılmış ve imzalanmıştı. Çok tartışmalı geçen görüşmeden sonra Helen kontrollerini genişletmişti. Daha önce Whittaker'ın tanığını hiç sorgulamamıştı ve bunun için pişmandı çünkü iyice incelendiğinde bunun elle tutulur bir tarafı yoktu. () gün Poole'dan denize açılmak için şartlar iyi gözükse de –hava iyiydi ve eğlence teknelerinin çoğu limandan çıkmış olsa da– bazıları kalmıştı, bunların içinde Whittaker'ın özen ve ihtimamla üzerine titrediği 8 metrelik *Green Pepper*'i da vardı.

Demek ki Whittaker ona nerede olduğuyla ilgili yalan söylemişti ve başka bir görevli memur onu suç mahallinde görmüştü. Dahası, Ashworth, Whittaker'ı tehdit, baskı ve adaleti yanıltmakla suçlamıştı. Bütün bu süre boyunca Whittaker kendi çıkarlarını korumuştı. Garanita'ya baskı yapmayı, onun seri katil olayını çözmesini engellemek için planlamıştı – bunun Helen'i veya ekibini korumakla bir ilgisi yoktu.

Bu karışıklığa yol açabilecek bir durumdu ve Helen'in bunu gerçekten çok dikkatli bir şekilde idare etmesi gerekiyordu. Soruşturmanın başarılı olması –kariyerinin geleceğinin yanı sıra– Helen'in doğru adımları atmasına bağlıydı.

Loughton'daki Porterhouse Klinik lüks ve profesyonel bir yerdi. İçeride lobi kusursuzdu, personel de aynı şekilde ve bütün mekânda belirgin bir şekilde insanı yatıştıran bir hava vardı. Klinikte çeşitli ameliyatlara yapılıyordu ama cinsiyet memnuniyetsizliğiyle ilgili konuları çözüme kavuşturmakta uzmanlaşmışlardı. Terapi, onda dokuzu ameliyat ve tam cinsiyet değiştirmeye sonuçlanan bu süreçlerin ilk aşamasıydı.

Ekip, Martina'yla ilgili yapılacak araştırmanın ne zaman olduğuyla ilgili detaylı bilgi göndermişti. Zaman aralığı, araştırmayı ustalık ve dikkat gerektiren bir hale getirecek kadar genişti - operasyonun üç veya beş yıl önce yapıldığını düşündükleri için olası adayların sayısı artıyordu. Ama yine de cinsiyet değiştirme çok yaygın değildi. Ve boy, kan grubu, göz rengi verebildikleri ve “kadının” sağlık geçmişiyle ilgili iyi bir tahminde bulunabildikleri için eşleşme olasılığı yüksekti. Buna rağmen, kliniğin müdürünün yanına götürülürken, Helen kendini gergin hissediyordu. Birçok şey buna bağlıydı.

Şaşırtıcı derecede kılıklı elleri olan sakın müdür, kendi deyimiyle, bu “fahişe cinayetiyle” ilişkili olarak kliniğinin olumsuz tanıtıma maruz kalmayacağı konusunda kendisine güvence verilmesini istedi. Helen'in onu iş birliği yapmaya ikna etmek için oldukça uğraşması gerekti ama Helen ona, bu tip ciddi durumlarda, onlara yardım etmek zorunda bırakılacağını kibarca hatırlatınca adamın tavrı değişti.

“Sanırım yardımcı olabiliriz,” dedi müdür, bir dosya çıkararak. “Beş yıl önce yirmi yaşlarının ortasında genç bir delikanlı bize başvurdu. Kötü bir dönemden geçtiği çok belliydi, hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Cinsiyet değiştirmeden önce, bu durumla başa çıkabilmek için danışmanlık hizmeti almasını tavsiye ettik ve en azından ek tedavi listesini azaltmasını önerdik. En sonunda onun sadece birkaç işlemde vazgeçmesini sağlayabildik, o kadar. Geniş

çalplı bir revizyon istiyordu. Cinsiyet değiştirmenin yanı sıra kolları büyütme, bacak ve kol güçlendirmesi ve yüzüne birçok şey yaptırılı-

“Ne gibi şeyler?”

“Yeniden şekillendirilmiş elmacık kemikleri, dolgunlaştırılmış dudaklar, düzeltilmiş burun, cilt pigmentasyonu, dolgu...”

“Bu ona ne kadara mal oldu?”

“Çok paraya.”

“Görüntüsünü değiştirmek için neden bu kadar zahmete gittiğiyle ilgili bir fikriniz var mı?”

“Ona sorduk, elbette. Her operasyon üzerine tartışırız çünkü gerekli olup olmadığını görmek isteriz. Ama konuşmak istemiyordu. Ve onu zorlayamazdık.”

Müdürün sesine savunmacı bir ton gelmişti, bu yüzden Helen sadede gelmeye karar verdi. Kafasıyla dosyayı işaret etti:

“Alabilir miyim?”

Müdür dosyayı ona uzattı. Helen onun adını gördüğünde mi-desinin burulduğunu hissetti. Fotoğraf –genç, ümit dolu, canlı bunu onaylıyordu. En büyük korkuları gerçek olmuştu. Bu onunla ilgiliydi. Başından beri onunla ilgili olmuştu.

Ölmüştü. Ölmüş olmalıydı. İnsan bir yana, içeride bir sineğin yaşamasına yetecek kadar bile oksijen yoktu. Vücudunda hiç güç ve hayat kalmamıştı ve artık çevresindekilerin neredeyse hiç farkında bile değildi. Karanlık tarafından ele geçirilmişti. Sıcaklık dayanılmazdı. İçeride hiç hava yoktu.

Hannah kendini ikna etmeye çalıştı ama ölmediğini biliyordu... henüz. Bu yavaş işkenceden sonra ölüm tatlı bir kurtuluş olurdu. Ve çektiği acıdan kurtulup rahatlamanın, gevşemenin bir yolu yoktu. Kendi sefaleti ve pisliğinin içinde debelenen bir hayvan seviyesine düşürülmüştü.

Sandy'nin sesini duymayalı ne kadar zaman olmuştu? Hatırlamıyordu. Aman Tanrım, eğer ölürse burası kim bilir nasıl korkardı? Çürüyen dışkı kötü bir şeydi ama ya çürüyen bir ceset? Eğer Mickery'de gözyaşı kalmış olsaydı onları şu anda dökerdi. Ama gözyaşları tükeneli çok olmuştu. O bir kabuktu artık. Bu yüzden orada öylece, ölümün onu almasını bekleyerek yattı.

Sonra birdenbire bir şey oldu. Hiçbir uyarı olmadan, kör edici bir ışık Mickery'nin gözlerini yaktı. Mickery acı içinde haykırdı – sanki beynine lazer ışınlarıyla girilmiş gibiydi– ve elleriyle yüzünü kapattı. Birdenbire içeriye, dondurucu ama keyif veren serin hava akın etti ve vücudunun üzerinden aktı. Ama bu mola geçiciydi.

Biri onu sürüklüyordu. Bu hissin ne olduğunu anlaması biraz uzun sürdü ama kesinlikle sürükleniyordu. Biri onun kolundan mendeneyle tutar gibi tutmuş, koridordan ışığa doğru sürüklüyordu. Birisi onu kurtarıyor muydu? Bu Grace miydi?

Metal bir şeye çarptı ve acı içinde bağırdı. Şimdi eller onun altına geçmiş, yönünü değiştiriyordu. İçgüdüsel olarak bunun bir yardım olmadığını, buradan kurtulamayacağını biliyordu. Küçük, kapalı bir alana gülmeye düştü. Elleriyle çevreyi yokladı ve yavaşça, dikkatli bir şekilde gözlerini açtı.

Işık hâlâ işkence edercesine parlaktı ama şu anda birisinin gölgesinde yatıyordu, bu yüzden kısa bir süre için bakmaya kalılabiliyordu. Bir arabanın bagajındaydı. Bir arabanın bagajında savunmasız bir şekilde öylece yatıyordu.

“Selam, Hannah. Beni gördüğüne şaşırdın mı?”

Bu Katherine’in sesiydi – ona işkence eden ve hapseden kişinin.

“Şaşıрма. Sadist değilim ben, bu yüzden seni kurtarmaya karar verdim.”

Mickery, duyduklarına bir anlam vermeyi başaramayarak, kafasını kaldırıp kadına baktı.

“Ama ilk önce benim için küçük bir şey yapmanı istiyorum.”

Hannah bekledi. Ne kadar baş döndürücü olsa da Katherine’in istediği her şeyi yapacağını hemen anlamıştı. Daha önce hiç istemediği kadar yaşamak istiyordu.

Araba uzaklaşıırken Hannah kendini gülümserken buldu. Bir şeyler –bunun ne olduğunu bilmiyordu– olmuştu. Ve araftan geri getirilmişti. Bunun bedeli her neyse –ne olursa olsun– ödemeye değerdi.

Sandy’ye ne olduğunu merak etmek aklına bile gelmedi. Bildiği kadarıyla Sandy artık yoktu.

Onlara gülmekten vazgeçecek miydi hiç? Mickery ve Morten beşinci zorla adam kaçırma olayıydı ve katil hâlâ yanlış bir adım atmamıştı. Sanderson, Grounds ve McAndrew son kaçırma olayı için bir tanık bulmak ümidiyle ev soruşturmalarını detaylı bir şekilde yürütüyorlardı. Whittaker onlara üniformalı polis memuru tahsis etmişti – ama hepsi boşunaydı. Charlie ve Bridges o günü Morten ailesinin evinde suç mahallini inceleyerek geçirdiler ama tek bir adli delil kırıntısı bile bulunamadı. Üçlü büyük ihtimalle birlikte şampanya içmişti –sakinleştirici konulmuş iki şampanya kadehi düştükleri yerde duruyordu ve sehpanın üzerinde başka bir tanesinin izini almışlardı– ama üçüncü kadeh ve şişe ortadan kaybolmuştu. Charlie, Whittaker’dan gelen sinirli telefona cevap verdi ve ona verebileceği herhangi olumlu bir gelişme haberi olmadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Bunu kurbanın evinde yapmak cesur bir hareketti. Sandy’nin karısı yurt dışında akraba ziyaretindeydi gerçi ama ne olursa olsun. Katil dokunulmaz mıydı? Öyle görünmeye başlamıştı. Morten’in evi gürültülü, stres dolu bir yerdi. Adli tıp olay yerindeydi ve arka planda Sandy’nin arkadaşlarına gidip orada kalmayı reddeden karısı Sheila vardı. Şüphesiz oradaki gecikmiş varlığının veya en azından aile evini terk etmeyi reddetmenin bir şekilde Sandy’nin eve sağ

salim dönmesini sağlayacağını düşünüyordu. Sağlamayacaktı, Charlie bunu biliyordu, gerçi karısına kesinlikle bir şey söyleyemezdi. Sandy ya bir ceset torbasının içinde ya da travma geçirmiş, anlamsız sesler çıkaran bir enkaz olarak dönecekti. İçeride bunaltıcı bir hava vardı ve yeni bir mide bulantısı dalgası gelince, Charlie koşturarak evden dışarı çıktı.

İçindekileri boşalttığında gözlerden uzak bu yere daha yeni gelmişti. Kahvaltısı büyük, canlı bir kusmuk olarak geri çıktı. Charlie'nin bütün bir gün boyunca midesi bulanmıştı, üstelik birden farklı şekilde. Bu karanlık dünyaya yeni bir can getirmenin son derece garip ve rahatsız edici bir tarafı vardı. Steve ile o yeni bir aile kurmayı dört gözle bekliyorlardı ve şimdi Charlie şüphe içindeydi. Böyle bir şeyin içine bir çocuk getirmeye ne hakkı vardı? Bizi çevreleyen bunca vahşet, zulüm ve kötülük varken. Bu son derece depresif bir düşünceydi ve Charlie'nin tekrar öğürmesine sebep oldu.

Üstünü başını temizlerken telefonu çaldı. Neşeli ve münasebetsiz bir şekilde. Telefonu telaş içinde açtı.

“Charlene Brooks.”

“Bana yardım et.”

“Kimsiniz?”

Uzun bir sessizlik, sanki telefon eden konuşmak için gücünü topluyormuş gibi bir nefes aldı, sonra:

“Ben... Hannah Mickery.”

Charlie dimdik bir şekilde doğruldu. Gerçekten de ses biraz onun sesine benziyordu. Gerçekten öyle olabilir miydi?

“Neredesin, Hannah?”

“Sutton Caddesi'ndeki Fire Station Lokantası'nın dışındayım. Lütfen hemen gel.”

Ve bunu söyledikten sonra telefonu kapattı.

Charlie birkaç dakika içinde yoldaydı. Bridges, Sanderson ve Grounds da, peşlerinde yakın takipteki Taktik Destek'le, yola çıktılar. Bunun bir tuzak olabileceğinin herkes farkındaydı. Ama hamile olsun olmasın, Charlie bu işe karışacaktı. Sutton Caddesi'ne yaklaşırken polis sirenleri kapatıldı ve Taktik Destek her zaman olduğu gibi belli bir mesafeden izlemek üzere sessizce binanın yan tarafına saklandı.

Mickery zar zor ayakta duruyormuş gibi gözüküyordu. Saçları keçe gibi olmuştu, kırmızı montu teninin ölümcül solgunluğunun yanında parlaklığıyla göz alıyordu ve sanki destek için duvara yaslanıyormuş gibi bir hali vardı. Charlie kadının geçirdiği değişim karşısında hayretler içinde kaldı. Gözleriyle tehlike var mı diye hızlı hızlı sağı solu tarayarak seri adımlarla yanına gitti.

Şu anda Mickery'yle yüz yüze gelmişken garip bir şekilde kendini tahmin ettiğinden daha savunmasız hissediyordu. Zihninde, içinde büyümekte olan bebeğin görüntüleri belirip kayboluyordu ve sonra hepsi geriye itildi. Konsantre olması gerekiyordu.

Mickery kollarına yığıldı. Charlie, gözlerini kadının üzerinde gezdirerek onu kısa bir süre kollarında tuttu. Acınacak bir haldeydi. Bu hale düşmek için kim bilir başına neler gelmişti?

Charlie ambulans çağırdı ve onun gelmesini beklerlerken, korku içindeki terapistten ne tür bilgiler alabileceğini bir denemek istedi. Ama Mickery onunla konuşmuyordu.

Sanki birisi ona talimat vermişti ve Mickery de bu talimatları harfi harfine uygulamaya niyetliydi. Bir zamanlar çok burnu havada olan Mickery, şimdi korkmuş gözüküyordu.

"Grace." Mickery'nin sesi çatallı ve kısıktı.

"Efendim?"

"Sadece Helen Grace'le konuşurum."

Ve bu konuşmalarının sonu oldu.

Telefonu kapalıydı, kapısı kilitliydi ve tamamen yalnızdı. Böyle sine önemli bir soruşturmada, soruşturmayı yürüten üst rütbeli memurun ekibiyle bütün iletişimini kesmesi standart protokole uygun değildi ama Helen'in biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. *Düşünmesi* gerekiyordu.

İnsan Kaynakları'ndan kendi dosyasını almış, sayfalarının arasında kendi profesyonel geçmişine göz atarken bir yandan da aynı anda internetten hem *Southampton Akşam Haberleri* hem de Hampshire polis teşkilatının aylık yayını *Frontline*'in arşivlerini geziyordu. Kayıp bağlantıyı arıyordu – katilin *onu* hedef aldığını kesin olarak kanıtlayacak ipucunu.

Artık katilin kurban seçiminin Helen'in bir polis memuru olarak geçmişte gösterdiği başarılarına göre yapıldığına hiç şüphe yoktu. Gözü dönmüş babasını yakaladığında James Hawker'ı (sonradan Ben Holland) ölümün eşiğinden kurtarmıştı. Katil, yine de James/Ben'in mutlu sona ulaşmamasını sağlamıştı. Helen, Anna ve Marie'yi genç kundakçılardan kurtarmıştı ama katil onların da icabına bakmıştı. Martina, Matty Armstrong olarak doğmuştu ve hayatı çok kötü bir şekilde altüst olduğunda, Brighton'da erkek fahişe olarak çalışıyordu. Helen ve bir meslektaş şans eseri onun çığlıklarını duyup kapıyı kırıp çektiği çileye son verene kadar, bir grup erkek

tarafından bodrum katındaki bir dairede tutsak edilmiş, işkence ve kötü muamele görmüştü. Ve katil yine, onun hayatta kalmaması için elinden geleni yapmıştı. Mickery muhtemelen sadece bir sürprizdi, Helen'ın zararına olacak küçük bir şakaydı –buna zaman karar verecekti– bu durumda geriye sadece Amy ve Sam kalıyordu. Kayıp bağlantı onlardı. Helen'la nasıl bir bağlantıları vardı? Katilin dikkatini üzerlerine çekmek için ne yapmışlardı?

Helen, James ve Martina konusunda yaptıkları için resmî takdirname almıştı. *Frontline*'ın eski sayılarında sertifikasını alırken çekilen bir fotoğrafı vardı – bilgisayarı olan herkes tarafından kolayca ulaşılabilirdi. Anna ve Marie'ye yaptığı yardımlardan dolayı resmî bir takdirname almamıştı ama hikâye Southampton *Echo*'da yer almıştı ve Helen'ın adı geçiyordu. Yine, herkes bunu internetten kolayca bulabilirdi. Ama Amy ve Sam neden? Helen kariyerinde o yaştaki insanları içeren ciddi bir vaka hatırlayamıyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Helen birkaç takdir daha almıştı, bunlardan en önemlisi ciddi bir trafik kazası sırasında hızlı karar verebilmesi sonucunda olmuştu. Ama bu olalı yirmi yıldan fazla olmuştu – Amy ve Sam doğmadan önce. Helen, sinirli bir şekilde ekranda geri giderek *Frontline*'ın o seneki sayılarını buldu. Detaylar hâlâ zihninde canlı olarak duruyordu ama şimdi tekrar tüm dikkatini onlara verdi. Thorpe Park'tan geri dönüş yolunda, bir otobüs şoförü direksiyon başında uyuyakalmıştı. Otobüs yoldan çıkıp Portsmouth yakınındaki çift yönlü yolun ortasındaki bariyerin içinden karşı şeride geçmişti. Diğer arabalardaki birçok yolcu ve şoför gibi otobüsün şoförü de hemen ölmüştü. Bunun sonucunda oluşan bir zincirleme trafik kazası bir yangını tetiklemişti ve eğer olay mahalline ilk gelen birkaç trafik polisinin kahramanlığı olmasaydı yaralı şoförlerden daha birçoğu ölmüş olurdu. Bu polislerden biri de genç Helen'dı.

Kaza olduğunda, polisliğe başlayalı üç ay olmuştu. İşini sevmiyordu ve ilerleme arzusu konusunda sesini çıkarmaktan çekinmiyordu ama kural kuraldı ve rotasyonunu yapmak zorundaydı. Bu yüzden yolda korkunç şeyler olduğunu gördüğünde elinden gelenin en iyisini yaptı, yeteneklerini ve cesaretini bu kazada olduğundan daha iyi gösterebileceği bir yer yoktu. Yangın yayılmaya başladığında iş arkadaşı Louise Tanner'la beraber enkazdan bir sürü şok geçiren ve yaralanmış insan çıkardılar. Kısa bir süre sonra, itfaiye hızla geldi ve yangın söndürüldü. Ama hızlı kararlar alabilen Helen ve meslektaşı Louise'in onlarca insanın hayatını kurtarmış olduğunu orada bulunan herkes açık bir şekilde görmüştü.

Frontline, Helen ve Louise'den bahsetmişti ve kaza mağdurlarının isimlerinin listesi *Southampton Akşam Haberleri* ve *Portsmouth Echo*'da çıkmıştı. Herkes ölmüş olanların dramıyla daha çok ilgilieniyordu. Helen sandalyesine yığıldı. Bir çıkmaz sokak daha. Amy ve Sam rastgele seçilmiş kurbanlar mıydı? Belki de öyleydi ve buna rağmen katil diğerlerinin izini sürerken o kadar özenli davranmıştı ki mutlaka bir bağlantı olmak zorundaydı.

Helen, trafik sıkışıklığına yakalananların çoğunun tatillerine başlamak için Portsmouth'a giden feribot yolcuları olduğunu düşünerek, ulusal gazetelerin de arşivlerine de bir göz atmaya karar verdi. *Guardian*, *The Times*, *Mail*, *Express*, *Sun*, *Mirror* ve *Star*'ın içeriklerine baktı... ilgili hiçbir şey yoktu.

Tam vazgeçmek üzereyken şansını son bir kez denemeye karar verdi. *Today* gazetesi oldukça magazinseldi ve ulusal bir gazete olarak sürdürdüğü kısa yayın hayatı süresince bu tip şeyleri sevmişti, bu yüzden Helen o korkunç gün için bu gazetenin içeriğine de bakmaya karar verdi.

Ve işte o zaman gördü. Katliamı konu eden iki sayfanın ortasında bir kadını güvenli tarafa doğru götüren genç bir trafik polisinin fotoğrafı vardı. Fotoğrafın altında resmî bir ibare olmadığına göre

muhtemelen meraklı bir turist tarafından çekilip gazeteye satılmış olmalıydı. Başka bir gazetede çıkmamış olmasının ve Helen'in bunu gözden kaçırmış olmasının sebebi buydu.

İyi bir fotoğraftı ve Helen için her şeyi açıklığa kavuşturuyordu. Enkazdan çıkmasına yardım ettiği kadının suratı gibi kendi suratı da net bir şekilde gözüküyordu. Birdenbire her şey bir anlam kazandı.

Helen zile bastı ve elini orada tuttu. Saat geç olmuştu ve iyi bir şekilde karşılanmayacaktı – ama sonuna kadar direnmek zorundaydı. İlk başlarda düşmanca davranan Diane Anderson, Helen’in bir yere gitmeyeceğini anlayınca onu içeri aldı. O ve ailesi evlerinde olup biten garipliklere aval aval bakan komşulardan usanmışlardı. Onlara yeni bir eğlence çıkarmak istemiyordu.

“Richard’ı çağırayım,” dedi Diane omzunun üstünden, merdivenlere doğru giderken. Bir soru raunduna daha tek başına kalamayacaktı.

“Çağırmadan önce, şuna bir bakmanı istiyorum.”

Helen, önceden merkezde bastığı *Today*’deki fotoğrafın bir kopyasını uzattı. Diane rahatsız olmuş bir şekilde duraksadı ve oturma odasına geri dönüp Helen’in elindeki kâğıdı aldı. Kâğıda bakarken, rahatsızlık yerini şaşkınlığa bıraktı.

“Fotoğraftaki insanları tanıyor musun?” diye sordu Helen – bin dereden su getirecek vakit yoktu artık. Diane cevap vermedi. Şaşkınlık yerini gerginliğe bırakıyordu. Richard üst kattaydı ve her an gelebilirdi.

“Evet?”

Ağızda gevelenen cevap, “Bu benim,” oldu.

“Demek ki sen ve ben daha önce *karşılaştık*.”

Diane kafasını evet anlamında salladı ama yere bakarak.

“Bunu biliyor muydun? Seninle karşılaştığımızda... Amy... Sam öldükten sonra karşılaştığımızda, daha önceden tanıştığımızı biliyor muydun?”

“İlk başta değil. Çok fazla şey olup bitiyordu. Ama sonra... Aklıma geldi... Emin olamadım.”

“Peki, neden bir şey söylemedin?” Helen’in siniri artık tepesine çıkmıştı.

“Ne fark eder, Tanrı aşkına? Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Fark ediyor çünkü sizi polis kuvvetine bağlıyor... özellikle de bana. Neden bir şey söylemedin?”

Diane, o konuya girmek istemiyormuş gibi kafasını sağa sola salladı.

“Bilmem gerekiyor, Diane. Eğer bana şimdi yardım edersen, o zaman sana Sam’in katilini bulacağımıza söz veriyorum ama eğer etmezsen...”

Diane hıçkırığını zor bastırdı, sonra merdivenlere bir bakış attı. Richard’dan ses seda yoktu – şimdilik.

“O gün Richard’la beraber değildim. Başka biriyle Salisbury’den dönüyordum.”

Helen şimdi anlıyordu.

“Sevgilinle mi?”

Diane başını evet anlamında salladı – artık gözyaşları iri iri ve hızlı bir şekilde akıyordu.

“Onu görmeye gitmiştim çünkü... çünkü hamileydim. Onun çocuğuydu. Amy... onundu. Richard’dan ayrılıp onunla olmamı istiyordu... ama... dönüş yolunda kaza yaptık. O öldü. Ben ilk başta dışarı çıkmadım, ayaklarım sıkışmıştı, yanarak öleceğimi düşündüm ama...”

“Ben sizi çıkardım.”

Helen fotoğrafa bir göz gezdirdi. Eğer dikkatli bakılırsa karının zarının etrafında bir şişkinlik göze çarpıyordu. Helen, Diane'ın hayatını kurtarmıştı ama bundan daha da önemlisi Amy'nin hayatını kurtarmıştı. Bunu düşününce midesi bulandı – katil onun sandığından çok daha sinsi ve sapkındı.

“Durup dururken nereden çıktı bu? Neden o günle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsun?”

Altı milyon dolarlık soru.

“Bunu şu anda söyleyemem, Diane ama Amy'nin neden kaçırıldığını öğrenmeye bir parça daha yaklaştık. Bunu öğrenir öğrenmez sana söyleyeceğim. Ama şimdilik bu konuşmanın aramızda kalmasını istiyorum.”

Diane başını evet anlamında salladı – bununla ilgili bir sorunu yoktu.

“Sam'in katilini yakalayacağız,” diye devam etti Helen, “ve Amy için adalet yerini bulacak. Bunun için sana söz veriyorum. Geri kalanı, sana kalmış. Kimsenin evliliğini mahvetmeye meraklı değilim.”

Diane ona dışarıya kadar eşlik etti. Helen hemen telefona davrandı. Charlie'den gelen birkaç mesaj vardı ve Helen, Charlie'ye ulaştığında derhal Mickery durumuyla ilgili bilgilendirildi. Her aşamada oyun biraz daha garip bir hal alıyordu ve Helen'in içinde, olayların mükemmel bir şekilde planlanmış bir tepe noktasına doğru gittiğine dair pis bir his vardı. Helen polislik hayatı boyunca birçok sevimsiz insanla karşılaşmıştı ve şu anda ümitsiz bir şekilde suçluyu arayarak, zihninde onları tarıyordu.

“Geliyorum Charlie ama ilk önce benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“Evet, patron?”

“Louise Tanner'ın nerede olduğunu bulmanı istiyorum.”

Hannah Mickery asla tırnaklarını yiyen biri olmamıştı. Ama tırnakları şu anda sonuna kadar yenmişti. Bu gerçekten de çok ironikti. İşinin büyük bir kısmı saç koparanlarla tırnak yiyenleri rasyonel ve istikrarlı insanlara dönüştürmekle geçmişti. Ama şimdi şu haline bir bak. Başına gelen bu korkunç olaydan sonra bütün iradesi yok olmuş, anlaşılmasız şeyler geveleyen bir enkaza dönüşmüştü.

Grace neredeydi? Bu bekleme yavaş bir işkenceydi. Onu kaçırarak kişiyle anlaşma yaparken her şey ne kadar da kolay olmuştu. Ona söylenilene yapacak ve sonra serbest kalacaktı. Anlaşmadan sonraki kısa süreli sarhoşluk anlarında korku ve çaresizliğin ötesindeki bir hayatın parlak hayalini görmüş olduğunu düşünmek çok komikti. Çektiği işkencenin, özellikle de sonrasında iyileşmesini değerlendirebileceği bir hayatın. Başkalarına yardım etmek için. Kendine yardım etmek için.

Şu an hepsi son derece saçma geliyordu. Zayıf, gerçekleşme ihtimali olmayan bir hayal ve bozuk bir zihnin mahsulü. Belki de Grace'i göremeyecekti? Belki de başarısız olacaktı? İşkence henüz sona ermemiştii.

Sonra birden Grace odaya girdi. Grace onun görüntüsü karşısında gözle görülür bir şekilde irkilmiş olmasına rağmen, Mickery'nin içi sevinçle doldu. Mickery yüzüne sevimli bir ifade takınmaya çalışı-

yordu ama kendini sürungen evindeki, herkesin aval aval baktığı egzotik ve tiksindirici yaratık gibi hissediyordu.

Helen, gördüğü şey karşısında serseme dönmüştü. Daha önceki görüşmelerde son derece soğukkanlı olan Mickery, aşevlerinde her gün rastlanılan şu deli kadınlara benziyordu. Hayatın sillesini yediği için tamamen aklını kaçırmış gibi görünen kadınlara.

“Onu burada istemiyorum,” dedi Mickery kızgın bir şekilde, Charlie’ye suçlayıcı bir bakış atarak.

“Usul gereği Dedektif Brooks’un burada bulunması gereki...”

“Onun burada olmaması lazım. Lütfen.”

Şimdi rica edişinde ağlamaklı bir tını vardı ve gözyaşlarını zor tutuyordu. Kadının bütün vücudu titriyormuş gibiydi. Helen’ın başını öne eğmesiyle Charlie odayı terk etti.

“Sana ne oldu Hannah? Bana söyleyebilecek durumda mısın?”

“Bana ne olduğunu biliyorsun.”

“Tahmin edebiliyorum ama bunu senden duymak istiyorum.”

Mickery başını sağa sola salladı ve yere baktı.

“Tutuklu değilsin ve yapmak zorunda bırakıldığın şeylerden dolayı seni sorumlu tutmayacağım. Eğer Sandy’yi öldürdüysen... o zaman bana onun nerede...”

“Sandy ölmedi,” diye onun sözünü kesti Mickery, “en azından ben öldüğünü sanmıyorum. Ve ona hiçbir şey yapmadım.”

“O zaman nerede? Eğer ona yardım göndermezsek...”

“Bilmiyorum. Metal bir konteynerin içindeydik, galiba limandaki yük konteynerlerinden birinde. Dışarıya doğru sürüklendiğimle denizin kokusunu aldım.”

“Seni kim sürükledi.”

“O. Katherine.”

“Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Sandy hayatta ve zarar görmemiş olmasına rağmen, o seni dışarıya sürükledi ve kurtardı.”

Mickery başını evet anlamında salladı.

“Silah boştu. Bizim ölmemizi hiç planlamamış. Bütün her şey koca lanet olası bir şakaymış.”

Helen bu yeni gelişmeyi sindirmeye çalışarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

“Neden, Hannah? Seni neden kurtardı?”

“Çünkü sana bir mesaj iletmemi istedi.”

“Mesaj mı?”

“Brooks’la iletişim kuracak ama seninle konuşacaktım. Sadece seninle.”

“Peki, bu mesaj neymiş?”

“Seni takdir ediyorum.”

Helen devamı için bekledi ama hiçbir şey gelmedi.

“Bu kadar mı?”

Mickery başını evet anlamında salladı. “Seni takdir ediyorum,” diye tekrar etti.

Mesajı söylememesinin imkânı yok, diye düşündü Helen kendi kendine.

“Ne demek bu?” Hannah Mickery’nin sorusu ümitsizdi. Sanki Helen’in cevabı onun başına gelen korkunç deneyime bir anlam katabilecekmış gibi.

“Bu, katile yaklaştığımız anlamına geliyor.”

“Kim o?”

Helen duraksadı. Ona ne söyleyebilirdi ki?

“Emin değilim, Hannah. Daha değil.”

Hannah homurdandı – ona inanmadığı yüzünden okunuyordu.

“Peki, siz katil polis oynarken benim ne yapmam gerekiyor?”

“Sana güvenli bir yer ve kişisel koruma sağlayabiliriz eğer istedi...”

“Zahmet etme.”

“Ciddiyim, Hannah, sana baka...”

“Yapacağın herhangi bir şeyin onu durduracağını mı sanıyorsun? Onu yenemeyeceksiniz. O kazanacak. Bunu göremiyor musun?”

Mickery’nin gözlerinden alevler çıkıyordu. Tamamen delirmiş gibi gözükiyordu.

“Sana bir doktor çağırayım, Hannah. Bence gerçekten...”

“Umarım geceleri uyuyabiliyorsundur.”

Mickery, sert bir şekilde sıkarak, Helen’in kolunu tuttu.

“Yaptığın şey her neyse, umarım geceleri uyuyabiliyorsundur.”

Helen kulaklarında Mickery’nin sözleri hâlâ çınlarken odadan çıkıp karakolun doktorunu bulmaya gitti. Mickery’nin suçlaması kehanet gibi ve rahatsız ediciydi. Helen ilk başta kendi düşünce zincirine o kadar dalmıştı ki birinin adını seslendiğini duymadı.

Whittaker. Helen böyle olacağını tahmin etmeliydi.

Helen, içten içe böyle nazik bir durum için hazırda bir savaş planı olmadığı için kendine küfretti.

“O nasıl? Ağzından bir şey almayı başardın mı?”

Ses tonu ciddiydi ama Helen onun gergin olduğunu fark edebiliyordu. İyi bir politikacı, iyi bir oyuncuydu ama kafası karışmıştı. Mickery’nin nasıl bir ruh halinde olduğu ve ne söylediğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Birkaç cümlede onun kariyerini mahvedebilirdi.

“Kötü durumda, efendim. Ama dayanmaya çalışıyor ve iş birliği yapıyor.”

“İyi, iyi.” Pek ikna edici değil, diye düşündü Helen.

“Peki ya avukatı?” diye devam etti Whittaker. “O?..”

“Şu anda emin değiliz. Sanki ikisini de serbest bırakmış gibi gözüküyor.”

Bu Whittaker'ı bariz bir şekilde sinirlendirdi.

“Tamam, beni son durumdan haberdar et. Bu işi daha fazla örtbas edemeyebiliriz, bu yüzden...”

Ve bunu söyledikten sonra gitti. Peki ya şimdi? Helen çok az seçeneği olduğunu biliyordu. Karakolda yalnız kalabileceği, rahatça konuşabileceği bir yer bulması çok zordu. Ama kantinin çöp tenekelerinin arkasında öyle bir yer vardı. Bu yüzden oraya gitti ve Yolsuzlukla Mücadele'yi aradı.

“Size söyleyeceğim şey bu odadan çıkmayacak, anlaşıldı mı?”

Helen soruşturma odasına geri dönmüştü. Charlie, Bridges, Grounds, Sanderson, McAndrew – hepsi de ekip brifingi için çağırılmışlardı ve gergin ve sabırsız bir şekilde dinliyorlardı. Helen'in sorusuna hep beraber başlarını aşağı yukarı sallayarak cevap verdiler ve devamını beklediler.

“Şu ana kadar katilimiz beş çifti hedef aldı. Bunlardan her birinin benimle bir şekilde bağlantısı var.”

Ekip içinde görünür bir tepki oluştu ama hiç kimse bu ruh halindeyken Helen'in sözünü kesmeye hazırlıklı değildi, bu yüzden Helen devam etti.

“Marie ve Anna Storey. Onları serserilere karşı korudum. Ben Holland, aslında James Hawker'dı. Ben müdahale ettiğimde akli dengesini yitirmiş babası tarafından öldürülmek üzereydi. Martina, fahişe olan, aslında Matty Armstrong, bir erkek çetesi tarafından işkence ve taciz edilen erkek fahişeydi, ta ki ben ve bir meslektaşım onu kurtarana kadar.”

Ekipten bir homurtu daha yükseldi.

“Diane Anderson, o zamanlar hamileyken, Portsmouth yakınındaki bir zincirleme trafik kazasına karıştı. Louise Tanner ve ben o zamanlar Trafik’te çalışıyorduk. Diane bunu hiçbir zaman açıklamadı çünkü seyahat ettiği kişi kocası değildi... ama bunu şu anda kabul ediyor.”

“Peki Mickery?” – biri sonunda soru sormaya cesaret etti. Bu sefer cesur davranan McAndrew’du.

“Mickery ve Sandy sürprizdi. Bize ve onlara pahalıya mal olan küçük bir şaka. Katil bizim kesinlikle yavaş anladığımızı düşünmüş olmalı ki bize bir mesaj yollamış. Mickery, beni bulup bana, ‘Seni takdir ediyorum,’ cümlesini söylemesi şartıyla serbest bırakıldı.”

Cümle tüm ağırlığıyla havada asılı kaldı. Hiç kimse cevap vermeye cesaret edemedi.

“Biraz önce bahsettiğim bütün bu olaylardan biri hariç hepsi için bana resmî polis takdirnamesi verilmişti. Katilimiz, benim kurtardığım insanları kasten hedef aldı ve onları öldürmeye çalıştı. Onun için öldürülmeleri veya öldürmeleri önemli değil. Her iki şekilde de mahvoluyorlar. Bu belirsizlik onun hoşuna gidiyor, bütün gösteriye onun için bir sürpriz unsuru katıyor.”

Gün gibi ortada olan soru “Katil kim?” sorusuydu, bu yüzden Charlie’nin cevabı Helen’i etkiledi.

“Başka takdirname aldın mı?”

Ekipte bir uğultu daha oldu, sonra Helen cevap verdi:

“Evet, bir tane. Stephanie Bines adında genç bir Avustralyalı. Southampton’da barmaidlik yapıyordu. Liman tarafındaki bir silahlı çatışmaya şahit oldu, şahitlik yapmayı tercih etti ve sonra onu öldürmeye teşebbüs ettiler. Onu o gün koruduk ve yaptığımız tutuklamalar sayesinde bütün çete hapsi boyladı. Bilinen son adresine üniformalıları yolladım bile ama sizden iki kişinin de hemen gitmesini istiyorum. Sen değil, Charlie.”

Helen ekipten iki üyeyi seçerken Charlie tekrar yerine oturdu. Sonra Helen, onu yanına çağırdı.

“Senden benim için başka bir şey yapmanı istiyorum ama bunu olabildiğince sessiz ve dikkatli bir şekilde yapmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?”

Charlie evet anlamında başını salladı.

“Otobüs enkazının altından insanları kurtardığımız gün Louise Tanner benimle birlikte çalışıyordu.”

Helen kısa bir an için tereddüt etti –doğru hamle bu muydu?– sonra devam etti.

“Louise olaydan sonra... çok iyi idare edemedi. Bir daha asla tam süreli görevlerde yer almadı ve bundan kısa bir süre sonra da tamamen gözden kayboldu. Onun nerelerde olduğu ve neler yaptığıyla ilgili her şeyi bulmanı istiyorum ve bunu bana, sadece bana anlatacaksın, tamam mı?”

“Elbette, patron. Hemen başlıyorum.”

“Ama gitmeden önce, seninle başka bir konuyu konuşmam lazım. Kısa bir süre sonra burada olayların en büyüğü patlak ve-
recek ve bana bunu idare etmemde yardımcı olmanı istiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Mark masum. Bizi satmadı.”

Charlie gözlerini kocaman kocaman açıp ona baktı. Helen onun hayatını mahvetmişti ve yanılmış mıydı?

“Bizi satanın kim olduğunu biliyorum. Ve bu olay buranın altını üstüne getirecek. Herkesi sakinleştirmek ve dikkatlerini toplamalarını sağlamak için benim yanımda olmanı istiyorum. Yolsuzluk önemli bir şey ama yakalamamız gereken bir katil var. Burada ne olursa olsun, bu iş bitene kadar yolumuza devam etmemizi istiyorum. Sana güvenebilir miyim?”

“Yüzde yüz.”

Helen ona güvenebileceğini biliyordu. Bu soruşturma tam bir kâbusa dönmüştü ve en kötüsü daha yaşanmamıştı. Ama Charlie takip süresince kendini kanıtlamıştı ve Helen olayın sonunda onun orada veya oralarda olacağına memnundu.

İşte şu anda onu kasten yanlış yönlendirdiği için kendini kötü hissetmesinin sebebi buydu.

Kırbaç havada hızla yol aldı ve hedefini bulunca kadının sert tenini yaktı. Kadın acıyı alıp içinden akmasına izin verirken vücudunu kamburlaştırarak yerinden sıçradı. Ardından beklenen keskin yanma hissi geldi. Zaten on beş darbe yemişti ve yorulmaya başlamıştı ama yine de:

“Tekrar,” dedi.

Jake söyleneni yaptı ama şu andan itibaren seanslarını bitirebileceğini biliyordu. Zevkli bir buluşma olmuştu –neredeyse eski günlerdeki gibi– ve eğer akılları varsa şu anda kararındayken bırakırlardı.

“Bir tane daha.”

Jake, içi rahatlayarak kırbacı bir kez daha kaldırdı ve her zamankinden biraz daha hızlı ve güçlü bir şekilde hedefe gönderdi. Kadın inledi – tatmin olmuş, mutlu bir inleme. Jake, bir olasılığın gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ederken buldu kendini. Kadın cezalandırılmaktan zevk almaya mı başlıyordu? Kırbaçladığı kadınlardan birçoğu, Jake’in onlara sunduğu acımasız ama lezzetli darbelerle neredeyse orgazm olma noktasına gelerek, hiç utanmadan kendilerini onun önünde tatmin ediyorlardı. Kadın kendisinin o noktaya gelmesine müsaade edecek miydi? Jake onu oraya götürebilir miydi?

Jake kendini, kadını gitgide daha çok düşünürken buluyordu. Onu hep merak etmişti ama aralarının açılıp barışmalarından sonra kadının iç dünyasını anlamaya çalışmaktan kendini alıkoymasını çok zorlaşmıştı. Neden kendinden bu kadar çok nefret ediyordu? Kendi kafasında bu konuyu açmanın onlarca farklı yolunun provasını yapmıştı ama sonunda soru ikisini de şaşırtarak kendiliğinden ortaya çıktı.

“Gitmeden önce, konuşmak istediğin bir şey var mı?”

Kadın duraksadı, ona meraklı gözlerle baktı.

“Yani... burada yaşanan her şeyin özel ve gizli olduğunu biliyorsun, bu yüzden eğer konuşmak istersen endişelenmene gerek yok. Burada konuşulan burada kalır.”

“Ne hakkında konuşacakmışım?” Cevabı meraklı ama çekimserdi.

“Kendin hakkında olabilir.”

“Bunu neden yapayım?”

“Belki istediğin içindir. Çünkü burada kendini rahat hissediyorsun. Belki de burası bana nasıl hissettiğini söylemek için ideal bir yerdir.”

“Nasıl *hissettiğim* mi?”

“Evet. Buraya geldiğinde kendini nasıl hissediyorsun? Ve ayrıldığında nasıl hissediyorsun?”

Kadın ona tuhaf tuhaf baktı, sonra eşyalarını toplarken:

“Özür dilerim, bunun için vaktim yok,” dedi.

Ve kapıya doğru yöneldi. Jake öne çıkıp nazik ama kararlı bir şekilde kadının yolunu kesti.

“Lütfen beni yanlış anlama. Özel hayatına burnumu sokmak istemiyorum ve kesinlikle seni incitmek de istemiyorum. Sadece sana ne şekilde yardım edebileceğimi bilmek istiyorum.”

“Bana yardım etmek mi?”

“Evet, yardım etmek. Sen verecek çok fazla şeyi olan iyi, güçlü bir insansın ama kendinden nefret ediyorsun ve bu çok saçma. Bu yüzden lütfen sana yardım etmeme izin ver. Kendini bu şekilde hırpalamak için bir sebebin yok ve belki de benimle konuşursan...”

Kadın ona şu anda o kadar vahşi bir şekilde bakıyordu ki Jake’in sesi yavaş yavaş azalarak kayboldu. Bu bakış, öfke, kin ve hayal kırıklığının zehirli bir karışımıydı.

“Siktir git, Jake.”

Bunu söyledikten sonra onu iterek geçti ve gitti. Jake sandalyeye yığıldı - oyunu tamamen yanlış oynamıştı ve bedelini ödeyecekti. Helen Grace’i bir daha asla görmeyeceğinden son derece emindi.

Herkesin bir taşma noktası vardır. Geçilmemesi gereken bir sınır. Ben de farklı değildim. Eğer o salak herif biraz duyarlı olsaydı, o zaman bunlardan hiçbiri yaşanmazdı. Ama aptal ve açgözlüydü ve bu yüzden onu öldürmeye karar verdim.

Bu aşamaya kadar mahvolmuştum. Hayattan vazgeçmiştim zarar görüp kenara atılmanın benim kaderim olduğunu biliyordum. Bununla barışmıştım – sonuç olarak, tanıdığım kızların başını gelen buydu. Hiçbiri diğer tarafa geçemedi. Anneme baksana zavallı bir insan müsveddesi. Annem bir paspas, kum torbası amı daha da kötüsü onun suç ortağıydı. Bana ne yaptığını biliyordu. Jimmy ve diğerlerinin bana ne yaptığını. Ama hiçbir şey yapmadı. Görmezlikten geldi ve hayatına devam etti. Eğer annemi evden atacak olsaydı, muhtemelen sokaklarda ölürdü, ona kimse sahip çıkmazdı. Tersine, annemden, ondan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordum.

En azından, o güne kadar öyle düşünüyordum. Onun yatak odamıza gelip tereddüt ettiğini gördüğümde. Normalde içeri dalar ve istediğini alırdı – işlerin kısa ve sert olmasından hoşlanırdı. Ama o gün duraksadı ve ilk kez, bakışları üst ranzaya kaydı.

O bakışın ne anlama geldiğini, kafasının içinde ne tür kötü düşüncelerin dolandığını biliyordum. Garip bir şekilde geri geri

gidip dışarı çıktı. Belki de henüz o aşamaya gelmeye hazır değildi. Ama bunun an meselesi olduğunu biliyordum. Ve o anda kararımı verdim.

Hemen orada o pislği öldürmeye karar verdim.

Üstelik bunu zevkle yapacaktım.

“Yapması çok zor değil. Sana nasıl yapıldığını göstermemi ister misin?”

Simon Ashworth’ün yüzüne günlerden sonra ilk defa renk gelmişti. Helen’in dairesinde saklanmaktan çok az yiyen ve çok içen, gergin, yerinde duramayan bir yaratığa dönüşmüştü. Ama artık Helen ona bir iş verdiği için –üstelik tam dedektiflere göre bir iş- kendine gelmişti. Teknik uzmanlığını gösterme fırsatı bulduğu için seviniyordu ve Helen ona bu fırsatı bir tabakta sunmuştu.

Helen’in aniden gelmesi onu şaşırtmıştı. Kadın içeri girip ona nasıl olduğunu sorma veya onu Whittaker gelişmesinden haberdar etme zahmetine bile katlanmadan soru yağmuruna tutmaya başlamıştı. Telaşlı ve kafası karışmış gibi görünüyordu ve Simon’ı soruşturmanın detayları konusunda bilgi verirken Simon kadının neden böyle olduğunu anladı. Simon her şeyi anlamıştı ama yine de her şey akıllara durgunluk verecek gibiydi. Yine de kesinlikle ilerleme katedilmişti. Müfettiş Grace kurbanların neden hedef alındığını çözmüştü ve şimdi katilin bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyordu. Katil, onları arabayla bırakmayı teklif edip sonra da onları kaçırmak için tam zamanında işe yarayacağı yerde olacak kadar, kurbanların ne yapacaklarını nasıl bu kadar iyi biliyordu?

Bazıları, Ben Holland'ın haftalık toplantıları gibi, sıradan bir sapığın kolayca bulabileceği şeylerdi. Ve Marie ve Anna hiçbir zaman evlerinden çıkmıyorlardı. Peki ya Amy? Veya Martina? Onların hareketleri içgüdüsel ve önceden tahmin edilemeyecek gibiydi. Onların zihnine nasıl girebilirdi?

“Ne yapacaklarını önceden sosyal medya hesapları ve bunun gibi yerlerde yayınlamadıklarını farz edecek olursak, onların planlarını gözlemenin tek yolu haberleşmelerini hacklemek,” diye başladı Simon. Helen ilk kez sessizdi ve Simon da bu kısa iktidar değişikliğinin tadını çıkardı.

“Telefon haberleşmelerini hacklemek biraz zor çünkü telefonlarını ele geçirmeyi ve içine bir çip takmayı gerektiriyor. Mümkün ama zor. E-postalarını hacklemek daha kolay.”

“Nasıl?”

“İlk adım, Facebook hesaplarına veya içinde kişisel bilgileri olan buna benzer bir yere gitmek. Normalde e-posta adreslerine –gmail, hotmail, her neyse– artı aileleriyle ilgili bir sürü bilgiye, doğum tarihlerine, en sevdikleri tatil yerlerine vesaire, oradan ulaşabilirsin. Sonra e-posta hizmet sağlayıcılarını arayıp şifreni unuttuğun için e-postalarına artık ulaşamadığını söylersin. Sana oldukça standart birkaç güvenlik sorusu sorarlar –annenin kızlık soyadı, ev hayvanının adı, önemli bir tarih, en sevdiğin mekân– eğer ödevini iyi yaptıysan bunlardan çoğuna cevap vermen gerekir. Sonra sana eski şifreni söylerler ve bunu kullanmaya devam etmek isteyip istemediğini sorarlar. Asıl hesap sahibinin fark etmemesi için onlara şifrenin olduğu gibi kalmasını söylersin ve bu da artık kendi bilgisayarından bütün e-postalarına ulaşabileceğin anlamına gelir. Çok basit.”

“Peki biz, birinin hesabına birden fazla bilgisayardan giriş yapıp yapılmadığını anlayabilecek miyiz?”

“Elbette. Eğer onları ikna edebilirsen, hesap sağlayıcıları sana bunu söyleyecektir. Bu konuda biraz acayip davranıyorlar ama eğer bunun bir cinayet soruşturması olduğunu söylersen işe yarayacaktır.”

Helen, Simon’a teşekkür etti ve karakolun yolunu tuttu. Simon, Helen’ın asla tahmin edemeyeceği şekillerde bu dava için çok kritik biri haline gelmişti. Amy, annesine e-posta yollayarak eve ne zaman otostopla döneceğinin tüm detaylarını vermişti. Katil, bu e-postalara ulaşmış ve pusuya mı yatmıştı? Aynı şekilde Martina kız kardeşine –eski hayatından hâlâ iletişim halinde olduğu tek insana– e-posta yollamış, Southampton’dan biraz uzaklaşıp onu ziyarete gidip gidemeyeceğini sormuştu. Katil, Matty’nin izini bu şekilde mi sürmüştü? Ve bu “Cyn”, eğer Matty/Martina Londra’daki kız kardeşinin yanına gidecek olsa elindeki fırsatı kaçıracağından korktuğu için, onları bu yüzden mi o zaman kaçırmıştı?

Cevaptan fazla soru vardı ama Helen nihayet gerçeğe biraz daha yaklaştığını hissediyordu.

“Benden uzak dur.”

Mickery bu sözcükleri dişlerinin arasından söyledi ama Whittaker onu ciddiye almayarak ona doğru yaklaştı.

“Eğer bana parmağını sürersen, çığlık atıp buranın altını üstüne getiririm.”

Mickery bir geceliğine merkezin revirine yatırılmıştı. Orada 7/24 koruma altındayken dinlenebilirdi. Geç saatte nöbet tutan acemi polis memuru merkez amiri tarafından verilen bir sigara molasında herhangi bir gariplik sezmedi. Bu da yine onun ne kadar iyi bir herif olduğunu gösteren bir başka işaretti. Whittaker en fazla beş dakikası olduğunu biliyordu ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydi.

“Ne yapacağını bilmek istiyorum.”

“Söylediklerimde ciddiyim. Sakın yaklaşıma.”

“Tanrı aşkına, Hannah, sana zarar verecek değilim. Benim, Michael.”

Whittaker, ona doğru uzanıp onu teselli etmek istedi ama kadın kendini hızlı bir şekilde geri çekti.

“Bu senin suçun. Bunların hepsi senin...”

“Saçmalama. Sen bana geldin.”

“Beni neden bulmadın?”

Kadının sesindeki kırılganlık Whittaker’ı şaşırttı.

“Cehennemdeydim, Mike. Beni neden bulmadın?”

Bir anda Whittaker’ın bütün siniri yok oldu ve içi merhametle doldu. Boğazında bir yumru hissetti, üzerine ani bir hüznün çöktü. Hannah’yla ilk kez, cephedeki kariyerini bitiren acemi silahlı çatışmadan sonra tanışmışlardı. Hannah ona danışmanlık yapmış, onu iyileştirmişti ve birbirlerine âşık olmuşlardı. Whittaker, kadının varlığını bir sır olarak saklamıştı çünkü deli doktoruna gittiğini bütün dünyanın duymasını istemiyordu ama ona karşı hissettikleri samimiydi.

“Çok uğraştık, Hannah, Tanrım, çok uğraştık. Elimizdeki her şeyi seferber ettik. Şüphe çekmeden kullanabileceğim her üniformalı...”

Hannah kafasını hızla yukarı kaldırdı.

“Kendini ele vermeden mi?”

Bu sözler, gerçek bir acıyla söylenmişti.

“Uğraştım, inan bana. Gerçekten, gerçekten çok uğraştım. Anı izine bile rastlayamadık. Sandy’nin de öyle. Sanki yer yarılmış içine girmiştiniz. Bu katil insan mı... yoksa kahrolasica bir hayalet mi bilemiyorum. Ama izini süremedik. Çok çok özür dilerim. Eğer seninle yer değiştirme şansım olsaydı değiştirirdim, inan bana...”

“Böyle deme. *Sakin* böyle deme.”

“Ne dememi istiyorsun?”

Soru havada asılı kaldı. Whittaker sayılı dakikaları kaldığını biliyordu – her şey ona oradan ayrılması gerektiğini söylüyordu.

“Bana bunun yaşanmadığını söylemeni istiyorum. Seninle hiç karşılaşmamış olmayı istiyorum. Sana hiç âşık olmamış olmayı istiyorum. Katilini kendine saklamış olmanı istiyorum. Bütün bun-

ların sona ermesini istiyorum. Keşke burada olmasaydım. Keşke yaşamasaydım.”

Whittaker, kadının içinde bulunduğu çaresizlik denizi karşısında söyleyecek söz bulamayarak baktı.

“Ama endişelenmene gerek yok. Onlara senden bahsetmeyeceğim. Sessiz kalacağım. Bana söylenildiği gibi davranacağım ve o zaman belki hayatta kalırım.”

Yatağına geri gitti ve yüzünü duvara döndü.

“Teşekkür ederim, Hannah.”

Çok yetersizdi, fena halde yetersizdi ama zaman azalıyordu, bu yüzden Whittaker sessizce dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra genç polis memuru ucuz sigara kokarak tekrar ortaya çıktı, Whittaker onun sırtına vurdu ve oradan ayrıldı. Ofisine geri döndüğünde derin bir nefes aldı. Asıl plan, bankada milyonlarla birlikte emekli olmaktı. Bu plan artık bozulmuştu ama en azından kendisi şüphe altında değildi. Her şey korkunç derecede ters gitmişti ama ona bir şey olmayacaktı. Bütün gece uyumamış ve iyice dağılmıştı ama güneş doğmaya başladığında Whittaker enerjisinin ve iyimserliğinin birden yükseldiğini hissetti.

Tam o anda kapı sert bir şekilde çalındı. Bir karşılık verme fırsatı bulamadan içeri girdi –Yolsuzlukla Mücadele’den iki polis memurunun nezaretinde.

Stephanie Bines'ı hiçbir yerde bulamıyorlardı. Sık iş değıştirenleri bulmak özellikle zor oluyordu, özellikle de barlarda çalışanları. Birkaç kuruş daha fazla kazanma vaadinin insanları gemiyi terk etmeye zorladığı rastgele bir işti. Stephanie Bines, Southampton'daki barların çoğunda çalışmıştı –çekici ve komikti ama aynı zamanda da akli havada ve maymun iştahlıydı– ve onu bir süredir gören hiç kimse olmamıştı.

Duruşmadan sonra memleketine geri dönmeyi düşünmüştü ama Avustralya'dan kaçmasının bir sebebi vardı ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp oraya geri dönme fikri –hâlâ beş parasız ve bekâr olarak– pek cazip gelmiyordu. Bu yüzden Southampton'dan Portsmouth'a geçti ve daha önce ne yapıyorsa onu yapmaya başladı – çalışmak, içki içmek, düzüşmek ve uyumak. Akıntıyla sürüklenip güney sahiline vurmuş bir ağaç dalıydı o.

Bilinen son adresinden cevap alınamamıştı. Sanderson oraya gitmişti ama orası haftalık ödeme yapılan ve herkesin gelip gittiği bir yerdi ve Stephanie'yi uzun zamandır gören olmamıştı. Yerin sahibi, polisten şüphelenerek ve ucuz odalarında kim bilir nelerin ve kimlerin olabileceğinden emin olamayarak, yardım etmek için pek istekli davranmadı – kapıları açmadan önce arama emri talep etti. Ekip hemen bir arama emri için başvurdu ama bu zaman ala-

caktı. Bu yüzden aramaya şehir merkezindeki kulüp, bar, mahalle hastaneleri, taksi durakları ve daha birçok yerden devam ettiler. Ama yine bir iz bulamadılar.

Kız ortadan kaybolmuştu.

Whittaker gözlerini Helen'a dikip baktı. İkisi de konuşmuyordu –Yolsuzlukla Mücadele resmî olarak suçlamaları açıklıyordu– ama Helen'a yine de kendisi sorguya çekiliyormuş gibi geliyordu. Whittaker'ın bakışı, sanki kadının düşüncelerini sezmeye çalışırmış gibi kafatasını deliyordu.

“Beni şaşırttığını söylemeliyim, Helen. Bundan daha sağduyulu olduğunu düşünürdüm.”

Yolsuzlukla Mücadele'den Müfettiş Yardımcısı Lethbridge birdenbire sözünün kesilmesine şaşırarak, aniden durdu.

“Bu meseleyi hallettiğimizi sanıyordum,” diye devam etti Whittaker, “ve şimdi her şeyi tekrar kapımın önünde buluyorum. Şu anda senin *tüm* dikkatini gerektiren hararetli bir soruşturma olduğunu sana hatırlatmama gerek yok.”

Helen sindirilmeyi reddederek, bakışlarını kaçırmadı. Lethbridge tekrar konuşmaya başladı ama Whittaker o konuşurken konuşmaya devam etti.

“Bunun hırsla alakalı bir şey olduğunu düşünüyorum sadece. Belki de merdivenleri yeterince hızlı tırmanmadığını düşünmeye başladın. Belki de benim seni bu karakolun gördüğü en genç kadın müfettiş kademesine terfi ettirmem yeterli bir ödül değildi. Ama sana bir şey söylememe izin ver – amirlerini kötü niyetle sırtından

bıçaklamak iş hayatında ilerlemenin bir yolu değil. Ki sen de bunu keşfetmek üzeresin.”

Gözlerini Helen’in üzerinden hiç ayırmadı. Bakışlarını ilk kaçırان Helen oldu –vicdan azabı, suçluluk duygusuyla– gerçi neden suçlu hissetmesi gerektiği konusu Helen’ı aşırıyordu. Bu tipik Whittaker’dı – üstü kapalı bir tehdit savururken, aynı zamanda ona neyi borçlu olduğunu hatırlatan. Kendi konumunu tehdit eden birini her şeye rağmen gözünü korkutup etkisiz hale getirmeye çalışırken çizgiyi geçmeme konusunda uzmandı. Whittaker’ın onu “fark ettiği”, ümit vadeden bir dedektif olarak çekip aldığı ve terfi zincirinde müfettişliğe kadar tırmanmasına yardımcı olduğu doğrudur. Ve sonra Helen ona sırtını dönmüştü. Ama Whittaker’ın yaptığı şey çok kötüydü –sadece Mickery’yle olan arkadaşlığı ve çok önemli bilgileri sızdırması değil ama Mark ve Simon Ashworth’ü günah keçisi olarak kullanması– Helen’in aslında hissetmesi gereken tek şey nefretti.

Helen görüşmenin sadece yirmi dakika sonra bitmesine memnun oldu. Daha sonra Whittaker’ın polis temsilcisi ve avukatıyla beraber tekrar bir araya geleceklerdi ve bundan sonra Helen bu sürecin dışında tutulacaktı. Whittaker muhtemelen bütün suçlamaları reddetmiş ve çok az şey söylemişti. Çözülecek miydi?

Ateş olmamasının imkânsız olacağı kadar çok duman vardı. Charlie masum görünüyordu. Elini vicdanına koyduğunda Mark da ikna edici bir duruş sergilemişti. Ve Simon Ashworth’ün açıklamaları çok inandırıcıydı. Hepsisi de Whittaker’ın suçlu olduğuna işaret ediyordu. Ama Helen, kıdemli polislerin göz göre göre cezalandırılmasının çok nadir olduğunu biliyordu. Ve özellikle de böylesine bir davada, tehlikeye attığı soruşturma bu kadar sansasyonel olduğu için, bu ihtimal daha da azdı. Bu yolsuzluk davaları kapalı kapılar arkasında aylarca, hatta yıllarca sürünürdü. Ve sonunda gerçek bir kınama veya ceza almadan emekli edilme ihtimali yüksekti. Helen bütün bu olayların içinde en çok reel politikten nefret ediyordu.

Bu sürecin sona ermesi zaman alacaktı ama hemen göze çarpan iki şey vardı. Birincisi, Helen vekâlet yetkisi olarak Whittaker'ın rolünü üstlenecekti. Ve ikincisi Mark'ı ekibe geri istiyordu.

Helen derin bir nefes aldı ve Mark'ın zilini çaldı. Bu kolay olmayacaktı ama tereddüt edecek vakit yoktu. Charlie hâlâ Louise Tanner'ın peşindeydi, Stephani Bines'tan hiç haber yoktu ve bu kâbusu sona erdirmeye yaklaşmamışlardı bile. Çevresindeki bütün iyi adamlarına ihtiyacı vardı.

"Hadi, hadi," diye mırıldandı Helen içerideki hayat belirtilerine kulak kabartarak. Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Birinin kilidi kurcaladığını duyduğunda, daha fazla rezil olmadan gitmek üzereydi. Tam kapı açılıp da Mark –veya en azından Mark'tan geriye ne kaldıysa– görüldüğünde arkasını döndü.

Mark içler acısı bir haldeydi. Tıraşsızdı, gözleri kıpkırmızıydı ve ayakta zor duruyordu. Onu durduracak bir şey –veya biri– olmadığı için gündüzleri de içiyordu. Üzerinde bir eşofman vardı ama egzersiz yapıyor olması olası görünmüyordu. Kendini kapatmıştı. Helen içini bir vicdan azabının kapladığını hissetti. Mark'ı kurtarmayı teklif etmişti, sonra onu bir kez daha şişenin dibine itmmişti. Helen'a şaşkınlık ve nefretle karışık bir bakış attı, bu yüzden Helen hemen konuya girdi:

"Mark, lafı geveleyip olayları süsleyemeyeceğim kadar çok şey yaşadık birlikte, bu yüzden doğrudan söyleyeceğim. Seni suçladığım her konuda suçsuz olduğunu biliyorum. Her şeyi fena halde berbat ettim. Ve seni hemen ekibe geri istiyorum. Eğer halin yoksa veya benimle aynı odada olmaya dayanamazsan seni anlarım ama seni geri almanın bir yolunu bulmak istiyorum – sen çöpe atılmayacak derecede yetenekli bir polissin. Yanıldım. Ama şimdi doğru herifi yakaladım ve kendimi affettirmek istiyorum."

Uzun bir sessizlik. Mark serseme dönmüş gibiydi. Sonra:

“Kim?”

“Whittaker.”

Mark ısıklık çaldı, sonra kakhaha attı. İnanamamıştı.

“Mickery’yle aralarında maddi mi yoksa romantik bir ilişki mi olduğunu henüz bilmiyoruz ama bunu yapanın o olduğuna kesinlikle eminim. Mazereti hakkında yalan söyledi, başka memurlara yalan söylemeleri için baskı yaptı... büyük bir karışıklık.”

“Peki yerine kim geçiyor?”

“Ben.”

“İyi, tebrik ederim.”

O ana kadar kibar davranmıştı ama alaycılığın ilk ipuçları kendilerini göstermeye başlamıştı.

“Seni üzdüğümü biliyorum, Mark. Bizim... arkadaşlığımıza ihanet ettiğimi biliyorum. Seni incitmek istemedim ama her şeyi doğru sebeplerle yaptım. Sadece yanlış anladım. Çok, çok yanlış.”

Nefes aldı ve hiç durmadan devam etti.

“Ama yeni gelişmeler oldu ve senin geri dönmeni istiyorum. Şu anda katilin bana karşı kişisel bir kinle hareket ettiğini biliyorum. Yaklaşıyoruz, Mark ama başarmak için sana ihtiyacım var.”

Helen hızlı bir şekilde durumu anlattı – kurbanları, takdirname-leri. Mark hepsini dinledi, ilk başlarda tepkisiz ama sonra, hikâyeye gittikçe kendini kaptırarak yavaş yavaş soru sormaya başladı. Eski içgüdüler uyanmaya başlıyor, diye düşündü Helen kendi kendine.

“Charlie biliyor, diğerlerine bugün daha sonra söyleyeceğim.”

“Bugün bana söylediklerini göz önünde bulundurmaya bile başlamadan önce olması gerekenin *en azı* bu.”

“Elbette.”

“Ve özür dilemeni istiyorum. Bu konuda çok iyi olmadığını biliyo...”

“Özür dilerim, Mark. Gerçekten, çok çok özür dilerim. Senden asla şüphelenmemeliydim. İlgüdülerimi dinlemeliydim. Ama dinlemedim.”

Mark, özrünün ayrıntılı yapısına hayret ederek kadına baktı.

“Seni bu hale benim getirdiğimi biliyorum ama bunu telafi etmek istiyorum. Kendini toparla ve onu yakalamamıza yardımcı et. Lütfen.”

Mark hemen oracıkta teslim olacak değildi. Helen, Mark'ın bunu yapmayacağını biliyor olsa da bir parçası bunu yapmasını umuyordu. Çok muhtemel olmasa da hemen affedilmek her zaman için makbuldür. Bu yüzden Helen, Mark'ı düşünüp taşınması için bıraktı ve işine geri döndü. Hasarı tamir etmek için çok mu geç kalmıştı? Bunu zaman gösterecekti.

Charlie Brooks alkol sevmiyordu. Hiçbir zaman da sevmemişti. Ve sabah dokuzda açılan barlar onun doğal yaşam alanı değildi. Ama bugün daha farklı, daha karanlık bir dünyaya adım atıp hepsini geziyordu. Bir sevgili bulmak için gidilen barlar vardı. Masalara çıkıp şarkı söylemek için gidilen başka yerler vardı. Ve ölümüne içmeye gittiğin başka yerler vardı. Hâlâ sabahın erken saatleriydi ve buna rağmen Anchor şimdiden oldukça doluydu – emeklilerle, alkoliklerle ve tek başına kalmaktansa herhangi bir yerde olmak isteyenlerle.

Sigara yasağına rağmen içeride çok güçlü bir sigara dumanı vardı. Charlie, bu sağlıksız ortamda kim bilir başka nelere göz yumulduğunu merak etti. Meclis yıllar boyunca liman tarafındaki bu barları kapatmaya çalışmıştı ama bira fabrikaları çok güçlüydü ve bir büyük bardak birayı 1.99 pounda satmak her zaman için müşteriler tarafından sevimlerini sağlıyordu.

Çoktan yorucu bir araştırma haline gelmeye başlamıştı bile. Southampton Limanı yakınlarında içki içilen bir sürü tehlikeli delik vardı ve Charlie'nin hepsini dolaşması gerekiyordu. Charlie içeri girdiği anda gözler ona dönüyor, kulaklar havaya dikiliyordu. Sıradan giyinmiş olmasına rağmen bu tip yerler için hâlâ çok çekici, çok canlıydı ve müşteriler hemen meraklanıyor veya bazı durumlarda

gardlarını alıyorlardı. Kimse onu hoş karşılamamıştı ve en sonunda nihayet bir mola verdiğinde ümidini kaybetmek üzereydi.

Louise Tanner veya mahallede tanındığı adı olan Louie, Anchor'un müdavimlerindendi. Bir yerden sonra mutlaka buraya gelecekti. Tek yapması gereken oturup beklemektir.

Bu bir ilerleme sayılır mıydı? Hiç yoktan iyiydi, bu yüzden Charlie kendine bir içki aldı ve arka taraflarda bir köşe masaya geçti. Burası, kendini çok fazla belli etmeden girişi net olarak görebildiği bir yerdirdi ve gözetlemek için çok uygundu.

Louise'in nasıl görüldüğünü gözünde canlandırmaya çalıştı. Elleri sadece Louise'in polis teşkilatındaki fotoğrafı vardı ve o da yıllar öncesine aitti. Louise, o zamanlar, sarı saçlarını arkasında atkuyruğu yapan ve ön dişlerinin arasında hafif bir yarık olan yapılı bir polis memuruydu. Çekici denemezdi ama yine de gösterişli ve etkileyici bir karakterdi. O ve Helen o insanları güvenli alana çekerlerken fiziksel gücü çok işe yaramıştı ama olayın sonrasında hiçbir şekilde zihinsel olarak güçlü olmadığı ortaya çıkmıştı. Travmatik bir olay karşısında nasıl tepki vereceğini insan asla bilemiyordu ama Helen Grace bunu içine atmayı veya bastırmayı veya bir şekilde halletmeyi başarmışken Louise Tanner yapamamıştı. Bunun sebebi genç kurbanlardan bazılarındaki yanık yaraları mıydı? Otobüs ve direğin arasına sıkışmış sürücü müydü? Sıcaklık, koku, korku ve karanlık mıydı? Bu her neyse, Louise daha sonra ortaya çıkan etkileri atlatmakta zorlanmıştı. Danışmana gitmiş, iş saatlerini yarıya indirmiş ve beklenen her türlü desteği almıştı ama bir yıl sonra istifa etmişti.

İş arkadaşları ve arkadaşları onunla iletişimde kalmaya çalışmışlar ama Louise gitgide daha agresif ve sert olmaya başlamıştı. İnsanlar onun çok içtiğini söylemeye, hatta küçük suçlara bulaştığı yorumlarını yapmaya başlamışlar. Ve tek tek onunla olan ilişkilerini kesmişler, ta ki sonunda Louise'in yanında hiç kimse, onun

nerede olduğunu tam olarak doğrulayacak ailesi bile kalmayana kadar. Louise'in hayatı, mesleğinin zirvesine gelen ve şimdi müfettiş rütbesiyle beraber gelen paranın ve statünün tadını çıkaran Helen'inkinden daha zıt olamazdı. Tanner nedense problemleri için Helen'ı suçlamıştı, Southampton karakoluna arada sırada gönderdiği nefret mektuplarının sebebi buydu. Helen bunun üzerinde durmamıştı ama şu anda işe yaramıştı çünkü Southampton posta damgası Tanner'ın hâlâ bu civarlarda yaşadığını gösteriyordu. Arada sırada Southampton'da görülmüştü ve Helen'ın içinden bir ses onun bildiği yerlerden fazla uzaklaşmayacağını söylüyordu. Charlie'nin şu anda elinde ılık bir portakal suyuyla hayatında gittiği en pis barlardan birinin arka tarafında olmasının sebebi buydu.

Zaman yavaş yavaş geçti. Charlie bunun özenle hazırlanmış bir şaka olup olmadığını merak etti. Barın sahibi Louise'i bir şekilde uyarmış mıydı? Belki şu anda ikisi de vaktini anlamsız bir gözetleme için harcayan aptal dedektife gülüyorlardı.

Ama sonra girişin orada bir hareketlenme oldu. Puffer montlu ve eşofman altlı bir kadın havahı bir şekilde içeri girdi. Belli ki müdavimlerden di. Bir an için kadının yüzünü ve bir tutam düz sarı saç gördü. Bu Louise miydi?

Kadın süzölerek bara gitti ve sahibiyle şakalaşmaya başladı. Karşılığında adam bir iki kelime söyledi ve kadın hemen dönüp Charlie'ye baktı. Barın sahibi kesinlikle bir şey söylemişti ve kadın loş ortamda barın arkasına doğru bakarken onun Louise olduğuna hiç şüphe kalmamıştı. Charlie'yle göz göze geldiler ve bir saniyelik bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra Louise Tanner arkasını döndü ve tıydı.

Charlie de hemen peşinden koştu. Louise otuz metre önündeydi ve can havliyle koşuyordu. Bir zamanlar Orta Çağ'a ait olan bu bölgeyi çaprazlama kesen parke taşlı dar kaldırımlardan, sonra ana yoldan Batı Limanı'ndaki nakliye ambarlarına doğru. Charlie

gücünü ikiye katladı, ciğerleri çoktan yanmaya başlamıştı. Louise belli ki çok iyi durumda değildi –çok eski bir yaralanmaya işaret eden zıplamalı garip bir koşuşu vardı– ama buna rağmen, çaresizlikten şaşırtıcı derecede hızlı koşuyordu.

Charlie, Louise’in on metre kadar gerisindeyken Louise bir anda sağa döndü ve yirmi dört numaralı ambara girdi, konteynerlerin tavana kadar yükseldiği bir Polonya yük deposuydu burası. Charlie yönünü değiştirdi ve içeri daldı. Ama Louise görünürlerde yoktu.

Charlie küfretti. Neredeyse dokunma mesafesinde olmalıydı ama konteynerlerin arasındaki bir sürü daracık yol ve saklanacak o kadar çok köşe varken nereden başlayacaktı? Sola daldı, sonra birdenbire durdu. Dinledi. Evet, işte yine duymuştu. Bastırılmaya çalışılan bir öksürük. Louise sigara tiryakisiydi ve bu hızlı koşu onun sigara öksürüğüne iyi gelmemiş olmalıydı. En yakındaki konteynerin arkasından sessizce sürünerek, gizli ama devam eden öksürüğün rehberliğinde sessizce yürüdü. Ve işte oradaydı, sırtı ona dönük, eğer Charlie ona ulaşmayı başarabilirse kapana kısılmıştı.

Louise çıldırmış gibi bakan gözlerle ve çaresiz bir şekilde arkasına döndüğünde Charlie ondan on metre kadar uzaktaydı. Charlie bıçağı o anda gördü – kısa ama tehlikeli görünümlü şeyi Louise ona doğru savurdu. Charlie içgüdüsel olarak, kendini –ve doğmamış bebeğini– içine attığı tehlikenin ilk kez farkına vararak geri adım attı.

Louise üzerine doğru geliyordu. Charlie, sükûnetini korumaya çalışırken bir yandan da gergin bir şekilde geriye doğru adımlar atarak kaçışını hızlandırdı.

“Seninle konuşmak istiyorum sadece, Louise.”

Ama avı, sanki kimliğini onu kovalayan kişiden gizlemek istiyormuş gibi kapüşonuyla tekrar kafasını kapatarak hiçbir şey

söylemedi. Yaklaştı, biraz daha yaklaştı, Charlie'nin gözleri ona doğru yaklaşan bıçaktaydı.

Güm! Charlie bir konteynerin metal yüzeyine güm diye girdi. Arkasını döndü ve bir çıkmaza girmiş olduğunu fark ettiğinde çok geçti. Louise onun yakasına yapışmış, onu geriye doğru iterken sadece teslim olur gibi kollarını kaldıracak vakti bulabildi. Charlie'nin boğazına dayadığı bıçakla, Louise onun üzerindeki değerli eşyaları aramaya başladı. Polis rozeti ve telsizini görünce yüzündeki öfke, tiksintiye dönüştü. İkisini de yere attı ve üzerlerine tükürdü.

“Seni kim gönderdi?” diye haykırdı Louise.

“Yürüttüğümüz bir soruşturma var...”

“Seni KİM gönderdi?”

“Helen Grace... Müfettiş Grace.”

Bir anlık bir duraksamadan sonra Louise ayrık dişleriyle sırtıma başladı.

“Peki, ona benden bir mesaj iletir misin?”

“Elbette.”

Bunun üzerine Louise bıçakla, Charlie'nin boynunu kıl payı ıskalayarak göğsüne bir kesik attı. Tam göğüslerinin üzerindeki bu uzun yaradan kan sızmaya başladı. Charlie şoktan donakalmıştı, sonra Louise'in pis pis gülme sesiyle tekrar dünyaya döndü.

“Senin için yeterli değil mi?”

Charlie'nin bir kenara fırlatılmış polis telsizinden korkunç bir cızırtı sesi çıktı. Louise, birinin gelmiş olmasından korkarak her iki tarafına da baktı ve Charlie sol kolunu sert bir şekilde yukarı kaldırdı ve Louise'in elindeki bıçağı düşürdü. Charlie kendini ileri doğru attı ama tam bunu yaparken Louise'in sağa sola sallanan sol yumruğu boğazına indi. Charlie'ye bir an için gırtlaklı parçalanmış gibi geldi. Boğulacak gibi oldu, nefesi kesildi ve dengesini bulmak için duvara yaslanması gerekti. Kafasını kaldırdığında Louise çok-

tan kapıdan çıkmış, özgürlüğüne doğru koşuyordu. Charlie onun peşinden gitmeye başladı ama hemen sonra durdu ve kustu. Bir adım daha atamayacak durumdaydı.

Charlie telsizle yardım çağırdı, sonra yavaşça girişe doğru yürüdü. Geçirdiği şok etkisini göstermeye başlamıştı ve temiz havaya ihtiyacı vardı. Derin bir nefes alıp ciğerlerini deniz havasıyla doldurdu ve bir an için kendini daha iyi hissetti. Sonra gözlerini kaldırdı ve ona doğru hızlı adımlarla gelen üniformalı polis memurlarını görünce şaşırды. Onların arkasında, 1 numaralı ambarın olduğu tarafta bir polis olay mahalli olduğunu görebiliyordu. Burası yıllardır kullanılmıyordu veya onlar öyle sanıyorlardı. Oralarda bir işler dönmüşü ve üniformalılar Charlie'yle ilgilenirlerken, onu bilgilendirdiler. Okuldan kaçmış öğrenciler o sabahın erken saatlerinden atık madde dolu bir yük konteynerinin içinde bilinçsiz bir şekilde yatan orta yaşlı bir adam bulmuşlardı – ölü değildi ama ölmek üzereydi.

Sandy Morten'i bulmuşlardı.

Bölgedeki şartlı tahliye hizmeti, Southam Sokağı'nda, bir zamanlar okul olan bir yerdeydi. Netley'deki polis eğitim akademisinden eski meslektaşı Sarah Miles orada çalışıyordu ve Helen şu anda hızlı hızlı ona doğru gidiyordu. Eski bir arkadaşını kandırmaktan nefret ediyordu ama bunun başka yolu yoktu. Kesinlikle emin olmadan önce şüphelerini açıklayamazdı. Daha sonra açıklama yapmak için bolca vakitleri olacaktı. Eğer daha sonra diye bir şey olursa.

Helen'in şartlı tahliye koşullarını ihlal etmiş olabileceğini öne sürdüğü, seri küçük suçlardan mahkûm Lee Jarrot'la ilgili ellerinde ne olduğunu görmek istemişti. Bu Sarah'ya yapılmış kötü bir oyundu ve muhtemelen Lee'ye de öyle çünkü Helen'in bildiği kadarıyla Lee kesinlikle yanlış bir şey yapmamıştı ama durum böyleydi. Sarah, zemin kattaki arşiv bölümüne kartını geçirerek girerken, Helen da onun peşinden gitti. Bölüm haricindeki memurların alt kata inmeleri yasaktı ama Helen çoğunlukla Sarah'yla dedikodu yapıp sohbet etmek için ona eşlik ederdi. Sayısız dosya sırasında yürüye yürüye J'lerin ortalarına geldiklerinde Helen cep telefonunu arabada unuttuğunu fark etti.

"Bana 7/24 ulaşabileceklerini söylemiştim, rica etsem dosyayı yukarı çıkarabilir misin?"

Sarah gözlerini devirdi ve yürümeye devam etti. Sarah vakit kaybetmekten hoşlanmayan enerjik bir kadındı.

Bu da Helen'in acele etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Girişe doğru geri dönerken, keskin bir şekilde sola döndü. Gözleri hararetle dosyaları tarıyordu – şu lanet olası C'ler neredeydi? Sarah'nın takur tukur sesler çıkaran topuklarının yavaşladığı duyuldu. Jarrot'un dosyasının yakınlarında olmalıydı.

C. İşte geldi. Helen dosyaları hızlı hızlı gözden geçirdi. Casper, Cottrill, Crawley... Sarah dönüyordu artık. Helen'in sadece saniyeleri kalmıştı ve... işte oradaydı. Başka bir durumda olsa, dokunmaya bile tereddüt ederdi, bunun düşüncesi bile sarsıcıydı. Ama şimdi Helen dosyayı hemen kaptı ve çantasına koydu.

Sarah girişe geri döndüğünde Helen onu bekliyordu.

“Zaten çantamdaymış. Gerçekten, eğer boynuma bağlı olmasa kafamı bile unuturum ben.”

Sarah Miles tekrar gözlerini devirdi ve Helen'in çaktırmadan rahat bir nefes almasıyla ikili dışarı çıktı.

Charlie'nin yarası yüzeysel çıktı ama bebek beklediğinden, doktorlar durumunu kontrol edebilmek için onu normalden daha uzun süre tuttular. Sonuç olarak, karakoldakilerin birçoğu artık onun hamile olduğunu biliyordu. Soruşturma odasına girdiğinde bütün ekip çevresini sardı, nasıl olduğunu sordu ve ona eve gitmesini önerdiler – ama Charlie kalmaya ve ekibe yardım etmeye kararlıydı.

İnsanlar onun metanetine hayran kaldılar ama aslında Charlie, Tanner'ın ona saldırmışından dolayı kötü bir şekilde sarsılmıştı. Charlie'nin tek düşündüğü, tesadüfen tehlikeye attığı bebeği olmuştur. Eğer bu kadar uzun süredir istedikleri bebeği kaybetseydi Steve'in yüzüne nasıl bakardı? Yapmak istediği tek şey eve gitmek, Steve'e sarılıp yatmak ve güzelce bir ağlamaktır. Ve yine de Charlie teşkilatın, kadınları hâlâ son derece küçük gören bir yer olduğunu biliyordu. Bir kadının gösterdiği en ufak bir zayıflık –ne kadar haklı olursa olsun– erkek meslektaşlarının saldırısına uğrardı. Zayıf halka damgasını yerdin ve sana ona göre davranırlardı. Ve eğer bebeğini işinin önüne koyarsan Tanrı yardımcın olsun. Anaç bir tavuk olduğunu düşünmeye başlar başlamaz, seni silerlerdi. Eğer doğum iznini uzatmak veya yarı zamanlı çalışmak istersen, yönetim kadrosuna naklini istesen de olurdu. Ön cephede yarı zamanlı birinin olmasından kimse hoşlanmazdı.

Duygusallığa hiç yer yoktu – ya hep ya hiçti. Herkesin Helen Grace'e saygı duyuyor olmasının sebebi buydu çünkü o hiçbir zaman izinli olmuyor, hiçbir zaman ev hayatının iş hayatına karışmasına izin vermiyordu, o mükemmel bir kadın polis memuruydu. Çıta'yı yükseğe çekerek, geri kalanlar için işi son derece zorlaştırıyordu ama durum buydu işte. Bu yüzden Charlie kaldı. Çok derinden sarsılmış olmasına rağmen, bu noktaya gelmek için bu kadar uğraştıktan sonra insanların onu silmesine izin vermeyecekti.

Mark, odanın diğer tarafına geçip Charlie'ye sıkıca sarılmadan önce, fırsat kollayarak kalabalığın dağılmasını bekledi. Charlie onun neden uzak durduğunu biliyordu – odada hâlâ ondan şüphelenenler vardı, Mark'a tekrar güvenebilmek için belli bir süre bekleyecek olan insanlar, bu yüzden sıranın önünde olmak Mark'ın işine gelmiyordu. Siktir et onları, diye düşündü Charlie, Mark'ı sıkıca sardığı kollarının arasında, tam olarak gerekenden biraz daha uzun tutarak. Ekibin geri kalanına bir şey kanıtlamaya çalışıyordu. Belki de onun azizliğinin bir kısmı Mark'a da bulaşır ve kabullenilme sürecini hızlandırır.

Kısa bir süre içinde şüphelerini yutmak ve imalı sözlerine son vermek zorunda kalacaklardı – Mickery konuşuyordu. Charlie'nin bunu bilmemesi gerekiyordu elbette ama yerin kulağı vardı ve Mickery içeri alındığından beri polis revirinden neredeyse hiç çıkmamıştı. Orası onun sığınağıydı ve Yolsuzlukla Mücadele'yle bütün konuşmalarını orada yapmıştı. Charlie'nin, Mickery'ye göz kulak olan, canı sıkılan ve dedikoducu kadın polis memurlarının arasında çok arkadaşı vardı. Şans eseri duydukları şeyleri Charlie'ye anlatmışlardı ve söylentiye göre Whittaker, Mickery'den profesyonel danışmanlık aldıktan sonra bir ilişki yaşamışlardı. Cinayetler başladığında hâlâ yatıyorlar mıydı? Ve zengin olma planını ilk ortaya atan kimdi? Bunun aslında hiç önemi yoktu. Mark şüphe altında olmayacaktı – önemli olan da buydu.

Asıl soru, Mark'ın Helen odadayken nasıl bir tepki vereceğiydi. Eğer anlaşmanın bir yolunu bulurlarsa, o zaman Mark'ın yeniden doğuşu garantilenmiş olacaktı. Eğer bulamazlarsa, Mark'ın başı büyük dertte demektir.

Tam o sırada Helen içeri girdi. Mark'ın geri dönüşüyle ilgili bir açıklama yapmadı, bunun yerine görev dağılımı yapmak için herkesi çağırdı.

“Artık Sandy Morten’in kalp krizi geçirdiğini biliyoruz,” diye başladı. “Mickery ona bir zarar vermedi – vücudu şartlarla başa çıkmayı başaramadı sadece. Şu anda yoğun bakımda ve sıkı bir mücadele veriyor ama ister inanın ister inanmayın o çok şanslı. Eğer şu çocuklar onu zamanında bulmasalardı elimizde bir ceset daha olurdu. Doktorlar onun bunu atlatacağını düşünüyorlar. Bu bize ne söylüyor?”

“Onun bu planın bir parçası olmadığını,” diye cevap verdi Dedektif Bridges.

“Kesinlikle. Mickery ve Morten’i öldürmedi. Onları öldürmek konusunda hiçbir zaman ciddi değildi. Onlar sadece onun küçük şakasının bir parçasıydılar. Katilin, oyunu hızlandırmasının bir yolu.”

Helen ekibe göz gezdirdi ve yüzlerinde öfkeyle karışık bir kararlılık olduğunu görünce sevindi. Polis memurları kışkırtılmaktan nefret ederlerdi.

“Öyleyse bizim ileri vites takma, değişiklik olsun diye bu sefer onun önüne geçme zamanımız geldi. En önemli önceliğimiz Stephanie Bines’i bulmak. Görünüşe göre sıradaki kurban o ve onun ölümünün vicdanımızı rahatsız etmesini istemiyorum. Charlie bunun mesai dağılımını yapabilir misin? Kime, neye ihtiyacın varsa kullan – onu bulmamız gerek. Mark, senin Louise Tanner’ı bulmaya odaklanmanı istiyorum. Son derece tehlikeli biri ve bana karşı özel

bir düşmanlık besliyor ve içimizden birini öldürmeye teşebbüs etti bile. Bu yüzden yanına birkaç adam al ve peşine düş, tamam mı?”

Mark, ekipteki herkesin gözü üzerindeyken, kafasını aşağı yukarı salladı. Tam da doğru şekilde davranıyor, diye düşündü Helen – direkt, utanmadan, kararlı. İnsanüstü bir çaba gösteriyordu – meslektaşlarına, görünüşüne (tamam, hâlâ bok gibi görünüyordu ama temiz ve ayıktı) ve ona karşı. Helen kendini ona son derece minnettar hissediyordu ve ona bir kez daha güvenmeye karar verdiğine memnundu.

Ekip canlandı. Helen şu anda karakol amiri olarak görev yaptığı için, polis memurları onun onayını kazanmak konusunda daha kararlı gözüküyorlardı ve katili getirecek olan kadın veya erkeğin müfettiş olarak Helen’in varisi olmaya en yakın konumda olacağını farkındaydılar. Bu yüzden zaferin kokusunu alan herkes çabasını iki katına çıkardı.

Hellen, Whittaker’ın ofisinin mahremiyetine çekildi. Whittaker şu anda görevden uzaklaştırılmış olsa ve aslında bu karakola bir daha asla geri dönme şansı olmasa bile, burası hâlâ onun ofisi gibi geliyordu. Bu yüzden Helen şimdilik onu sandalyesine oturmaktan kaçınıyor, biraz önce çaldığı dosyanın sayfalarına bir kez daha göz atarken Whittaker’ın masasının yanında duruyordu.

Telefonu elinde aldı, Sosyal Hizmetler’i aradı ve kısa bir süre sonra istediği adres elindeydi.

Ekibin geri kalanı Bines ve Tanner’ın peşindeydi, bu yüzden Helen’in birkaç saatlik bir süresi vardı. Ama bu yine de yeterli olmayacaktı ve yolu çok uzundu, bu yüzden gaza bastı ve hızla yola çıktı. M25 her zamanki gibi arapsaçına dönmüş bir haldeydi ve bu yüzden M11’e sapınca biraz rahatladı. Kısa bir süre sonra A11’den Norfolk’a doğru yol almaya başlamıştı.

Helen, Bury St. Edmunds tabelalarını takip ederek kendini yabancı bir bölgede buldu. Gideceği yere yaklaştıkça, kendini gergin hissettiğini fark etti. Burası onun için rahatsız edici bir yerdi ve buraya geri dönmek Pandora'nın kutusunu açmak gibiydi.

Ev, bakımlı bir bahçenin içinde koya bakan hoş bir yerdi. Teknik olarak burası bir pansiyondu ama bundan daha hoş gözüküyordu. Bölgede yaşayanlar, burada tedbirli olunması gerektiğini biliyorlardı ama yoldan geçenler buranın ilgi çekici ve sıcak bir yer olduğunu düşünebilirlerdi.

Helen önceden aradığı için, hızlı bir şekilde evin müdürüyle buluşmaya götürüldü. Helen kimlik belgesini gösterdi, elindeki en yeni fotoğrafı takdim etti ve göstermelik hikâyesini kendinden emin bir şekilde anlattı. Bunun zor bir ihtimal olduğunun farkındaydı ama yine de müdür, Suzanne Cooke'un bir yıldan uzun bir süredir ortalarda görünmediğini söyleyince hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "Suzanne hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadı," dedi ona müdür sır verir gibi, "programlarla hiç ilgilenmedi." Ortadan kaybolduktan sonra şartlı tahliye hizmetlerini kesinlikle alarma geçirmişlerdi ama kesintiler ve yeni yapılanmalardan dolayı aynı kişiyle ikinci kez konuşamamışlardı ve davanın takibi asla yapılamamıştı.

"Daha çok şey yapmak isterdik ama elimizden sadece bu kadarı geliyor. Her zaman olduğu gibi, burada işler başımızdan aşkın," diye konuşmasını tamamladı müdür.

"Anlıyorum – çok zor. Bana biraz daha Suzanne'den bahsedin. Buradayken ne yapıyordu? Hiç arkadaşı var mıydı? Sırlarını paylaştığı biri?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu. Kimsenin arasına karışmıyordu. Fazlasıyla içine kapanıktı. Genellikle egzersiz yapmaktan hoşlanırdı. Çok yapılı, kaslı ve atletikti. Uzun süre vücut geliştirme yaptı ve spor

salonunda olmadığı zamanlarda toplayıcılık işine yardım ediyordu. Çoğu erkekten daha güçlü olduğunu söylüyorlardı.”

“Toplayıcılık işi mi?”

“Thetford Ormanı’nda. Sadece birkaç kilometre uzakta ve her sene eğer isteyen olursa burada kalanların yazlık kereste işine yardım etmelerine izin veriyoruz. Silahlardan dolayı kesinlikle sıkı bir şekilde denetleniyor ama bazılarının hoşuna gidiyor – sıkı insan gücü gerekiyor ve bütün gününü açık havada geçirebiliyorsun.”

“Nasıl yani?”

“Thetford’da çoğunlukla alageyik var. Sabahın erken saatlerinde vuruluyorlar, genellikle ormanın uzak bölgelerinde. Araçların geçmesi oldukça zor olduğundan, araca yüklenebilmeleri için taşıyıcıların onları en yakın kamyonu kadar getirmeleri gerekiyor.”

“Nasıl?”

“Geyik koşumu kullanarak. Geyiğin bacaklarını birbirine bağlıyorsun, sonra bu sargının çevresine çadır bezinden bir şerit takıyorsun. Bu şerit, omuzlarına taktığın koşuma bağlı – dağcıların koşum takımlarına benziyor biraz. Sonra geyiği arkanda sürüklüyorsun. Taşımaya çalışmaktan çok daha kolay.”

Yapbozun bir parçası daha yerine oturmuştu.

Charlie, midesi heyecandan burkulurken, bilgisayarının ekranına baktı. Skype o titrek zil sesiyle çalıyordu ve Charlie birinin cevap vermesi için dua ediyordu. Stephanie Bines'in kaderi buna bağlıydı.

Yorucu bir araştırma olmuştu ama Charlie ümidini hiç kaybetmemişti. Yanında Dedektif Bridges ve Gorunds'la, Southampton ve çevresindeki bütün ucuz barları, kafeleri ve gece kulüplerini gezmişlerdi. Konuşma hep aynı şekilde devam ediyordu:

“Evet, Stephanie'yi tanıyoruz. Birkaç ay önce burada çalışmıştı. Çok popülerdi, özellikle de erkekler arasında.”

“Peki, şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok. Günün birinde işe gelmeyi bıraktı.”

İlk başlarda bu, bu olaydaki ani ortadan kaybolmalarda olduğu gibi, Charlie'yi son derece sinirlendirmişti. Ama Charlie'nin kafasında yavaş yavaş, doğuştan gezgin olan, kendinden pek memnun olmayan ve insanlar ve yerlerle arasında güçlü bağlar kurmayan genç bir kadın resmi oluşmaya başlamıştı. Güney kıyısına çapa atmış bir gezgindi o ama bir şey Charlie'ye bunun sadece geçici bir demir atma olduğunu söylüyordu. Bu yüzden sokakları arşınlamaktan vazgeçti ve uluslararası seyahatleri araştırmak için soruşturma odasına geri döndü. Southampton'da en son eylül ayında görülmüşü, bu yüzden oradan başladı. Dedektiflerinin de yardımıyla, *Qantas*, *British*

Airways, Emirates'le yaptığı telefon görüşmelerini telefonu sertçe vurarak bitirdi, ta ki en sonunda *Singapore Airways*'le turnayı gözünden vurana kadar. Stephanie Bines, 16 Ekim'de Melbourne'e tek gidiş bileti almıştı. Detaylı araştırmalar sonucunda Stephanie'nin Melbourne'ün banliyölerinden birinde yaşayan bir kız kardeşi olduğu ortaya çıktı ve şu anda Stephanie'nin oradaki evinde olduğu –görünüşe göre canlı ve sağlıklı olarak– saptanmıştı.

Ama Charlie işini şansa bırakmak istemiyordu, Skype bağlantısı bu yüzdendi. Katilin yanlış yönlendirme ve kandırma becerileri o kadar iyiydi ki Charlie, Stephanie'yi kendi gözleriyle görene kadar rahat etmez, edemezdi.

Ve işte karşısındaydı. Her zamankinden daha bronz, eskisine göre daha sarışın ama kesinlikle Stephanie'ydi. Charlie, Helen ve de ekip için küçük bir zafer. En azından birini kurtarmışlardı. Stephanie'nin aniden eve dönmeye karar vermesi katilin iyi hesaplanmış planlarını bozmuş muydu?

Stephanie'nin tekrar seyahat etmesi için fazla teşvik edilmesine gerek yoktu. Daha eve geleli sadece birkaç hafta olmuştu ama kendini çoktan kapana kısılmış ve aşağılanmış gibi hissetmeye başlamıştı. Charlie hızlı bir şekilde düşünerek, Stephanie'nin sona ermesine yardımcı olduğu yeraltı dünyası davasına bağlı olarak oluşan orta derecede bir güvenlik riski olduğunu uydurdu. Sakin ve rahatlatıcıydı ama onlar burada meseleyi çözerlerken, en iyisinin Stephanie ve ailesinin küçük bir seyahate –Quennsland, Red Centre, neresi olursa– çıkmaları olduğunu söyledi.

Charlie, Skype görüşmesini iyimser bir şekilde bitirdi – sonuçta belki de katil o kadar da yenilmez değildi.

Dikkatini birden, soruşturma odasından ona işaretler yapan Mark çekti. Hızlı adımlarla Mark'ın yanına gitti.

“Karakola biraz önce bir telefon geldi. Tanner, Spire Sokağı’ndaki eski çocuk hastanesinin yakınlarında dilenirken görülmüş.”

“Ne zaman?”

“Beş dakika önce. Çocuk arabalı bir anne haber verdi. Tanner’a bir pound vermiş ve neredeyse cüzdanındaki bütün paradan oluyormuş.”

Yoldalardı ve şehir merkezine doğru gidiyorlardı. Katil Tanner mıydı? Yakında öğreneceklerdi. Mark’la beraber olay yerine doğru hızla yol alırlarken, Charlie nabzının hızlandığını hissetti. Tekrar birlikte görevde olmaları ve öldürücü darbeyi vurmak üzere olmaları çok güzeldi.

Ortalama bir insanın, hayatında içini açmak ile duygularını çok derinlere gömmek arasında karar vermesi gereken sayısız an vardır. Aşk hayatında, işte, aile ortamında, arkadaşlarının arasında gerçek yüzünü göstermeye hazır olup olmadığına karar vermesi gereken anlar vardır.

Helen kendini bilinçli olarak bir muammaya dönüştürmüştü. Dünyaya sunduğu kalın bir kabuğu vardı ve bu kabuk onu tanımlıyordu. Helen sert ve dirençliydi, kararsız kalmak veya pişmanlık duymaktan acizdi. Bu durumun gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu biliyordu ama o kadar çok insanın buna inanıyor olması çok ilginçti. Her zaman başkalarını sorguladığımızdan çok kendimizi sorgularız ve Helen'in iş arkadaşlarının çoğu ve yer yer hayatına giren sevgilileri, şaşırtılamayan, korkmayan veya hiçbir şeyden gözü korkmayan bu sert, kendini kariyerine adanmış polis görüntüsüne inanıyormuş gibi gözüküyorlardı. Bunu ne kadar sürdürdüyse, insanlar o kadar inanmaya başladılar, özellikle üniformalıların gözünde başka bir dünyaya aitmiş gibi olması bu yüzdendi.

Helen bütün bunları biliyordu ve şu anda yaratmış olduğu idolü yıkmanın eşiğinde duruyorken, bir nefes almak için durdu. Şu anda herkese her şeyi açıklamak yapılacak en doğru şeydi ama bu

çok derinlere gömülmüş olayları ve kararları deştığı için Helen'in bu bedeli ödemesi gerekiyordu.

Dedektif Bridges, onun içedönüş transını bölerek içeri girdi. Elinde Helen'in istemiş olduğu dava dosyaları vardı. Birlikte sayfaları gözden geçirirken, herkesten gizli bir şekilde ofisine saklanmış olan Helen aralıksız olarak zincirin her halkasını değerlendiriyor, varsayımlarını bir ikinci kez, üçüncü kez tartıyordu. Şüpheyeye hiç yer yoktu.

Sonra aniden kalbi duracak gibi oldu.

“Geri dön.”

“Özel eşyalar mı? Yoksa –”

“Adli tıp raporuna. Morten'in evinde alınan.”

Sandy Morten'in ortadan kaybolmasının ardından, adli tıp ekipleri Sandy'nin evini didik didik aramışlardı. Onu kaçıranın orada olduğunu, Morten ve Mickery'yle şampanya içtiğini biliyorlardı, bu yüzden ona ait bir ipucu bulabilmek için her yeri uzun uzun ve büyük bir gayretle aramışlardı.

“Orada bir şey yok, patron. Adli tıp her yerde Mickery, Morten ve onun karısının DNA'sını buldu, evdeki bütün...”

“İkinci sayfa.”

“Sadece tamamlanmamış numuneler, biz de çoğunu...”

Helen raporu onun elinden çekip aldı ve gözlerini dikip baktı.

Artık hiç şüpheyeye yoktu. Katilin kim olduğunu ve neden öldürdüğünü biliyordu.

Tanner hiçbir yerde yoktu. Ama üzeri tahta çakılarak kapatılmış çocuk hastanesinin yakınlarında Tanner'ın kısa bir süre önce orada olduğuna ve kadının parasını çaldığına işaret eden atılmış bir çanta bulmuşlardı. Oradan ayrılmak üzerelerdi ki oldukları yerde kala-

kalmalarına yol açan bir ses duydular. Harabeye dönmüş binadan gelen, sanki bir şey yere düşmüş gibi keskin metalik bir ses.

Mark, Charlie'ye bir işaret yaptı. Her ikisi de içgüdüsel olarak telsizlerini ve telefonlarını kapattılar ve binaya doğru sessizce yaklaşılar. Pencerelerdeki tahtalardan biri gevşemişti – burası içeri girip görünmek istenmeyen biri için mükemmel bir saklanma yeri.

Charlie ve Mark, çürümeye yüz tutmuş pencere pervazının üzerinden olabildiğince sessiz bir şekilde içeri tırmandılar. İçerisi dökülüyordu ve terk edilmişti, şehir merkezindeki yeni hastane yüzünden kapanmadan önceki işlek ve canlı yerin iskeletiydi. Charlie kemerinden copunu çıkardı ve kendini eyleme hazırladı. Elleri titriyordu – buna hazır mıydı? Bunun için artık çok geçti. Her an birinin üzerlerine atlamasına hazır bir şekilde sessizce önce doğru ilerlediler.

Sonra ani bir hareketlenme oldu. Kapüşonu ve eşofmanı ile Tanner saklandığı yerden fırladı ve bir döner kapıdan geçti. Mark ve Charlie koridora çıkmak için bütün güçlerini harcayarak avlarının peşinden koştular. Güm! Kapıların arasından birbirlerini ezerek geçtiler ama şimdiden Tanner'a yirmi metre kadar yaklaşmışlardı.

Nefes nefese merdiven boşluğuna girdiklerinde kafalarını kaldırdılar ve Tanner'ın merdivenleri üçer üçer çıktığını gördüler. Hemen arkasından koştular, Mark onu yakalamaya kararlı bir şekilde önden gidiyordu. Yukarı, yukarı, yukarı. Sonra bir gürültü daha geldi.

Ona yetiştiklerinde dördüncü kata gelmişlerdi. Sağa mı yoksa sola mı gitmişti? Soldaki döner kapı hafifçe sallanıyordu. O zaman sola. Mark kapıları açtı ve sessizce içeri girdiler.

Boştu. Ama diğer tarafta da kapılar vardı –hiçbiri hareket etmiyordu– ve dört oda vardı. Herhangi birinde olabilirdi. Ve eğer öyleyse, köşeye sıkışmıştı. Birini denediler, sonra diğerini. Sonra diğerini. Geriye sadece bir tane kalmıştı.

Güm! Her şey o kadar hızlı oldu ki Charlie'nin beyni olayları algılamakta zorlandı. Arka taraftan Mark'ın kafasına metal bir boru çarptı ve Mark yere düştü. Charlie copunu güçlü bir şekilde Tanner'a doğru savurdu – cop şiddetli bir tangirtı çıkararak metal boruya çarptı. Tanner darbelere karşı siper alırken, Charlie defalarca vurdu.

Ama bu Tanner değildi. Kovalamaca sırasında merdivenleri hızla çıkmasından anlamalıydı. Ve arkalarından sinsice yaklaşmadan önce onları yanlış koridoru seçmek için gösterdiği kurnazlıktan. Bu Tanner değildi, bu aradıkları katildi ve Charlie şu anda onunla yüz yüze idi.

Artık düşmana saldırmanın zamanı gelmişti. Şaşkına dönmüş Bridges'a ekibi toplamayı emreden Helen, cep telefonunu çıkardı ve Charlie'nin numarasını çevirdi. Sesli mesaja düştü. Küfür ederek Mark'ı aradı. Yine sesli mesaj. Neden kahrolası telefona çıkmıyorlardı? Helen aceleyle bir mesaj bıraktı ve soruşturma odasının yolunu tuttu.

Oyuna en iyi iki polisi olmadan başlamak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. Onlar olmadan bile ekipte yirmi güçlü adam vardı ve ekibin gücünü etkili bir şekilde idare etmek konusunda McAndrew, Sanderson ve Bridges'a güvenebilirdi.

Helen olabildiğince çabuk bir şekilde her şeyi ortaya dökmek istiyordu, bu yüzden doğruca konuya girdi.

“Aradığımız kadının adı Suzanne Cooke.”

Ekiptekiler, herkeste bir tane olacak şekilde Suzanne'in fotoğraflarını elden ele dolaştırdı.

“İlişikte karakol kayıt tutanağını bulacaksınız. Suzanne, içerde yirmi beş yıl yatmış, iki cinayetten hüküm giymiş biri. Şarhlı tahliye evinden yirmi dört ay önce kaçmış. Norfolk bölgesindeymiş

ama şu anda Hampshire’da olduğunu ve bu cinayetlerden sorumlu olabileceğini düşünüyorum.”

Soruşturma odasında bir uğultu oldu. Helen durdu, sonra devam etti:

“Kurban seçimlerine göre *beni* kasten hedef aldığını düşünüyorum. Stephanie Bines’in şimdilik bir şeyi yok ama onu koruyabilmek için Avustralyalı meslektaşlarımızla kesintisiz bir irtibat içinde olmamızı istiyorum. Stephanie listedeki son olası kişi ama Mickery’nin kaçırılmasının da gösterdiği gibi, Suzanne’in hayal gücü çalışıyor ve plandan sapma olasılığı var. Bu yüzden müsait olan herkesi görev başında istiyorum. Basınla ben ilgilenirim – sizin bütün gücünüzü onu bulmaya harcamanızı istiyorum. Dedektif Bridges, üniformalıları bilgilendirebilir misin, herkesin sokakta soru sormasını istiyorum. Suzanne Cooke şu anda bizim bir numaralı şüphelimiz ve bölgedeki her gözün onu aramasını istiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Neden siz, patron?” dedi dedektif Grounds, herkesin kafasındaki soruyu sorarak. “Neden kasten sizi hedef alıyor?”

Helen duraksadı. Sır tutma dönemi sona ermişti ama şimdi bile cevap vermeden önce derin bir nefes aldı:

“Çünkü o benim ablam,” dedi.

Charlie kendini gerip ölümüne bir dövüşe hazırlandı. Ama rakibi ona karşı bir hamle yapmadı, bunun yerine elindeki metal boruyu bıraktı. Boru takır tukur yere düştü, ses ıssız binada yankılandı. Charlie bunun bir numara olmasından şüphelenerek dondu kaldı. Ama katil sadece kapüşonunu çıkardı ve ortaya sert ama çekici bir yüz çıktı. Bir an için Charlie’ye garip bir aşinalık hissi geldi. Ama bu his geldiği kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu. Kimdi bu kadın? Kadın belirgin omuz kasları olan yapılı biriydi ve makyajla

süslenmemiş olmasına rağmen küçük çekici bir yüzü vardı. Muhtemelen bu da olabildiğince Tanner'a benzemek içindi.

“Bizi neden buraya getirdiğini bilmiyorum ama bunu sorunsuz bir şekilde sona erdirebiliriz. Arkanı dön ve ellerini duvara koy.”

“Seninle savaşmayacağım Charlie. Burada olmamızın sebebi bu değil.”

Adının katilin dudaklarından çıktığını duymak son derece sarııcıydı. Ama en kötüsü gelmek üzereydi. Katil, gülerek cebinden bir silah çıkardı ve Charlie'ye doğrulttu.

“Bunlardan birinin neler yapabileceğini biliyorsun, değil mi? Hafızam beni yanıltmıyorsa, Smith & Wesson kullanarak eğitildin, değil mi?”

Charlie neden olduğunu bilmeden, başını evet anlamında salladı. Bu kadının garip bir gücü vardı – bu kişiliğiyle mi ilgiliydi yoksa onunla ilgili her şeyi biliyor oluşuyla mı?

“Bu yüzden copunu indir ve kemerini çıkar. Eğer meslektaşını aşağıya indireceksen hafif olmak istersin.”

Katil ona bir tür koşum takımı fırlattı ve giymesi için işaret etti. Charlie sadece ona bakakaldı. Hareket edemiyordu.

“Şimdi!” diye haykırdı katil, yüzündeki ifade nezaketten öfkeye dönerken.

Charlie copunu yere attı. Çok büyük bir tuzağın içine düşmüşlerdi. Tanner'ı “gördüğünü” söyleyerek merkezi arayan muhtemelen *oydu*. Ve bunu yemişlerdi. Tanner'la yüzleşmek kötüydü ama bu ondan kat kat beterdi.

Ekip, Helen'a sorularla saldırdı –bazıları öfkeli, bazıları kızgın bir şekilde– ve Helen elinden geldiği kadar dürüst ve sakin bir şekilde cevap vererek direndi.

“Ne kadar zamandır şüpheleniyordun?”

“Ne kadar zamandır *biliyordun*?”

“Suzanne ne istiyor?”

“Seni direkt olarak hedef alacak mı?”

Ama hâlâ Helen’in bilmediği çok şey vardı ve spekülasyon yapmak onları hiçbir yere götürmezdi. Bu yüzden çılgın bir yarım saatin sonunda Helen tartışmayı sonlandırdı. Onların dışarıda Suzanne’i arıyor olmalarını istiyordu.

Koridordan, onu bekleyen basına doğru yürürken, Helen elinin titrediğini hissetti. Geçmişini o kadar uzun süredir örtmüştü ki şu anda açıklamak eski bir yarayı açmak gibiydi. Ekibi onu takip etmeye devam edecek miydi? Ona inanmaya devam edecekler miydi? Helen böyle olması için dua etti – en kötüsünün daha yaşanmadığıyla ilgili kötü bir his vardı içinde.

“Halk tehlikede mi, Müfettiş?” Emilia Garanita sorusunu ilk sırada sormayı garantiledi. Ulusal tabloidler ve büyük sayfa gazetelerden gelen görevli gazetecilerle, bu yarayı deşme fırsatını kaçırmayacaktı. Whittaker’ın ona saldırmış olması zihninde hâlâ çok tazeydi.

“Halkın tehlikede olduğuna inanmıyoruz ama insanların şüpheliye yaklaşmamaları konusunda ısrar ediyoruz. Şüpheli silahlı olabilir ve ne yapacağı önceden tahmin edilemez. Eğer Suzanne Cooke’u görecekseniz, hemen 999’u aramalısınız.”

“Onun Southampton’da işlenen son cinayetlerle bağlantısı nedir?” *The Times*’ın can alıcı sorusu.

“Hâlâ olayla ilgili kesin bulguları saptamaya çalışıyoruz,” diye cevap verdi Helen, buna karşılık olarak Emilia’nın alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdığını fark ederek, “ama Sam Fisher ve Martina Robins’in cinayetlerini teşvik etmekte aktif olarak rol aldığına inanıyoruz.”

Helen içten içe bir parça gerildi. Brifingde Martina’dan bahsedip bahsetmemek onun için zor bir karar olmuştu. Eğer basın bunun peşine düşer ve Caroline’ın izini sürerse, oyun biterdi. Suzanne’in bu cinayetlerdeki şeytani rolünü tüm detaylarıyla anlatmaktan kaçınmanın bir yolu kalmazdı.

“Terfi edildiğiniz doğru mu, Müfettiş?” Garanita konuşmaya zorla dâhil olmaya çalıştı. “Söylentilere göre Emniyet Müdürü Whittaker görevden alınmış ve yolsuzluk suçlamalarıyla yargılanacakmış.”

Bu noktada oda birbirine girdi – Helen’i soru yağmuruna tutmaya başladılar. Saldırı aralıksız devam etti ama sorular ne kadar olumsuz ve tahrik edici olsa da Helen’in bunu atlatmaktan başka çaresi yoktu. Halkın tetikte olması gerekiyordu, bu yüzden basın yanlarında olmalıydı. Bu yenilir yutulur bir şey değildi ama durum kritikti. Hayatta bazen gözünü oyan kargayı beslemen gerekiyordu.

Acı her tarafını sardı. Acı onu ele geçirdiğinde Mark gözlerini kapattı ve yere yığıldı. Ona ne olmuştu? Eli içgüdüsel olarak kafasının arkasını gitti ve elleri derin, kanlı yaranın içine girdiğinde acıyla yüzünü buruşturdu. Başı deli gibi ağrıyordu ama aslında her tarafı ağrıyordu – sanki vahşi ve uzun süreli bir dayığa maruz kalmış gibi hissediyordu kendini.

Yavaş yavaş her şeyi hatırladı. Tanner'ın peşinden gitmeleri, hastaneye girmeleri ve sonra... pis bir boşluk. Bir saniyeliliğine tehlikeli bir durum sezdiğini hatırladı, arkasında olan bir şey veya biri varmış gibi. Aptal herif – Tanner'a sırtını dönmüş olmalıydı ve bedelini ödüyordu.

Çevresine göz gezdirdi. Etraf antiseptik ama aynı zamanda küf kokuyordu. Gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışarak, başını tekrar kaldırmayı denedi. Kazan dairesi gibi bir yerdeydi. Burası hastanenin bodrum katı mıydı? Eğer öyleyse, buraya nasıl gelmişlerdi?

“Mark.”

Charlie. Çok şükür. Mark, her hareketine eşlik eden zonklayan ağırları duymamazlıktan gelerek yavaşça boynunu uzatınca Charlie'nin köşede büzüşmüş olduğunu gördü.

Kucağında, tek ışık kaynakları olan hurdası çıkmış bir kamp feneri vardı.

Bu garip görüntüyü kavramaya başlarken bile, zihninde alarm zilleri çalmaya başladı.

“Bizi yakaladı, Mark.”

“Tanner mı?”

Ama Charlie başını hayır anlamında salladı ve kafasını ellerinin arasında gömdü. Sonunda mırıldanarak:

“Bu bir tuzaktı. O bizi yakaladı,” dedi.

Bir anda Mark sendeleyerek ayağa kalktı ve odayı incelemeye başladı. Ama çok hızlı ayağa kalmıştı, gözünde şimşekler çakıyordu, sonra güm diye ses çıkararak yere düştüğünü hissetti.

Kendine geldiğinde kafası Charlie’nin kucağındaydı ve Charlie onun suratına üflüyordu. Hem sıcak hem soğuktu, terliyordu – ve boğazı yanıyordu. Charlie’nin dokunuşunun verdiği rahatlıktan memnundu. Teşekkür etmek için kafasını kaldırdı ama Charlie’nin ağladığını gördü.

“Bizi yakaladı, Mark.”

Bu bir yanılsamaydı. Burada rahatlık yoktu.

Glock eline tam oturuyordu. Helen eline silah almayalı uzun bir süre olmuştu ama şu anda elinde bir tane olması güven vericiydi ve ona kendini güçlü hissettiriyordu. İmza atıp silahı aldı ve ona tahsis edilen cephaneyi almaya gitti. Talep formunda, hayati tehlike altında olduğundan, bunun kişisel koruma için olduğunu söylemişti. Ama gerçekten de öyle miydi? Yoksa onu şu anda kendini silahlandırmaya iten daha korkunç bir gereksinimi mi vardı?

Bu tehlike seviyesinde protokole göre tek başına göreve çıkmaması gerekiyordu ama bu başka birisiyle yapılabilecek bir seyahat değildi, bu yüzden yalan söyleyerek, yeni gelişen duruma ilgili bilgi vermek üzere bölge genel merkezine gitmesi gerektiğini söyledi. Ekiptekiler bu yalanı yuttu ama diğerlerini kandırmak o kadar kolay değildi – Helen kuzeye doğru hızla giderken arkasından Garanita'nın kırmızı Fiat'ının hırıl hırıl geldiğini fark etti. Çok belli olmuyordu –Garanita amatör değildi– ama yeterince oluyordu. Helen içini bir öfkenin kapladığını hissetti ve motosikletin gazına hızla abandı. Azami hızın 60 km olduğu yolda 110 km hız yaparak sivil takipçisine onun peşinden gelmesi için meydan okudu. Neyse ki Emilia, bir polisin peşinden gitmek için yasalara karşı gelmenin anlamsızlığını gördü ve takibi bıraktı. Gözden kaybolur kaybolmaz Helen çevre yoluna doğru bir U dönüşü yaptı ve oradan da Londra'nın yolunu tuttu.

Helen'in çocukluğundaki uğrak yerlerinin listesi kısaydı ve Chatham Tower'ın yıkılmasının planlandığını öğrenince, ilk önce buraya uğramaya karar verdi. Suzanne'in yöntemleri düşünüldüğünde burası kullanmak için mükemmel bir yerdi. Onu Suzanne

olarak düşünmesi ne kadar garipti, sanki bu bir şekilde gerçek adını kullanmaktan daha az acı vericiymiş gibi. Bununla beraber, Helen'in kendisi de artık yeni adını rahatlıkla kullanmaya başlamıştı – Grace adını “kurtarılmak”la ilgili çağrışımlarından dolayı ve Helen’i da anneannesinden dolayı seçmişti– ve artık gerçek adıyla çağrılrsa bu son derece garip ve rahatsız edici gelirdi.

Helen 150 km hız yaptığını fark etti ve gazı kesti. Sakin olmaya çalışmalıydı. Helen'in bu oyunun ne şekilde bitmesinin tasarlandığıyla ilgili bir fikri yoktu ama kendi istediği gibi bitirecekse mantıklı davranması gerekiyordu.

Şu anda, ablasının cinayetlerle bir ilgisi olabileceği fikrini aklından uzaklaştırarak, uzun bir süredir inkâr içinde olduğunu fark ediyordu. Onunla yirmi beş yıldan fazla bir süredir haberleşmemişlerdi ve Helen böyle olmasını istiyordu. Gözden ırak gönülden ırak. Ama Sandy Morten'in evinden alınan adli tıp raporunu gördüğünde bunu daha fazla inkâr edememişti. Adli tıp zarar görmüş bir DNA ögesi, bir parmak izi parçası bulmuşlardı. Bunun bir kısmını alabilmeyi başarmışlar ve bu Helen'in DNA zinciriyle eşleşiyormuş gibi gözüktüğü için kayıtlara onun olarak geçirdiler. Cinayet mahallinde polis dikkatsizliğinin sebep olduğu karışıklıkları önlemek için bunu hep yaparlardı. Ama tek bir sorun vardı. Helen, Sandy Morten'in evine hiç gitmemişti. Bu anomali göz ardı edilmişti – ama Helen'in gözüne çarparak, onun en kötü korkularını doğrulamıştı.

Artık Londra'nın güneyinin kırık dökük banliyölerindeydi. Çok geçmeden, Chatham Tower göründü. Altmışlar Ütopyası olarak tasarlanmıştı ama yıkılmak üzere bir kenara ayrılmıştı. Rüya bozulmuştu. Araziyi koruyan Arrow Güvenlik aranmıştı ama öyle olsa bile Helen'in birinin anahtarı getirmesi için beklemesi gerekti. Asık suratlı bekçi arazinin ahşap kapısının kilidini açtı, bu arada Helen bu harabe binayı çevreleyen ahşap tahtalardan güvenliğin ihlal edilip edilmediği konusunda sorular sordu. Bekçi olmadığı

konusunda ısrar etti –çocuklar, mahalledeki alışveriş merkezinde birbirlerini bıçaklamaktan buraya gelmeye zahmet etmiyorlardı– ama öyle olsa da Helen, boşluk veya eksiklik olup olmadığını inceleyerek alanı çevreleyen çitte tam bir tur attı. En sonunda güvenli olduğuna ikna oldu ve içeri girdiler. Biri merdiven kullanarak tahtaları aşabilir miydi? Muhtemelen.

Asansör kullanmak yasaktı, bu yüzden on birinci kata kadar yürüyerek çıktılar, Helen önden gitti, eşlikçisi ağır adımlarla arkasından. Farkına bile varmadan Helen kendini 112 numaranın önünde buldu. Güvenlik görevlisi kapıyı açmaya çalışırken, sakinleşmek için elini duvara koydu. Kapı kilitli değildi ve yavaşça açıldı. Bekçi içeri girmek üzereyken Helen onu durdurdu.

“Burada bekle.”

Bekçi şaşırmış görünüyordu ama mücadele etmedi:

“Keyfine bak.”

Ve bir kelime daha etmeden, Helen daireye girdi ve içerideki karanlık tarafından yutularak gözden kayboldu.

“Güçlü olmalıyız, Mark. Eğer güçlü olursak, birlik olursak, kaza-namaz.”

Mark başını salladı.

“Bizi yenemeyecek. Buna izin vermeyeceğim,” diye devam etti Charlie.

Mark, Charlie’nin yardımıyla ayağa kalktı ve birlikte etrafı keş-fettiler. Eğer hastanede olsalardı, birinin onları duyma ihtimali yoktu. Meclis, binayı yıllardır müteahhitlere satmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Bina, şehrin unutulmuş, dökülen bir yerinde tek başına duruyordu.

Beton duvarlarla çevrelenmişlerdi. Odada hiç pencere yoktu ve kapı kapsamlı bir şekilde daha yeni sağlamlaştırılmıştı – bu tamirat aksi takdirde kırık dökük olacak bir odayla tezat oluşturuyordu. Menteşelere girişmeyi denediler ama ellerinde araç gereç gibi bir şey olmadan bir yere varmaları zordu. Yine de üzerinde uğraşılacak bir şeydi. Eğer bir şekilde menteşeleri gevşetebilirlerse, o zaman...

Mark, zonklayan başını ve yükselen ateşini umursamadan men-teşeleri çıkarmaya uğraşırken, Charlie de yumruklarıyla kapıya güm güm vuruyordu. Kapıyı yumruklayıp durdu. Her seferinde biraz daha sert vururken, avazı çıktığı kadar yardım için yalvarı-

yordu. Ölüleri uyandıracak kadar gürültü yapıyordu – ama duyan var mıydı acaba?

Etraftan büyük toz girdapları kalkmaya başlamıştı bile, onları sarıyor, kulaklarına, gözlerine, boğazlarına kaçıyor. Charlie'nin sesi çatallaşıyordu ama vazgeçmedi. Vazgeçmemek için birbirlerine meydan okuyarak hiç durmadan devam ettiler ama bir saatten fazla sonuçsuz bir gayretin ardından bitkin bir şekilde yere yığıldılar.

Charlie ağlamamakta direndi. Hayal edebilecekleri en korkunç kâbusun ortasında sıkışıp kalmışlardı ve morallerini yüksek tutmak zorundalardı. Eğer yaşamak için bir şansları olacaksa bunu yapmaları şarttı.

“Andy Founding’i hatırlıyor musun?” dedi Charlie elinden geldiğince canlı bir şekilde, çatlak sesi, neşeli ses tonuyla çelişiyordu.

“Elbette,” diye cevap verdi Mark, şaşırarak.

“Görünüşe bakılırsa, Hampshire emniyetine dava açıyormuş. Kadın polis memurları tarafından tacize uğradığını iddia etmiş.”

Mark karşılığında küçük bir kahkaha attı. Sevgiyle anıldığı diğer adıyla, Andy *Fondling*²⁰, Portsmouth’da rahat durmayan elle-riyle, özellikle de genç kadın polisler söz konusu olduğunda, masa başında görev yapan efsaneleşmiş bir komiser muaviniydi. Charlie hikâyesini anlatmaya devam etti ve Mark uyumak için, biraz huzur bulmak için can atsa da çaresizliği uzak tutmaları gerektiğini bildiği için Charlie’nin teklifine cevap verdi.

Birbirlerine hikâyeler anlatmaya devam ederlerken, ikisi de aralarında duran silahtan hiç bahsetmedi.

20 (İng.) Okşama, okşayış. (ç. n.)

Uyanıp beni eğlencemden mahrum edeceklerinden emindim ama dört litre elma şarabının neler yapabileceğine hayret edersiniz. Babam her zaman sağlam bir içici olmuştur –bira, elma şarabı, ne bulursa aslında– ve annem de onu taklit eder. Bu, dayağı daha çekilir hale getirir ve onun düşünmesine engel olur. Eğer uzun süre ayık kalmış olsaydı, hayatının nasıl bir lağım çukuru olduğunu fark eder ve kafasını fırına sokardı. Bazı açılardan bunu yapmış olmasını dilerdim.

Bu ânı birçok farklı şekliyle planladım. Rüyalarımda her zaman bıçak kullanırdım. Kesik arterler, duvarlara sıçrayan kan fikrini çok sevdim ama gerçekte bunu yapacak cesaretim yoktu. Elime yüzüme bulaştırmaktan korkuyordum. Yeterince güçlü saldırılamamaktan, damarı ıskalamaktan. Bunu yaptığımda doğru bir şekilde yapmak zorundaydım yoksa ölürdüm, hiç şüphesiz. O piç bir de bunu hiç acele etmeden yapardı kesin –bana neler yapacağını Tanrı bilir– bu yüzden doğru düzgün yapmalıydım.

Bekçinin ofisinde depolanmış bir sürü gaffer bantı buldum ve üç tane aldım. Sonuçta sadece bir tane kullandım ama gergindim ve bitmeyeceğinden emin olmak istiyordum. Önce babamı hallettim. Bileğini kaldırdım ve nazik bir şekilde bantladım. Neredeyse şefkatle, sanki bir yarayı sarıyormuşum gibi. Bant döndükçe döndü, sonra

kolunu kaldırdım ve demir yatak başının yanına koydum ve kolu sağlam bir şekilde metal direğe sabitlenene kadar bantı direğin çevresinde döndürdüm. Sonra aynı şeyi diğer koluna da yaptım.

Kalbim patlayacak gibi çarpıyordu. Babam rahatsız olduğu için kıpırdamaya başlamıştı bile, bu yüzden elimi çabuk tutmalıyım.

Hızlıca annemin sol elini hallettim ama sağ elini yaparken annem uyandı. Veya en azından ben öyle sandım. Annem gözlerini açtı ve doğruca bana baktı. Neler olduğunu görmüş olduğunu ve buna razı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Benimle hemfikir oldu. Her neyse, gözlerini tekrar hızlı bir şekilde kapadı ve bana bir daha sorun çıkarmadı.

İkisi de sağlam bir şekilde bağlanmıştı, bu yüzden mutfağa koştum. Artık gürültü yapıp yapmamamın bir önemi yoktu. Her şey hızla ilgiliydi. Streç filmi aldım ve yatak odalarına geri koştum. Bunu bir filmde görmüştüm ve gerçekte nasıl olacağını hep merak etmiştim. Filmde büyük bir parça çektim sonra onu ikiye katladım, sonra üçe katlayarak güçlendirdim. Sonra yatağın üstüne çıktım ve uyuyan babamın gövdesine ata biner gibi çıktım ve nazik bir şekilde kafasını kaldırdım. Film yüzüne tutup hızlıca arkaya doğru dolaştırdım, tekrar ve tekrar, ta ki gözleri, burnu ve ağzı bu elastik ve gergin plastikle tamamen kapanana kadar.

Ve sonra babam deli gibi boğuşmaya başladı. Gözlerini açıp sanki deliymişim gibi bana baktı. Bağırmaya çalıştı, ellerini sert bir şekilde çekip kurtarmaya çalıştı. Vücudu hoplayıp zıplarken üzerinde kalmak için çok uğraşmam gerekti ama zaferimin elimden alınmasına izin vermeyecektim. Daha sıkı bastırdım. Gözleri pörtlemişti artık, yüzü morarmıştı. Yanında annem yavaş yavaş, rahatsız ve mahmur bir şekilde uyanıyordu.

Artık savaşacak gücü kalmamıştı. Daha da sıkı bastırdım. Uçlardan o kadar sıkı bir şekilde tutuyordum ki ellerim acıyordu.

Ama bunun numara olmadığından emin olmak zorundaydım. İhtiyarın işini bitirmek zorundaydım.

Sonra birden sakinleşti. Annem artık uyanmıştı ve bana katıksız bir şaşkınlıkla bakıyordu. Ona gülümsedim, sonra streç filmi suratına bastırdım. Bu sefer tek kat. Bu sefer büyük bir mücadele verilmesini beklemiyordum.

Oldukça kısa bir süre sonra her şey sona erdi. Ayağa kalktım ve sıırıslıklam kaldığımı fark ettim. Titremeye başladım. Mutlu değildim, bu moral bozucuydu – mutlu olacağımı düşünmüştüm. Ama iş bitmişti. Söylenebilecek tek şey bu.

Yatak odasında durmuş, çevresindeki hasara bakıyordu. Eskiden burada olan eski püskü posterler ve ikinci el mobilyalar gideli çok olmuştu – şimdi sadece binaya el konduğundan beri buradan geçen serseri ve keşlerden kalan döküntüler vardı.

Bu odada ne kadar çok anı vardı. İyi, kötü, korkunç. Helen, bu odayı gözünde canlandığı her sefer, ablası aşağıdaki ranzada tecavüze uğrarken, hareketsiz bir şekilde yatarken hissettiği korkuyu, kafa karışıklığını ve çaresizlik hissini hatırladı. Bu düşünceler Helen'in çevresinde dönüp durdular. Çocukken o kadar uzun bir süreyi güçsüz ve çaresiz geçirmişti ki şu anda yetişkin bir kadın olarak burada duruyor olmak son derece garip geliyordu – elinde bir silah tutan yetişkin bir kadın. *O zamanlar*, şimdiki yetişkin hali kim bilir ne kadar işine yarardı. Düzen yaratacak, acılarını dindirecek ve adaleti sağlayacak biri. Eğer biri –herhangi biri– onun yardım çığlıklarına kulak asmış olsaydı belki de bütün bunların önüne geçilmiş olurdu.

Ranza, en ilerideki köşeye atılmıştı. Artık orada hiçbir şey yoktu, sadece son zamanlarda keçeli bir kalemle kirletilmiş eski püskü bir Britney Spears posteri. Helen kendini odanın diğer tarafına geçip köşeleri kıvrılmış posterini yırtıp sökerken buldu. Ellerini duvardaki sert yapışkanda gezdirirken aradığı şeyi buldu. “J. H.”

Adının baş harfleri. Onca sene önce bunları bir pergelle duvara kazımişti. Çocukluğunun korkunç çaresizliğinin bir işareti olarak yapmıştı bunu – eğer o hayatta kalmayacaksa bile bunun kalacağını ümit ederek.

Helen'in aklına kötü düşünceler üşüşmeye başlayınca koşarak yatak odasından çıktı. Diğer yatak odasına, berbat kokan mutfığa ve küflü hole daldı. Ama oralarda onun için bir şey olmadığı çok açıktı. Buraya gelmenin sonuç vereceğinden çok emindi ama eli boş dönüyordu.

Burasını son görüşüydü. Her şeyi incelemek için bir anlığına durdu. O gece olanlardan sonra bile, evi kiraya vermekte hiçbir sorun yaşamamış olmaları çok garipti. Eğer fakirsen çok titiz davranma veya batıl inançları olan biri olma lüksün olmuyordu. Bir hafta içinde eve yeni bir aile taşındı. Ve yıllar içinde bina eskidi ve parçalandı, ta ki burası sadece hayvanların yaşayabileceği bir yer haline gelene kadar. Belki de bu şekilde layığını bulmuş oldu.

Helen hızlı adımlarla apartmanlardan uzaklaştı, bekçi homurdanarak onu bekleyen kahvesine doğru ağır adımlarla yürüdü. Helen bir an için, bundan sonra ne yapacağını düşünerek motosikletine oturdu. İlgüdüleri her zaman çok işine yaramıştı ama burada onu yüzüstü bırakmışlardı. Diğer olasılıkların peşine düşmekten, her bağlantının izini sürmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Telefonunu açtı ve hemen birkaç cevapsız arama uyarısıyla karşılaştı. Dedektif Bridges'tan gelen birkaç mesajdan ilkinin alınca uyarı, dehşete dönüştü.

Mark ve Charlie kaybolmuşlardı.

Bir an için özgürdü. Bir alışveriş merkezindeki yürüyen merdivenlere doğru koşuyordu. Annesi merdivenlerin en üstünde durmuş, güvenlik görevlisiyle konuşuyor, ona sorumlulukları konusunda ders veriyordu. Annesini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti, ona doğru hızla koştu. Yanına vardığında güvenlik görevlisi ona döndü ama adam nedense konuşamıyordu, sadece gözlerini dikmiş ona bakıyor ve inleyip duruyordu...

Charlie sıçrayarak uyandı – acı gerçek bir anda yüzüne çarptı. Mark, yerde yanında uzanmış, inleyip duruyordu... Charlie içini bir anda kaplayan öfkeyi bastırdı – bu onun suçu değildi. Başındaki yara kötüydü ve tedavi edememişlerdi. İlk başta Charlie yarayı temizlemek için tükürük ve gömlek kolu kullanmıştı ama şimdi yaptığı tek şeyin daha fazla pislik bulaştırmak olmasından endişeleniyordu. Mark kaçırılmalarından önce bile kötü durumdaydı –çok fazla alkol, çok sayıda uykusuz gece– ve kan kaybı onu daha da güçsüzleştirmişti. Şimdi tamamen olgunlaşmış bir enfeksiyonun ilk aşamalarında olan kötü bir yarası vardı. Ateşi sabitleşmiş gibi gözüküyordu. Eğer ciddi bir şekilde hastalanırsa Charlie ne yapacaktı?

Bu düşüncayı kafasından uzaklaştırarak saatine baktı. Ne kadar zamandır uyuyordu. Yeterince uzun zamandır değil. Ümidini

kaybettiğinde zaman çok yavaş ilerliyordu. O ilk sabah, ikisi de aktif, hatta umutlulardı, bu mezardan dışarı çıkmanın bir yolunu bulmaya kararlılardı. Geceleri uyuyup gündüzleri çalışmaya karar vermişlerdi. İkinci sabah, kapının ağır menteşelerini yerinden oynatabilmek için kemer tokalarını kullanmayı denediler. Ama bütün çabaların boşa çıkınca devam etmen çok zor oluyordu. En sonunda tokalar kırıldı ve tutukluluklarının ikinci öğleden sonrası olmadan halsizlik ve çaresizlik içlerine kök salmaya başlamıştı.

Charlie kendini hayatında hiç bu kadar pis, iğrenç ve bu derece çaresiz hissetmemişti. Hapishanelerinin dar sınırları çoktan tiksindirici bir hal almaya başlamıştı. Kakalarını yapmak ve (Charlie'nin durumu için) kusmak için odanın en uzak köşesini kullanmak konusunda bir anlaşma yapmışlardı ve Charlie buna hiç sektirmeden uymuş, sabah bulantıları geldiğinde midesini boşaltmak için pis zemine doğru koşturmuştu. Görünüşe göre Mark anlaşmalarına saygı gösteremeyecek kadar zayıf veya dikkatsizdi. Üstünü başını pisletmişti ve bu pis koku Charlie'nin burnunu deliyordu.

Dakikasında mide bulantısı onu ele geçirdi ve Charlie pis köşeye doğru koşturdu ve uzun bir şerit halinde asitli safra kustu. Midesi tekrar şiddetle kasıldı, sonra tekrar kustu ve nihayet dindi. Birden boğazı kavrulmaya başladı – onu tamamen tüketen, yorucu bir susuzluk. Charlie en ufak bir nem kaynağı arayarak odada bir tur attı, bütün bu süre boyunca da akan tuzlu gözyaşlarını yalayabilmek için gözlerini ovuşturarak ağlamaya çalıştı. Ama hiçbir şey olmadı – ağlamaktan içi dışına çıkmıştı zaten. Her şey kay...

Bir hareket. Göz ucuyla bir hareket olduğunu gördü. Bakmaya korkarak – bulacağı şeyden korktuğu için – kafasını milim milim çevirdi. Ve işte oradaydı. Kocaman, şişko bir sıçan.

Bir anda ortaya çıkmıştı. Bu Charlie için umudun mucizevi bir tezahürü gibiydi – çöldeki vaha gibi. Zihninde çoktan dışlerini sıçana geçirmiş, hayvanın etini kemiklerinden ayırıyor, guruldayan

karnının sancılarını bastırıyordu. Boyutu düşünöldüğünde ikisi için de yetecek kadar et olabilirdi.

Dikkatli bir şekilde yaparsan olur. Çok hızlı değil. Bu ölüm kalım meselesi. Charlie montunu omuzlarından indirdi – harika bir ağ değildi ama idare ederdi.

Bir adım ileri. Sıçan bir anda kafasını kaldırdı, karanlığın içinden baktı. Charlie dondu. Sonra hemen etrafı kokladıktan sonra ağır ağır yemeğini tırtıklamaya devam etti, açgözlölük ağır basmıştı.

Bir adım daha ileri. Bu sefer sıçan kıpırdamadı.

Bir adım daha. Charlie artık yaklaşmıştı.

Bir daha. Şimdi resmen üzerindeydi.

Charlie ileri atılıp montu sıçanın kafasına indirdi. Charlie kıpırdayan tümseğe yumruklar yağdırırken sıçan deli gibi çırpındı. En sonunda hareket etmeyi bıraktı. Yapmış mıydı? Emin olmak için bir darbe daha vurdu, sonra kontrol etmek için elini bir parça gevşetti. Sıçan çaresiz bir kaçma girişiminde bulunarak montun altından fırladı. Charlie sıçanın kuyruğunu kapmaya çalıştı, neredeyse yakalıyordu ama sıçan elinden kaçıp duvarın arasındaki bir çatlaktan güvenli bir yere doğru uzaklaştı.

Charlie doğruldu. O kadar ümitsiz bir durumdu ki neredeyse komikti. Midesi yemek için ağrıyor, boğazı yanıp kavruluyordu. Bir şeyler olmalıydı. Biraz rahatlama. Biraz gıda.

Pes etti ve o kadar küçölmeyeceğine yemin ettiğı şeyi yaptı. Külotunu indirdi, açık avucuna işedi, sonra bu sıcak sıvıyı bir di-kişte içti.

Hayal mi görüyordu yoksa onu mu suçluyorlardı? Charlie ve Mark kırk sekiz saatten fazla bir süredir kayıplardı ve ekibin gerginliği şok ve endişeye dönüşmeye başlamıştı. Artık kayıp meslektaşlarının aranması için ekibi Helen yönettiği için, ne tarafa baksa onu suçlayan bakışlarla karşılaşmaya başlamıştı, sanki hep beraber bunun suçlusunun o olduğuna karar vermişler gibi.

Cep telefonu takibine göre Mark ve Charlie en son Spire Caddesi'nde görünüyordular. Bu ekibi o bölgeye yönlendiren Tanner'la ilgili aldıkları isimsiz ihbarla da örtüşüyordu. Cep telefonlarını ve telsizlerini kapatmışlar ve polis meslektaşlarından hiçbirisiyle iletişim kurmamışlardı. İlk başlarda ekip, Tanner'ın görülmesinin gerçek olduğunu ve Charlie ve Mark'ın bir şekilde –bir yerlerde– hâlâ iş üzerinde olduklarını ümit etmişti. Ama yavaş yavaş bu telefon konuşmasının düzmece olduğu anlaşılmıştı. Kasıtlı saldırıya hiç rastlanmamıştı – Mark ve Charlie o bölgeye kasten yönlendirilmişlerdi. Tuzak kokuyordu. Herkes aynı şeyi düşünüyordu – *Suzanne* onları yakalamış mıydı?

Spire Caddesi'nde dağılarak, her binayı incelemiş, her dükkân sahibi ve yoldan geçen herkesle konuşmuşlardı ve eski çocuk hastanesinin çevresinde attıkları ikinci turda, keskin gözlü bir polis memuru pencerelerden birinde gevşek bir tahta olduğunu fark et-

mişti. Pencerenin pervazında yeni bulaşmış çamur vardı, sanki biri daha yeni içeri tırmanmış gibi. Helen polisleri hemen içeri sokmak istedi ama amirleri taktik destek olmadan bunu yapmasına izin vermemişlerdi.

Silahlı timi harekete geçirmek sinir bozacak derecede uzun sürmüştü ama Helen birilerini haşlamış ve peşinde *SO19*'la²¹ eski hastaneye doğru hızla gidiyordu. Burası, birçok çıkışı olan büyük bir binaydı ve Suzanne'in ellerinden kaçıp gitmesine izin vermek istemiyordu. Buradaysa elbette.

Girişlerini olabildiğince dikkatli ve sessiz bir şekilde gerçekleştirdiler. *SO19*, Helen'la birlikte öncülük ediyordu ve tam arkalarında da Dedektif Bridges ve bir düzine polis memuru vardı. Aramaları gereken çok geniş bir alan vardı ama yayılıp kesintisiz telsiz bağlantısıyla her yeri oldukça kısa bir sürede bitirebilirlerdi.

Helen'in bütün vücudu gergindi. Sinirlerine hâkim olmaya çalışması gerektiğini biliyordu – aşırı sinir yanlış kararlara yol açardı, özellikle de elinde bir Glock varken. Rüzgârlı bir havaydı ve kırık pencerelerden esen rüzgâr mekânın doğaüstü, hatta tekinsiz bir yermiş gibi hissedilmesine sebep oluyordu. Gerçekçi ol, dedi kendi kendine – olmayan gölge veya hayali görüntüler görmenin âlemi yoktu.

Ama kaybedecek bu kadar çok şeyi varken sakinleşmek çok zordu. Bunların hepsi onun *suçuydu*. Sadece cinayetlerin işlenmesine sebep olduğu için değil ama aynı zamanda Mark'a işe dönmesi için yalvardığı için de. Eğer onu kendi haline bırakmış olsaydı, şu anda içler acısı ama *güvende* bir zavallı olurdu. Mark işe, içinde en ufak bir suçlama veya öfke olmadan dönmüştü. Çünkü yaptığı işe inanıyordu ve –her şeye rağmen– Helen'a inanıyordu. Ve bu bağlılığı karşısında ektiğini ne kadar acı bir şekilde biçmişti.

21 Özel Harekat Timi (ç. n.)

Kendi başına hareket ettiği için, protokolü ihlal ederek sessizce üst kata çıktı. İlk odaya kapıdan göz attı. Burası, ıssız, unutulmuş, tozlu karanlık bir yerdi. Helen silahındaki emniyet mandalını açtı. İçgüdüğü ona ablasının bir SO19 timine saldıracak kadar pervasız olmayacağını söylüyordu. Peşinde olduğu kişi Helen'di. Helen kafasını diğer kapıdan içeri uzatırken ezeli düşmanı ile çok yakında yüz yüze geleceğine ikna olmuş bir şekilde silahını kaldırdı.

Telsizden aniden tiz bir ses yükseldi. Dedektif Bridges'dı bu. Sesi telaşlı olmaktan çok heyecanlı geliyordu. Bazı sesler duymuştu. Aşağıdan geliyorlardı. Şimdi incelemek için o tarafa gidiyordu. Helen bir anda geri dönüp merdivenlerden aşağıya doğru hızla koşmaya başladı.

Gümleme seslerinin olduğu tarafa doğru koşan Dedektif Bridges, Helen'in onun önüne geçtiğini görünce şaşırdı. Hız konusunda her zaman kendisiyle gurur duymuştu ama Müfettiş çılgın bir kadındı. Belli etmemeye çalışıyordu ama Bridges onun yay gibi gergin olduğunu görebiliyordu. Artık, korku, endişe ve öfkeyle hareket ettiği için, bunu kendi olayı haline getiriyordu. Bu kâbusa son veren kişi olmak istiyordu.

Merdivenlerin altına ulaştıklarında koridorların dört yöne doğru ayrıldığını gördüler. Telsizden tekrar tiz bir ses duyuldu ve Bridges, Helen'dan gelen kin dolu bir bakışla telsizi kapattı. Duyabilmek için kulaklarını iyice zorladılar.

Tam karşıdan. Ses kesinlikle onların tam karşısındaki kordondan geliyordu. İleri doğru hızla koştular. İlk kapı kilitliydi ama ses daha ileriden geliyordu. Tekrar harekete geçtiler. Ses duyuluyordu, sürekli tekrar eden, inatçı bir ses – güm, güm, güm. Bir sonraki odadan geliyordu. Kapı kilitliydi. Ama içeri gireceklerdi. İçeri girmek zorundalardı.

Helen, bir cevap almayı umarak kapıya doğru bağırırken, bir polis memuru hızlıca koşup levye getirmeye gitti. Bir dakikadan

daha kısa bir sürede yanında başka polis memurlarıyla beraber döndü. Omzunu kapıya dayayarak ağır metal kapının kilidini kurcaladı. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri, ta ki en sonunda kapı direnen bir çatırtıyla açılana kadar. Onu kenara iterek, Helen ve Bridges içeri daldılar.

Ve karşılarında boş bir oda buldular.

Menteşelerinin yarısı çıkık kırık bir cam, ısrarcı bir ritimle, rüzgârda hışımla sallanarak metal pencere çerçevesine çarpıyordu.

Ölmek istiyordu.

Çünkü Mark için ölüm şu anda bir nimet sayılırdı, vücuduna işkence çektiren acıdan bir kurtuluş. Şu ana konsantre olmaya çalışarak ateşle mücadele etmeye, Charlie'yle birlikte nasıl bir kaçış yolu kullanabileceklerini bulmaya çalışmıştı ama bu beyninin normalden daha kötü bir şekilde ağrımaya sebep olmuştu, bu yüzden bunun yerine bezginliğe boyun eğmişti.

Açlıktan ölmek ne kadar sürer? Çok uzun. Zaman mefhumunu kaybetmişti ama en iyi ihtimalle üç gündür bu hapishanede olduklarından emindi. Midesine sürekli kramplar giriyordu, boğazı şişmiş ve kuruydu, kendini kaldıracak hali hemen hemen hiç kalmamıştı. Zaman geçirmek için çocukluk anılarını hatırlamaya çalıştı ama okulla ilgili hayalleri ortaokulda okudukları (okumaktan nefret ettiği) *Kayıp Cennet* şiiriyle ilgili düşüncelere karıştı. Şimdi kendini onun kâbus versiyonundaki, geceler boyunca süren dondurucu soğuk ve sonu gelmeyen günler boyunca onu esir alan korkunç terlemeler tarafından aralıksız işkence gören bir karakter gibi hissediyordu. Bundan kurtuluş yoktu.

Ateşinin gittikçe kötüleştiğini biliyordu. İyi olduğu ve kötü olduğu zamanlar vardı. Kendinde olup Charlie'yle konuşabildiği zamanlar ve anlamsızca saçmaladığını bildiği başka zamanlar. Bir

yerden sonra keçileri tamamen kaçırarak mıydı? Bu fikri kafasından uzaklaştırdı.

Yarasını incelemek için elini kafasının arkasına götürdü. Kesik geniş ve derindi ve şimdi pis parmaklarıyla yarayı deşiyordu.

“Yapma, Mark.” Charlie’nin sesi karanlığı delip geçti. Arafta geçen üç günden sonra bile hâlâ onu düşünüyordu. “Daha kötü yapacaksın.”

Ama Mark, parmağının arkasında hareket eden bir şey olduğu için onu duymazlıktan geldi. Yarası canlıydı. Ellerini çekti ve burnuna yaklaştırdı. Kurtçuklar. Yarası enfeksiyon kapıp kurtlanmıştı.

Elini ağzına götürdü ve diliyle küçük kurtçukları ağzına aldı. Kurtçukların boğazından geçmeleri garip bir his yarattı. Garip ama güzel. Yarasından birkaç tane daha çekip aldı ve ağzına tıktı.

Charlie çoktan yerinden kalkmış o tarafa yürüyordu. Mark’ın yanında yere çöktü. Mark duraksadı – arkadaşlıkları ve normal terbiye anlayışları bir kez daha etkisini gösteriyordu. Çaba sarf ederek kafasını çevirdi ve kendini ona sundu. Charlie tereddüt ederek Mark’ın yarasının içinden iki parmak kurtçuk çıkardı ve ağzına bıraktı. Kurtçukların dilinde çözülmesine izin vererek tadını çıkardı sonra bir parmak dolusu daha aldı.

Kısa bir süre sonra kurtçuklar bitti. Kurtçuk yemeği sona ermişti. Şimdi mideleri açlıkla nabız gibi atıyordu – yedikleri minik parçalar içlerine, aslında ne kadar boş olduklarını hatırlatmıştı sadece. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla. Mideleri daha fazla istiyordu. Midelerinin daha fazlasına *ihtiyacı* vardı.

Ama onlara daha fazla verebilecekleri bir şey yoktu.

Eski hastanenin bulunduğu üç kilometre yarıçaplı alanın her milimetresini incelemişlerdi ama Mark veya Charlie'nin izine rastlamamışlardı. Sadece hastanenin dördüncü katındaki bir koridorda taze kan bulmuşlardı. Sonrasında yapılan testler bunun Mark'ın kanı olduğunu doğrulamıştı. Dedektif McAndrew gözyaşlarına boğulmuştu ve ekipte gözle görülür bir şekilde kendinden geçmiş olan tek kişi o değildi. Helen şu ana kadar Mark'ın ekip içinde ne kadar popüler olduğunu fark etmemişti. Kendisinden nefret etmelerine şaşırmmamak gerekiyordu.

Demek ki Mark ve Charlie kandırılarak hastaneye çekilmiş, saldırıya uğramış ve başka bir yere götürülmüşlerdi. Hastanenin yakın civarında kapalı devre kamera sistemi yoktu. Yakınlardaki işlek caddelerdeki kapalı devre kamera sistemleri o saatlerde bölgede çok sayıda Transit minivan tespit etmişti ama *onlarınki* hangisiydi? Onları nereye götürmüştü? Bölgede kesinlikle bir sürü kullanılmayan bina ve depo vardı. Üniformalılar, Helen'ın getirttiği köpeklerin de yardımıyla bunları araştırmaya başlamışlardı. Olası her şahit ve yoldan geçenlerle görüşüyor, son derece detaylı ev soruşturmaları yapıyorlardı. Şüpheli davranan herkesin evini baştan sona arıyorlar – gerekirse altını üstüne getiriyorlardı. Onları bulmak *zorundalardı*.

Helen hâlâ yakınlarda bir yerlerde oldukları fikri üzerine tüm parasını yatırmıştı. Suzanne onları başka bir yere taşımış olabilirdi ama bunlar her an tetikte olan polis memurlarıydı, diğer kurbanlara göre daha zorluydular. İşleri berbat etmek istemezdi – artık kesinlikle riske girmeyecekti. Southampton, Portsmouth ve civarını taramak için göz ve kulağa –olabildiğince fazla– ihtiyaçları vardı. Helen zaten komşu karakollardan yedek polis istemiş, yedek Toplum Destek memurlarını çekmiş ve Southampton Merkez'deki herkesin iznini iptal etmişti. Ama hâlâ yeterli değildi.

Yapılacak bariz tek bir şey daha vardı. Emilia Garanita, eski çocuk hastanesine boşu boşuna yapılmış olan baskının duyumunu almıştı. Vaktinde tüyo almadığı için telefon ederek Helen'in başının etini yiyor, baskının neyle ilgili olduğunu ve o zamandan beri neden bunca faaliyet yapıldığını öğrenmek için çaresizce uğraşıyordu. Suzanne'i mi arıyorlardı? Yoksa başka kurbanlar mı vardı?

Bu riskli bir hamleydi ama Helen'in başka seçeneği yoktu. Aramanın dördüncü günüydü ve ellerinde hâlâ bir şey yoktu. Bu yüzden telefonu aldı ve Garanita'nın numarasını çevirdi.

Emilia Garanita işini seviyordu. Çalışma saatleri uzundu, aldığı para işe yaramazdı ve yetkililer boktan yerel gazetelerde çalışan gazetecilere açık açık kaba davranırlardı ama Emilia bunların hiçbirine aldırmadı. O işinin ona günlük olarak sağladığı adrenalinin, ne olacağının önceden kestirilememesinin ve heyecanın bağımlısıydı.

Sonra güç meselesi vardı. Politikacılar, polisler, meclis üyeleri ne kadar kibirli olsalar da hepsi gazetecilerden korkarlardı. Kariyerlerindeki ilerleme için hepsi de halkın saygısına muhtaçtı – ve halka ne düşünmeleri gerektiğini söyleyen de Emilia gibi gazetecilerdi. Emilia şu anda Helen Grace’in karşısında oturuyorken bu gücü hissediyordu. Buluşma yerini Emilia seçmişti – Grace değil – ve gündemi belirleyen de şu anda oydu. Grace’in onun yardımına ihtiyacı vardı, bu yüzden artık daha fazla yalan ve şaşırtmaca olmayacaktı.

“İki polis memurumuz kayıp,” diye başladı Helen çabucak. “Charlie Brooks ve Mark Fuller – ikisini de tanıyorsun, sanırım. Kaçırılmış olabilirler ve onları aramak için senin yardımına – okuyucularının yardımına – ihtiyacımız var.”

Grace devam ederken, Emilia çok aşına gelen bir karıncalanma hissetti. Gazeteci olmanın bir diğer harika yanı da buydu – her an kucağına harika bir haber, gerçekten büyük bir olay düşebilirdi. Tüm çalışması bu günler içindi. Sulh ceza mahkemelerinde dava-

larda bulunmak için kaybettiği onca saat –vandalizm, kavgalar, soygunlar– kendine *gerçek* bir haber bulmak için ödemen gereken bedeldi. Ve eline gerçek bir haber geçtiğinde buna hazır olsan iyi olurdu. İsmi duyan böyle haberlerdi.

Emilia, steno kullanıyor olmasına rağmen yeterince hızlı yazamıyordu. Bu hikâyedeki gelişmeler inanılmazdı, kafasında haberi şimdiden görebiliyordu. Ve bu tip bir şeyde ulusal gazetelerin önünde olmak – işte bu gerçek altın tozuydu.

Emilia, elinden gelen her şeyi yapacağına söz verdi ve Grace ayrıldı. Müfettiş “sohbetlerinin” sonucundan çok memnun kaldığını söylemişti ama oldukça hasta görünüyordu. Birinden yardım istemekten veya başka bir kadının yanında ikinci planda kalkmaktan hoşlanan bir kadına benzemiyordu. Kızlar dayanışması buraya kadardı.

Emilia hemen ofise döndü. Önceden hissettiği gergin heyecan yok olmuştu ve kendini garip bir şekilde sakin hissediyordu. Tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

İş hayatı boyunca gazeteciliği bir silah olarak kullanmıştı –hak edenleri teşhir etmek, onlara zarar vermek veya onları yok etmek için.

Bu sefer de farklı olmayacaktı.

Saat sabah 6.30'du ve güneş doğmamakta direniyordu. Southampton'ın üzerinde kalın, rutubetli bir sis vardı – tam da Helen'in ruh halinin cisimleşmiş haliydi. Dış kapıyı arkasından çarptı, motosikletine bindi ve gaza gereğinden fazla asılarak hızla şehir merkezinin yolunu tuttu.

Bir otuz altı saat daha geçmişti ve hâlâ hiç haber yoktu. Hayır, bu doğru değildi. Birçok “haber” vardı ama hiçbirisi yardımcı olmamıştı. Emilia'nın yanından ayrıldığından beri Helen çok kötü bir hata yaptığını düşünerek kendine kızıyordu. Çok fazla seçeneği yoktu aslında ve basının haberdar edilmesi *gerekliyordu* ama yine de Helen işleri daha da berbat etmişti. Emilia'yla gece geç saatlerde buluşmuştu, bu yüzden ertesi günkü haber sansasyoneldi ama detayların üzerinde pek durulmamıştı. *Akşam Haberleri*'nin bugünkü sayısı çok daha farklı bir hikâye vaat ediyordu.

Helen geldiğinde masasının üzerinde gazetenin bir kopyasını buldu. Ekipteki biri yardım mı etmek istemişti yoksa önemli bir şeye parmak mı basmaya çalışıyordu? Helen, dehşet verici manşeti geçti ve doğrudan iç sayfalardaki detaylara geldi. Çok korkunçtu. İşkence pornosuydu, sadece adı konmamıştı. Ayrıntılı ve şehvetli detaylarla, okuyucularını açlık ve susuzluğun çeşitli aşamalarından geçiriyorlar ve hangi polisin daha uzun süre dayanacağı ve olası

ölüm sebepleri üzerinde yorumlar yapıyorlardı. Kalın kafalı okuyuculara yardımcı olmak için bir grafik –fiziksel ve zihinsel çöküşün programı– bile vardı, Charlie ve Mark’ın Birinci Gün’de kendilerini nasıl hissedeceklerini özetliyordu. Ve İkinci Gün’de. Üçüncü. Dördüncü. Beşinci. Bunlardan sonraki günler için kocaman bir soru işareti vardı ama bu sadece tek bir anlama geliyordu.

Bütün bu şehvetin içine gömülmüş, bütün bu ayrıntılı haberin sözüm ona sebebi olan, bir polis acil numarası vardı. Tahmin edilebileceği gibi telefonlar durmak bilmiyordu. Bu sıra dışı haberin sebep olduğu heyecan hissi bunu garantiliyordu. Gelen telefonların birçoğu ümitsizce ilgi çekmek için olanlardı – bu Helen’in sinirden köpürmesine sebep oluyordu.

Charlie’nin erkek arkadaşı ve Mark’ın anne babasıyla oturuyorken, Helen’in onların üzüntülerini hafifletmek için yapabileceği çok az şey vardı. *Akşam Haberleri*’ndeki sansasyonel raporlar onları endişeden çılgına çevirmişti ve sınırlarını Helen’a yöneltmişlerdi. Helen’in, onları eve geri getirebilmek için elinden gelen her şeyi yapacağına söz verirken, aynı zamanda da sevdikleri kişinin yaşama şansı konusunda onlara karşı dürüst olması gerekiyordu. Hepsi savaş sonrası buhranına girmiş, olayı hiçbir şekilde anlayamıyordu; sanki bu kısa bir süre sonra uyanacakları tatsız bir kâbusmuş gibiydi.

Helen onlara bir şey, acılarını sona erdirecek iyi bir haber vermek için çaresizce uğraşıyordu ama yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Mark ve Charlie’nin güçlü olacaklarını biliyordu ama artık neredeyse bir haftadır onları ne gören ne de duyan vardı. Ne halde olduklarını kim bilebilirdi? Veya ne kadar süre dayanabileceklerini? Sonuçta herkes insandı.

Zaman geçiyordu ve her dakika önemliydi.

Charlie ayağa kalkmaya çalıştı. Ama doğrulurken başı dönmeye başladı. Kendini sersemlemiş ve sarhoş gibi hissediyordu ve popo üstü geri düştü. Kafasını diğer tarafa çevirerek tekrar ögürdü. Ama çıkaracak bir şey kalmamıştı – son birkaç gündür hiçbir şey çıkmamıştı. Açlıktan ölüyordu. Bu, daha önce birçok kez öylesine kullanmış olduğu bir ifadeydi – ama ne kadar korkunç bir anlamı olduğunu tam olarak şimdi öğreniyordu. Arka arkaya gelen ishal krizleri, eklem spazmları, gövdesinin her yerinde oluşan kırmızı lekeler ve ağzının, dirseklerinin ve dizlerinin çevresindeki çıldırtıcı çatlaklar. Deri değiştireyormuş, parçalanıyormuş gibiydi. Zamanla bir iskeletten biraz hallice olacaktı. Kurtçuklar gideli çok olmuştu. Ve tekrar geri gelmeden önce Mark muhtemelen ölmüş olacaktı.

Odanın diğer tarafında Mark, ona eşlik etmesi için “Benim bir küçük fındık ağacım vardı”yı mırıldanmaya başlamıştı. Birkaç gündür ninni zırzılamaya başlamıştı – belki annesi ona bu ninnileri söylemişti veya belki de o kızına söylemişti.

Her ne olursa olsun, bütün kelimeler yanlış, melodiler karmakarışıktı. Aslında tek yaptığı gürültü çıkarmaktı, kendine hâlâ hayatta olduğunu kanıtlamak için. Kimi kandırıyordu? Charlie hapishanelerini defalarca incelemişti. Ve ona geri bakan aynı dört duvarla karşılaşmıştı. Koku artık korkunçtu, altı günlük dışkı, ter ve

kusmuktan oluşan iğrenç bir kokteyl. Ve acayip derecede üşümeye başlamışlardı. Charlie, ateşten dışları birbirine çarpan Mark'ı kazan dairesinin yalıtım malzemesiyle sarmaya çalıştı ama battığı için Mark'ı rahatsız etti ve sonrasında zaten üzerinden düştü.

Charlie bunu yemeyi düşündü ama midesinde durmayacağını biliyordu ve gereksiz bir şekilde biraz daha kusmaya dayanamazdı. Bu yüzden öylece oturup korkunç şeyler düşündü.

Başını sert, soğuk duvara yasladı. Taşın serinliği bir an için onu sakinleştirdi. O zaman burası onun mezarı olacaktı. Steve'i bir daha asla göremeyecekti. Anne ve babasını bir daha asla göremeyecekti. En kötüsü de bebeğini asla göremeyecekti.

Artık kurtuluş yoktu. Artık kurtarma ekibinin gelmesini beklemiyordu. Şu anda yapabilecekleri tek şey ölümü beklemektir.

Ancak... Charlie, gözleri sımsıkı kapalı bir şekilde kafasını duvara bastırdı. Silahın yakınlarda bir yerlerde olduğunu biliyordu ama ona bakmamak için direndi. O tarafa doğru yürüyüp onu yerden almak çok kolaydı. Mark onu durduramazdı, her şey hızlıca sona ererdi.

Sert bir şekilde dudağını ısırdı. Onu bu düşünceden uzaklaştıracak bir şey. Bunu yapmazdı. Yapamazdı.

Ama bir anda bu düşünebildiği tek şey haline geldi.

Kendini imha etmek gibi bir şeydi bu. Başka bir polis olsa bununla yüzleşmek için bir günah keçisi seçerek görevden çekilebilirdi. Ama Helen bunun onun yüzünden olduğunu biliyordu, bu yüzden kurbanlık koyun olmaktan başka çaresi yoktu.

Helen, iki tarafında Mark ve Charlie'nin yakın çekim fotoğraflarıyla, şüphesi olan herkesin iletişime geçmesi konusunda ısrar ederek ulusal basını bilgilendirdi. Emilia'nın *Akşam Haberleri*'ndeki haberi panik yaratmıştı. Hıncahınç dolu brifing odasında, İngiltere'deki her büyük tabloid ve diğer gazetelerin temsilcileri olduğu kadar, Avrupa'dan, Amerika'dan ve daha birçok yerden gelen gazeteciler de vardı.

Artık saklanmak yoktu. Bir seri katilin peşindeydiler. Bu Emilia Garanita'nın beklediği halka itiraf etme kısmıydı ve şimdi mağduru oynayarak Helen'a istifa etmesi çağrısı yapıyordu. Bu dava sürecinde Helen'ın liderliği konusunda resmî bir soruşturma yapılmasını talep etmişti. *Akşam Haberleri* geniş çaplı yeni bir haber yapmış, onların gözünde soruşturmanın şu ana kadarki ayırt edici özellikleri olan yalanları, yarı gerçekleri, bahaneleri ve beceriksizlikleri listelemişlerdi. Helen bu hakaretlerin onu hedef almasına izin verdi – mesajını iletebildiği sürece, profesyonel zararın hiçbir önemi yoktu.

Sinirinin ve hayal kırıklığının üstesinden gelmek için bütün gece iş başında kalmaya niyetliydi ama endişeli ekibi onu sonunda eve yollamayı başarmıştı – en azından bir iki saatliğine. Hepsi de canla başla çalışmışlardı ama Helen’da o can kalmamıştı.

Helen, hızını sabit tutarak motosikletle eve döndü – hâlâ keyifsiz ve hassastı. Eve gelir gelmez duş alıp üzerini değiştirdi. Temiz olmak iyi gelmişti ve birden canlandığını ve hatta daha da aptalca bir şekilde ümitlendiğini hissetti.

Çok kısa süren neşeli bir anda onları sağ salım bulacağından emin oldu.

Ama pencereden kasvetli gece manzarasına bakarken, bu kısa süreli iyimserlik spazmı kayboldu. Her yere bakmışlardı ve hiçbir şey bulamamışlardı. Hampshire polisi, kayıp polis memurlarını aramak için Southampton’ın altını üstüne getirirken, Helen da *Met*’deki²² meslektaşlarıyla iletişime geçti. Ablasının yer seçimlerinde kişisel bir şeyler olabilir miydi? Belki de son gülüşü yapmak için “eğlenceli” bir yer seçmişti? Eskiden pencerelerini kırmaya gittikleri harabe depolar vardı, sarhoş oldukları mezarlık, dersleri kırdıkları okullar, oğlanların kaykay yapışlarını seyrettikleri alt geçitler. Bütün buraların incelenmesini istedi.

Ama şimdilik bir şey yoktu. Aynı ezici sessizlik. İnsanı zayıf düşüren aynı hayal kırıklığı. Mark ve Charlie oralarda bir yerlerdediler ve Helen’ın onlara yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu.

Evden fırlayıp soruşturma odasına hızla geri dönmeden önce evinde on dakika kalabildi. Bir yerlerde bir ipucu olmak zorundaydı. Ve Helen’ın bunu bulması gerekiyordu.

22 Metropolitan Police Service : Büyükşehir/Londra Polis Teşkilatı. (ç. n.)

Bebek sürekli bağıırıyordu.

Charlie sürekli onu gözünün önüne getiriyordu. Bir şekilde bunun kız olduğunu biliyordu. Ve gözünde canlandırdığı bebek, bir miktar hücreden ibaret değildi, çoktan bir karakteri ve ihtiyaçları olan bir insandı. Bebeğini, annesinden bir şeyler alamamanın şaşkınlığı ve acısıyla yemek için bağıırırken hayal ediyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Onun karnına da Charlie'ninkine olduğu gibi açlıktan kramplar giriyor muydu? Bebeğin şu anda bir karnı bile olmayabilir, diye düşündü Charlie ama bu kafasından atamadığı bir görüntüydü. Bebeğimi açlıktan öldürüyorum. Bebeğimi açlıktan öldürüyorum.

Mark ve Charlie kendi kendilerini bu duruma sokmuşlardı. Bunun suçlusu onlardı. Ama bebeği masumdu. Saf ve masum. Bunun cezasını neden o çekiyordu? Salaklıkları için hissettiği öfke onu cesaretlendirdi. Bir deri bir kemik kalmış, işe yaramaz bedeninin aksine iradesi zayıflamamıştı.

Öfkesini bastırmayı denedi. Uyumayı denedi. Ama gece uzundu. Ve soğuk. Ve sessiz. Charlie uyumayı denedi ama bebeği sürekli bağıırıyordu.

Ona silahı alması için bağıırıyordu.

Ekiptekiler bilgilendirilmiş ve görev yerlerine sevk edilmişlerdi. Bridges, Sanderson ve ekibin geri kalanı bölgeye dağıtılmışlarken, Helen geride, soruşturma odasında kaldı. Birisinin bu dev aramayı koordine etmesi gerekiyordu ve ayrıca, Helen'ın içinde bir şeyler kaçırıyor olduğuna dair kötü bir his vardı ve delilleri tekrar gözden geçirmek istiyordu.

Her minik ipucunun peşine düşmüştü. İngiltere'nin güneyindeki her belediye meclisiyle temas kurulmuştu ve şu anda yazı işlerindeki memurlar yenilenmek veya yıkılmak üzere olan terk edilmiş endüstri bölgesi listesini inceliyordu. Liman yetkilileriyle temas kurulmuştu – kullanılmayan depo ve gemilerin listesi hazırlanıyordu. Kiralık mülklerin peşine düşülmüştü ama sadece yeni kiralanmış yerleri bulabiliyorlardı ve Suzanne'in haftalarca önce bir yer kiralamadığı ne malumdu.

Arama çok büyüktü ve her yeri kapsıyordu ama yine de Helen bütün bunların işe yaramadığı hissinden kurtulamıyordu. Eğer tutuldukları yer rastgele seçilmişse, o zaman onları bulma olasılıkları ne kadardı? Hata yapma korkusu ve cevabın burnunun dibinde olduğu hissiyle Helen, ablasıyla çocukluklarında takıldıkları önemli yerleri tekrar gözden geçirdi. Helen, her zaman daha güçlü olan Marianne'i örnek almıştı ve onu bir gölge gibi takip etmişti. Eğer

Marianne’i bulursanız, Jodie’yi bulursunuz, böyle derlerdi. İsmi değiştirerek, hayatını değiştirerek o gölgeden kaçmaya çalışmıştı ama o gölge karanlık ve çaresizliği de yanında getirerek bir kez daha üzerine düşmüştü.

Helen, yeni bir ipucunu müjdeleyen ilk heyecan ve neşe ürperisini ilk kez Arrow Güvenlik’te onun dosyasını okurken hissetmişti. Cinsiyet eşitliği çağında, listelerindeki kadın güvenlik görevlisinin dikkat çekmemesi gerekirdi. Ama gerçek hayatta kaç kadın güvenlik görevlisi gördünüz? Daha da önemlisi, bu kadın güvenlik Arrow’a daha iki ay önce katılmıştı. O tarafta yaşadığı için ona Croydon ve Bromley civarındaki mülklere göz kulak olma görevi verilmişti. Ama referansları şüpheli –sahte– gibi gözüküyordu ve yazı işleri memurları hızlıca bir göz atınca verdiği adresin sahte olduğu ortaya çıkmıştı.

Helen, Marianne’in orijinal sabıka fotoğrafını ve bilgisayar tarafından yapılmış “daha yaşlı” bir Marianne görüntüsünü Arrow’a faksladı ve alarma geçen şirketten hemen cevap geldi. Görüntülerdeki kadın onların, Grace Shields adındaki yeni güvenlik elemanları olabiliirdi.

Grace. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Ama bu “siktir git” mi demekti yoksa davetkâr bir “buraya gelsene” mi? Helen bunlardan ikincisini seçti ve bir kez daha hızla Chatham Tower’a doğru yola çıktı. Ablasının onun bu bağlantıyı bulmasını isteyip istemediğinden –veya ne zaman bulmasını istediğinden– emin değildi ama kararını vermişti. Ya Marianne Chatham Tower’da bir yerlerdeydi ya da Mark ile Charlie ve Helen onları bulacaktı.

Helen kuzeye doğru giderken içini bir umut dalgasının kapladığını hissetti. Final maçı başlamıştı.

Beni götürürlerken yağmur yağıyordu.

Beni polis arabasına doğru sürüklerlerken bunu fark etmemiştim ama sıradan bir suçlu gibi arabanın arkasında otururken yanıp sönen mavi ışıkların sokaktaki su birikintilerindeki yansımalarını gördüm.

Hissizleşmiştim. Psikologlar bunun cinayetlerden sonraki şoktan olduğunu söyleyeceklerdi ama buna hiçbir zaman inanmadım. Evet, şoktaydım tamam ama o konuyla bir ilgisi yoktu. Benim onlarla konuşmamı sağlamaya çalışacaklardı ama onlara tek bir kelime söylemeyecektim – söyleyemeyecektim. Kendimi kapatmaya başlamıştım bile. Bu benim için sonun başlangıcıydı.

Kafamı kaldırınca kapının ağzında beni seyrettiğini gördüm. Onu bir battaniyeye sarmışlardı ve çevresinde dönen telaşlı bir sosyal hizmet görevlisi vardı ama o gözlerini dosdoğru ileriye dikmişti, olanlara inanamıyormuş gibi. Ama bunlar oluyordu ve olmasını sağlayan oydu. Bu aileyi parçalayan oydu, ben değil.

Ama eleştirilen, gerilen, yüzüne tükürülen ve kötülünen ben-dim. Ama asıl suçu işleyen oydu ve bunu biliyordu.

Beni arabayla götürürlerken bunu gözlerinde görebiliyordum. O Yehuda'ydı, hayır, Yehuda'dan da beterdi. Yehuda sadece arka-daşına ihanet etmişti. O ise ablasına ihanet etmişti.

Hızlıca yap. Bitir şu işi.

Mark kendini hareket etmeye, kalan son gücünü toplayıp bu eylemi gerçekleştirmeye zorladı. Ama ateşten yanıyordu, vücudu ağrıyordu ve ayaklarını kıpırdatmakta çok zorlanıyordu. Ama buna mecburdu – hareket etmek için tüm iradesini kullandı.

Charlie odanın diğer tarafında yatıyordu. Artık ağlıyor ve bağırıyordu. Deliriyor muydu yoksa? Normalde o kadar sakın ve sıcakken, şu anda öfke ve şiddet dolu, deliliğe giden yolda dişlerinin arasından ıslık çalan bir cadı gibiydi. Kim bilir aklından neler geçiyordu?

Silah ikisinin ortasında duruyordu. Mark gözlerini silahtan alamıyordu. Artık kaçmak için bütün girişimlerini tükettiklerine göre, onlar için tek çözüm silahtı.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. Dakikasında dirsekleri altından kaydı ve Mark yere düştü, çenesi sert bir şekilde soğuk taşa çarptı. Öfkeyle, kemiklerini yerden kaldırmak için her kasını zorlayarak tekrar denedi. Bu sefer dizlerini kaldırıp göğsünün altına sıkıştırmanın avantajından da faydalanarak dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı. Göğsüne, bacaklarına, kollarına şiddetli ağrılar saplanıyordu – vücudu ona karşı direniyordu ama Mark onun kazanmasına izin vermeyecekti.

Silaha kaçamak bir bakış daha attı. Artık daha sakin, ani hareketlere gerek yoktu. Yavaşça kıcının üstüne oturdu, bu şekilde dik durabildi. Bir anda dik durmak başının zonklamasına sebep oldu ve aklına kendiliğinden bir anı geldi – yeni yıl sonrası akşamdan kalmalığını geçirmek için Elsie'nin onun başına soğuk bir bez koyduğu anı. O her zaman küçük bir melekti. Onun küçük meleği.

Silah bir buçuk metre uzaktaydı. Bu mesafeyi ne kadar sürede alabilirdi? Bir kez harekete geçtiğinde geri dönüşü olmamalıydı. Bir an tereddüt etse kararlılığı onu yüzüstü bırakabilirdi. Bir anlık bir kararsızlıkta vücudu onu yüzüstü bırakabilirdi. Artık kararını vermişti ve son dakika şüphelerinin onu durdurmasına izin vermemeliydi.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yerde süründü. Acı dayanılmazdı ama ileri doğru gitmeyi başarabildi. Charlie onu duydu ve hızlıca döndü ama çok geçti, Mark oraya varmıştı. Silahı aldı ve horozu çekti. Artık öldürme vakti gelmişti.

Şiddetli bir yağmur yağıyordu – fırtına başlamıştı ve düşen yağmur suları binaya doğru koşan Helen’i sırlıslam etmişti. Sanki hava da Helen’i sürüklemeye devam eden öfkeyle doluymuş gibiydi.

Siperliğinden akan su görüntüyü bulandırıyor, bu yüzden Helen onu ilk gördüğünde kadın ona hayalet gibi göründü, hayal görüyormuş gibiydi. İlk başta bunun onunla buluşmaya gelen Arrow temsilcisi olduğunu düşündü – ama sonra bunun bir kadın olduğunu fark etti. Hemen gerildi, motosikletini yavaşlattı ve silahına uzandı.

Sonra bir anda nefesi kesildi. Gözlerini sıkıca kapattı, sonra yanlış gördüğünü umarak onları tekrar açtı. Ama yanlış görmemişti. Patinaj yaparak durdu, motosikletten indi ve ilerideki sırlıslam ve yarı çıplak kişiye doğru koştu.

Charlie sanki onu tanımamış gibi yalpalayarak onun yanından geçti. Helen kadının kolundan tutup onu kendisine doğru çekti. Charlie döndü ve gözlerinde vahşi bir öfkeyle Helen’i suratından ısırmaya çalıştı. Helen kadına sert bir şekilde tokat atarak onu itti. Darbe, şu anda dizlerinin üzerine çöken Charlie’yi sersemletmiş gibiydi. Charlie pis ve kıyafetsiz haliyle, Helen’in eskiden tanıdığı neşeli polis memurunun bir kâbustaki hali gibiydi.

“Nerede?” Helen’in sorusu duygusuz ve umursamazdı.

Charlie ona bakamıyordu.

“O yaptı. Ben değil. Beni kurtarmak için yaptı...”

“NEREDE?” diye kükredi Helen.

Charlie'nin gözlerinden yaşlar akıyordu artık. Sağ kolunu kaldırdı ve Chatham Tower'ı gösterdi.

“Bodrumda,” dedi, sesi çatlak ve güçsüzdü.

Helen onu diz çöktüğü yerde bıraktı ve binaya doğru koşmaya başladı. Sitenin kilitli olmayan girişinden geçerken silahının emniyet mandalını indirdi. Strateji veya tedbirin olmadığı bir yerdeydi. Mark'ı bulmak zorundaydı.

Çoktan ölmüş olabileceği ihtimalini zihninin gerisine itti – onu kurtaracak zamanı vardı elbette. Olmak zorundaydı. Helen, Mark'a karşı bir şeyler hissettiğini fark etti. Bu henüz aşk değildi ama büyüme ihtimali olan sıcak ve güzel şeylerdi. Belki de bir araya gelmelerinin bir sebebi vardı. Belki de birbirlerini kurtarmaları ve geçmişin oluşturduğu hasarları tamir etmeleri gerekiyordu.

Girişten hızla geçti ve deli gibi çevresine bakındı. Sonra ortadaki avluya doğru hızla koştu ve asansörlerin yanındaki kapıyı tekmeleyerek açtı. Aşağıya doğru, merdivenleri üçer üçer atlayarak aşağıya indi.

Artık bodrumdaydı. İlk kapıyı tekmeleyerek açtı ve ...karşısına boş bir dolap çıktı. Hayır, ters bir şeyler vardı, kapı birisini içeride tutacak kadar sağlam değildi, daha sağlam bir... Helen sonra gördü – menteşelerinde sallanan sağlamlaştırılmış metal kapıyı. Helen son sürat koridorda koştu ve hızlıca içeri girdi.

İçeri girdiğinde dizleri çözüldü ve yere düştü. Mark'ı görmüştü. Ve en kötü haliyle görmüştü. Başını yavaşça kaldırdı ama adam ikinci bakışta da daha iyi görünmüyordu. Mark kendi kanından oluşmuş bir gölcüğün içinde yatıyordu. Ölmüştü, onu öldüren silah hâlâ elindeydi. Helen leş gibi zeminde sürünerek ona doğru gitti, kafasını kollarının arasına aldı. Ama Mark soğuk ve hareketsizdi.

Güm diye bir ses geldi ve Helen kafasını kaldırdı. Kimi bekliyordu ki? Charlie mi? Bridges mı? Bu Marianne'di, o olduğunu bilmesi gerekiyordu.

“Selam, Jodie.”

Marianne kapıyı arkasından kilitlerken gülümsüyordu.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Galibiyet hissetmiyordu. Mutluluk hissetmiyordu. Rahatlama bile hissetmiyordu. Charlie hayatta kalmıştı. Yaşayacaktı. Bebeği yaşayacaktı. Ama eski Charlie ölmüş ve gömülmüştü. Bunun geri dönüşü yoktu.

Kaldırımında yatıyor, yağmur bardaktan boşanırcasına üzerine yağıyordu. Beyni fırıl fırıl dönüyordu. Şok, isteksizlikle karışmıştı. Bitkinlik onu yavaş yavaş ele geçirdi. Charlie, gözlerini kapattı ve ağzını açtı. Yağmur, kavrulmuş ve kanayan ağzından içeri girdi. İçinden akan hayatla bir anlık bir gevşeme, sonra unutulmuş. Gözleri kapalı, beyne bir yere doğru sürüklenirken, kendini suyun altına batırılmış, rahatlatıcı olduğu kadar güçsüz de düşüren bir karanlığa doğru çekiliyormuş gibi hissetti.

Sonra bir ses. Garip, uzaktan gelen mekanik bir ses. Charlie kendini bu boşluktan çekip çıkarmaya çalıştı ama bitkinlik onu ele geçirmişti. İşte tekrar. Ses, telaşlı ve ısrarcıydı. Tek gözünü açmayı başardı. Ama kimse yoktu.

“Neredesin? Lütfen cevap ver.” Çaresiz ses artık daha net duyulmaya başlamıştı.

Charlie diğer gözünü de açtı ve kafasını yerden kaldırmayı başardı.

Helen'in polis telsizi, bir kenara atılmış motosikletinin yanında yerde duruyordu. Ve bu ses... ses Dedektif Bridges'a aitti. Onu arıyordu.

Belki her şey bitmemişti. Belki de Charlie'nin kurtulmak için hâlâ bir şansı vardı. Denemesi gerektiğini biliyordu. Doğruldu, sonra dizlerinin üzerine yığıldı. Vücudu sarsılıyor, dişleri birbirine vuruyordu. Çift görüyordu. Ama bir şekilde telsize ulaşmak zorundaydı.

“Bunu nasıl yaparsın?”

Marianne bir kahkaha attı. Jodie’nin sorusunda güzel bir ironi vardı. Bu tam olarak Marianne’in yıllar boyunca *ona* söylemiş olduğu şeydi. Marianne’in yüzüne koca bir gülümseme yayıldı – her şeyin bu kadar mükemmel bir şekilde gelişeceğini kim tahmin edebilirdi?

“Tahmininden daha basit oldu. Erkekler kolaydı – güzel bir yüz karşısında ne hale geldiklerini bilirsin. Ve kızlar, onlar da şey... güven doluydular. Bunun zor olduğunu söylemek isterdim ama gördüğün gibi ağır kaldırma işini başkalarına yaptırdım.”

Mark’ın cesedine doğru bir bakış attı.

“Bu arada Charlie’yi gördün mü?” diye devam etti. “Nasıl? Kapıyı açtığımda hemen yanımdan koşup gitti, bu yüzden ona doğru düzgün bakamadım.”

“Onu mahvettin...”

“Ah bu kadar duygusal olma. İyileşir. Düzeler, erkek arkadaşıyla beraber olup bebeğini doğurur. O çocuğun gözünün içine bakıp bakamayacağı ayrı bir konu ama sonuçta o kazandı. Hayatta kaldı. Bunu onun yapacağını sanıyordum ama Mark onun elinden aldı.

“Neden sadece benim peşimden gelmedin?” diye sordu Helen.

“Çünkü acı çekmeni istedim.”

İşte bu kadardı – dosdoğru ve katıksız bir şekilde.

“Ben doğru olanı yaptım. Yine aynısını yapardım.” Helen’in öfkesi artmaya başladıkça sesi de yükseliyordu. Ve ilk kez, Marianne’in gözlerinde bir şey gördü – kızgınlık?

“Benim ne kadar acı çektiğimi hiç düşünmedin, öyle değil mi?” diye haykırdı Marianne.

“Bu doğru değil.”

“Benim acı çekmemi de istemiyordun. Sadece acı çeksem de umurunda değildi ki bu daha da kötü.”

“Hayır, bu asla benim düşündüğüm veya iste...”

“Yirmi beş yıl içeride yattım. İslahevinde beni yok etmeye çalıştılar ve sonra aynı şeyleri Holloway’de de yaşadım. Sana yazdım bunları, bu yüzden neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yapma. Şişlemeler, taciz, dayak. Sana bunlardan ve karşılığını nasıl ödediklerinden bahsettim. Holloway’de kızın tekinin gözünü kafasından çıkardım – hatırlıyor musun? Elbette hatırlıyorsun. Ama yine de cevap yazmadın, ziyarete gelmedin. Bana hiç yardım etmedin çünkü çürümemi istedin. Kuruyup ölmemi istedin. Kendi ablanın.”

“Çok uzun bir süredir benim ablam değilsin.”

“Onlara yaptıklarım yüzünden mi? En azından benim biraz cesaretim vardı, seni nankör küçük orospu.”

Zehir nihayet sızmaya başlamıştı.

“Seni *kurtardım*. Sırada sen vardın. Senin gibi küçük bir kızı *mahvetmiş* olacaktı.”

Marianne’in suçlamasındaki doğruluk payı Helen’in vicdanını ezip geçti.

“Bunu biliyorum. Bana yardım ettiğini düşündüğünü biliyorum–”

“Birlikte mutlu *olabilirdik*, sen ve ben. Bir yerlere gider, sokakta yaşar, bir yolunu bulurduk. Bizi asla bulamazlardı. Eğer bir arada dursaydık şu anda hâlâ iyi olurduk.”

“Buna gerçekten inanıyor musun, Marianne? Çünkü eğer öyleyse, sandığımdan daha kötü durumdasın demekti...”

Bir anda Marianne gözlerinden ateşler saçarak Helen’in üzerine doğru yürümeye başladı. Helen hemen Glock’unu kaldırdı ve Marianne mesafeyi kontrol ederek duraksadı. İkisinin arasında artık sadece üç metre vardı.

Helen ablasının suratını inceledi. Şekli ve çizgileri ne kadar tanıdık ama ifade ne kadar yabancıydı. Sanki içine girmiş bir canavar varmış ve onu için için yiyip bitiriyormuş gibiydi.

“Sakin beni küçümsemeye kalkma,” dedi Marianne dişlerinin arasından. “Sakin beni... yargılamaya kalkma. Burada sanık koltuğunda olan sensin, ben değil.”

“Doğru olanı yaptığım için mi? İyi olanı? Anne babamızı öldürdün Marianne. Onları soğukkanlılıkla öldürdün.”

“Ve sen onları özledin mi? Daha sonrasında? O tecavüzcüleri özledin mi?”

Bir an için Helen söyleyecek söz bulamadı. Kendine bu soruyu daha önce hiç sormamıştı. Olaydan sonra zihni Marianne’le o kadar meşguldü, Sosyal Hizmetler ve koruyucu aileler arasındaki kendi sersemletici yolculuğuna kendini o kadar kaptırmıştı ki yas tutmaya gerçekten hiç vakti olmamıştı.

“Evet, özledin mi?” diye sordu Marianne. Uzun bir sessizlik oldu ve sonra:

“Hayır.”

Marianne’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bir zafer gülümsemesi.

“İşte bu kadar o zaman. Onlar hiç kimse değillerdi. Hiç kimse den de beterlerdi. Ve daha kötü bir kaderi hak ediyorlardı. Onlara nazik davrandım. Yoksa onların neler yaptıklarını unuttun mu?”

Taktığı sarı peruğu sert bir şekilde çekip kafa derisini gösterdi. Babasının, Marianne'in kafasını üç çubuklu ızgara ateşine tuttuğu bölgede tekrar saç çıkmamış, başının tepesinde garip ve itici bir iz bırakmıştı.

"Bunlar sadece görülebilen izler. Sonunda bizi öldürecek. Bu yüzden ben yapılması gerekeni yaptım. Bana minnettar olman gerekir."

Helen ablasını izledi – duruşmasında sergilediği aynı savunma, aynı öfke, yıllar sonra bile hâlâ oradaydı. Söylediğinde doğruluk payı vardı ama bunlar kulağa hâlâ deli bir kadının zırvalamaları gibi geliyordu. Helen bir anda bu korkunç odadan çıkmak, bu yakıcı nefretten uzaklaşmak için güçlü bir istek duydu.

"Bu nasıl bitecek, Marianne?" Marianne, sanki bu soruyu bekliyormuş gibi gülümsedi ve sonra:

"Başladığı gibi bitecek. Bir seçim hakkıyla."

İşte şimdi her şey bir anlam kazanmaya başlamıştı.

"Sen yıllar önce bir seçim yaptın," diye devam etti Marianne. "Ablana ihanet etmeyi seçtin. Sana yardım eden ablana. Senin için cinayet işleyen ablana. Sen kendini kurtarmayı ve beni kurtlara atmayı tercih ettin."

"Ve bütün kurbanlarının bir seçim hakkı vardı," diye cevap verdi Helen, Marianne'in planının bütün korkunçluğu net bir şekilde ortaya çıkmaya başlarken.

"İnsanların iyi olduğunu düşünüyorsun, Jodie. Sen hayattaki iyimserlerden birisin. Ama insanlar öyle *değiller*. Onlar kötü, bencil ve zalim. Sen bunu kanıtladın. Ve kaçırdığım her bencil küçük pislik de öyle. Sonuç olarak, hepimiz hayatta kalkmak için diğerinin gözünü tırmalayan hayvanlarız sadece."

Marianne bir adım daha yaklaştı – Helen içgüdüsel olarak silahının tetiğini kavradı. Marianne durdu ve gülümsedi, sonra Smith & Wesson'unu Helen'in göz seviyesine kaldırdı.

“Ve Şimdi bir Őeçim daha yapman gerekiyor, Helen. Öldürecek misin, yoksa öldürülecek misin?”

Demek ki olay buydu. Helen ve Marianne, onun ölümcül oyununun son oyuncularıydı.

Dedektif Bridges, Charlie'yi yattığı yerde bıraktı ve binaya doğru hızla koştu. SO19 tam takım SWAT ekipmanı ile gelmek üzerelerdi ve sağlık görevlileri olay yerine doğru koşarak geliyorlardı ama onun bekleyecek vakti yoktu. Helen katille –Suzanne, Marianne, adı her ne haltsa– birlikte içerideydi ve Helen'in hayatta kalma şansına fazla güvenmiyordu. Bu her zaman sonu ölümle biten bir plandı.

Aceleyle lobiden geçti. Asansörler çalışmıyordu ama bodruma inen kapı yarı aralık olduğu için o tarafa doğru koştu. Merdivenlerden indi ve koridordan geçti. Silahlı değildi ama bunun bir önemi yoktu. Şu anda her saniyenin önemi vardı.

Ve işte oradaydı. Kilitli metal kapı. Kapıyı yumrukladı ve içeriden net bir şekilde ona gitmesini söyleyen Helen'in sesi duyuldu. *Siktir et*, diye düşündü, çaresizlik içinde çevrede bir alet gibi bir şey olup olmadığına bakınarak.

Koridor boştu ama koridorun ucundaki en son kapı, içi hâlâ yarı kullanılmış çamaşır suyu ve dezenfektan şişeleriyle dolu olan bir malzeme dolabıydı. Yere atılmış halde duran bir yangın söndürücü vardı. Yetmişlerden kalma eski modellerden, ağır ve kalın. Bridges tüpü yerden aldı.

Koridordan geriye doğru hızla koştu, saniyeler içinde yine metal kapının önündeydi. Durdu, dişlerini gıcırdattı, sonra yangın söndürücüsünü kilide fırlattı.

Kapı darbenin etkisiyle sarsıldı, koridordan gürültülü metalik bir ses yankılandı ama Marianne gözünü bile kırpmadı. Gözleri kız kardeşine çevriliydi, parmağı silahın tetiğindeydi.

Güm. Kilide doğru sert bir darbe daha geldi. Kapının önündeki her kimse kararlı olduğu belli oluyordu. Kapı devam eden saldırının altında inledi.

“Karar verme vakti, Jodie.” Marianne konuşurken gülüyordu. “O kapı açıldığı anda ateş ederim.”

“Bunu yapma, Marianne. Bu şekilde olması gerekmez.”

“Köpeklerini geri çekmek için çok geç. İçeri girmek üzere. Bu yüzden kararını ver.”

Kapı eğilmeye başlamıştı. Bridges ilerleme kaydediyordu.

“Seni öldürmek istemiyorum, Marianne.”

“O zaman karar verildi. Gerçekten yazık – bu fırsatı kaçırmazsın sanıyordum.”

Kapı uğursuz bir sesle çatırdadı – artık saniyeler kalmıştı.

“Sana yardım etmek istiyorum. Silahı indir.”

“Şansın vardı, Jodie. Ve sen benimle ilişkini kestin. Bütün o *yabancı* insanları kurtardın. Hepsini ama *benimle* ilişkini kestin.”

“Ve bunun için kendimi suçlu hissetmediğimi mi sanıyorsun? Bana şu yaptıklarına bir bak. Bana hâlâ ne yaptığına.”

Helen, sırtındaki izleri göstermek için gömleğini çıkardı. Marianne gördükleri karşısında şoka girerek bir an için duraksadı.

“Her günün her dakikası suçluluktan içim içimi yiyor. Elbette suçlu hissediyorum. Ama on üç yaşındaydım. Sen iki kişiyi öldürdün. Tanrı aşkına, annemle babamı yataklarında öldürdün. Ebeveynlerimizi öldürdün. Ne yapmam gerekiyordu?”

“Beni koruman gerekiyordu. Buna sevinmen gerekiyordu.”

“Ben senden onları öldürmeni *istemedim*. Onları öldürmeni hiç *istemedim*. Bunların olmasını hiç istemedim. Bunu göremiyor musun? Bütün bunları kendine sen yaptın.”

“Gerçekten buna inanıyor musun? Buna *samimiyetle* inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum.”

“O zaman daha fazla söyleyecek bir şey kalmadı. Hoşça kal, Jodie.”

Tam o sırada Bridges hızla kapıdan içeri girdi ve tek bir silah sesi binada yankılandı.

Şiddetli yağmurun içince, Charlie iki kişi gördü. Bir kadını binadan uzaklaştıran bir adam. Charlie hiçbir zaman dindar bir kadın olmamıştı ama son on dakikadır her şeye rağmen bir mucize olmasını ümit ederek dua ediyordu. Ve şimdi cevabını alacaktı.

Onunla ilgilenen sağlık görevlisini kenara iterek ileriye doğru atıldı. Ayakları çözülmeden önce sadece on metre gitmeyi başardı. Dizlerinin üstünde sıırsıklam olmuş yere düştü. Gözlerini yağmurdan siper ederek karanlıkta görmeye çalıştı – Bridges kadına yardım mı etmeye çalışıyordu yoksa onu zapt etmeye mi çalışıyordu?

Sonra bir anda güneş çıktı ve karanlık kalktı.

Bu Helen'dı. Hayattaydı. Sağlık görevlileri hemen ona koşmaya başlamışlar, meslektaşları çevresini sarmışlardı. Ama Helen onları itti. Charlie ona doğru seslendi ama Helen onu duymadan yanından geçip gitti.

Müfettiş Helen Grace, Bridges'a aldırış etmeden yağmurda tek başına yürüyordu. Her şey bitmişti. Hayattaydı. Ama kazanmamıştı. Mücadelesi daha henüz başlıyordu. Marianne'in çok iyi bildiği gibi, kendilerine en yakın olanları öldürenlere huzur yoktu. Bu lekeyle yaşama sırası artık Helen'daydı.

